

DORU I. POP

ÎNTOARCERE ACASĂ

PROZĂ SCURTĂ

ANTOLOGIE

Baia Mare 2024

Prefața autorului

O singură condiție majoră ne-a marcat existența: imposibilitatea de a acționa ca popor. De aici tot cortegiul de suferințe, nedreptăți etc... Parcă era un blestem. De aceea – mizeria fiind atât de mare – am inventat tot felul de scuze, aruncând vina pe alte persoane, sisteme de orice natură, etc... Dar nu-i asta: să fim cinstiți, ordonați, logici, ar trebui să ne mai naștem o dată. Asta-i soluția. Dezvoltarea a fost accidentală, atâta cât a fost – negativul a dominat, de-a lungul istoriei noastre, ca popor.

Câteva creații artistice de valoare descriu acest traseu al prăbușirii, din păcate. Miorița, Meșterul Manole, Luceafărul, Mistrețul cu colți de argint – poezia lui St. Aug. Doinaș, cântecul „Pușca și cureaua lată”, al lui M. Ilea.

Dar, poate că nu-i totul pierdut. În ideea că în viitor poporul își va (re)căpăta virtuțile pe care, poate, le-a avut, sau ar fi trebuit, descriu răul, negativul din om, din român, în primul rând *. De aceea îi dedic aceste schițe!

Doru I. Pop, 22 aprilie 2017, Baia Mare

* Pe de altă parte, volumul se referă la trecerea timpului, la ce-nseamnă asta pentru omenire, la faptul că, la scara Universului, distrugerea e totul. Dincolo de tot ce sfârșim o civilizație – la scară terestră, pe plan cosmic, totul e de o amploare nebănuită. Cele mai multe poartă titluri referitoare la cele două tipuri de distrugere: umană și cosmică. Cazarmă sfârșimată, Inundație, Sinucidere, Scufundare, Invazie extraterestră etc., având conotații și ca întrebare privind rostul nostru în Univers, la alte civilizații.

Asta, însă, așa cum am spus, în ciuda vicisitudinilor de orice natură, nu înseamnă să nu luptăm.

Cuvânt înainte

Aproape toate aceste schițe reprezintă stări ale conștiinței din vis – indiferent că reprezintă o adunare haotică de imagini și informații ale unor celule nervoase, care-și „fac de cap”, rămase treze, în timpul somnului, datorită impulsurilor sosite de la suprafața pielii, când organismul doarme în condiții neadecvate, frig excesiv, de pildă, dar urmărind, totuși, o înlănțuire logică, în aparență, fie că aceste povestiri absurde reprezintă, prin nefirescul situațiilor expuse și prin fantasticul lor – o defulare de dorințe și temeri, ce-i mai dureros, de fapt, a unor dorințe a căror realizare în stare de trezie ar fi imposibilă – și aici stă mărturie intensitatea trăirii lor – plus intensitatea „cromatică”, dacă vreți, a acestor aspecte din vis* **.

* Mult mai profunde ca-n realitate.

** N-aș putea trece mai departe fără a menționa câteva mari opere literare care ar putea „șlefui” stilul unui scriitor, ca sentimentalism, ca redare a nuanței de fantastic, pornind de la un realism atent verificat: Basme africane, Antologia nuvelei neogrecești, Charles Dickens - *Oliver Twist*, Emily Brönte - *La răscruce de vânturi*, Margaret Mitchel - *Pe aripile vântului*, James Greenwood - *Povestea unui mic zdrențăros*, Erik von Däniken - *Amintiri despre viitor*, Doru Daidovici - *Lumi galactice*, Marcel Proust - *În căutarea timpului pierdut*. Sigur că lista ar putea continua la nesfârșit, dar e destul pentru a avea un bagaj minim al unor stiluri literare folosite ulterior.

Dar, indiferent ce reprezintă aceste „trăiri din vis” – o înlănțuire haotică de idei sau defularea unor dorințe și temeri, care în mod normal sunt refulate undeva, în subconștient – în stare normală, deci ar fi fost foarte greu de realizat, de aceea ele sunt „interzise”, oarecum – ele se constituie într-un veritabil act de acuzare împotriva răului din om, a răului din Univers, în general, și, mai ales, împotriva totalitarismului de orice natură: politică, religioasă etc. care, până acum, a produs curmarea a milioane de vieți omenești, fizic, în istorie, plus amputarea a numeroase destine umane.***

Doru I. Pop, Ferneziu, 28.10.1992 – 13.03.2017

*** Când rescriu aceste rânduri, azi, 13 martie 2017, în vederea tiparului, văd, îngrozit, în aproape trei decenii – ce monștri și ce mizerie a putut naște societatea așa-zisă „liberă” dar care, atunci, părea legitimă să o înlocuiască pe cea totalitară – și de viitor.

Tablou distrus

Sunt un fanatic admirator și susținător al artei. Al esteticului și al perfecțiunii, totodată. Cum trebuie să-nțelegeți asta? În primul rând, prin admirator vreau să spun că, deși nu am 17 ani, vârstă la care puritatea și înflăcăarea gândurilor în fața a tot ceea ce e deosebit de frumos, a tot ceea ce atinge sublimul, chiar, sunt amplificate la maximum – și nu numai pasiunea, ci și – sau poate că deasupra celor două aspecte ale acesteia, îngemănate acolo sus, stă chiar ea, ardoarea cu care apărăm perfecțiunea atinsă în gândurile noastre, datorită purității acelei vârste, care ne-ar putea face să ne dăm chiar viața pentru ceva extraordinar de frumos și pur, desigur.

Așadar, nu aveam 17 ani, dar nici cu mult mai mult, căutam perfecțiunea cu asiduitate, de parcă aș fi pierdut-o, având-o cândva, de fapt o văzusem, deseori, întruchipată în câte un chip de femeie, imagine și trup desăvârșite, desigur, dar viața haină cu mine, mi-o îndepărta mereu, nelăsându-mi-o nici măcar s-o admir îndeajuns. Ce să fac, astfel mi-a fost viața până atunci.

Un prieten – ce fantastică, deși doar palidă și nici măcar utopică realizare a dorinței mele – mi-a dăruit într-o zi (era, de fapt, o după-amiază de toamnă, nedefinită, de un cenușiu șters, cât de bine se potrivea totul cu starea mea sufletească de atunci, natura însăși se pregătea să „moară”, de fapt chiar „murise” pe jumătate, ce puteam aștepta de la viață și, totuși, era o conso-lare) – așadar, îmi dăruise un tablou. Era, de fapt, un „poster” mare, dintr-o revistă de lux, din străinătate, care înfățișa o femeie. O femeie extraordinară.

Am spus „de lux”, din două motive. În primul rând, când te gândeai la tablou, în urma prezentării sale, trebuia să-ți faci o imagine despre el, despre strălucirea lui, sclipirea culorilor, despre armonia generală, etc. Asta, în primul rând. Apoi, pentru a-i delimita aspectul lui de acel al încercărilor deplorabile, prin calitate, de „tablourile” care se făceau în țară, atunci, și care nu aduceau nici pe departe cu cele care veneau de dincolo de graniță. Așadar, tabloul era simplu, un fond galben, pe care era reproducă o zeiță, o femeie neasemuit de frumoasă, cu păr ca smoala și trup perfect. Nu știu în câte tipare o fi turnat frumusețea Zeul suprem, ori Natura perfecțiunea, dar știu că oricâte aspecte ar lua, frumusețea feminină e unică prin desăvârșirea liniilor ei și, totuși, atât de diversă prin aspectul general și particular al tuturor părților și liniilor trupului și, iar unică prin acea incitare pe care ți-o produce o frumusețe, fie ea blondă, brună sau șatenă.

De fapt, toate converg spre un singur punct: perfecțiunea totală. Dincolo de ea – poate că și în Univers – asta referitor la mari depărtări, sau referitor la originea existenței Infinitului, să existe ceva sau să nu existe nimic. Cine știe...

Oricum, dacă din toate țările am aduna femeile frumoase, am observa că, să zicem, deși unele au forma feței puțin alungită, altele mai rotundă, nasul puțin mai drept sau puțin mai cârn, le leagă, pe lângă formă, și altceva: ideea că nu se poate să fie mai desăvârșită, iar prin această alăturare nepotrivită de cuvinte, vreau să arăt că tocmai datorită faptului că ele au atins perfecțiunea, nu există ceva mai frumos, iar noi, în fața a ceea ce e, deja, desăvârșit, nu are nici un rost să căutăm altceva.

Dar cum era frumoasa mea? Înaltă, bineînțeles, nasul puțin cârn, fața prelungă, buzele potrivite și foarte gingașe*, de fapt, un fel de gingășie a fineții pielii, amestecată cu senzualitate. Părul, pieptănat la mijloc, peste fruntea prelungă, puțin boltită, îi cădea în valuri, ușor ondulate pe umeri, iar spre spate se termina în șuvițe neregulate, care îi dădeau un aer de extremă tinerețe, zbucium și nestatornicie, chiar, căci era așa cum se poartă și azi la fetele foarte tinere (cărora le „stă” cu el, astfel, într-un fel de „coamă” pe spate, formată din șuvițe inegale, desigur), deși putea să aibă vreo 25-27 de ani. Este inutil să mai adaug: negru ca smoala, deși putea să aibă orice altă culoare**, cum am menționat mai sus, orice aspect al perfecțiunii, dacă aceasta o fi având mai multe, încântă.

Iar trupul, corpul îi era splendid. Dacă există Dumnezeu, atunci chiar El, desigur, a turnat acel trup, dacă nu, aplică altă stratagemă a rezolvării originii acestei frumoase; de fapt, iau lucrurile de la celălalt capăt și spun: Numai Dumnezeu a putut turna asemenea corp. Altfel n-ar exista.

* Peste ani, unul din prototipurile perfecte ale mele va fi: nas cârn, față rotundă, ochi de orice culoare, șasiu, bombeu, paranteză cât „încap”, sau nas drept, plus „șasiu” la fel.

** Când transcriu aceste rânduri, mi-e dor de clasic, deci și de-o femeie frumoasă, cu trup „bombat” și păr ca spicul grâului (n.m.)

Cei care sunteți buni cunoscători ai armoniilor liniilor feminine, cred că bănuți cum este alcătuit: talie prelungă, spatele, partea de jos arcuită înspre interior, mâinile pline de grație, prelungi și ele, iar la aceste prețioase părți se adăugau sâni, zvâcnind în sus, ca niște pere, nici prea mari și plini, nici prea mici. Am descris partea de sus, convențional, veți zice toți cei care admirați femeia în totalitatea ei. Ei bine, eu sunt și mai puțin convențional decât d-voastră, deși tabloul era din profil, din partea stângă, doar fața îi era întoarsă spre afară, putându-i fi văzut, astfel, chipul splendid, cu ochi adânci și plini de mistere, partea de jos, deci, era păgubită, nu era prezentată decât până mai jos de coapse; dar era de ajuns și atât, pentru că frumoasa era foarte sumar îmbrăcată și-și ținea picioarele puțin îndepărtate, de fapt unul era mai în față, așa că și mijlocul splendidului ei corp putea fi văzut și admirat.

De fapt, ce-au ascuns poezii și pictorii, sculptorii, toți artiștii secolelor trecute? Unele elemente ale perfecțiunii feminine. De altfel, veți spune, te contrazici singur, poetule, cum poate perfecțiunea dacă, la un moment dat, e una singură, să aibă mai multe elemente distincte, mai ales că fiecare, el singur fiind perfect, ar putea primi statutul de parte perfectă, de element perfect. Ei bine, nu știu care e teoria exploziei și imploziei Universului, de concentrare a „n” puncte identice în unul singur, a Finitului în Infinit și invers, dar știu că ar putea fi vorba de un tot unitar, descompus în „n_r”, (cu „n” număr infinit) de particule identice, care ar avea fiecare personalitatea sa, în parte, împrumutată de la acel N mare, și, în parte, având-o încă de când, subordonat fiind lui N, o avea prin identificarea formei sale cu N. Aici, la o diviziune, va fi favorizat „n”, pe când, la o

unificare, va fi favorizat N. Atunci ar putea avea dreptate cei care susțin că totul a pornit de la un punct, sau că totul ar putea fi adunat sau iarăși divizat într-un punct.

Dar, bine, dacă aici fiecare punct n-are personalitatea sa, atunci cum stau lucrurile în cazul frumuseții feminine, când fiecare parte armonioasă e desăvârșită și când, toate la un loc – fiecare conferă – lor înseși – cât și întregului, încă pe atât, armonie – câtă aveau, izolat luate. Iată diversificarea lumii vii! Iată că perfecțiunea poate îmbrăca mai multe forme. Câte... Cine știe? Dar aici era închegată în acel trup splendid de femeie și părea că se oprește aici. Așadar, nici un punct neglijat. Artiștii Renașterii au trecut peste unele aspecte. A pierdut mult omenirea atunci. Degeaba au scos în evidență, au prezentat, în primul rând albeața pielii, dacă au ascuns forma desăvârșită a sânelui, și linia frumos arcuită a coapsei ori a fesierilor. Era un model de perfecțiune ciuntit, mutilat. Totul, care era alcătuit din părți distincte, ele însele perfecte, dar alcătuind o perfecțiune mare, inedită, nu era prezentat. Asta în cazul în care măcar fața ar fi fost prezentată perfect, (dar nici asta, se prezentau, erau să fie prezentate grăsunele), dar vreau să spun că eu, prin prezentarea integrală a tabloului - (de fapt prima dată cei care au reprodus chipul frumoasei), dăm o lovitură puternică celor care defăimează și îngroapă esteticul. Nu sunt un om cu îngrădiri ale punctelor de vedere care exprimă libertatea în a înfățișa frumusețea trupului uman, apelând, aceia, la nudități. Cum aș putea să (re)prezint așa ceva, cum aș putea fi sincer și credincios, mie însumi, apoi și artei? Aș fi un prefăcut, de ce să mă caracterizeze așa ceva? Dreptatea, ca și Iubirea, sunt caracteristici firești ale Infinitului existând. Falsul, ura, minciuna, dezordinea

oricărui sistem de lucru ar aparține Haosului, Nimicului, chiar și acestui Infinit existând îi trebuie, totuși, să ne domine, (aceste mărimi ale armoniei). Din punctul nostru de vedere, deci, tot ce e sublim și armonios trebuie să prevaleze. De aceea o prezint pe frumoasa mea așa cum este.

Însă dorința omului - și ceea ce-l desparte de celelalte viețuitoare, zic unii, e de-a tinde mereu spre perfecțiune și spre zeificarea lucrurilor din jur. De fapt a frumosului, care se găsește peste tot, are rădăcini în real, recunoscut apoi ca sublim, însă izvorând din banal, acordându-i, deci, încredere și cote nebănuite de înalte de splendoare. De fapt, căci recunoscând că e frumos, desăvârșit, dar poate că doar prin armonia liniilor, cât și prin strălucirea culorilor, îi acordăm și această din urmă calitate, scilicet, deci dumnezeirea. Ca și cum materia din care-i alcătuită, la un moment dat, o statuie perfectă, ar fi veșnică. Sau ca și cum nu și-ar „trage” sursele din realul obscen și vulgar. De fapt, prin asta înlătură și ultimul semn de banal de pe statuia pe care o dorim perfectă, din toate punctele de vedere.

Așa și cu femeia iubită, care nu e în fond decât o statuie perfectă, însă vie. Începem prin a-i venera trăsăturile trupului și frumusețea acestuia, finețea pielii, căldura corpului etc. Facem abstracție – suntem atât de fermecați de constatarea noastră, cât și de, sau poate mai ales dulceața trupului, a buzelor, a sânilor ei, mai ales dacă idolul rămâne la distanță, și nu i-am atins niciodată buzele, dar, datorită frumuseții ei și a lor – a buzelor – numai le bănuim dulceața. Mai ales - și această prezentare a „roadelor” femeii poate să pară mai idealizată tocmai datorită faptului că poate n-am atins-o niciodată, doar i-am simțit prin preajmă tulburătoarea existență, prezență, implicit, astfel sun-

tem impresionați de ea, îmbătați chiar, acordându-i totul, orice extravagare a calității, zeificând-o.

Câteodată, când cruda realitate ne reamintește sigur că extremele negative, ale durerii, ale răului, dar – chiar dacă după aceea rămâne doar o undă de durere, spiritual vorbind, de faptul că totul e bazat pe o materie obscenă, muritoare, iar aspectele vieții sunt la fel de descurajante: (munca abrutizantă, frigul), trebuie să cădem, cu regret, din sferele înalte în care ne-am înălțat idolul, din starea de euforie în care ne găseam atunci, ne străbate, de fapt e un curent involburat, care se naște la marginea dintre sublim și obscen, așa cum l-am trăi atunci când, pe o alee plină de flori, am vedea hoit, materie în descompunere, practic am simți același sentiment, ne străbate, așadar, un curent rezultat din amestecul de sublim și vulgar (al vulgarului dur, inestetic, desigur, al umbrei sale, al rămânerii sale spirituale), așa cum se impregnează în suflet, negativ, dar nostalgic, cum am spus mai sus, dar la care se adaugă – căci aici e firesc – acest lucru, deoarece există și un obscen al plăcerii care, paradoxal, chiar prin efectul – plăcerea care o procură, face să fie privit ca frumos. În rest, nu cred să existe un obscen al frumosului, al creării de sentimente agreabile în cugetul uman. (O grămadă de bălegar nu ne va încânta niciodată ca un sex obscen, poate doar exteriorul, suprafața, dar nu și conținutul, esența).

Și atunci, de aici rezultă acel fior de durere, amestecat cu nostalgie, când ne aducem aminte că o femeie e ceva terestru, nu prin realitatea prezenței ei, ci prin obârșia josnică a materiei din care e constituită. Simțim, astfel, o fâșie de durere străbătându-ne trupul, amestecată cu puțină pudoare, desigur, când constatăm că femeia iubită are sânge, are sex (un sex

vulgar, de fapt), dar eu cred că obscenul e obscen, prin tot ce reprezintă și provoacă, dar fiind asociat cu „aparatul” respectiv, acesta trebuie să se salveze oferind și pozitiv.

Mai cred că doar punctul spiritual la care vrea omul să ajungă, perfecțiunea, face ca să fie tolerate stările materiei obscene, în care sunt implementate simțurile noastre. Astfel că frumusețea formelor umerilor, a sânilor (aici materia dă tot ce are mai bun, exteriorul stării de materie e extraordinar), e acceptată și găsită extraordinară de către noi, astfel încât toată perfecțiunea corpului femeii, strălucind de acea aură spirituală, pe care, proprie perfecțiunii, o conferă și celorlalte părți, mai puțin izbutite, ceea ce merită, în fond. Frumusețea perfectă face, așadar, să trecem cu vederea unele neajunsuri. Astfel o consideram eu, pe bună dreptate, pe frumoasa mea.

Și acum, ascultați ce mi s-a întâmplat. Doream cu tot dinadinsul să fac dragoste cu ea, trăiam într-o lume ostilă, veneam târziu seara acasă, căci atunci când soseam, nu aveam nici o ființă să-mi mângâie singurătatea. Țara în care trăiam nu-mi putea acorda nici măcar o simplă locuință pentru burlaci. Toate erau ocupate de șefi și de acoliții lor. Doar pentru ei exista Dumnezeu. Așadar, simțeam nevoia. Și, totodată, o desfătare dumnezeiască să mă uit și, apoi, când priveam acel corp minunat, când abătut și flămând soseam, de cele mai multe ori, seara, acasă.

De multe ori stingeam lumina și, la lumina încălzitorului electric, contemplam tabloul – culorile, formele, contururile erau mai puțin strălucitoare dar, în umbră, erau mai misterioase și se realizau mai bine, parcă. Degeaba, nu erau vii, oricât de în relief ar fi fost, oricât de vii ar fi fost culorile căci, deși eram sătul de femeile de lux, utopice, ireale, care treceau pe lângă mine, de mișcarea lor, care se irosea în vânt, de nestatornicia lor. Deși eram

tulburat, însetat de gesturile lor, deși nu fiindcă nu se ofereau – rămâneam doar cu privitul, doream cu ardoare o femeie statică, reală, care să stea neîncetat lângă mine, să mă bucur de dulceața și formele ei, să fie ceva concret, care să nu plece, răscumpărând, astfel, toate pierderile suferite în trecut.

Doamne, de mi s-ar transpune visul în realitate, să o am pe acea femeie splendidă, să o gust, chiar dacă nu pentru totdeauna, măcar fie și pentru câteva minute!

Într-o noapte mi s-a împlinit visul. Femeia era mare, reală, stătea în camera discret luminată, lângă mine. Încep să fac dragoste cu ea, de fapt încep să „atac”, cum e firesc, preludiul. Îi sărut mâinile, brațele și, după aceea, gura, dumnezeiasca sa gură, în care parcă toate dulceturile lumii s-au strâns, atât era de dulce. Și încă ceva, în plus. Acel farmec al gustului, specific doar buzelor unei femei, al unei femei desăvârșite, pe deasupra. Nu m-aș mai sătura sorbindu-i dulceața buzelor, dar ea, fiind docilă și activă, totodată, trebuie să cobor mai în jos, să mă bucur și să-i „sorb” și celelalte frumuseți.

(Nu-i așa că perfecțiunea poate fi alcătuită – după cum am văzut – din elemente distincte, fiecare perfecte pentru sine, care ne pot oferi plăceri enorme, specifice, fiecare?)

La fel, celelalte frumuseți: umerii, sânii, coapsele, pe care le ador. Dar a rămas sexul și, deși în reprezentările mele o vedeam uneori, era firesc, cu el expus – cu toate că pe tablou perfecțiunea emana doar din corpul prezentat, știam că e femeie, că sexul e unul din puținele lucruri obscene din lume, care, ciu-

dat și firesc, totodată, poate oferi sublimul – îl bănuiam o floare ciudată, presărată cu arome, la fel de ciudate, care trebuiau culese. Și, iată, pot să mi-o închipui, mai mult, să o văd și astfel, deoarece ea însăși și-l expune singură, spunând: - Iată-l! Mă contopesc cu el, e ceva dumnezeiesc, gustativ, ea e în extaz, murmur cuvinte fără șir – iubesc toată ființa ei, apoi vreau ca această frumusețe să mă strivească cu și prin măreția ei. De fapt, e un preludiu al contopirii de mai târziu, peste câteva momente, când, pentru a realiza și realizând plăcerea supremă, îmbrățișați, să murim striviți, sufocați, în momentul de maximă dumnezeire și contopire, fără a cunoaște (de)căderea din Plăcerea Supremă. Dar acum vreau să fiu eu dominat de ea, să mă strivească cu fantasticul ei sex. Se așează deasupra mea, puțin aplecată în față, astfel i-l savurez încă o dată. În momentul acela există doar Dumnezeu pentru mine. Valea acea umedă, neagră, îngustă și prelungă, era a mea. Sexul ei ar fi trebuit să fie pentru totdeauna al meu. Nu exista nimic obscen în el – însuși Dumnezeu coborâse acolo, în sexul ei de femeie fierbinte și unică.

Dar, cu toată plăcerea gustativă ce o simt, jur, în timp ce mă pregăteam să gust plăcerea totală și halucinez de fericire, jur să o iubesc veșnic, dincolo de Infinit, dincolo de străbaterea drumului care procură asemenea plăceri, numit viață, prin „acapararea” acelei enorme plăceri cu organul care a fost creat pentru așa ceva; care nu tocmai aspectuos, dar care n-are, prin plăcerea paradisiacă pe care o provoacă, nimic obscen. Atunci și astfel ar fi obținută plăcerea maximă, iar la momentul dumnezeiesc al ejaculării, jurându-i credință veșnică, aș fi trecut cu ea dincolo de Viață, prin Infinit, dincolo de acesta, chiar, prin rămânerea cu ea, în urma legământului, datorită posibilității repetării actului și ajungerea pe culmile acelea, ori de câte ori am fi dorit. Și apoi,

simbolic, pentru că am atins cu ea, des, acele culmi, iar, la urma-urmei, mai mult decât simboliza actul, dacă o placă imensă ne-ar fi strivit, atunci, deci, dacă am fi murit în momentul suprem, am fi trecut astfel în Infinit.

Așadar, realizez actul cu Orgasmul care și mie îmi produce intrarea în Infinit și întăresc legămintele – fiecare jurământ pe care i-l adresez acestei superbe femei are valoare de legământ suprem, pentru totdeauna și care pecetluiește existența, contopirea pentru veșnicie în Infinit. Sunt în extaz cu fiecare clipă care trece, jurămintele și femeia iubită sunt din ce în ce mai fierbinți, din clipă în clipă va sosi plăcerea supremă a intrării în Infinit, a îndumnezeirii finale, prin legătura cu această femeie.

De fapt aș vrea, în momentul contopirii supreme, să nu mai urmeze nimic, să cădem așa, în plăcerea colosală, care ne e dată, pentru o clipă, să o atingem pentru toată viața și pe care o trăim simbolic, prin instantaneitatea clipei. De fapt, aș vrea să nu mai existe nimic după, nimic terestru, deci, în afară de Infinitul plăcerilor supreme. În curând suntem amândoi learcă de transpirație, dar totul e splendid, vom trece în Infinit sau, mai bine-zis, Infinitul va trece prin noi. Dar, vai, mă trezesc epuizat, transpirat, puțin speriat. Nu era nici femeia iubită, nici starea de beatitudine. Mă trezesc, a fost doar un vis? Unde e frumoasa mea? Dacă nu e aici, precis că doar am visat sau, chiar să fi fost realitate, cineva mi-a luat-o.

Mă uit în jur, o caut, nu pot să cred că am pierdut-o; dar așa e, camera e goală – într-adevăr, după act n-a mai urmat nimic. Mai mult, mă uit, instinctiv, spre locul unde era tabloul – deși doar imaginea de pe pânză, prin cea care o reprezenta, ar fi trebuit să aibă legătură cu cele petrecute mai înainte – în rest, tabloul trebuie să fie utopic, raportat la realitatea celor

întâmpate mie, dar, instinctiv, aruncând privirea acolo – ori-cum, înainte de vis, realitatea consta din prezența tabloului, și nu a femeii reale, poate și asta m-a determinat, odată revenit la realitatea de dinainte, ca vag indiciu al existenței femeii, fie ea reală ori utopică, să mă uit într-acolo.

Nici cea mai palidă materializare a ei nu avea cum să mai rămână. Când am privit spre tabloul așezat oblic pe un suport, ardea încet - un fir de la circuitul electric se desprinsese, iar acum pânza ardea cu repeziciune, mistuindu-mi în flăcări frumoasa iubită, și cu asta orice concretizare de perfecțiune a frumuseții feminine.

Mai mult, nu voi ști niciodată dacă a fost totul doar un vis, perfecțiunea, femeia senzuală, dulce, dăruită mie, realmente, dacă am ținut-o cu adevărat în brațe, dacă chiar am gustat-o, dacă m-am bucurat de ea până-n clipa supremă, când îmi șoptea.

Și numele ei, Elta, Elka, i s-ar fi potrivit amândouă – cu rezonanțe asiatice – deși eu i-aș fi spus Andreea – nici asta urma să nu știu niciodată, adevăratul ei nume, oricare ar fi fost.

Sau dacă totul – ideea că am posedat-o, că am atins cu ea plăceri nebănuite, fie chiar și până la marginea Paradisului, întrezărindu-l, conștienți de dumnezeirea existentă acolo, prin acel act sexual – nu a fost decât o amăgire, iluzie, că le-aș putea avea vreodată?

Un vis al unei minți înfierbântate, dar trăind ceva asemănător haosului, mizeriei, josniciei. Drumul și mijloacele spre Infinit, spre perfecțiune, îmi erau interzise.

Doru I. Pop, 5 decembrie 1992 – 17 martie 2017

Unguroaica

Întâlnirea cu ea s-a datorat uneia dintre acele zile fericite când, mergând în oraș, găsești o marfă extraordinar de ieftină sau un articol de foarte multă vreme căutat, pe care crezi că nu-l vei mai găsi.

Tot astfel și întâlnirea cu ea avea ceva deosebit – fie și măcar prin faptul că nu putea să existe o astfel de femeie – și credeam – chiar dacă ar exista – nu este neapărată nevoie să mi-o trimită zeii chiar mie.

Era, astfel, extraordinară și întâlnirea cu această ființă și veți vedea de ce. Stătea la una din mesele de vânzare din orașul X, cu marfă adusă de dincolo. Asta îi era profesia. Dintr-o dată mi-a sărit în ochi. Trupul ei – dacă până la brâu nu se deosebea cu nimic de al unei alte femei, adică nu era chiar de excepție, deși „țeapăn”, adică solid, frumos făcut, de la brâu în jos, acolo era totul. Era totul pentru că picioarele și coapsele splendide făceau ca pantalonii „jägeri”, negri, întinși la maxim, aproape să plesnească. Doamne, ce închisoare nejustificată erau pentru acest corp dumnezeiesc acești pantaloni strâmți, oricât

de bine ar reda ei forma deosebită a corpului, splendoarea lui. Căci era un corp de excepție, cred că între fesele falnice ar fi încăput palma, de-a curmezișul, atât erau de rotunde, elastice și năvalnice. Iar picioarele – trunchiuri dumnezeiești – să te pierzi între ele, mistuit de patimă, înnebunit de frumusețea lor. Dar ce era mai încolo? Numai să bănuiesc puteam, deocamdată.

Nu mi-a fost greu să intru-n vorbă cu ea, și nici să-i spun ce doream, căci mă-ndrăgosisem brusc de ea. (Cred) că se citea asta din priviri. Apoi, am chemat-o cu mine, pentru totdeauna. Dar mi-a răspuns, deloc indiferentă la propunerile mele, că nu definitiv, doar așa, o singură dată, să-mi astâmpere pasiunea nebună – (cât mi-ar fi putut-o astâmpăra, doar un singur contact cu ființa asta deosebită și apoi, pentru ca să am o amintire de la ea – de la ea și nu pe ea).

Urma să o aștept, la căderea serii, în dosul pieței, între zidul medieval și cimitir, unde există un culoar pustiu, unde ar fi fost un loc foarte potrivit pentru așa ceva – cu acest decor de paragină, sumbru și indecent, totodată, veți vedea și de ce. Nu o mai vedeam decât pe ea, până la căderea serii, pentru a mă delecta în voie cu splendidul ei trup. Zis și făcut, când a venit. Și acum de ce spun că locul respectiv, prin indecența lui, era foarte potrivit pentru așa ceva: deoarece frumoasa mea, ea însăși, curată fiind, dar prin obscenitatea locurilor „sfinte” pe care le are o femeie și prin senzualitatea formelor deosebite pe care le aveau picioarele și fesele ei, trezeau în mine porniri și pasiuni nemaîntâlnite. Oricât ar fi fost de latente, aceste pasiuni le dezmoțea, amplificându-le la maximum. Firesc și nimic mai anormal, mai ales când era vorba – cum am mai spus – de o asemenea femeie.

Căci îmi închipuiam intimitățile ei, începând de la muntele lui Venus și până aproape de șira spinării, ca pe o vale adâncă, întunecată, cu vegetație sălbatică – însă atât cât trebuie, doar și estetic așezată, însă care te atrăgea deosebit de sexual.

O vale adâncă, greu de ajuns acolo, dar pe care, cu toată întunecimea ei, ai fi dat orice să o posedezi, să te bucuri de divina ei senzualitate. Căci ce putea fi mai splendid la o femeie, decât acele fantastice buci, cu acea vale adâncă, plus gaura rotundă, (plus) crater(ul) de vulcan, dintre ele? Doamne, cum m-aș năpusti asupra acelor „locuri sfinte” – cum le-aș devora!

Îi spun asta, o citește-n ochii mei, o rog să se aplece, pentru ca drumul spre Valea întunecată să-mi fie liber, dar mai înainte de asta îmi propune altceva:

- Așează-te cu fața spre cer, îmi spune, ca să-ți ofer eu ceva!

Ce avea să-mi ofere, mă gândeam, sexul, valea ei întunecată, ce anume ar putea, desigur, în acel loc, care se potrivea atât de bine cu obscenitatea ei. Se așează peste trupul meu, cu picioarele îndepărtate. Și atunci am bănuir, căci rămâne o clipă blocată, apoi își dă drumul. Un jet puternic, de sirop de lămâie – urina sa țâșnește din sexul ei, invadându-mi gura, fața, totul. Un jet puternic, dulce – acrișor, la fel ca sucul de lămâie. Casc gura cât mai lacom – să i-l beau tot – deși aș dori să mă și invadeze pe față, pe gât, să mă simt, efectiv, înmuiat de el, dar doresc, totuși, ca jetul principal să țâșnească, mândru, dintre coapsele ei, în gura mea, în străfunduri.

Și asta-i numai începutul. Ce delicii orale, oricât ar fi ele de perverse, dar extraordinar de dulci, mai urmează să fac cu părțile corpului său, începând de la muntele lui Venus, până la șira spinării!

Îi propun asta – extrem de serioasă îmi spune: tot ce se mai poate face cu aceste părți ale trupului, altă dată.

Cine m-ar putea condamna pentru astfel de porniri, pasiuni, dorințe, pornind, trecând peste obscen, cum le clasifică unii, ajungând la sublim? – firești, aparținând omului.

După asta, frumoasa mea pleacă. Urma să n-o mai revăd niciodată – dar eu având amintire plăcutul, și nu amarul gust al acelei seri, speram s-o mai întâlnesc vreodată.

Doru I. Pop, 17 febr. 1993 – 17 martie 2017

Iubire

Am întâlnit-o pe marginea unui râu. Nu sub arșița toridă a verii, ci la umbra unei sălcii plângătoare. Ea însăși plângea. De ce plângi, iubito? – am întrebat-o. „M-a izgonit bărbatul”, îmi răspunse. Pieptul, da, dumnezeiescul ei piept îi tresălta dureros. Și mie mi se rupea inima de durere. Iar ea era neobișnuit de cuminte, cum stătea astfel, tresăltându-i sânii, sub salcia plângătoare, îngenuncheată, dumnezeiască ființă.

De ce plângi, am mai întrebat-o, și când s-a ridicat în picioare, am văzut că avea un trup splendid – Doamne, ce picioare lungi, ce coapse arcuite și ce fese bombate avea! Cât de proeminente și de ieșite în afară, și totuși rotunde, îi erau coapsele! Era unică. I-am spus: Te iubesc. Te-am văzut doar acum, pentru prima dată, nu mă interesează de ce plângi sau dacă ești căsătorită, mă interesează doar persoana ta. Te sărut de mii de ori. Dă-mi mâinile să ți le sărut. Și fața. Și sânii. Totul. Sărut inelul căsniciei tale. Frumoasa își revenea încet. La început, m-a privit mirată, apoi, pe măsură ce-și ștergea lacrimile și acestea i secau, mă privea – cu atitudine schimbătoare – cu din ce în ce mai puțină mirare. Se trezea în ea instinctul de femeie. Instinctul și plăcerea de a fi admirată.

Am cuprins-o-n brațe, năvalnic am cuprins-o și-am sărutat-o. Îi iubeam divinul trup. De fapt, cred că, în acel moment, nu mai exista Infinit. Nu exista nici măcar Dumnezeu. Infinitul și Dumnezeu erau cuprinse în trupul acestei femei. În iubirea și corpul acestei femei perfecte.

După aceea, din acea fantastică iubire, i-am răvășit trupul, vroiam să-l devorez, chiar! – nu exista nimic obscen în ea. După acele sărutări fierbinți pe care i le-am dat peste tot, ador femeia perfectă – deoarece cât de însetat alerg spre perfecțiune, am trecut la iubire. Totul era panteism – Dumnezeu - și mai mult decât atât – iubirea, ca plăcere supremă – era cuprins în cele mai obscene – material – acte ale acesteia. Ea suspina. Ea ofta. Ea gemea nebunește. O posedam. Din spate. O devoram. Îi șopteam cuvinte obscene, spurcate. Voiam sexul ei. Vroiam tot ce se leagă de ea. M-am contopit cu ea. După aceea a plecat. S-a desprins de mine, deși i-am jurat credință veșnică. Atunci și mai târziu, rechemând-o prin dorințele mele nebunești și fierbinți. Dar nu s-a întors niciodată.

Păstrez fantastică amintirea acelei după-amiezi fierbinți, când, la umbra odihnitoare a unei sălcii, am făcut dragoste cu o femeie extraordinară. Păstrez imaginea de excepție a trupului ei. Falnic, proporționat și dur. Obscen în străfunduri. Enigmatice văi, făcând să le țâșnească, din adâncuri, conținutul la vedere! Toate acestea puteau să fie și ale mele, dar a plecat. Ducând toate astea cu ea.

Nu mi s-a mai arătat vreodată. Doamne, ce s-a-n întâmplat cu femeia iubită? A plecat, să n-o mai revăd vreodată, a ucis-o bărbatul – a murit, ce s-a întâmplat cu ea? Nu puteam să știu niciodată.

Apus de soare

19 August 1968. Aveam 20 de ani. În sfârșit, după multe încercări, am reușit să cuceresc acel falnic vârful de munte, lucru la care jinduiam de multă vreme. Nu lipsa voinței sau neputința propriei mele fapte m-au împiedicat, mai înainte, să fac asta, căci eram tânăr și, pe deasupra, mai eram dotat cu acea inteligență sclipitoare, însoțită de o simplitate extremă, pe fondul unei voințe care mă făcea să accept orice, ce era întru întărirea, afirmarea și folosul propriei mele persoane.

Așadar, încercasem, dar fără succes până atunci, escaladarea acestui masiv măreț, care stătea ca o piedică, ca o sfidare, mai târziu, în calea propriei mele posibilități de afirmare totală.

Spun asta deoarece, deși nimeni nu mă îndemnase să o fac, deși eram tânăr, nu eram chiar paranoic să doresc cu orice preț ca-n panoplia cuceririlor mele să se numere și escaladarea acestui masiv muntos dar, odată ce ți-e gândul, îți apare și varianta aceasta, a izbânzii, mai ales dacă-l destăinuie altcuiva, atunci, îmboldit de prieteni, căci ei te privesc neîncrezători, îndoindu-se de posibilitățile tale -, atunci nu mai ai odihnă până nu-ți vezi visul împlinit.

Prieteni: ah, prietenilor, dar ce spun eu, cât de fierbinți au fost acei ani ai tinereții, cât de entuziasmat vedeam eu problemele existențiale, cum petreceam până noaptea târziu, dezbătând toate aspectele, necazurile vieții, - care ne frământau -, dar totul părea neobișnuit de roz, de luminos și, mai mult, cum mă înflăcăram când cineva sau eu însumi îmi propuneam depășirea unui obstacol, a unui lucru care părea însurmontabil și apoi făceam totul ca asta să se întâmple. Așa și cu acest masiv. Cineva îmi spusese: este o chestiune foarte grea pentru tine, deoarece pur și simplu nu ești capabil de asta. Și tocmai, deși inițial fusesem revoltat de afirmația asta, aș fi putut foarte îndreptățit să-l cred, deoarece tocmai cu câteva săptămâni înainte îmi dovedisem incapacitatea existențială ca bărbat, mai ales, căci iubita mea, frumoasa și dumnezeiasca X... plecase.

Cine știe pe unde hoinărea. Dusese cu ea mai mult de jumătate din sufletul meu. Fusese superbă. Nu o mai descriu. Poate altădată. Oricum, dacă perfecțiunea exista, era cuprinsă în ea. Dacă nu, era o fantastică combinație de atomi, pe care aș fi iubit-o la nesfârșit.

Firește că eram foarte trist. Mi se surpau, în față și în spatele meu, orizonturi întregi, unul după celălalt. Din viața mea plecase nemurirea. Și, totuși, nu disperam, nu decăzusem. Îmi impregnasem imaginea femeii iubite în inima mea, pentru totdeauna. Certitudinea că iubirea e veșnică îmi dădea o stranie stare de beție, îmi utopiza sufletul. De aceea doream să dovedesc cu orice preț că eram cu adevărat bărbat, deși iubirea mea plecase definitiv, eram mult mai receptabil la propunerile de bravură ale colegilor mei, cum ar fi, de pildă, escaladarea acestui masiv îndepărtat, pe care nu știu cine o mai făcuse, dar eu nu

o mai făcusem încă. Încercam să ajung sus, unde, mândru și nemișcat stătea un stâlp de înaltă tensiune, simbol al socialismului învingător, care tocmai biruise și aici.

Prima dată, înfometat, am ajuns până la baza dealului, dar nu am avut curajul să merg mai departe. Mă temeam că mă voi prăbuși amețit într-o văgăună neștiută, fără să mă găsească cineva, vreodată. Așa că am renunțat.

A doua oară, pregătit trup și suflet, într-o după-amiază cu soare scânteietor, am încercat să pornesc. Dar m-au oprit prietenii. Zâmbindu-mi luminos, mi-au spus: oprește-te, e duminică, e sărbătoare peste tot, ce-ți trebuie ție acești munți? Așa că, nu din slăbiciune, ci datorită faptului că tentațiile erau prea mari, iar eu sunt receptibil la tot ceea ce reprezintă ineditul, fantasticul, chiar și în domeniul distracțiilor, am cedat – pentru a-mi amâna acest efort pentru mai târziu.

Dar a treia oară? Era tot într-o după-amiază de duminică, când toată lumea se relaxa, mai precis se distra sub soarele blând al sfârșitului de vară. Sunetele desfătării și destrăbălării umane ajungeau până la mine. Dar nu i-am condamnat prea tare, făceau parte din civilizația umană.

Peste tot, natura era înecată în verdeață. Dar eu, ca să reușesc, trebuia să stau departe de aceste ispite lumești. Așa că mi-am ales calea cea mai lungă, dar cea mai liniștită și mai îndepărtată de tot ce m-ar fi putut opri sau tenta să-mi abandonez drumul. Mergeam repede prin lăstărișul verde, încins de căldură, - începusem să transpir, dar nu mă interesa asta - trebuia, puțin câte puțin, să străbat etapele urcușului până în vârf.

Când am ajuns lângă cariera părăsită – parcursesem deja o bună bucată din drum -, am respirat ușurat.

În depărtare – căci am privit o clipă să văd panorama ce mi se desfășura înaintea ochilor -, se auzeau ecourile stinse ale unei petreceri. Ba, mai mult, se vedeau și siluetele învârtindu-se în ritmul amețitor al dansului. Dar de aici nu se puteau distinge ce erau, bărbați sau femei. Atât doar că erau ființe umane, ahtiate după petreceri. Dincolo de râu, căzând perpendicular pe el, se întindea strada, cu case de o parte și de alta, într-un loc unde exista un fel de deschizătură, de arenă, între munții care se întindeau în toate părțile. Asta-i civilizația umană, gândii eu, cocoțată până la asemenea înălțimi, de sute de ani, cu bucuriile, necazurile și cu progresul ei. Iar aici, aici, unde tocmai mă oprisem să respir, era cariera părăsită nu demult, deși în unele locuri creștea iarba peste trepte, peste drumuri care altădată erau bătătorite, de parcă ar fi fost părăsite de sute de ani – și tocmai asta îi va neliniști pe oamenii care vor veni după noi. Ce i-a determinat pe oamenii trecutului să părăsească această lucrare atât de brusc – căci mai existau încă -, nemaiapucând să ia cu ei grămezi mari de rocă dislocată și unele utilaje părăsite, pe cele două nivele ale exploatării. Dar nu i-a determinat nimic. A fost părăsită, pur și simplu.

Dar trebuie să merg mai departe. După un urcuș destul de lung și mai greu la capăt, ajung în vârf. Aici copacii nu mai sunt, deși, chiar pe vârf, se află un luminiș, loc unde doar puieții de brad pot respira aerul curat al acestei înălțimi. În rest, doar păduri amestecate, coborând în jos de pe această culme. În mijloc, acel falnic stâlp de înaltă tensiune, de o culoare negru-închis, o culoare ciudată, verde - albastru - închis, așa cum nu

mai văzusem, bifurcat de la mijloc, însă, căci v-am spus, socialismul biruitor tocmai trecuse pe aici. Dădea o mostră de măreție în plus acestor locuri.

Respir, mă bucur de vara frumoasă ce tocmai era și-mi rotesc ochii în jur, să admir peisajul de un verde închis, profund, odihnitor.

Rămân mirat, deoarece în fața mea – dinspre sud-vest – e o pantă mai lină a unui alt masiv, mai îndepărtat, care găzduiește case orânduite până sus, la marginea pădurii. Nu casele, care reprezintă civilizația, mă impresionează, ci verdele profund al lizierii pădurii, - și pot să spun cu mâna pe inimă că era o priveliște asemănătoare cu cele de dinaintea transformării naturii de către om. Mă așteptam să văd oameni din acea epocă. Un cioban cu oile sale, de exemplu.

În natură era liniște, nu adia nici un vânt, deși se pregătea să se înnozeze. Știam că va fi furtună, după căldura din timpul zilei.

Dincolo de crestele muntelui din față – la poalele căruia erau casele – ce e drept, foarte îndepărtați, dar existând, totuși -, se profilau amenințatori câțiva nori. Simțeam, totuși, o liniște, o desfătare ciudată, excitantă, în mijlocul acestei naturi stranie și tăcute. N-are de ce să-mi fie teamă, mă gândii. Dar ia să văd și eu cealaltă parte a orizontului, pe unde venii. Și mă întoarsei, călcând peste câțiva brazi pitici, până la marginea dinspre Răsărit a muntelui.

Și atunci l-am văzut, sau, mai bine zis l-am simțit venind. Nu știu ce fantastic instinct uman, izvorât din străfundurile ființei, m-a determinat să mă întorc. Ceva auditiv sau instinctiv, n-aș putea să spun, atât doar că în momentul în care

m-am întors, presimțindu-l, pășea deja pe sub stâlpul de înaltă tensiune, vopsit ciudat în verde-negru. Aș fi zis că e un urs, dacă n-ar fi fost mult mai mare, cu fața rotundă acoperită cu păr. Nu semăna cu un urs obișnuit. Mi se făcuse frică. Adică nu, mai bine zis aveam mintea limpede, dar știam că-mi poate face rău. Trebuia, așadar, să scap de el.

Ce trebuia să fac? Dacă nu voi fugi, nu mă voi feri, voi fi distrus. Așa că trebuie să fac ceva. Să fug, de exemplu, ca să nu trec în neființă, căzând în mâinile monstrului.

Spre salvarea mea, fac câțiva pași înapoi, unu, doi, trei și urmează... Neantul.

În ziua următoare, în numele socialismului victorios, trupele comunismului – reunite în Tratatul de la Varșovia invadau, suprimând demnitatea și libertatea unui popor – Cehoslovacia.

Iar eu tocmai împlinisem 20 de ani.

Refugiu în munți

Mă săturasem până peste cap de civilizația bărboșilor. Grandiosul edificiu, care adăpostea Biblioteca publică a orașului, - loc multilateral de cultivare a populației, de însușire a celor mai noi și vaste cuceriri din toate domeniile -, fusese transformat, încet-încet, în cu totul altceva, căci fusese ocupat pentru cu totul alte scopuri. Mai întâi, cercetătorii în domeniul științelor exacte își extinseră nebănuit de mult suprafața în care cercurile lor își desfășurau activitatea. N-ar fi fost un lucru rău, dar acești tehnicieni bărboși deveniseră rigizi, distanți și reci, de parcă, într-adevăr, ar fi ținut toate misterele lumii în degetul mic. Apoi, tinerii explozivi, extravagandanți ai discotecilor și ai actelor nesăbuite, puseră stăpânire pe o bună parte a încăperilor instituției. Sălile de adevărat studiu, accesibile oamenilor de rând și cinstiți, se reduceră simțitor de mult. La etaj, unde rămăsese o asemenea insulă, întâlnesc o fată drăguță, cu părul legat într-o coadă scurtă și groasă, blond. E simplă în felul de a fi, fiind foarte tânără și plăcută la vedere. Era încă cu o prietenă, de asemenea modestă.

Îmi vine să întreb, căci îmi trecu fulgerător prin minte faptul că ar putea să fie una dintre fostele mele colege de liceu – dacă nu e chiar ea -, dar renunț, căci nu se poate, imposibil să nu fi trecut anii peste ea. O asemenea posibilitate e o nebunie. Dar mi-ar plăcea să trăiesc cu ea.

Trebuie să cobor în holul acelei imense clădiri din sticlă și marmură, - să schimb niște bani, iar apoi pot să plec. Mi-e teamă ca nu cumva femeia de acolo, între două vârste, îmbrăcată în haine simple, aducând cumva a fi din Zona Nordică a țării Oașului, să nu dea la schimb – sau rest, bani din timpul dictaturii, căci îi zăresc într-o cutie de pe măsută, unde câteva monede existau alături de bancnote din timpul dictaturii, verzi. Iar eu însumi, când scot banii din buzunar, observ, nedumerit, că am asemenea bani.

Trebuie să plec, deși îmi pare rău după această clădire cu coloane imense în față și prietenoasă, oarecum.

Și iată-mă urcând un drum în munți. Era un povârniș nu prea abrupt, acoperit de iarbă scurtă, verde, iar drumul pe care urma să-l urc era în stânga colinei, ros de ape. Era un povârniș din lut, așadar, dar nu stâncos, se vedea asta după drumul acela.

Sus, în marginea uriașului tăpșan - verde, de asemenea -, și la capătul drumului, era o colibă mare, neagră la pereți, construită din crengi negre sau căptușită cu hârtie neagră gudronată -, nu știam bine din ce era. Aici urma să trăiesc cu femeia pe care trebuia să o am, indiferent că ar fi fost slabă sau grasă, frumoasă sau urâtă, bună sau rea.

Trebuie să vizitez locul, acest imens dreptunghi verde, înconjurat ici-acolo de porțiuni compacte de pădure, blocuri de un verde profund. La sosirea mea aici, în înălțimile munților, trebuie să-mi înțelegeți starea mea psihică, care era foarte bună, ca la 20 de ani, când totul funcționează ireproșabil. Căci, într-adevăr, mă cuprinde un optimism, o exaltare bruscă, la vederea magnificului peisaj cu verdele atât de curat, întinzându-se până departe în jur, unde urma, deci, să locuiesc, fiind foarte tânăr.

Pornesc dinspre colibă pe lângă marginea pădurii din jur, - și împrejurul pajiștii, totodată. Acum realizez că sunt însoțit de un fel de ghid, un bătrân. Ajungem în partea dinspre Nord, am bănuir eu că trebuia să fie, după cum am scontat că era amplasat tăpșanul -, și mă simt extrem de fericit că sunt departe de orice civilizație, nici un sat sau oraș neaflându-se prea aproape să-mi tulbure existența.

Dar, ca o intuiție – fantastică deducție logică, mai bine-zis a faptului că sunt prea departe de satele locuite ale acestui colț de țară -, îmi trece, așadar, fulgerător prin minte, constatarea că s-ar putea să fiu undeva prea aproape de..., iar bătrânul, deoarece când această constatare mi-a trecut prin creier, iar deducția rapidă care a urmat a fost însoțită de o ridicare a privirii, întrebătoare, spre fața lui, (stătea în stânga mea), iar amândoi eram cu fața spre Nord, - a spus: - da, granița se află aici, - granița cu Marele Vecin de la Nord și Răsărit, iar eu, acceptând această realitate pe care tocmai o întuisem – și pe care mi-a confirmat-o și el -, l-am întrebat, deoarece în față orizontul era foarte îndepărtat și nu era vorba de o pădure propriu-zisă, ci doar de o plantație de brazi pitici, tineri, în diferite nuanțe, din care unul e albastru, celălalt verde, următorul de un verde

închis și tot așa. Nu există vreun semn, o linie de demarcație, fie chiar și un gard de sârmă ghimpată sau vreun foișor.

„Nu, granița e aici, printre aceste șiruri de puieți, deși, de fapt, oricare dintre aceste rânduri poate să constituie hotarul cu Marele Vecin de la Nord și Răsărit”, dar, care? - mă întrebam eu îngrijorat. De unde să știu care dungă de brazi poate să fie? Oare în peregrinările mele, să admir natura sau după lemne și ciuperci - ar fi urmat să trec, din greșeală, această graniță, aproape inexistentă material, dar care exista, totuși?

Chiar dacă aș fi călcat, întâmplător, dincolo – nu s-ar fi întâmplat nimic tragic, continuam să sper -, dar cu condiția ca grănicerii Marelui Stat de la Nord și Răsărit să dea dovadă de umanism. Dar, cine știe?

Călătorie interzisă

Era o localitate lângă graniță – așa cum sunt la noi, în Nord, Firiza sau Săpânța, halucinante așezări aruncate la marginea țării, de jur-împrejur înconjurate de păduri, lângă Marele Vecin de la Nord și Răsărit.

Coboram pe o uliță mărginită de case negre și gri, din lemn, tencuite parțial, cu lut sau fără tencuială, încât se vedeau structurile din lemn, șipcile, pe pereți. Era o după-masă nefiresc de liniștită, nu se vedea țipenie de om, fără zgomote, după-amiază a unui timp ireal care deja poate trecuse, sau poate că nu venise încă niciodată în realitate – așa aveam senzația atunci, găsindu-mă în acel sat pustiu.

Trebuia să plec de acolo și, coborând acea uliță a localității, mă trezesc în afara lui, pe o câmpie plină de smocuri mari de iarbă galbenă, care se unduiau duios și dureros, totodată, sub rafalele recelui vânt de toamnă.

Era, în mijlocul aceluși câmp, un stejar falnic, cu frunze uscate și îngălbenite (de toamnă), iar jos, peste tot, erau împrăștiate frunze galbene, de asemenea. Mă apropiu și văd că

printre frunze sunt bucăți mari de stibium, (un minereu de culoarea argintului), pe care vreau să le culeg. E o pace desăvârșită aici, mă însoțește un sentiment de extraordinară mulțumire și seninătate, cum numai la 20 de ani te poate cuprinde într-o asemenea toamnă și îmi pare bine că sunt aici și că trebuie să culeg eu acele frunze și bucăți de minereu.

Înspre sat, înapoi, duce o șosea, e mai mult un drum de țară, prăfuit, ce-i drept, - și nici nu-i cel pe care am venit eu, căci e paralel, oarecum, cu acela -, și pe care îl observ de abia când îmi trece fulgerător prin minte că trebuie să plec de acolo.

În momentul acela, chiar trecu un autobuz vechi, pe șoseaua prăfuită. E un pic departe și drumul față de stejar, și autobuzul față de mine – adică în celălalt capăt al șoselei, înspre sat, cum ar veni, sau până înspre Vest, Nord-Vest, - și eu sunt conștient, astfel, că nu voi ajunge acolo, iar autobuzul pornește din stație.

Renunț să alerg înspre stația din care tocmai pornise mașina și mă cuprinde o imensă părere de rău, deoarece n-am putut să plec cu acel unic și ultim autobuz. Îmi bag mâinile în buzunare și scot la iveală doar bancnote verzi, din timpul dictaturii. Sunt singurii bani care-i am asupra mea. Nu erau valabili, cred, așa că nu aș fi putut scăpa de acolo cu acel autobuz... Iar după aceea nici atât.

Crima de la „Mina Veche”

Încercasem de mai multe ori să ajung la acea exploatare minieră, situată în inima munților, dar - cum aveam să aflu mai târziu -, așezată nu la foarte mare altitudine, ci dincolo de orice cale folosită azi, prin munții aceia.

Prima dată mă trezisem într-o străduță îngustă, de-a lungul unui povârniș cu case din piatră gri, care aveau, la o distanță destul de mare față de ele, în față, garduri din piatră. Erau, mai bine zis, aglomerări de pietre cioplite grosolan, aproape niște dolmene păgâne, astfel că aspectul gardurilor era și el destul de grosolan, nefiresc, iar dimensiunea - mult peste cea normală, cât trebuie să aibă un gard, fie el chiar alcătuit din blocuri de piatră așezate unul peste celălalt. Mă întrebam la ce vor fi folosit, în ce scopuri au fost construite, în afară de faptul că ar fi putut servi, cumva, de apărare. Dar, deoarece erau foarte scunde și groase, văzându-se casele rare din curți, care nici nu prezentau importanță, îmi spuneam că gardurile erau făcute

pentru altceva. Pentru ce anume, aveam să-mi dau seama că, în ciuda faptului că erau relativ drepte, ordonate, aspectul grosolan nu le părăsea, cum am menționat mai sus, iar din când în când câte o dală de piatră se prelungea în sus prin câte o cruce, nici prea grosolan cioplită, dar nici foarte meșteșugit și fin lucrată. Asta îmi spunea că aici, nu demult timp învinsese creștinismul, - deci fusese instaurată în inima credincioșilor, cât și probabil oficial, politic, aș putea spune – această religie. În dauna cărei religii, oare?

Sau, poate, asistam la sfârșitul unei civilizații. Nu aveam să știu asta niciodată.

De fapt, ce căutam eu acolo? Exista vreo mină prin împrejurimi, când singurul vestigiu de civilizație – și acela primitiv – era această stradă cu garduri cioplite nepotrivit, dintr-un alt timp, poate? Și, mai mult, eu coboram – nu să mă apropiu, urcând spre o mină. Se părea că eu însumi vin de niciunde.

De altă dată, fusesem aproape urmărit – să nu spun fugărit în jos – dintr-o colonie minieră, cu case joase, cărămizii și portocalii la pereți, cu rufe atârinate la uscat în curte. Nici aici nu puteam să-mi dau seama – după aspectul arhitecturii sau după orice alt detaliu – în ce epocă mă aflam. Mă cuprinse brusc o stare de dezolare, de renunțare și îmi venea, la fel de brusc, dorința de a pleca. Așadar, mă îndepărtam, nu mă apropiam de o mină oarecare.

Dar ce să caut pe platourile stâncoase, ori pe potecile și ulicioarele înguste din creierul munților? E drept că, de multe ori aveam asemenea vise, dar niciodată nu le-am pus pe seama dorinței de a-mi lega viața de acele zone, ci, cel mult, de a le vizita, ca o satisfacere a unei curiozități, neîndeplinite cândva,

în trecut. Totul era doar imaginație, nici nu exista o asemenea mină în orașelele montane ale copilăriei și tinereții mele.

Dar de data asta urc, urc mereu, orașul însuși e așezat între munți, care nu sunt atât de înalți, mai bine-zis sunt niște dealuri domoale, dese. Doar culoarea lor, de un negru – albastru-închis, este amenințătoare, oarecum, în acea după-amiază incertă de primăvară.

Orașul trepidează de viață, firesc, cu oameni pe stradă sau cu oameni intrând și ieșind din birturi, ceea ce fac și eu, intrând într-un bufet, căci e ultima mea pauză înainte de escaladarea și escapada finală, înainte de a ajunge la porțile minei. Și, fără să vreau, mă trezesc dintr-o dată foarte aproape de mină. În depresiunea unde, dincolo de orașel – și geografic vorbind, nu la o mai mare altitudine –, era situată mina. Primul lucru care m-a șocat, pătrunzând în acea imensitate tăcută, dar care era, totuși, amenințătoare, apăsătoare - atât mai rămăsese din forfota din orașel -, era, pe lângă culoarea gălbuie în acea atmosferă stranie, nesigură, de un galben deprimant, care se deschidea în stânga și în dreapta mea, erau – eu fiind impresionat de ele - și pietrele cubice, în dezordine, prin pietrișul mărunț de jos, ca după viitură, după retragerea apelor. Un miner, venind din partea opusă mie, a trecut pe lângă mine. Avea o lumină albastră, ciudată, la lampa montată la cască, salopetă albastră și se îndepărta repede și rigid de mine.

Apoi, ca o secvență – mai mult ca stare de existență luată separat -, am trăit luarea contactului cu existența minei. Aici atmosfera era total diferită, plăcută chiar. Nici un zgomot nu-mi perturba existența. Porțile erau vechi, dintr-un lemn ros de vreme, ploi și zăpadă. O cărare pornea de dincolo de

poartă, dar o lua pieziș, înspre stânga, dispărând din raza mea vizuală. Deasupra porțiței (pentru personalul uman), cum se poate vedea la orice întreprindere, atârna – căci aici se termina și un șopron, care mergea paralel cu aleea, până unde aceasta se curba, cum am spus -, o bucată de tablă ruginită.

Aici chiar aș putea să trăiesc, să mă angajez, să lucrez, așa-i de plăcut. Și acum intervine o amintire, o „fază” dintr-un vis anterior, când, într-un cadru identic, aceeași poartă, același gard și aceeași alee, am văzut și un miner, îmbrăcat ca la început de secol. Mai mult, chiar, instituțiile plus clădirile anexe, cât am apucat să le văd, îmi plăceau! Și eu, care vroisem inițial să trec pe lângă mina asta!

Dar filmul se „rupe” iar, dacă vreți așa, căci mă trezesc din nou pe drumul de întoarcere. Adică acolo unde mai înainte văzusem aluviunile. De data asta, prin fața mea trece un râuleț tulbure - un canal de irigație cu apa gălbuie, mă gândii eu -, care era destul de lat, iar malurile îi erau taluzate oblic. Dincolo de mal, câțiva copii sărăcăcios îmbrăcați, cu haine murdare, negre, așa cum azi abundă pe străzile orașelor moderne. Dar nu sunt liniștiți. Mă privesc sfidător și-mi aruncă vorbe de ocară, bănuiesc eu. Și totul, totul era foarte sumbru, apăsător, căci nu știam practic unde mă aflu.

Singura mea ripostă e un gest, ca și cum aș întreba: de ce-mi arunci asta, când copilul care era mai aproape de malul canalului și care putea să fi fost conducătorul lor, cade în apă. Brusc, ajunge în valuri sub apă, iar eu, prin pâcla de apă care nu mai pare atât de gălbuie, ci aproape de transparența sticlei, a unei sticle de un galben murdar, îl văd uimit, împreună cu fantastica-i metamorfoză.

Căci, în momentul când și capul i-a ajuns sub valuri, și asta foarte rapid, apare complet dezbrăcat, în partea inferioară a corpului. Corpul e mai mic, de circa o jumătate de metru, iar picioarele se termină ascuțit, ca niște țepușe. Era ceea ce, în limbajul popular se numește „țânc”. Începe să-l ia valurile. Eu eram acuzat de această cădere în valuri, de acest deces, de această crimă. Mă cuprinde spaima. Nu intuiam posibilitatea dezvinovățirii sau a fugii.

Și iar apare un alt moment, fragmentat, al acelor întâmplări, rupt de celelalte.

De data asta mă găsesc mai în josul canalului, care acum e un râuleț liniștit, nici nu are albie, e puțin adânc, ca și un pârau care se varsă într-un loc nisipos, aluvionar. Mai mult, se desface în două brațe și mai puțin adânci, și mai liniștite.

Acest lucru îmi dă un sentiment de liniște, căci – și mă simt îndemnat, dacă râulețul continuă tot așa – poate că aici voi putea găsi cadavrul gol al copilului înecat. E mai mult decât o speranță, asta.

Extraterestrii

Visasem că trebuia să ajung în satul meu natal. Nu cu mult timp în urmă aveam astfel de vise frecvent, dar în cel precedent mă surprindea clarviziunea, profunzimea și realismul simțămintelor din vis. Eram pe o culme, de fapt drumul șerpuia pe acolo, coboram spre sat, se desprimăvăra, era un aer călduț, îmbietor, iarba nu încolțise încă, căci era chiar după topirea zăpezii, când timpul e sec, cu pete de zăpadă ici-colo, dar eu coboram pe drumul acela, sub soarele molatic de primăvară – apăruseră și primii fluturi – și eu eram militar în termen. Mă bucuram nespus de viață. Asta, poate ca o replică la faptul că nu voi mai fi niciodată militar în termen, și că niciodată nu voi mai putea, biologic vorbind (sau calendaristic, mai bine-zis), să mai am 20 de ani.

Mă grăbeam, așadar, să ajung în satul natal. De ce, fiindcă trebuia să mă și întorc înapoi. Și acum sunt în camera de zi a locuinței mele. Afară este soare, iar eu sunt cu una din verele mele. În stare de trezie mă atrăsese prin feminitate (parfum, curățenie) și printr-un frumos jersey verde. În rest, nu era

chiar extraordinară. Merg înspre ușă, în partea opusă, mă trezesc, mai bine-zis, acolo. Antreul nu e despărțit de camera mare, așa cum era imposibil să fie la orice casă, dar acolo așa era. Privesc pe geam. Afară se întunecase brusc și cumplit. O lumină neagră, violet-închis, împreună cu norii gri, încărcăți cu apă din belșug, zăresc acoperind cerul nopții. Mult mai închiși decât vara, ocupând tot cerul. Ce furtună îngrozitoare va fi, intuiesc eu, și pe bună dreptate. Dar nu par a fi îngrozit de asta, mai mult, încerc să profit de întuneric, mă întorc spre vară-mea, fiindcă în cameră se făcuse aproape întuneric, mă gândesc să o cuprind în brațe și să o trântesc pe cel mai apropiat și, poate, unicul pat din odaie. Dar nu sunt vrednic de asta. Mă trezesc brusc.

Dar mă visez din nou în aceeași cameră. La geamul pe care privisem mai înainte, când am constatat întunecarea cerului înaintea furtunii, văd trei capete care rânjeau. Erau trei ființe vii, întunecate la culoare. Cea din mijloc le depășea în înălțime pe celelalte. Nu aveau măști pe față, însă rânjind, erau destul de hidoase și așa. Izbucnește o ură față de ele, dar amestecată cu teamă, trebuia să le izgonesc și să le lovesc, totodată, chiar cu riscul de a sparge geamul. De fapt, chiar lovindu-le, n-aș fi făcut mare lucru, pentru că prin spargerea sticlei din fereastră ar fi putut pătrunde la mine. Știu că trebuie să le lovesc cu un obiect contondent, având o singură muchie ascuțită, lung de vreun jumătate de metru, și să-l azvârl orizontal. În momentul în care mă îndrept spre geam, mă trezesc.

Străbăteam o pădure cu copaci negri, din care o parte erau doborâți la pământ. Zăpada e moale, murdară, iar soarele

strălucește printre nori. Am haine ostășești, groase, de iarnă, și mă întorc din prizonierat, în acest început de primăvară, când iarna are foarte puține șanse să rămână intactă, după câteva ieșiri ale soarelui. Mă grăbeam să ajung în satul natal. Apoi se făcea că eram în fața magazinului sătesc. Acesta e preludiul pentru ca să știți – poate e explicația de ce în vis am avut-o parteneră pe educatoarea sătească – căci a apărut această asociere, - fiind practic, gestionară la magazinul de acolo, fiind printre puținele femei intelectuale de formație din sat. Putea, deci, să fie și gestionară. Ori-cum, asocierea și parteneriatul rămân ciudat alcătuite, chiar și în vis, pentru că în starea de trezie nu m-am gândit niciodată la ea.

Așadar, stăteam în fața magazinului, într-o lumină crepusculară, nedefinită, fără un scop anume. Ea era înăuntru, iar eu privind înspre pământ am văzut două capace de spray, nu erau rotunde, ci în formă de L dar, ca și cum ar fi fost funcționabile, atât doar că erau altfel decât cele obișnuite.

Apoi m-am trezit brusc în camera de la țară, simplă ca mobilier, dar puțin întunecată. Ea, educatoarea, îmi era soție sau amantă, de data asta. Trebuia să intre în cameră, - sau poate era încă în magazin – nu mai știu precis, trecând în revistă preferințele mele în domeniul cărților, și ce am citit mai mult în ultima vreme: cărți politice, religioase, socio-politice. „Am o carte de istorie în care e trecut și Hitler”, a spus ea. „De ce nu mi-ai adus-o?” - am întrebat eu.

După aceea, eu eram în pat, același pat, în fundul odăii, de-a lungul peretelui. Ea era în încăpere. Brusc, ușa, (de data asta camera avea ușă în comunicație directă cu antreul), s-a deschis și trei extratereștri, încet, într-o ordine perfectă, și-au făcut intrarea în cameră.

Prezența lor, așadar, era tăcută, dar groaza prezenței lor – știam că-s extraterestri, fără ca cineva să-mi spună (parcă iubita mea vroia să răcnească, nu să țipe, dar răcnetul îi împietrise în aer) – era un semn de amplificare, acuitate sau de țâșnire a extraordinarului, a violenței în prezența extraterestrilor. Mă temeam pentru că, odată cu venirea lor, răspundeau o groază uniformă, puternică, constantă, vibratorie, chiar. Cert, dar îngrozitor era faptul că o simțeam până într-acolo încât îmi paraliza toate simțurile, mă inhiba. Dar mă și înfuria, totodată. Adică neputința, plus teama, îmi dădeau un imbold – să iau măsuri, să ripostez, întru apărarea mea. Parcă îmi repeta cineva, mecanic, în creier: ia măsuri! Trebuia să acționez, dar lucid și cu ură, pentru a nu fi sfârâmat de teroarea care plutea în aer, răspândită de ei, care-mi provoca o teamă animalică. Ei răspundeau această teamă animalică.

Dar cum arătau? Erau îmbrăcați foarte simplu, de fapt cât de simplu poate să se îmbrace un cosmonaut sau un soldat. Costume de un albastru închis, nesclipitor, fără colțuri sau obiecte ascuțite, extravagante sau podoabe asupra lor. Ochii și gura – orificii lunguiețe – semănau doar cu organele respective. Păreau, de fapt, având costumele respective, că nici nu vin din Cosmos, mai ales că erau mici de statură, cu proporții aproape normale între cap, membre și celelalte părți ale trunchiului uman. Corpul și îmbrăcămintea îi făcea să pară normali, mai ales că se așezaseră cuminte unul lângă celălalt, în dreapta ușii, într-un colț, de cum intraseră. Și, totuși, emanau groază. Trebuia să-i distrug. Partenerii mei îi împietrise strigătul, răcnetul – mai bine-zis – în aer. De fapt, nici nu apucase să strige, dar cum stătea în dreapta mea, uitându-se spre ușă și zărindu-i, am înțeles totul din atitudinea

ei. „Aruncă apă clocotită peste ei”, îmi spuse ea. Asta și fac, dar apa clocotindă, revărsată dintr-o oală mare, peste ei, nu a avut nici un efect. Conștiincioși, docili și cuminți, și-au șters fața de lichidul care se scurgea în jos, cu mâinile înmănușate. Între timp, mă înfuriasem foarte tare, tabloul devenise halucinant - (parcă trăiam în interiorul visului, un alt vis, cu mișcări lente, diferite de groaza care mă făcea să am gesturi mai iuți de până atunci). Trebuie, totuși, să-i distrug. Am la îndemână zeamă clocotită și otrăvitoare, pe deasupra. O arunc și pe aceasta asupra lor, dar fără efect, produc o oarecare agitație și atât.

Între timp, calmul se restabilește, sunt iarăși în fața lor, dar îmi este frică, în continuare. Mai ales că primul dintre astronauti se ridică și, deși calm, emanând o forță, ca un suflu înspre mine – știam că mă va doborî – și mă miră asta, deoarece e mai slab fizic decât mine, cu aspectul de om uscat. Ia din stânga sa și din fața mea un cuțit, așezat pe soba din odaie. Cuțitul e de culoare deschisă. Se dovedește a fi unicul cuțit pe care îl aveam în realitate în oraș. Ridică mâna cu el – și aici se dovedește că are o deosebită forță în braț – deoarece nu reușesc, prinzându-l de încheietura mâinii, să-i opresc coborârea brațului.

Da, într-adevăr, ce-ar putea să-mi facă, și nu numai atât... Ce-ar putea să ne facă nouă, pământenilor, o civilizație ultraperfecționată, ultrainteligentă și josnică, bineînțeles, din Univers, veche chiar de câteva miliarde de ani (de ce nu?!). Există undeva, în Univers, pe o planetă părăsită, un Sfînx din piatră, imens, pe a cărui obraz e dăltuită o lacrimă. Se vede clar, la fel ca undulația părului. E un avertisment pentru ca niciodată, ființe gânditoare să nu folosească nici un fel de energie în scopuri distructive. Triumful vieții și al luminii e mult, mult mai

important și mai frumos. Ființele inteligente ale universului, oamenii inclusiv, nu vor asta. Mai ales că suntem neputincioși în fața unor civilizații atât de inteligente. Ne-ar putea strivi de câteva ori, dar încercăm, la fel ca șoarecii, să ne ucidem unii pe alții, să ne batjocorim din meschinărie și ură, în loc să facem din planeta asta o grădină. De ce? Până când?

Teama crește din nou în mine, mai ales că și ceilalți doi extratereștri se ridică în picioare, mai hotărâți decât la început. Puteau să vină spre mine, dar nu fac asta, gata, spune unul, plecăm. Și întorcându-se la stânga, pleacă. Odată cu aceasta, teama și pericolul au trecut, s-au evaporat, au dispărut de la sine, ca și cum n-ar fi fost. Așa că dau să-i întreb: - Pentru ca să plecați, trebuie să-mi spuneți, mai întâi, din ce galaxie veniți? Cu aceasta visul s-a încheiat.

Extratereștrii

- variantă -

Întâmplările următoare au avut loc în casa de la țară, cu pereți din chirpici, neterminată, așa cum a fost făcută la mijlocul anilor șaizeci. Asta nu înseamnă că ar avea vreo legătură cu timpul în care se petrece acțiunea, că așa fi nimerit în vreo „gaură de timp”, atât doar că, după Revoluție, a avut loc o lentoare, o lipsă de acțiune - pentru unii, doar – în timp ce alții au început, pe fondul unui dezechilibru cras, îmbogățirea nelimitată.

Eram în acea încăpere, la început singur, apoi cu o vară de-a mea.

Nu pot să spun c-am fost nostalgic după ceva, atât doar că e un aer călduț, ca de primăvară, când ieși dimineața, poate duminica, dintr-o unitate militară, poate un depozit, izolat de lume, într-un crâng de salcâmi, nu ai decât ținuta, un pachet cu câteva țigări în buzunar, mult optimism și douăzeci de ani. Nepăsător, te pregătești să ajungi undeva, la o petrecere, poate, „ca la 20 de ani, fără griji și fără bani”, vorba cântecului.

Pe un fond de nepăsare – o liniște, o atmosferă plăcută, continuă, îmi duceam viața; nu acționam unde trebuie. Și nici când și, desigur, cum trebuie.

O dulce mângâiere mă cuprindea, după câte o neizbândă, izvorâtă din așteptare: poate cândva... Asta ziua. Seara, mă întorceam acasă. De data asta nu e primăvară, e vară, după căldura din timpul zilei se înnoarează îngrozitor afară. No-rii sunt atât de amenințători, prin coloritul lor, aproape negru, nu albastru închis, încât știu că se va petrece ceva groaznic, o furtună nemaiîntâlnită, desigur.

În acea atmosferă terifiantă, cineva, totuși, are curajul să intre, să mă caute, de fapt, la ușă. Îi deschid, una din consătene, învățătoarea, prin ușă, în acea atmosferă înspăimântătoare, îmi întinde un manual de istorie. Îl iau repede, aproape i-l smulg din mână, iar ea zice: în carte nu-i trecut Hitler – ceea ce mă miră enorm, căci e vorba de istoria contemporană.

Sunt în camera propriu-zisă, dincolo de antreu, înspre Vest, casa având două astfel de camere. Interiorul e simplu, un pat, în fund, o masă și o sobă în stânga, după ce intrai, soba fiind între fereastră și pat – masa de-a dreptul lângă geam. Sunt pe pat cu vară-mea. E tânără, are un corp frumos, musculos, sâni tari și un jersey verde, plus rochie de blugi. Tinerețea îi răzbătea dincolo de astea. Pe soba rotundă, de metal, o oală mare, pe care urma s-o folosesc mai târziu.

Ușa se deschide și trei soldați, trei ființe umane îmbrăcate în uniforme albastre, destul de uzate, își fac apariția în cameră. Într-o liniște și ordine desăvârșite, se așează, în stânga ușii – cum au intrat – cu fața la noi.

Ceva îmi spune că vin din cosmos, emanau o teamă, o groază animalică, deși încă nu mi-au făcut nimic. Spaima plutește în aer, vară-mea mă îndeamnă brusc: aruncă apă clocotită pe ei! Iau oala, merg spre ei și o vărs pe cel din mijloc, parțial și pe ceilalți – nu are nici un efect, atât doar că apa, scurgându-se peste ei, unul dintre ei (se) șterge cu mâna înmănușată – o picătură ce-i rămăsese pe obraz.

Dar cum arătau? Având proporții aproape normale între mâini și picioare, trunchi, se părea că nici nu vin din cosmos. Atât doar că, în locul ochilor și a gurii, aveau deschizături foarte lunguiete, care semănau cu organele respective.

Mai încerc o variantă. Văd că pe masă e un cuțit de bucătărie, lung. Vară-mea mă îndeamnă:

- Ia cuțitul!

Într-adevăr, când dau să-l lovesc pe unul din ei – cu mâna ridicată, deși mai slab decât mine, îmi oprește brațul ridicat.

Ce-ar putea să ne facă, mă gândesc eu – și nu numai ei, o civilizație avansată din Cosmos – dar inumană? În acest sens, pe o planetă pustie e un Sfînx. Un avertisment – căci are pe față o lacrimă – să nu se folosească nici un fel de energie, în scopuri distructive, în Univers.

Teama plutește în continuare, sunt cumiți, la loc, pe lângă perete, dau, totuși, să-i întreb: din ce Galaxie veniți? – n-apuc, căci unul din ei zise: „Gata, plecăm!” și se-ntorc, brusc, la dreapta și părăsesc încăperea.

Cu asta, visul s-a terminat.

Baia Mare, 3 noiembrie 2017

Sinucidere

În acele zile de iarnă, când stăteam singur, într-o lume rece și ostilă, - am avut două vise. Iată primul dintre ele:

Tocmai mă apropiam de locul din fața birtului, popular numit „Ignișul”, venind dinspre fosta Bibliotecă Publică, pentru a intra în conversație cu oameni ce se găseau acolo, pe trotuar, vreo șase persoane – femei și bărbați – le replicai direct, căci, evaziv, făceau afirmații neutre la adresa crizei economice, generate de actuala putere. Erau de vârstă medie și peste, de fapt, cei mai refractari noului. Așadar, izbucnisem violent, Dumnezeu nu există sau Cristos e nedrept, el permite toate astea, exclamai eu, când atenția îmi fu atrasă de un scârțâit de vioară ce se auzea din partea cealaltă a vechiului centru de oraș, mai exact din fața cinematografului „Minerul”.

Și acum, ca să înțelegeți mai bine localizarea întâmplărilor, vă voi descrie vechiul centru al orașului X. Avea forma unei arene de fotbal, cu birtul așezat în spatele uneia dintre porți, în colț. Dacă te întorceai la dreapta, îți apărea în față, ceva mai departe, bineînțeles, „Hotelul Minerul”, cum ar fi în locul porții de fotbal din partea opusă.

În realitate, mijlocul pieții e ocupat de un parc cu fântâni arteziene care, deși n-au funcționat de foarte multă vreme, le-am zărit doar când, auzind vioara, mi-am întors privirile la hotel.

Hotelul era puțin mai departe decât în realitate. Întorcându-mi brusc privirea într-acolo, am văzut un cântăreț care, cu o vioară galbenă, cânta pe o singură notă, un scârțâit pe care-l repeta, după ce trăgea arcul până la capăt, timp în care se acompania vocal. Se distrează, mi-am zis. Merg într-acolo repede (de fapt, nici nu știu cum am ajuns) și văd, de la violonist și până la marginea străzii care pornește din centru, chiar lângă hotel, unde se găsește și un magazin impozant, „Central”, chiar pe colț. În vis, strada și clădirea magazinului nu ar fi avut o prea mare importanță, dar până acolo, delimitativ, ținea și visul. Așadar, vreo cincisprezece persoane, după cum urma să aflu mai târziu, ca și cum o inteligență superioară mi-ar fi luminat mintea, făcându-mă să aflu tacit, imediat ce doream ceva. Era o manifestație cu violonistul în frunte, care era mai înalt și mai slab decât restul grupului, pentru primirea de locuințe.

Nu apuc să scot o vorbă sau să mai rămân în apropierea șirului de oameni, când un zgomot de o intensitate sonoră medie, de fapt un bufnet scurt, dinspre partea din care venisem, îmi atrage atenția. Mă întorc, din nou, cu trupul și privirea înspre partea de unde sosisem și văd ceva care mă îngrozește. În fața birtului, în parcare, doi oameni îl omorau, în plină stradă, pe un al treilea. Cum făceau asta? Victima era un țigan, la fel ca unul dintre făptași. Al treilea era alb, însă toți trei incuți, în jurul vârstei de 40 de ani, de statură medie, cu trupuri uniforme,

cu carne tare, făcând parte din specia foarte dură în sentimente a oamenilor care, cu puțină grăsime pe ei, rămân neschimbați, fizic, până la sfârșitul vieții. În plus, foarte serioși, sunt capabili de acțiuni criminale împotriva semenilor. Cel de-al treilea, deși nu avea piele maronie, de culoare foarte închisă, era la fel ca ceilalți doi. Era unul dintre țăranii de la mine din sat, tot rotofei, cu carnea tare, chel până în vârful capului și purta barbă. Era la fel de violent din fire. Câți dintre ei, dintre acești țărani, îmboldiți de o forță diabolică, pornire dublată și de seriozitatea pe care o acordă propriei persoane, nu scot cuțitul, ucigând cu sânge rece? Găseam, astfel, firesc și justificat gestul la niște oameni ca ei. L-au împins cu spatele de geamul unei mașini „Trabant”, care se găsea izolat în parcare și, cu viteza fulgerului, i-au împlântat cuțitul în inimă.

De la distanța la care eram, totul era estompat și tăcut, iar multitudinea elementelor lipsea cu desăvârșire, dar eu așa le-am putut sau apucat să le văd, deci.

Nu am văzut nicio țâșnire de sânge, nici nu am auzit vreun strigăt de durere, din cauza visului, poate. În plus, victima ar fi putut să moară pe loc.

Dar mă cuprinde o teamă cumplită, o frică animalică, o conștiință a greutății, a fricii, care nu mă face să tremur prea tare, dar care, dezvăluindu-mi-se în întreaga ei intensitate, - ca și un parfum oarecare, care-și dezvăluie cu o profundă veridicitate nuanța în somn -, ei bine, dacă are un colorit, acel colorit îmi apărea mie atunci, simplu, mohorât la culoare, înfricoșător, în întreaga lui realitate. Nu tremuram de frică, dar această pătrundere a spaimei până în adâncul inimii mele, mă face să doresc din răputeri să plec de acolo. Mi-e frică, ca și cum aș fi

fost eu în locul celui sacrificat, - de fapt victima unui atentat, unde criminalitatea răzbind din cei doi bandiți, m-ar atinge pe mine, sau ca și cum viitoarea victimă aş putea fi eu. De câte ori, în viață, la o dispută cu escrocii, luând startul greșit, neștiind să fiu eu cel mai tare – cu argumente dure sau ridicând vocea, eram înfricoșat de ei, pierdeam, câmpul meu spiritual și tăria mea de caracter, câtă o aveam, erau perturbate de banditismul și răutatea ființei lor. De aceea trebuie să scap de ei, căci s-ar fi putut năpusti, din clipă în clipă, și asupra mea, astfel că rămânerea mea acolo ar fi însemnat, de fapt, curată sinucidere. Trebuie să găsesc o cale de scăpare. Aceasta e o străduță care iese din centru, la jumătatea distanței dintre cele două puncte descrise mai sus (din latura dreptunghiului care era terenul respectiv). Această stradă – după cum aveam să văd, ducea pe un teren viran, cu pământ galben, de câmpie, bătătorit. Atmosfera e grea, e aproape întuneric, când o voce îmi spune: Pe X l-au ucis până a înghețat sângele în el, informație pe care propriul meu creier o dădea, influențat de o inteligență superioară, împreună cu deciziile bruște pe care, de o importanță extremă pentru mine, urma să le iau. Așadar, străzile pe care urma să apuc, distorsionate în vis, altfel decât în realitate, urmau să constituie salvarea mea.

Mă îndrept spre râu – e undeva, dincolo de centru, e parcă spre seară, peisajul e dominat de terenuri prăfoase și străzi cu casele rare, când, dinspre râu sau dinspre centru, femeia și copilul celui ucis trec în grabă, vin, pur și simplu, înspre mine – pentru a vedea, când sunt în fața mea, că duc de mâini și de picioare, ca pe o targă, pe cel ucis.

Și iată-mă iar sărind peste timp, trăind episoade dispuse fragmentar, datorită schimbării bruște a decorului, care

par fără aparentă legătură între ele. Dar totul se petrece, dacă nu foarte cursiv, logic, totuși, datorită dorinței mele de a trece dincolo, căci acum conștientizez importanța faptului de a trece râul pentru salvarea mea totală.

Dar, deocamdată, cobor brusc la marginea râului. Atmosfera e aceeași, de un galben închis, parcă mai apăsătoare, zăresc doi arbuști, doi peri care aveau fructe lunguiețe, pere mari, atrăgătoare, dar care, paradoxal, aveau coajă lucioasă și dungi la fel ca dovleceii – erau îmbietoare, și chiar mă pregăteam să întind mâna să culeg câteva, dar, dintr-o dată, un suflu de rău augur, o adiere scurtă de vânt și cei doi criminali, venind în grabă de la locul faptei, trec în fugă pe lângă mine.

Acum trebuie să trec râul (ce ciudat, mă gândii), apoi, văzusem crima în toate elementele sale, mortul și chiar făptașii trecură de mine, nu-mi făcuseră niciun rău, dar eu tot trebuia să scap de acolo, din aerul acela apăsător.

Ajung la râu, un râu galben, foarte vechi, cu apa care putea să curgă sau nu – pentru că lichidul din albie era pietrificat, da, împietrit de milenii, la fel ca substanțele vulcanice, rămăsese în nemișcare, așa cum fusese ultima viitură.

O punte suspendată – ca și cele care se întind peste prăpăstii – poate să mă ducă dincolo. O iluminăție tainică îmi dă de înțeles că trebuie să fie și că sunt, de fapt, trei străzi care ar putea constitui salvarea mea. Dar nu știam care. Puteau să fie fundături sau să nu ducă îndeajuns de departe. Prima stradă e, desigur, falsă, o bătrână în fața uneia dintre case, așezată direct pe lut, ridică ochii spre mine și-mi dă de înțeles că trebuie să mă întorc. Deși nu i-am văzut destul de clar fața, o cred. Totul era, în continuare, destul de confuz, se derula oarecum superficial,

deoarece nu aveam destul de mult timp acordat pentru a-mi întipări în minte o imagine, astfel încât complexul de imagini nu apărea distinct.

Cele două străduțe se terminau cu niște ziduri reci. Nu era cea căutată. La intrarea în cea de-a treia stradă, deodată, îmi vine foarte acut și clar sentimentul că trebuie să ajung în Marele Bulevard al Păcii și Socialismului, pe care îl căutam, și îmi dădeam seama că urma să aibă loc un deznodământ – acesta sau altul. Acest Mare Bulevard avea două sensuri, înspre stânga și înspre locul crimei. Dar ce mai conta asta?

Sunt nerăbdător și, fiindcă a mai rămas o singură stradă, dincolo de dorința mea de salvare. Dar o voce, a unui om, care poate trebăluia într-o curte, citindu-mi gândurile, în timp ce eram grăbit să intru în acea străduță – așadar, cum mi-ar fi răspuns la întrebarea mea unde e drumul spre Marele Bulevard:

- Departe, domnule, departe...

Soarele speranței

Fusese la înmormântarea tatălui său asemeni unui străin – chemat în ultimă instanță.

Mai păstra în minte drumul alunecos, plin de noroi, precum și coroana imensă de flori, pe un schelet din crenguțe de brad, pe care o ducea, grăbit, cuprins de o febră a neliniștii, să nu ajungă prea târziu. Fusese zguduit de plâns - oricum, despărțirea dintre tată și fiu e dureroasă, mai ales când nu s-au văzut de atâția ani, și-n loc să se bucure de clipa întâlnirii, să-și spună multe lucruri noi, îl vedea acum, dar mort, chiar dacă tatăl nu fusese tocmai un exemplu demn de urmat.

Fața încremenită, rece, întunecată chiar, diferită față de tot ce era viu, îi risipi și ultima iluzie a continuării vieții, unde, dincolo de această prăbușire catastrofală care era moartea.

Dar viața, viața însăși, ce era, de fapt? El, filozoful, nu putea să dea un răspuns sigur și edificator la această întrebare. Un om de rând, măcar își ancorase crezul și comportamentul în speranța salvării divine, - era o certitudine pentru țăranul neinstruit, chiar dacă s-ar fi putut să fie falsă, însă, neștiind asta, nu-

și bătea capul cu ea. Dar el, el era chinuit de dureroase îndoieli și nedumeriri, căci de multe ori i se părea că există ceva extrem de sigur, dincolo de moarte, o forță supranaturală a salvării și, bineînțeles, o continuare a vieții de apoi. Dar de alte ori vedea că totul e atât de clar, logic și firesc, ca natura să fie așa cum e, doar materie în mișcare, în timp și spațiu – fără să-și pună problema de unde provine aceasta, - prin aceste procese reci, prin care exista, care nu aveau nimic duios, cald și uman.

Și, totuși, grandoarea Infinitului – căci, la urma urmei, deși nu era în stare să-și explice începutul sau existența lumilor, cu zei sau fără –, își dădea seama că ceva grandios și veșnic există dincolo de Neant. Acestui Infinit i se închina, sau ar fi fost gata să facă asta, dacă i s-ar fi cerut de către propria-i conștiință, strivită de Nemărginire.

Mai rămâne să umple Infinitul cu forma lui Dumnezeu. Să considere, apoi, Infinitul ca pur și simplu fiind un Dumnezeu viu, iubitor și bun.

Și, iată că acum zborul spre Nemărginire și credința în Infinit fuseseră frânte, prin moartea părintelui său.

Își aduse aminte scene din copilărie, imagini ale vieții, cu precădere una în care o fetiță dulce și pură se plimba cu bicicleta, cu părul despletit, fluturând în vânt, îmbujorată, nevinovată. Cât de minunată era inocența fetei! La asta asocia puritatea și mirosul divin al florilor, și imagini în care apărea alături de tatăl său, în diferite momente ale vieții – care au creat legăturile sentimentale de mai târziu – semne divine ale iubirii și nemuririi, poate.

Dacă totul – în ce privește arta, florile și sentimentele umane pozitive, ce sunt atât de divine și înălțătoare – urmează

să se întoarcă în Neant, ca și cum n-ar fi fost niciodată, atunci de ce Dumnezeu, Natura, Soarta sau Infinitul le-au smuls pentru o clipă din Neant – să ni le ofere nouă? De ce ne-a smuls și pe noi din Nimic, dacă trebuie să ne întoarcem iarăși acolo?

Acum toate se năruiseră în Neant!

Dar el le păstra în cuget, atât de vii, încât trecând, după înmormântare, pe lângă unul din locurile unde coseau vara iarba, izbucni și mai violent în plâns. I se părea că e iar copil. Și atunci de ce părintele său e mort? De ce nu există mereu aceeași clipă unică, smulsă Timpului? Mai precis, Timpul să nu existe, iar Infinitul să încremenească într-o singură secundă, care să nu permită derularea noastră biologică înspre Neant.

Urca povârnișul înspre orașelul de unde trebuia să ia autobuzul înspre orașul unde locuia. Ploaia încetase, norii se risipeau și o priveliște fantastică, dacă privea înspre Apus, i se oferea acum ochilor. Soarele se pregătea să apună, având o imensă culoare de un galben auriu, strălucitor, ca și cum mult aur topit s-ar fi revărsat pe cer, se desfășura deasupra colinei după care, din clipă în clipă, urma să dispară soarele.

Și asta nu era totul, căci câțiva nori care mai rămăseseră, erau și ei poleiți cu acest fluid sclipitor, făcând ca și ei să pară făcuți dintr-un metal concret, real, din aur, chiar.

Iar dincolo de această zonă, unde culoarea topită se revărsa atât de intens, o culoare mai puțin densă, mai dulce, oarecum, se răspândea și ea până hăt - departe, fiind foarte plăcută ochiului.

Și atunci, deși soarele apunea, datorită faptului că arunca o lumină atât de dulce și strălucitoare, un fel de căldură îi trecu prin suflet. O întărire a optimismului, a speranțelor.

Nu mai era atât de supărat. Era tânăr și înțelese că putea, de-acum înainte, să aibă bucurii și momente frumoase în viață, să-și croiască el singur destinul, așa cum ar fi vrut, și așa cum ar fi fost firesc.

Era tânăr, într-adevăr, viața îi era înainte, luminoasă, ca și cum un soare al speranței i-ar fi luminat clar și drept calea. Putea să reușească, să se ridice pe cele mai înalte trepte ale demnității umane, atât doar că erau și nori și furtuni și cine știe dacă nu vor veni să-i spulbere fragilul soare al vieții?

Directorul și amanta sa

Închis într-una din celulele unei închisori - o imensă sală de beton care poate că nu fusese destinată inițial pentru a fi închisoare, având în vedere dimensiunile: era o sală de sport, pur și simplu, sau ar fi putut să fie – sufeream. Sufeream de singurătate și frig. Era cam sumbru și neplăcut să stai aici. Să vezi doar ziduri reci, neprietenoase prin coloritul lor, un gri spălăcit, care nu insufla speranță și optimism. Într-una din dimineți mi se aduce o „gagică”, o fată negricioasă, subțirică, cu păr scurt. O cuprind cu bucurie și un fel de disperare în brațe. În sfârșit, mi-am zis, în sfârșit!

Dar ușa se deschide, în acea încăpere și o persoană intră. Fusese, de fapt, introdus fostul meu director. Fata îi sare, bucuroasă, de gât.

Fusese – și mai era încă, cred – amanta directorului meu.

Bunica și vestmintele căzute

Cineva arunca bucăți mari de stâncă în aer, dincolo de satul meu natal, în munți. Se auzea zgomotul sec, de fapt un pocnet sau mai multe, scurte, și se vedeau apoi rotocoale mari de fum albăstrui, ridicându-se încet de la pământ.

Era într-o vale care tăia o suprafață mai domoală, de la poalele muntelui. Eu mă găseam la intrarea în sat, în râu și era vară. Dar, pe lângă acele explozii îndepărtate, mă neliniștea și faptul că se pregătea să plouă. O iau, așadar, înspre casă.

În apropierea casei, pe un câmp, pe o pășune cu iarbă scurtă, de fapt, sunt câteva vestminte, câteva piese împrăștiate. Ce e ciudat, e faptul că îmi recunosc propria cămașă (galbenă), un pulover albastru și ceva care semăna cu o eșarfă gri. Toate în dublu exemplar. Care ar fi, de fapt, ale mele? – îmi trece prin gând. Iar bunică-mea parcă-mi ghicește gândul, văzându-mă nedumerit, și-mi spune:

- Cele care vor rezista unui descântec sunt ale tale. Și repede rostește ceva. Într-adevăr, trei dintre cele șase bucăți de haine – cele false, se aprind pe loc și ard, chircindu-se și devenind scrum, fără flacără. Trei au rămas întregi, neatinse. Erau ale mele. Puteam să le ridic.

Dictatura și sfârșitul ei

Am fost un dictator crud. Am înființat numeroase lagăre de exterminare. Am ucis - în mod indirect, desigur – dar tot la ordinele mele, milioane de oameni.

Dar, dincolo de teroarea sistemului pe care l-am instaurat, un fapt deosebit, pe care nici o minte umană nu l-ar fi putut inventa, nicidecum să-l fi acceptat – a fost faptul că am aplicat un sistem deosebit de dur și barbar ȝiganilor.

Iar eu – și de aceea spun că mă deosebesc de ceilalți dictatori -, asistam cu sânge rece la chinuirea și execuția lor. Altcineva nu ar fi putut privi, dar eu îi uram atât de mult, încât o făceam cu plăcere, oricât de mari ar fi fost grozăviile pe care le voi descrie mai jos.

Am nutrit o ură atât de înverșunată față de ei, încât îi ardeam de vii și asistam, curios și indiferent ca sentimente, la aceasta – cum răcneau, când începeau să sfârâie și să se transforme în torțe vii. De asemenea, atunci când îi băgam într-un bazin cu apă caldută, iar pe țevile subterane dădeam drumul la apă fierbinte, până li se desprindea carnea de trup, mutilân-

du-i groaznic. Răcnetele lor erau înfricoșătoare, dar rămâneam nepăsător la ele.

Călăii mei îi băteau până la sânge, se transformară într-o masă de carne vie, însângărată, din care, încet – încet, se scurgea toată viața. Toate astea fără să clipească măcar o dată din ochi, mă răzbunam pentru criminalitatea și răutatea ȝiganilor de-a lungul istoriei, pentru că ei n-au dat niciodată dovadă de sentimente umane și nu s-au integrat în vreo civilizație.

E cald, e o după amiază cu aer călduț, de primăvară, iar eu, din camera de zi a locuinței mele, privesc departe. Privesc până departe în zare, în dulcea înserare care se apropie, căci locuința prezidențială îmi este așezată pe o colină. Privesc și mă gândesc că, într-o astfel de după-amiază, Darwin a scris „Originea speciilor”, sau poate i s-a pus să-i fie citite pasaje întregi din Biblie, spre sfârșitul vieții. Nu știu care din aceste două lucruri, precis.

Dar, prin soarele blând de duminică, care pătrunde în camera mea, tresar speriat, deoarece în locul servitorilor, în încăperea sunt doi străini, au pătruns oarecum acolo sau prezența lor fiind atât de firească, se părea că existau lângă mine dintotdeauna. Un bărbat și o femeie, dar țigani. Părea că urmează să mai sosească și alții.

Ce înseamnă asta pentru mine și dictatură, dar pentru mine, mai ales, dacă etnia lor a ajuns până aici, la Palatul meu, în camera mea, chiar, împresurându-mă?

Steag totalitar

Era o tribună lungă, de culoare închisă, cu oameni îmbrăcați modest, în acea după-amiază înăbușitoare. Eram la dreapta șirului de conducători. Mă simt chemat și întorc capul înspre spatele tribunei. Câțiva asistenți de acolo îmi certifică faptul că criza economică va mai dura mult și bine. Așa-i că va mai dura? - spun eu, dându-le dreptate și, drept răspuns, mă întorc din nou în poziția inițială, cu fața spre piață.

Mă găsesc, acum, undeva, înspre stânga tribunei, mai bine-zis primul din mijloc spre stânga. Ridic mâna sus și exclam: - Jurăm, jurăm că întreaga țară e național-socialistă! Acest sentiment și convingerea propriei puteri îmi dau o senzație de nedescris. O beție și o exaltare absolute. Și, într-adevăr, din extrema cealaltă, îndepărtată, a pieții, coloane negre de manifestanți sosesc într-una. Sosesc sub formă de grupuri dispuse în pătrat, grupele din față ajung acum dincoace de mijlocul pieței, încât pot să le zăresc steagurile. Gri-închis, având desenată o cruce, cu aripi inegale, roșii și albe, trasate peste întreg steagul.

Exaltarea continuă, iar eu exclam:

- Și armata e cu noi! Într-adevăr, în partea din față a platoului, până aproape de tribună, nenumărați militari, cu vestoanele descheiate, ne ovaționează. Ce era ciudat, era faptul că eu, deși făceam parte din aceeași mișcare totalitară, fiind, poate, chiar conducătorul ei, nu știam, totuși, ce steag are. Care era, deci, steagul mișcării noastre, mă gândeam nelămurit (chiar conducătorul ei) nu știam, totuși, ce steag are.

Care era, deci, steagul mișcării noastre?, mă gândesc nedumerit, aruncându-mi privirea spre partea dreaptă a pieții, în fund. Acolo apar, în pocnet de petarde, ridicate din mulțime, brusc, steaguri verzi. De un verde spălăcit, dreptunghiulare, rigide, din lemn – niște panouri, de fapt. În mijloc aveau buchete de trandafiri verzi sau ghirlande din crenguțe de brad dispuse sub formă de boboci, de un verde-închis. Care, la un loc, formau un trandafir imens.

Acesta era, de fapt, steagul mișcării. Era simplu. Oare chiar atât de simplu să fie steagul unei mișcări totalitare? – mă întrebam eu.

Furtună tardivă

Urc o dungă de deal fără vegetație, cu iarba arsă de soare, pentru a ajuta înainte de venirea ploii la strânsul fânului. În dreapta mea, dincolo de gardul de sârmă, e un câmp ars, pe care trebuie să fie iarbă uscată. Undeva, în fund - și iau brusc cunoștință de asta – aprob, oarecum, în mod inteligent faptul că acolo e fânul, numeroase clăi gata făcute, cu fân negru, învechit de ploi, se găsesc una lângă alta, într-un țarc. Cum să le fi adunat mai bine sau să le fi pus una peste cealaltă?

Dar atenția îmi este atrasă de voci și strigăte care se auzeau tot în dreapta, dar undeva în spatele meu. Aici oamenii se chinuiau, cu furci neobișnuit de mari, din lemn, având câte trei țepi fiecare, să ridice pale imense de fân.

Înspre Nord, ridicând întâmplător privirea spre cer și înspre – acolo, cerul s-a înnorat îngrozitor. Un albastru profund, înfricoșător. Va veni o furtună, puteam să conchid atunci, dar mă înspăimânta aspectul întunecat al norilor, pur și simplu.

Mă găsesc pe aceeași muchie de deal, dar mult mai la vale, pe unde venisem. De cealaltă parte a versantului, unde e

o depresiune destul de largă, cu iarba arsă de soare, furtuna a și ajuns. Acum, norii formează un zid care înaintează. Dar, la această formă verticală, în timp ce peretele înaintează, e ciudat faptul că din partea din fața zidului de nori, se aude un zgomot cadențat, ca un răpăit de mitralieră, și văd dungi roz și violet deschis, înspre pământ, în timp ce cad primii stropi foarte mari.

Auz muzical

Nu avea auz muzical. Oricâte strădanii ar fi făcut în acest sens, rămânea tot afon.

În rest, era normal, cu chipul, trupul și gândirea asemenea celorlalți muritori. Da, poate chiar mai incisiv, ca gândire, uneori.

Se străduia degeaba, așadar, de multe ori, să cânte, pentru că nu avea imprimată nici o melodie – sau avea, dar unele foarte simple, în creier.

Și câte bucurii ale tinereții nu pierduse astfel! Baluri, nunți, distracții, care ar fi putut să fie tot atâtea prilejuri de acostare a unor femei splendide!

Putea să creadă în zei. Să se roage și să considere că, la împlinirea unei anumite vârste, își va căpăta auzul muzical atât de profund dorit - dar degeaba -, în natură nu exista decât un rece ciclu biologic – nu și un Dumnezeu înțeleghător. Sau, dacă exista, ce-l interesau pe acesta necazurile oamenilor?

Se pregătea să moară. Avea certitudinea, printre suferințe, că acum, măcar acum, îl va primi, să se bucure, să vadă și el cum e atunci când reții și reproduci întocmai o melodie.

Făcu o sforțare, conștient fiind încă, să cânte, dar nu se auzi decât un horcăit, un hârâit simplu de sunete înlănțuite, fără rost, dizgrațioase.

Atât a fost tot.

Camera refuzată

Unul dintre prietenii mei, un poet trubadur care rătăcea, modest și taciturn, îmbrăcat într-o haină de culoare închisă, prin munții Maramureșului, îmi ceru într-o seară găzduire.

Clădirea în care locuiam era veche, din timpul Imperiului, cu mormane de cărămizi prăfuite căzute pe jos, de jur-împrejur. Aveam vise stranii legate de această clădire. Dar aici îmi duceam existența. L-am refuzat.

Când noaptea, la întoarcerea în clădire, încerc să deschid ușa, pur și simplu un obiect nevăzut îmi stă în cale. Mișcarea ușii este blocată brusc. Văd că între ușă și pat e un corp uman. Un cadavru rigid, negru, cred eu. Poetul modest îmbrăcat e jos, direct pe dușumea. Mă privește cu ochi ficși, are cârje în ambele mâini, din care una e mai lungă, ca la invalizii totali.

Nu e nici mort și nici rigid, căci după ce-mi iau țigara cu dungă aurită de pe masa învecinată, de lângă ușă, o improvizație, de fapt, până să mă întorc spre el, să-l apuc de cârje, în dorința de a-l evacua, se mișcă brusc și strigă din răspuțeri, sacadat: Hoții! Hoții!

Îl las înspăimântat, și deodată văd că îndrăzneala lui a fost mare, o impertinență, chiar, căci e așezat pe marginea patului, peste pătura verde, cea pe care nu o aveam de mult în posesie, practic. Încerc să-l trag jos, dar dintr-o dată îl zăresc iarăși sub pat, într-o fulgerătoare și logică succesiune de imagini, înfășurat în pătură, de data asta.

Trăgându-l de sub pat, pentru a-l elimina, riscam să pierd și pătura împreună cu el.

Moarte fulgerătoare

Când, nevoit să-mi vând unicul aparat electronic din casă – un casetofon argintiu, frumos -, vecina mea îmi face, disprețuitor, reproșuri.

O zăresc, într-o dimineață mohorâtă, când e liniște profundă, înainte de revărsatul zorilor, ieșind din camera mea.

Eu cobor scările. Bărbatul ei, în costum de baie transparent, foarte tânăr, urcă aceleași scări. Cu o lumină veselă, jucându-i în ochi, mă întreabă:

- Ești în concediu? - și zâmbește, parcă ar ști răspunsul, sau s-ar bucura el de asta. Eu sunt mirat și înveselit de faptul că aparatul sexual îi lipsea, ca la cosmonauți, dar nu mai apuc să zic nimic, căci, dintr-o dată, cade pe spate, până la capătul scărilor. Cade brusc și, lovindu-se cu ceafa de beton, văd uimit că începe să moară. Da, moare, iar în acel moment, fantastic e faptul că, murind, devine copil.

Eu am o temere: că cei din jur – câțiva copii erau pe scări - și jos, ar fi putut auzi că întrebarea îmi fusese adresată mie și că poate eu eram cel care ar fi cauzat căderea, decesul.

Dincolo de faptul că nu am apucat să răspund la întrebare, am încercat să trec neobservat. Nimeni nu trebuie să știe că întrebarea îmi fusese adresată mie.

Brusc, ca o obligație, poate, îi sar repede în ajutor, să-i fac respirație artificială, flexându-i mâinile, adică apropiindu-le și îndepărtându-i-le de trup.

Dar cum devenea copil, murind?

Trupul îi devenise, brusc, subțire, de un albastru deschis, dar nu prea spălăcit, cu mâini de asemenea subțiri. La fel cum ai desena un copil, cu brațe ca două benzi alb-albastrii. Ochii erau de un albastru extrem de senin, dar ficiși. Trăia, așadar, dar în sens invers, acea fantastică transformare a vieții și a morții, numită existență.

Întreaga tensiune a întâmplării plutește în aer, căci, se pare că cel care se pregătea să moară își răspândește în aer personalitatea în scădere, de copil. Eu îl freționez, dar cineva spune de pe margine: moare. Și, într-adevăr, nici nu mișcă.

La câteva mișcări de brațe pe care i le fac, începe să-iasă aer din piept, ca și cum l-ar expira, și dintr-o dată corpul, din albastru-deschis îi devine cărămiziu, un maro spălăcit, dar nu peste tot, ca și cum ar reveni, fulgerător, la viață.

Dar, deși eu continui să-l ajut, corpul îi e iarăși albastru. De data aceasta, el, copilul care era, spune un cuvânt: mor, fiind ferm hotărât să facă asta și nu se mai mișcă de pe loc. Chiar moare, la urma – urmei.

Navă extraterestră

Eram la marginea proprietății mele rurale – una dintre proprietăți, de fapt -, pe care o foloseam în loc de culcuș, un teren cu iarba verde-negruie, tunsă scurt, într-un început de toamnă rece.

Culcat la marginea acelui pământ, se face brusc noapte, nici nu mai știu dacă sunt chiar acolo, e un semi-întuneric prevestitor de ceva deosebit, groaznic.

Pe cer, deasupra mea, apare brusc un nor, imens, aproximativ triunghiular, cu o formă curioasă, căci în partea din față era alcătuit din rotocoale mari, iar în partea din spate era compact. Totul devine stresant, în acea atmosferă, ca și cum ar fi urmat să se întâmple ceva, practic, iar norul se îndepărtează de mine.

Îl zăresc brusc, deasupra terenului din jur, își mai păstrează culoarea roz, un roz dulce, cum îl văzusem la început, dar nu e un nor, văd asta uimit, ci un uriaș elicopter, o navă imensă, care apare din nor despuiată, din ce în ce mai distinctă, cu aceeași culoare roz. E ca și cum o statuie apare din materialul brut al cioplitorului, iar învelișul de prisos rămâne în jur. Poate

e o navă extraterestră, mă gândii eu, și brusc, în acel tumult de imagini și trăiri succesive, realizez că are intenții agresive, deoarece eu știu precis că, oricum, urmează să cadă, și ea știe asta, așa că se decide ca, înainte de cădere, să distrugă măcar un bloc, și atunci văd mai bine că terenul e ocupat – împreună cu culoarea cafenie, cafeniu spre galben, care plutește în jur – de un cartier de blocuri care se văd în depărtare, clădiri cu forme și dimensiuni neregulate, inegale, sub nava care face atâta zgomot.

Sunt speriat de asemenea intenție, simt efectul și nuanța spaimei, văzând totodată cum nava lovește cel mai înalt din blocurile din grup care se surpă imediat. Asta într-un huruit înfricoșător, care îmi accentuează frica.

Apoi, dintr-o dată, nava e asemenea unei păsări mari, cumiști, căci e așezată la sol, pare o uriașă balenă, având botul aproape rotund, pe care îl zăresc în fața mea, mai mare decât restul corpului. E o pasăre liniștită, dar inteligentă și rea, deoarece parcă mă spionează pe mine și urmează să mai facă un ultim salt, poate spre dreapta ei, unde piața, care are o formă aproximativ romboidală, e mai îngustă, sau înspre stânga, unde e teren liber mai mult.

Încotro să fac eu saltul, pentru ca nava să nu mă strivească, aruncându-se peste mine? Eu, indecis fiind, mă hotărâsc, până la urmă să, sar înspre stânga navei și dreapta mea. Nava mai face un ultim salt, în cealaltă parte. Sunt salvat.

Atmosferă albastră

În fața bisericii din satul meu natal, într-o atmosferă densă, tensionată, e așezată, într-un sicriu, nebuna satului.

Apar, din partea opusă bisericii, în curtea largă. Și iau, brusc, cunoștință cu acea atmosferă sticloasă, glacială și albastră. Iau cunoștință cu ambele ciudățenii deodată, racla și atmosfera, atât doar că de raclă mă apropii. O spaimă persistă în văzduh și în inima mea când, brusc, ajung la sicriu. Totul e albastru, chiar și aerul, inclusiv racla de sticlă. E o atmosferă groaznică, ciudată, prevestitoare de cine știe ce întâmplări extraordinare. Biserica e dincolo de raclă, dar de abia pot să o zăresc - și nici nu mă interesează. Căci e înaltă, fără geamuri și picturi, doar pereți de-un albastru înfricoșător, pe care se părea că vopseaua curge.

Chiar dacă peste râu e o lumină normală, liniștită, de dimineață, iar casele de acolo sunt din cărămidă roșie, cu multe bucăți de metal în curți, mărunțișuri, de fapt, ca și cum satul ar fi fost foarte mare și bogat, nu acolo e scăparea mea, deși ajung pe malul acela, dincolo de case, trecând o punte îngustă, care se legăna peste apa adâncă.

Nu este salvarea mea, deși spre Nord-Est zăresc o iarbă verde și densă, care-mi să un sentiment de liniște, unduindu-se în bătaia unui vânt lin, îmbietor, deoarece până acolo sunt șanțuri adânci, galbene, ale torentelor venite cine știe de unde, dinspre dealurile din jur. Pâraiele, care sunt destul de dese, au toate maluri foarte înalte, aluvionare, din argilă mărunță, deschisă la culoare, dar instabilă, în care te poți lesne împotmoli.

Nu mă simt în siguranță cu toată lumina galbenă și liniștitoare din jur.

Incest

Maică-mea vitregă – care semăna atât de bine cu cea adevărată, încât putea fi chiar ea – mă tot îndemna să-l ucid pe tatăl meu, pentru a rămâne cu ea.

O doream și eu nespus de mult, deoarece era tânără, corpul îi era splendid, cu șolduri rotunde, fese bombate, carnea era albă, de un alb-roz, însă foarte atrăgătoare, într-un cuvânt era frumoasă. Cum să nu o fi iubit?

Indiferent că stăteam în casa mare, cu pereții albi, spațioasă, sau în reședința de vară, un fel de colibă din scânduri negre, putrezite pe alocuri, se repeta aceeași scenă: tatăl meu întorcându-se acasă târziu, beat, modest îmbrăcat, cu fața gălbuie, ca la popoarele asiatice, slab, deloc atrăgător. Rămânea orizontal mult timp, culcat direct pe podele.

Dar, cum, mă gândii eu? Păi, îmi răspundea maică-mea vitregă, să încâlcești în așa fel acțiunea, încât bănuiala să cadă pe zeci de persoane. Se gândea, desigur, la un alibi, căci acțiunea de lichidare ar fi constat în otrăvire.

Fac dragoste cu mama mea vitregă. E extraordinar de frumoasă la trup, acele fese musculoase și fine, totodată, cum

sta aplecată. Nici nu apuc decât să-mi apropiu buzele de dosul ei, când la vederea acestui corp, dintr-o dată mă simt invadat de valul de căldură care însoțește plăcerea supremă. O iubeam.

Doamne, ce mare a crescut porumbul! Sunt la marginea unei holde de porumb. Porumbul a crescut, e verde, de un verde profund, și eu mă adăpostesc dincolo de lan. De fapt, în unghiul drept al unui râuleț, care acum a ieșit din albie, curgând cu șuvoaie subțiri, galbene, peste întreg acel teren din interiorul curbei. Mai e un lan, dar cu fire mici, rare, în partea extremă a unghiului. Dincolo, înspre partea de unde venisem, e bucata cu porumbul mare, verde. Dar, în ciuda adăpostului, aud hărmălaie și voci care ajung până la mine. Dincolo de porumb – văd asta distinct, pe o câmpie -, vin cei care mă vor aresta. Câțiva oameni, plus polițiștii, împreună cu maică-mea vitregă. Așadar, și ea ia parte la acțiunea și bucuria lor.

Faptul că eu mi-am ucis tatăl e atât de notoriu, încât nu mă miră că au aflat atât de repede. Vestea parcă plutește în aer, peste tot, înveselind, oarecum, atmosfera.

Mă arestează, luându-mă fin și tacit de ambele mâini și se întorc să treacă din nou câmpia, ducându-mă cu ei. Sunt de acord cu gestul lor, știu că mă așteaptă o pedeapsă grea, m-aș mulțumi cu închisoare pe viață, dar nu am timp să mă gândesc la asta, deoarece frica îmi este totuși mare, dominându-mi gândirea, acționarea de moment și, în plus, *acum* trebuie să merg cu ei*.

* Cei care urmau să mă ridice făceau parte dintr-o grupare totalitară. Condiția era ca, politic, să trec de partea lor. Mi s-ar fi iertat astfel infrațiunea civilă, civică, dacă ideologic – mult mai important, deci, aș fi trecut de partea lor, devenind un altul (n.m.).

Crima neterminată

În locuința mea de la țară, neterminată, cu pereți albi, s-a petrecut ceva îngrozitor. În încăperea din stânga, jos, pe podea, sunt două corpuri nemișcate. Doi oameni tineri, cu cămăși albe, descheiate, cu pieptul păros, arămiu, având fețe rigide, cu ochi încremeniți și bărbi prelungi. Pe barbă și piept erau mânjiți cu sânge închegat, o suprafață stacojie. Semănau cu locuitorii Palestinei antice.

E o liniște totală, firească, dar eu știu, animat de tensiunea care plutea aici, ca rezultat al crimei, că ucigașul trebuie să fie prin apropiere, deși nu se arăta.

Am dreptate, oarecum, căci în vestibul, după ce ies, adică realizez că sunt brusc în fața casei, e lume multă – și pe afară, ca și cum s-ar pregăti de o înmormântare.

E întuneric, de fapt e noapte, dar lumina galbenă de la niște surse anemice de iluminat se amestecă cu întunericul nopții. Criminalul e undeva pe afară - și simt asta, mai ales că, brusc, un obiect azvârlit spre mine – un fel de bumerang – aproape mă lovește.

Mă găsesc în camera dinspre răsărit a clădirii, sunt neliniștit, căci criminalul ar putea veni din nou în casă. Mă uit prin geamul spart al ușii și văd ușa din lemn de la intrare, care ar putea ceda dacă cineva ar intra. Dar poate că ucigașul e deja în clădire, în cealaltă încăpere. Trebuia să am curajul să merg eu înspre el. Ceea ce și fac și, deschizând ușa celeilalte odăi, fiind blocată cu haltera adolescenței mele, pusă în picioare, niște roți de vagoneti pe o bară, care cedează. Mă trezesc în acea cameră. Bunicii mei sunt de față, pe un pat. În stânga camerei, chiar lângă mijloc, pe un pat improvizat din scânduri galbene și paie, se află culcat, într-un colț, criminalul. Din ochi, foarte inteligent, m-ar fi întrebat cine-i făptașul, dar îi răspund brusc, acuzator, înainte ca el să poată să schițeze măcar o mișcare:

- Tu ești ucigașul!

În acel moment, dau să-l ridic de mână și văd că, speriat, la auzul acuzației, încărunțește brusc, căci îi văd firele de păr alb printre părul său blond.

Scufundare

– Poveste neterminată –

Ultimul dintre blocurile care se mai găseau pe un teren pietros, cu șanțuri pline de nămol și apă alterată, oferea foarte puțină atracție. Era tot ce mai rămăsese din blocurile de cazarmă, edificate de socialism, confort IV. La asta poate contribuisese și delăsarea oamenilor.

Oricum, nu mă interesa asta, atât doar că vedeam că e unicul de pe acel teren pietros. Ocolesc băltoacele, pentru a ajunge mai încolo, pe un teren de fotbal fără porți, cu iarbă abundentă. Era ca într-o seară sau dimineață de vară, după ploaie, când se pregătea să se întunece sau să se ivească zorile. Aici e mai bine și chiar mă pregătesc să fac câteva ture de teren. Mă trezesc antrenându-mă în toată puterea cuvântului, alergând pe acel teren de verdeață.

Uneori, decizia e așa de bruscă și firească, că trec de la o faptă la alta foarte repede, nici n-ar trebui să mai spun „m-am decis să”, „m-am hotărât să fac următoarele”, etc.

Cineva de pe marginea terenului vrea să-mi ofere flori, dar trebuie să plec, deoarece am presimțirea că acest teren cu iarba atât de frumoasă (să fi fost chiar această iarbă un semn?!), se va scufunda.

Înspre Răsărit, însă, e salvarea mea. O apă imensă, întunecată, clipocind des, formată din valuri mărunte, ca niște scobituri într-un teren nămolos. Pot să înot, deoarece apa e sărată și nu mă voi duce la fund. Mă trezesc înotând pe spate, înspre Est. Deasupra e o boltă imensă, întunecată, de verdeăță sau granit, nu puteam să o văd distinct, se întunecase brusc. Ajung la un fel de amfiteatru părăsit, cu trepte tocite și luncușoare, pe care șiroia apa. Unul dintre foștii mei colegi de liceu mă aștepta. Mă așez pe trepte, iar el îmi spune:

- Și acum să-ți spun povestea celor doi sergenți-majori.
- Care? Naziști sau comuniști?, aș fi adăugat eu.

Festivitate religioasă

Așteptam să se termine slujba religioasă la Biserica din satul meu natal. Nu bănuiam ce amploare va lua această adunare de credincioși, însoțită de o festivitate.

În așteptare, la marginea gardului care înconjoară terenul rezervat bisericii, pălăvrăgeam cu una din cunoștințele mele, fosta amantă a unui prieten. De fapt – deoarece aceasta nu arăta deloc rău și mai și mărturisea că e singură -, mă hotărâsem să-i fac propunerea de a-mi deveni mie însumi amantă. Persoana care o însoțea, tot o femeie, mai în vârstă, îmi dă, tacit, dreptate.

Discutam, așadar, cu voce scăzută, în timp ce – deoarece erau foarte mulți credincioși în fața bisericii și pe aleea întreruptă de trepte, care duce spre gard și de acolo spre râu – se produce o vânzoleală și câțiva preoți, împreună cu niște credincioși, pornesc înaintea, pe aleea dinspre biserică. Dar atenția îmi este atrasă de un altul, un credincios bătrân, pleșuv, cu suman și care, mergând înaintea preoților, aproape că atinge pământul cu fruntea, datorită umilinței și servitudinii pe care dorește să le arate.

Grupul de credincioși se desface – mai bine-zis crește mereu – căci, în timp ce se apropie de râu în lanț, rămân mereu

alții în urmă, compact și, cu toate că n-am observat asta, așa ar trebui să fie. Vă voi spune mai târziu de ce.

Se destramă, ținându-se de mână de ambele părți ale râului, trecând peste pod, iar unii în susul râului, lângă pod, intră în apă, un lanț întreg de oameni.

Aproape că mă târăsc, aceștia din urmă, cu ei în apă. Nu că nu aș fi mers – atitudinea de așteptare acceptând și asta – intrarea în apă, dar văd că câțiva s-au întins pe spate, așa îmbrăcați cum erau, în valuri. Ies repede din apă și o iau de-a lungul râului în jos. Mai arunc o privire înspre biserică. De aceea am afirmat mai înainte că, deși mulți credincioși se înșiruieră de-a lungul drumului, mulți mai rămăseseră și aici. Vechea intrare, o porțiță cu capelă din lemn, era intactă, iar pe niște trepte de lemn - care de data asta porneau de la această porțiță, ca spițele alăturate ale unei roți -, în raport cu cealaltă alee, era plină de credincioși care primeau din potirul unui preot, cuminecătura. Doamne, o fi având cuminecătură pentru toți? – îmi ziceam eu.

Dincolo de râu și în josul podului – era maică-mea, împreună cu doi vecini: un fost coleg de școală, negricios, cu sora sa mai mare. Erau foarte tineri. La fel, bag de seamă că sunt și eu, când trec râul, prin apa scăzută, căci sunt îmbrăcat în cămașă albă. Îmi surâd, întâmpinându-mă, și-mi dau de pe o tavă să gust ceva, jumări de slănină friptă, cred. Condiția e, indiferent dacă gust sau nu, să rămân cu ei până se va sfârși așteptarea. Va mai trece o anumită procesiune, sau cine știe până când.

Dar nu-mi convine. Trec înapoi râul și o pornesc de-a lungul apei, în jos, căci aici nu e nimeni și, odată și odată, undeva, se va sfârși chiar și șirul de oameni de la marginea râului, de pe drumul de dincolo de râu.

Sau, cine știe?

Demonstrație împrăștiată

Mă găseam în Piața din fața Palatului Administrativ, dar fără să observ, de fapt - dacă Palatul era sau nu acolo, Piața avea aceeași formă alungită pe care o știam, cu dale de piatră neregulate pe jos și fără oameni sau copaci.

Dinspre sud se auzi, dintr-o dată, zgomot, hărmălaie, la fel ca atunci când se apropie o mulțime de oameni. Și, într-adevăr, unul după celălalt, se apropiau în fugă mai mulți inși, ca scăpați de la balamuc. De ce, fiindcă formau un aproximativ șir indian, cu distanțe inegale între ei. Plus că nu erau tocmai unul în spatele celuiilalt. Aveau ținuta în dezordine, părul vâlvoi și aproape fiecare avea câte un steag în mână. Nu am distins culoarea drapelelor. Păreau că fug de cineva, cu puținele bunuri pe care reușiseră să le salveze: steagurile. Sau că, dimpotrivă, aleargă undeva, să ocupe un punct strategic, să-și asigure o victorie sau, în ultimă instanță, pur și simplu, aleargă după cineva. Deși erau destul de departe de mine, încă nu intraseră în teritoriul propriu-zis al pieții, mă întorc, cu gând să plec de acolo. Înspre mijlocul pieții, din partea opusă – de unde toc-

mai venisem eu -, se apropia o altă coloană de demonstranți. Pașnici, atât că mergeau grăbit, aproape în trap, așa putea spune.

Formau o mulțime omogenă, un paralelogram uman, negru, în mișcare. La unul din colțuri, puțin mai în față, o fată la vreo 25 de ani, cu fața albă și păr negru, scurt, lins, lucios. Ridicând privirile asupra ei, îmi răspunde prompt și voios:

- E vorba de bunica mea!

Era, așadar, o înmormântare veselă.

Conștient, poate, de ce ar rezulta din ciocnirea dintre cele două tabere care, oricum, aveau să se întâlnească nu peste mult timp, încep să trec râul, care nu se afla departe, curgea oarecum paralel cu piața. Dincolo – și aici cred că e vorba de o rupere de timp – sau, cel puțin, așa ar fi fost firesc să fie (și veți vedea de ce), era un teren cu iarbă sărăcăcioasă, bătut de vânturi. Jos era un cadavru, chircit, acoperit cu un lințoliu mătăsos, de culoare roșie. Un giulgiu dintr-un steag totalitar, poate. Spun că ar fi trebuit să fie mult mai târziu, deoarece mă gândeam că acest cadavru ar putea fi rezultatul altercațiilor politice din ziua aceea dintre cele două tabere. Astfel că trebuia să ajung acolo, obligatoriu, după ciocnire. Sau, cine știe?

Încerc să trec din nou râul, reușesc și, iată-mă, din nou, chiar în fața Palatului. Dar nu observ dacă e sau nu acolo, căci un gând pune, subit, stăpânire pe mine, fiindcă se înserează de-a binelea acum, văzduhul e destul de închis la culoare, trebuie să plec mai departe. Mă cuprinde o febră a nerăbdării și iuțesc pașii să ies de pe teritoriul Pieții. Dar degeaba. În fața Palatului există ronduri părăsite de flori, iar marginile sunt înclinate, alunecoase, înghețate, iar eu tot alunec, punând piciorul pe ele. Nu pot să înaintez, mă poticnesc, mai și cad. Cine știe când voi reuși să plec de acolo!

Revoluție în Rusia 1

Ne găseam – eu și vărul meu, la capătul unei linii ferate, în partea de sus a terasamentului oblic. Încerc autenticitatea câtorva cuțite, găsite în grămezi pe jos. Un grup de adolescenți tocmai pleca. Cuțitele aveau mânere de bronz, roșii și albe, cu oarecari împodobituri, dar unele nu păreau rezistente, mai ales că aveau vârful îndoit.

Pe o altă linie, deasupra acesteia, înspre Nord-Est, oarecum, pe niște suporturi mobili, la fel ca țintele mișcătoare, se găseau trei panouri de lemn vechi, parcă decupate din niște șoproane înalte. Pe ele scria, cu roșu și alb, „Pace și Pământ”. Mi se explică că au fost scrise, au făcut, organic, parte, adică, din Revoluția Comunistă din Rusia. Mă mira faptul că erau scrise în limba mea maternă.

De ce au fost scrise în limba română? - mă gândii eu intrigat.

Așteptare

Urma să-l primim pe președintele N. Ceaușescu pe o câmpie plină de copaci subțiri, cu trunchiuri răsucite.

Trebuie să sosească de undeva, din stânga. Se aude un claxonat prelung de mașină, după care apare un singur auto-vehicul, Mercedes, alungit. Din el coboară un ofițer în vârstă. Îl zărim brusc, are părul dat pe spate, într-o coamă imensă, ca de leu, albă. Spatele îi e gârbovit, iar fața prelungă, cu trăsături dure, parcă cioplită în piatră, atât doar că uniforma, de o culoare nedefinită – ceva între verde-închis și gri-închis – îi stătea impecabil pe trupul bătrân. Îi stătea corect, deci. Părea un muncitor foarte bătrân, ajuns în funcțiile militare ale partidului.

Mai târziu, ne găsim undeva în mijlocul câmpiei, pe linia din fund. Urma să dăm onorul. Apare un activist bătrân, cu haine uzate, dar foarte curate, cu cap rotund și chel în partea din față a craniului. Părea un fierar care a fost promovat în activitatea de propagandă a partidului. Nu avem nevoie de stațiuni balneoclimaterice, ne spune el, căci ne-am manifestat dorința ca, după primire, cei care eram în gardă să plecăm în stațiuni de odihnă pe banii partidului.

Dinspre stânga se aud o serie de voci, clar, iar conținutul lor era foarte distinct, de parcă s-ar auzi una singură:

- Primul lucru pe care l-a furat N. Ceaușescu a fost o masă de biliard...

Coloana fără sfârșit

Câteva izvoare, din care unul mai mare, bolboroseau pe un teren moale, noroios, în curtea vecinului meu. Terenul e în pantă, iar în timp ce plouă, eu privesc într-acolo și observ gaura mai mare prin care un șuvoi rotund, bogat în apă, puțin tulbure, iese la suprafață și se împrășteie în jur. Înspre dreapta, cum priveam, un pârau la fel, tulbure, traversa bucata respectivă.

Undeva, în partea de sus a acestui teren, e o coloană de lumină, un fel de lamă de sabie, gălbuie, care se termină brusc deasupra solului. Pare o lumină-laser țâșnind dinspre pământ, având rolul și forma de lamă de sabie. De fapt, țâșnea din gâtul unui șarpe negru, mare, retezat, așezat vertical. Se părea că această coloană ar putea să-mi dea răspuns la problemele vieții și ale Universului.

De data aceasta, coloana e într-adevăr o coloană, în sensul adevărat al cuvântului, căci e romboidală, la fel ca și „COLOANA INFINITULUI” a lui Brâncuși – și pornește din-

tr-un soclu de beton, ca și cum cu banii primiți pe răspunsurile anterioare ar fi putut fi construită. Are directă legătură cu un fel de cazemată de beton, nu prea mare, undeva, în stânga mea, cum mă uitam înspre coloană, bănuiesc o legătură, un coridor subteran.

Sunt puțin derutat la aflarea, oarecum instantanee și logică a faptului că răspunsul coloanei va fi pe baza vocilor din cazemată, pe care le și aud, iar apoi, o voce îmi răspunde la întrebarea pe care ar fi trebuit s-o pun:

- Toate lucrurile, inclusiv Universul - și asta o demonstrează lucrurile din jur -, au apărut la un moment dat...

Carne tocată

Am ajuns la una din barierele de trecere din munți, care dincolo de ea nu mai permitea accesul niciunui vehicul forestier și poate nici a oamenilor.

O fată bronzată, cu trup superb, dar îmbrăcămintă simplă și puțin uzată, stătea acolo.

- Sunteți arestat, îmi spune ea, uitându-se la mine și zâmbindu-mi, în timp ce eu îi priveam sânii ieșindu-i aproape în întregime pe sub cămașa înnodată puțin mai jos, peste pântec.

- Poate am să-ți arestez eu sânii aceștia ai tăi, atât de frumoși, îi replicai, dar nu puteam să spun mai multe, nici să arăt că, brusc, mă îndrăgostisem de ea, deoarece o însoțea o fată uscățivă, care m-ar fi putut trăda clanului de care aparținea.

- Am vrut să te întreb dacă nu știi unde sunt, pe aici, niște lemne uscate, în cantități mai mari, mă abordă ea din nou.

- Nu știu, nu am văzut, îi răspunsei și îmi păru rău când o văzui că vrea să plece. Se mișcă, iar sânii se mișcă și ei, tresărindu-i ca doi porumbei speriați.

Câteva zile mai târziu, coborând înspre orășel, pe una din văile locuite, ici-acolo, de oamenii aceștia ai munților, săraci – îmi fu dat să văd un spectacol îngrozitor.

Fata, frumoasa mea fată, cu sânii ca niște porumbei și trup superb, căzând pradă unui acces de gelozie din partea concubinului, zăcea într-o baltă de sânge, desfigurată groaznic, hăcuită-aș putea spune. Rănile se căscau adânci, de un roșu închis. Nu era respingător acest trup, așa cum era, străbătut de numeroase tăieturi, atât doar că nu semăna deloc cu o ființă vie, plină de viață, zâmbind, bucurându-se de frumusețile naturii.

- Doamne, exclamai îndepărtându-mă, aceasta să fie viața, frumusețea este oare bazată pe acest suport, pe această carne tăiată atât de barbar – care nu are nimic uman -, și care, peste câțva timp va degaja un miros respingător?

Inundație

O vedeam de multe ori purtându-și resemnată, dar mândră, infirmitatea, căci șchiopăta puțin, săltând când mergea – mișcare grațioasă, uniformă parcă, și care dacă nu ar fi fost însoțită de faptul că un picior era puțin mai scurt decât celălalt, căci era, practic, defectul real, fizic -, ar fi fost, așadar, chiar plăcută această mișcare, această săltare.

Avea un trup splendid, dumnezeiesc, formele i se vedeau pe sub hainele simple, din material moale, mulate frumos pe fese. Sâni jucau, ascuțiți și plini, totodată, năvalnic sub bluză, dar, pe lângă senzualitatea trupului impresionantă și chipul nobil.

Spun că era „nobil”, deoarece, pe lângă armonia și finețea trăsăturilor care te atrăgeau, era frumos prin seriozitatea și prin detașarea de lumea exterioară. Răspundea prin demnitate și seninătate acelei infirmități. Purtându-și demnă infirmitatea, având acest chip serios și mândru, cred că se hotărâse să nu se dea niciunui bărbat, deși poate ar fi simțit nevoia mângâierilor. Și, Doamne, cât de mult aș fi dorit-o!

Torentul, dezlănțuit, venea vijelios de la munte. Unde albia era largă, era și el mai domol, fără muget. Și atunci, într-o clipă, am zărit-o. Venea pe valuri, adusă de curentul puternic al apei, cu fața în sus, demnă și maiestuoasă.

Nici un mușchi nu i se clintea pe față. Păstra aceeași seninătate a chipului, în timp ce se îndepărta de punctul de unde o mai puteam vedea câteva clipe.

Da, era splendidă și acum, dar ce folos că această frumusețe, care conferea chipul minunat, nu va dăinui, ci se va transforma într-o înșiruire de atomi, fără nici un sens, se va descompune căzând pradă Morții și Neantului!

Invazie extraterestră

Mă găseam în satul natal, între râu și biserică. Pe acolo trecea un drum care urca printre case, apoi, iar biserica era pe o colină, o ridicătură de pământ, plată sus, parcă artificială.

E liniște. Nori compacți deasupra mea și a râului, cu găuri rotunde, imense, prin care țâșnea o lumină galbenă, spre pământ, cilindri compacți de lumină, parcă.

De la o navă extraterestră, mă gândii eu, alarmat, împreună cu cei care mai erau acolo. Repede, să ne refugiem în biserică, îmi trece prin minte, deși chiar biserica ar fi putut să fie o imensă navă extraterestră. O luăm pe șosea în sus, printre case, de-a lungul satului. Dincolo de biserică, pe drum, unde acesta face o curbă, numai minereu împrăștiat. Minereu sclipitor, argintiu, iar niște muncitori cumiți, cu salopete noi, cu lopeți noi, îl adunau în grămezi. Cineva îmi spune, cum priveam la ce fac, că minereul e radioactiv, uraniu și că e ultima experiență nucleară a Franței.

Să fie chiar ultima, îmi zisei eu?

cca 2000 – 20.03.2017, Doru I.Pop

Invazie extraterestră

- variantă -

Lângă biserica din satul natal a apărut, în văzduh, o navă extraterestră. Spun asta, deși nu am văzut-o în întregime, doar luminile puternice, în aer.

Râul care curgea prin apropiere era mare, cu apă tulbure. Fusese, în acea atmosferă întunecată, o viitură prevestitoare de rău, iar eu de-abia am apucat să trec pe partea cealaltă.

Cum erau luminile de la navă?

După două bubuituri, datorită cărora m-am speriat, cerul se luminează brusc, iar printre norii pufoși se văd câteva „cuiburi”, câteva becuri galbene, mari – luminile navei – par suspendate în aer.

„Repede, la templu!”, strigă cineva, ca și cum biserica – așezată pe colină – albă, curată, ar putea fi salvarea noastră, deși, poate, chiar biserica să fi fost o uriașă navă extraterestră.

În curte, undeva în Sud-Est, unde au mai rămas câteva acareturi vechi, de lemn înnegrit, un preot, îmbrăcat în negru, cumineca câțiva credincioși care, la fel, purtau aceleași

vestminte: gri-închis. După ce luau împărtășania, făceau o plecăciune ciudată, aproape de pământ.

Dincolo de curtea bisericii, înspre Răsărit, era plin de minereu sclipitor pe jos. Câțiva muncitori – mineri cuminți, îl adunau conștiincioși, cu lopețile, de pe jos.

Pe cer sunt aceleași lumini, becuri, poate, printre nori. Dau să-i întreb, dar îmi răspund:

- Nu e nici o navă extraterestră, e ultima experiență nucleară a Franței!

Să fie chiar ultima?

Refăcut 5.11.2017, Ferneziu

Transformare

Dincolo de satul natal, unde era muntele Mogoșa – sau ar fi trebuit să fie – nu era nimic. În continuare, spre Răsărit, unde trebuia să fie orașul Căvnic*, doar un teren imens, plin de aluviuni galbene și băltoace cu apă murdară, ca după o imensă inundație, după retragerea apelor.

Pe acel teren moale erau și buldozere, de un galben – portocaliu, câțiva ofițeri cu hainele de oraș, uniforme de gală, mai bine-zis, descheiate la nasturi, care alergau de colo-acolo, gesticulând.

Era într-o duminică dimineața, primăvara. Eu eram tânăr, cu cămașă albă, suflecat la mâneci, într-o stare excelentă, împreună cu iubita mea. Eram ceea ce, în limbaj popular, se numește „fecior”. Dintr-o dată sunt spre Apus, spre Marele Oraș al copilăriei și adolescenței mele, care se vede în zare, cu toate terenurile acaparate din jur.

* Chiar dacă reprezintă începutul Maramureșului istoric – deci vestul acelei regiuni, cum am aflat de-abia în iulie 2016 – parcă am pierdut ceva, la aflarea veștii – într-o călătorie cu rudeniile, îl credeam ancorat pe veci în regiunea noastră; totuși, Căvnicul va reprezenta pentru mine, veșnic, Estul, Libertatea, Socialismul.

E duminică după-masa, un soare blând învăluie totul. Iubita mea e o pasăre mare, de data asta așezată pe umărul meu drept, îi simt căldura, dar, deodată, începe să zboare. Zboară în salturi scurte, în fața mea, eu alerg să o prind și, deși zboară aproape de pământ, iar eu, alergând după ea, urmează să n-o ajung niciodată...

cca 2000 – 23.03.2017

Transformare

- variantă -

Urcam pe un drum în munți, înspre Cavnic, împreună cu iubita mea. Se afla lângă mine, în dreapta, iar dincolo erau niște stânci, poate chiar și o depresiune, cu noroi gălbui, la fel ca după retragerea apelor, peste terenul accidentat, mai în față.

Trebuie să înțelegeți că eram foarte fericit și foarte tânăr, având-o pe ea alături de mine. Eram ceea ce-n limbajul popular se numește „fecior” – adică oarecare îndrăzneală în a aborda totul, cămașă albă, suflecată la mâneci, țaran până-n măduva oaselor.

Undeva, în față, zăresc unul, apoi câțiva ofițeri, cu haine verzi, izolați pe acea întindere de teren. Aleargă ici-colo, deși hainele le sunt descheiate – hainele de oraș, de paradă, păreau că dau niște ordine – căci pe câmp văd numeroase buldozere, acel teren – îmi trece brusc prin minte – e tot ce mai rămâne din orașul Cavnic.

Sunt undeva dincolo de începutul terenului, cum venisem, adică spre Apus. E primăvară, un aer cald, puțină

zăpușeală, afară. De data asta nu e dimineață – e duminică după-masă. Eu privesc spre Apus – undeva, în depărtare, dar destul de distinct, zăresc Marele Oraș al Adolescenței și Tinereții mele, cu toate terenurile acaparate dimprejur. Iubita mea e cu mine – dar nu sunt fericit – căci ea e o pasăre mare, care s-a așezat pe umărul meu drept. Simt asta – deși nu o văd – locul ocupat de ea îmi creează o senzație plăcută. Iubita mea s-a transformat, așadar, într-o pasăre mare, albă, care zboară în fața mea. Deși zboară în salturi scurte, iar eu alerg să o prind, urmează să n-o ajung niciodată.

Revăzut , 5 noiembrie 2017

Invazie extraterestră

2

- Șobolani și gândaci de Colorado -

Țineam privirile în pământ, încercând să beau conținutul unui borcan de sticlă, pe câmpul uscat de soare, din spatele casei părintești, înspre Est.

Era seara sau dimineața, iar lichidul era feruginos, de culoare gălbuie, cum am constatat îngrozit, din cauza insectelor din interiorul său. Îl arunc scârbit jos și văd că gândacii de cartofi devin, brusc, vițeluși mari, vărzați, cu patru picioare rigide, două antene în sus, groase, negre, la fel cum copiii confecționează din pepeni, vara.

Nu apuc bine să realizez această transformare, căci creaturile dispar, iar în locul lor apare, brusc, un singur șobolan, care o ia undeva, înspre stânga, fugind. Deci, peste o platformă ruginită de fier, deși un singur specimen scăpat urma să răspândească epidemia...

Întrebare

- Stâlp de recepție -

Un releu primitiv de recepție a undelor radio și TV, grosolan, alcătuit dintr-un corp principal și câteva brațe laterale, cu zimți, parcă erau picioare de muscă, cu senzori. Exista, așadar, undeva în fața mea, pentru a capta undele.

Se pune, brusc, întrebarea:

- Dacă undele s-ar propaga de zece ori mai repede decât viteza luminii, ar mai putea fi, oare, recepționate?

Vise 2

- Decor de iarnă -

Suciu Oliviu a murit în mină, ars de viu, în urma exploziei unei stații electrice. A murit afară, de fapt, în urma rănilor primite. A ieșit, urlând pe galerie, în flăcări. În iarna următoare accidentului, sub impactul șocului avut în urma tragicului eveniment, am avut următoarele vedenii...

La miez de noapte, într-un frumos peisaj de iarnă, când un ger cumplit încremenise totul, copacii erau albi de promoroacă, iar pe stradă nu se vedea țipenie de om, desigur, liniștea fiind totală, am făcut o plimbare la mină și până la biserica din centrul localității.

Ultimii enoriași au părăsit pe ușa din dos biserica, îndreptându-se spre poartă. Preotul a ieșit și el, închizând ușa cu cheia și îndepărtându-se. Când, deodată, în liniștea ce se

întăpâni, peste mormintele pe care le priveam, peste mine, trecu, fantomatic(ă), o umbră uriașă, a unei vedenii. Era atât de înaltă, încât nu se vedea toată, dintr-o privire.

Era cât cimitirul, formând un V peste morminte, pășind peste mine și teritoriul bisericii. Pe drum, dincolo de biserică, a trosnit un stâlp, de ger. Să fi fost spiritul defunctului? - mă gândii.

La o curbă, acolo unde pădurea se apropie mult de șosea, mi se păru că un urs se tot ține după mine...

Când m-am întors – căci fusesem în acea seară rece și albă, rece și încremenită, până aproape de poarta minei, mi s-a părut că-l văd, în momentul când chiciura de pe sârmele electrice s-a scuturat – cum ar trece dinspre halta de minereu, de-a curmezișul, peste drum. Era dezbrăcat, având numai cizme de miner în picioare. Să fi fost S. Oliviu?...

Refugiu în munți 2

- Cimitir evreiesc -

Crucile de la cimitirul evreiesc, de fapt două bucăți de piatră alungite, se profilau clar în lumina asfințitului, la hotarul dintre satul meu natal și satul vecin. Trebuie să găsesc cărarea, să mă-ntorc acasă, dar iată că, odată găsită, se curbează brusc în pădure, pe lângă niște stânci mucegăite, îmbrăcate în mușchi și iederă, iar în față, câțiva brazi nemișcați. Sunt neliniștit, cu toată verdeța întunecată din jur. De aici și pe aici, pe undeva, trebuie să ies...

Cruce de piatră

Sala imensă cu aburi era o încăpere de piatră, folosită ca baie pentru mineri, în munți, la prima mină a adolescenței mele, Cavnic. Grupuri izolate de oameni erau ici-colo, în așteptare, pe cimentul rece. Dincolo de asta, în munți, privesc cerul. Cred că am darul de profet, deoarece atunci când, ridicând mâna spre cer, trasez, ca un ritual simplu, rapid, o linie de sus în jos, foarte dezinvolt, spunând:

- Dumnezeu e Infinitul! - îmi apare, brusc, unde-am tras cu mâna, o suprafață galbenă, luminoasă; putea să semnifice nașterea Luminii sau a unui Univers.

Mă întorc și înspre Sud, să fac același lucru. Dar, când, ridicând mâna, chiar deasupra capului meu, trasez pe boltă, îmi apare o cruce mare, grosolan cioplită, alcătuită din părți care nu se îmbinau destul de armonios. Nu eram destul de credincios(i), poate...

Revoluție în Rusia 2

O stradă mare, principală, lungă, aproape un bulevard, cu oameni grăbiți, îmbrăcați modest, cu militari printre ei, unii având mustăți, alții nu, o mulțime neglijent îmbrăcată (și) aproape murdară, așa cum primăvara orașul își dezvăluie goliciunea ștearsă, iar ici-colo crengi de brad și ghirlande din muguri de brad. Avusese loc o Revoluție, câțiva oameni stăteau lângă o vitrină, în drumul meu spre Vest, pe acea stradă. Câțiva oameni stăteau acolo, avusese loc o Revoluție... Dar tovarășul Stalin unde-o fi?

Tatăl meu

Dincolo de fabrici de cărămidă – de dealuri unde mirosea a fum de gunoi menajer ars, mă puteam apropia, oricâți prieteni sau dușmani aş fi avut, aş fi lăsat în urmă, de satul natal. Casa era de un albastru închis, sobră, în coloritul şi neclintirea ei, iar tatăl meu stătea în faţa ei. Serios, cu mustăţi negre, tânăr. Eram foarte nedumerit şi de aceea l-am întrebat, deşi-l vedeam acolo, real, în faţa mea:

- Cum de eşti aici, cum de existi, doar te-am înmormântat, (căci) ai murit o dată!

A zâmbit uşor, certificându-mi cu zâmbetul său existenţa şi prezenţa lui acolo.

Într-o atmosferă însorită, dincolo de casă, e un drum asfaltat, cu bordură, care duce spre Răsărit.

Taică-meu, pe o patină cu rotile, se îndepărtează de mine...

Ordin de executat

Aveam de renovat unul din vechile castele ale unui bogătan din nordul țării, parvenit după Revoluția care ar fi trebuit să aducă belșug și lumină țării.

Când cobor la subsolul castelului, deoarece pe acea coastă de deal, însoțită și tăcută, nu văd pe nimeni, văd uimit că toți muncitorii se găseau strânși în beciul care avea pământ pe jos.

Erau foarte cuminți, ordonați, îmbrăcați în salopete curate. Când le-am adresat întrebarea „ce faceți aici”?, mi-au răspuns la fel de conștiincioși:

- Urmează să-l îngropăm pe patron aici. Îmi trece apoi prin minte, deși nu vedem pe nimeni, că și nevasta patronului ar urma să fie prinsă și îngropată aici.

Și întreb, așadar, cum puteți să faceți asta, să îngropați un om de viu, fie el chiar și bogat, dar, fără să li se clinească un singur mușchi pe față, îmi răspund:

- Noi avem un ordin de executat...

Așteptare III

- Nemurire -

Oameni care fugeau din toate direcțiile, la fel ca spițele unei roți – se îndreptau spre clădirea Palatului administrativ, care forma un fel de trunchi de con, de culoare maro, retezat, la fel ca-n societățile primitive. Știu precis, fără să-mi spună nimeni, după animația de acolo, mișcarea bruscă a mulțimii, am impresia că acolo se sfârșește, sau se instaurează o dictatură.

Se auzi o bubuitură, în momentul în care priveam oamenii fugind să se adune acolo. Eu neglijez mulțimea de militari de pe bulevardul din față, de fapt un du-te – vino neconținut, o mulțime pestriță care trecea în ambele direcții, când, câteva minute mai târziu, mă îndrept și eu în piața însoțită dinspre cinema „Dacia”, înspre locul cu pricina.

Mă trezesc, într-un târziu, stând la șir, într-o coloană lungă, subțire, împreună cu alți oameni, alături de maică-mea, amândoi foarte tineri – stau la rând pentru a primi Nemurire, așadar.

5 septembrie, 1998

Așteptare IV

Florica era tânără. Doamne, ce tânără era, cu o rochie de „supra” care-i acoperea și mula tot trupul frumos, iar eu ardeam de nerăbdare să-i cuprind în brațe corpul tânăr și tare. Era văduvă și, de aceea, eu stăteam în casa ei, prin preajma ei.

Era o zi ploioasă și afară îl văd pe unchiul meu trebăluind ceva, cu o pălărie de paie în cap, de aceea trebuie să urcăm în pod, unde se lasă convinsă până la urmă și, când își dezvelește trupul, văd cât de scos în evidență îi este în partea de mijloc, aplecându-se. Îi văd toată goliciunea și este atât de imens că nu mai apuc să fac potrivirea necesară pentru o plăcere sexuală. Era scos în afară și frumos.

Toți eram așezați în mansarda strâmtă, cu acoperiș de lemn, înnegrit de ploaie și jucam cărți. Spun „toți”, adică câțiva mineri încovoiați de umeri sau întinși pe jos. Eu eram chiar la urcarea în mansardă și mâncam semințe. Afară ploua puternic,

iar unchiul meu trebuia să sosească din clipă în clipă. Când se ivește, la marginea de sus a scării, eu trebuie să-i justific prezența mea acolo, deci nu trebuie să știe nimic din ce-am făcut chiar eu acolo, mai înainte, cu Florica.

Când apare, în momentul când încep să-mi încheg în cap propozițiile salvatoare, spune:

- Doamne, ce săpuneală ne trage Mama Natură!...

27 iunie 1998

Așteptare IV

- Varianta 2 -

– Ploaia –

- Sven Hassel –

În amintirea lui Sven Hassel

Doamne, cum mai ploua! Ploua cu găleata, eram în podul casei natale, cum urci, împreună cu câțiva săteni, cu unchiul meu, Sabin și cu vecina Florica.

Afară ploua, așadar, torențial, șuvoaiele se scurgeau pe sticla de la lucarnă, peste acoperiș, făcând zgomot și-ntunecând vederea afară. Florica era tânără... ce tânără mai era! Cu carnea tare, cu pielea de culoare roz-deschis, cu fustiță verde-albăstrie, din mătase, de vară. E foarte senzuală așa. Stă în dreapta mea, se tot apleacă, cum să n-o fi iubit? Unchiul-meu e și el tânăr, cu o pălărie neagră în cap, stă în fața mea, dincolo de intrarea în pod, față de ceilalți, care sunt în spatele meu, iar Florica era în

dreapta. Se tot chinuiește să deschidă luminatorul, care e deasupra scării. Prima dată se uită la ploaia care nu mai contenea, apoi, ridicând, pentru o clipă, capacul mobil, apa începea să pătrundă înăuntru, prin șuvoaiele de pe acoperiș. Închide geamul la loc și exclamă:

- Ce săpuneală ne-a tras Mama Natură!

Călătorie interzisă 2

- Recolta de snopi –

- Germania nazistă –

Coboram în viteză cu un autobuz, dintr-o localitate de munte, Firiza. Sunt tânăr și așezat undeva, în față, în picioare. Ne-ntorceam de la un chef.

Undeva, pe traseu – iar acum realizăm c-am ajuns foarte repede într-o regiune de șes, spre D...vița, o comună dincolo de râul Che...șel. Eram, așadar, într-un loc jos, înspre râu, o zonă netedă, întinsă, care parcă nu se mai sfârșea, chiar și peste apă, când, dintr-odată, intră controlorii de bilete. Eu mă refugiez mai înspre spatele mașinii, deoarece n-am bilet, pe lângă asta trebuie să mă prefac că sunt beat, beat foarte tare, ca să nu mă ia la-ntrebări. Cum puteam să reușesc asta, decât ținându-mă cu o mână strâns de bară și clătinându-mă încoace și încolo?! Trebuie să-mi reușească, și chiar o fac bine, ca un om beat dar, totuși, treaz fiind, mi-e teamă să nu se apropie de mine.

Stând chiar pe scările din spate, lângă ușă, mai arunc - din când în când - câte o privire pe geam. Peisajul s-a schimbat

repede, adică nu-i caracteristic pentru o câmpie de pășunat, cu iarbă verde, de exemplu, căci e galben – cenușiu, iar uneori, doar galben. Ici-acolo sunt presărați snopi, grămezi, sprijiniți vertical, sau oblic, câte 2, 3, 4, sau chiar mai mulți la un loc.

Eu continui să fac pe omul beat și am în mine, cum am spus, teama că vor ajunge la mine și, controlându-mă, nu mă vor înțelege, amendându-mă.

Deoarece, la un moment dat, controlul se pare că nu mai înaintează, mai arunc, prelungindu-se această stare de așteptare în mersul autobuzului – așadar, câte o privire pe fereastră. Numărul grămezilor de snopi de pe câmp, s-a mărit brusc, erau tot izolate (adică), se vedeau distinct, dar mult mai dese și mai mulți la un loc. Se vedeau clar pe câmpia galbenă, în goana autobuzului. Seara, dimineața, după-masa, cine știe?

Îmi trece brusc prin minte – parcă o voce-mi răsună clar în cap, privind numărul crescând al snopilor, acea abundență a recoltei, că s-ar putea să fim în altă parte – în Germania nazistă...

Iulie – august 1999 – februarie
2000, 25.03.2017

Infracțiune

Era posibil să sosească niște infractori în acea noapte liniștită, dar tensionată, de la țară. Aud zgomot și văd trei romi, la fereastra dinspre intrare. În cameră, maică-mea se chinuia să ne facă niște injecții – la mine și la bunică-mea. Spaima mea e mare, deoarece mă gândesc că răufăcătorii ar putea să fure vitele din grajdul vechi de vis-à-vis. Umbrele li se alungesc, nefiresc de mult, peste fereastră, fără să intre înăuntru. Urmau să plece.

Iubire eternă

Unei mari iubiri, pe care am avut-o la un moment dat, dar care, vai, nu mi-a răspuns cu aceeași monedă, Cristina A.

Muntele Igniș își înălța spre cer forma oarecum ciudată, deoarece părea un arc cu unul din capete mai ridicat, ca și cum, odată scăpat dintr-o prinsoare, ar fi încercat să zvâcnească-n sus și s-ar fi oprit brusc.

În rest, era un masiv de piatră care domina dealurile din jur, verzi, într-o bună parte a anului, dar muntele părea albăstrui, chiar și când nu era acoperit de ceață sau când nu era vreme urâtă, mai ales după căderea frunzelor.

La poalele lui înfloriseră civilizații – atâtea câte vor fi fost – din zorii istoriei și până acum, când mașini urcau până la poalele lui, unde era șoseaua numită „centura forestieră” și unde oamenii din jur desfășurau o febrilă activitate, aproape în tot timpul anului. Satele nu se găseau chiar la poale, deoarece dealurile mai neînsemnate se interpuneau între munte și localități, dar părea, totuși, foarte aproape și intrase în conștiința și existența

oamenilor, prin semeția sa, iar (ei) erau mândri că le aparține, când venea vorba de el, iar dacă pe aceste meleaguri ar fi dăinuit o formă de religie asemănătoare cu a grecilor, sau, pur și simplu, dacă oamenilor le-ar fi trecut prin minte, ar fi crezut că pe acel platou stâncos își au reședința zeii, ar fi putut să fie muntele lor sacru, cu tot cortegiul de credințe*. Trei sate din jur își revendicau, în aceeași măsură, dreptul asupra acestui munte și, totuși, povestirea noastră are legătură cu un al patrulea – o localitate minieră, așezată mai la vale, dar care era la fel de legată de munte ca celelalte, care erau situate chiar în „coasta” masivului.

Spun „legate” deoarece de aici se făceau și excursii, vara, mai des, iar cete de vizitatori ajungeau până pe vârful lui, chiar și mai departe.

Întâmplările pe care le voi relata se remarcă prin ineditul și tragicul conținut, în sinea lor – despre care s-a vorbit multă vreme după aceea – făcând ca zona să fie cunoscută hăt – departe.

Dar iată cum s-au petrecut lucrurile: în primul rând, menționez că o tânără și frumoasă fiică de pe acele meleaguri a plătit cu viața pentru iubirea sa și, datorită răcelii, hazardului sau destinului, iar un tânăr poet, vremelnic stabilit acolo, a trebuit, de asemenea, să-și piardă existența și iubirea pentru care, dacă ar fi trebuit și i s-ar fi cerut, ar fi făcut orice.

O tragedie „Romeo și Julieta”, într-un timp modern, schimbat, căci ce altceva ar fi putut fi schimbat, dacă s-ar fi putut înlocui ceva, mă refer la elementele piesei, în afară de

* Ceva conotație cu zeii avea, totuși, căci în una din limbile străvechi, sanscrita, Agna era și însemna foc, respectiv zeul focului, Agni, semnificație care azi desemnează acest vulcan stins.

perioada desfășurării – fac referință, în primul rând, la eroii tragediei, care vor fi întotdeauna aceeași, iar liantul, extrem de puternic și dumnezeiesc, care-i lega, iubirea, la fel, neschimbată.

Eram detașat în acel centru minier în calitate de consilier tehnic pe lângă primărie. Bănuiam că într-o localitate minieră, și, mai ales în epoca de azi, sunt foarte puțini oameni sentimentali, nu atât să-mi redea exact cum s-au derulat faptele, despre care lumea mai vorbea atunci, căci ghinionul a făcut ca eu să apar acolo doar cu câteva săptămâni mai târziu - ci lipsa de sentimente, de înțelegere, ar fi putut determina pe oricine să interpreteze greșit lucrurile și să acorde un sens sau un aspect banal întregii tragedii, iar eroii să fie condamnați fără șovăire, ori priviți ca fiind puțin deplasați ca fel de-a fi, deci să nu le înțeleagă profunzimea sentimentelor ori măreția jertfei dumnezeiești pentru singurul sentiment pentru care merită să trăiești: iubirea.

Dar un tânăr, preocupat în aceeași măsură de partea tehnică a civilizației, cât și de frumusețea artei, precum și de rostul ființei umane (pe pământ), un tânăr curățel și ospitalier, în același timp, se oferi să-mi relateze amănunțit acele întâmplări, extrem de nuanțat, să le simt eu însumi, specificând că face asta deoarece nu vrea să-i condamne pe cei doi eroi ai întâmplărilor, căci, spunea el, oricând ar fi putut și el să fie victima unei astfel de derulări fatidice, plus că dă dovadă de compasiune și cultură, procedând astfel.

Era, așadar, un sfârșit de februarie, cu ger aspru, după zile însorite, dar cu soare de iarnă, care înroșea cerul în asfințit și te făcea să tremuri doar gândindu-te la perspectiva zilnică a unui ger năpraznic, mai bine-zis nocturnă, căci astfel se întâmpla, în zilele care mai rămăseseră până la ivirea primăverii. Până ca, una – alta, găseam foarte nimerit să-mi petrec serile stând la o masă în încăperea mobilată plăcut, un amestec de mobilă rustică și orășenească, cu un foc primitiv, iar dincolo de geam, văzând cerul înroșit la apus, contemplând, de fapt, acel apus de soare. Un vin fierbinte mă încălzea și-mi reda buna-dispoziție.

Astfel, invitându-l pe tânărul pe care tocmai îl cunoscusem, puteam să aflu, la căldura confortabilului meu cămin, adevărul întâmplărilor, altfel decât aș fi aflat la o cârciumă ordinară, sau din gura unei gospodine chibzuite, care ar fi insistat doar asupra laturii sentimentale, dar exprimată banal: „i-a fost tare dragă”. Și, totuși, asupra laturii morale, „nu se cădea”, sau asupra laturii destinului, spunând că așa a fost să fie.

Tânărul meu prieten mi-a povestit următoarele lucruri, pe care le redau întocmai, atât doar că le transcriu într-o formă strict literară, accentuându-le prospețimea și profunzimea, generate de specificul și de întorsătura, uneori neașteptată, a evenimentelor.

*

Cristina A. era cea mai frumoasă ființă de sex feminin, care servea la cantina din localitatea F..., care aparținea complexului minier.

Numărul mare de persoane care servea masa acolo, specificul profesiei, precum și dese vizite al unor persoane suspuse, făcea să fie tot timpul într-o ținută albă, de o curățenie perfectă, desăvârșită. Dar cum arăta?

Când descriem o persoană, trebuie să ne și transpunem în epoca respectivă, nu pentru a arăta gusturile, fie ele eronate sau nu, adică până unde a ajuns societatea cu ordinea, estetica, subordonate femininului, dar, mai ales, a vedea cum sunt interpretate de masa de oameni majoritari, care o „savurează” și o chiar „condamnă” până la urmă, având, din păcate, cuvântul decisiv.

O femeie cu ochi albaștri, enorm de frumoasă și serioasă, un corp de excepție, forme de excepție, ori în ce fel de îmbrăcăminte. Dar, cunoașteți reaua intenție a oamenilor, din cauza unei judecăți unilaterale sau invers, când spun: o femeie care a fost măritată sau femeie cu un copil, etc.... De parcă n-ar avea dreptul să-și mai caute fericirea.

Mai cunoașteți și tot anturajul de lucruri, de persoane, care fac și accentuează personalitatea omului, desigur – de la un pahar de băutură, la mâncare, cu mirosurile sale, mai ales la prăjeli și-n zile de sărbătoare, desigur, până la cei din jurul lor, de a depăna amintiri referitoare la întâmplări sau rudenii, într-o ambianță potrivită. Așa și cu tânărul îndrăgostit. Parcă seara, când se lăsau umbrele înserării, totul era mai potrivit pentru o dezlănțuire sentimentală. Înainte de a trece la debaterile propriu-zise, aș vrea să fiu succint, în redarea lor. Ca să mă-nțelegeți, voi relata câteva cazuri – ce legătură trainică poate fi între mediu – lucruri – om. Mirosuri, umbre, lucruri, etc. L-aș parafraza pe Marcel Proust, cu asta, dar acesta e adevărul. Tainice senzații cu dezlănțuirea lor – își au rolul – după ce izbucnesc la momentul potrivit – cine știe din ce cotlon, din ce tainiță a creierului! Toate se potrivesc atunci.

Așadar, primul caz. Un slăbănog, decent, la costum, Horváth, cu figură de cioară, coboară dintr-o mașină, căci mo-

torul i se oprește brusc – să vadă ce are. De la ușă, drept și tanțoș, până în față, ridicând capota de pe motor, care poate și fumegă, străbate, în câțiva pași, întregul drum pe care l-a parcurs de la primul bănuț, până la cumpărarea mașinii. Plus ifosele de rigoare.

Un altul, tractorist – Dumnezeu să-l ierte, căci a murit de o grămadă de ani, alegând calea cea mai rapidă spre lumea de dincolo, dar poate nu cea mai morală, deci nesigură. Tipul, din 1990 sau 1991, într-o iarnă, având o supărare cu părinții, s-a sinucis. 26 de ani. Voi relata, cândva, asta, cu tot cortegiul de nuanțe al acelei epoci. Beat fiind, a tot încercat să pornească tractorul, să mă ducă peste niște pante, la autobuz. Noroc că n-a pornit. La unele reproșuri de-ale maică-sii (până la urmă din cauza ei și-a luat și zilele), dădea cu cârpa de pământ, supărându-se.

Un altul, înalt, brunet, pomenea de câțiva, care-i erau veri. Parcă la fiecare pomenire îi număram roatele din păr, la ceafă. Semn de mare îndărătnicie și mândrie, pentru cel care are mai mult de un vârtej-roată în cap.

Ce mare rol au avut orice mediu, obiectele, căci altfel cum ar fi fost posibile - fără muncă, în primul caz – sau fără paharul de băutură, căci era Crăciunul, în al doilea – toate acele manifestări, depănări la timpul potrivit.

Sau, mai prozaic: un muncitor vine seara acasă, de la lucru, de pe stradă, de unde era un anonim. Dintr-o dată, fiind seară, totul sclipind, totul - adică lucruri legate unul de altul, are valoare, iar depănarea de amintiri, fapte, chiar din realitatea imediată, la fel. Se așează la masă, iar maică-sa cu o tiradă potrivită ca intensitate: porcule, măgarule, să faci tu una ca asta, să umbli la aceea, etc.

Tânărul nostru, deși pornise oprobiul rudeniilor, se bucura de iubirea tinerei C... De iubire și seriozitate, dar toate rudeniile au făcut coaliție strictă, la un moment dat. „Dacă mai continui relația, te dezmoștenim!” A fost măritată, nici nu i-a ieșit bine divorțul etc., tu ești băiat etc.; alte valori nu contau. Ea știa, se neliniște, dar credea și-n această iubire dusă la extrem. Dar, cum se-ntâmplă deseori, a fost necesară o nesăbuiță, tânărul vizitându-și o rudenie de aproape, a primit verdictul – averea-i rămâne, cu condiția să se despartă de ea – ea nu a primit știrea, ci tocmai pe dos – a primit totul și a plecat, l-au dus rudeniile, asta i-au impus.

E dureros – căci ai crezut altfel – iar acum negi asta, nici nu-ți vine să crezi cât de contradictoriu a fost totul – apoi neagra deznădejde, singurătatea. O tragedie modernă, apoi dispariția ei, apoi, lovitură de teatru, el a aflat totul, dar nu mai are cui să-i spună, să demonstreze contrariul, la fel ca un deținut pe nedrept, sau oricare altă persoană care a trăit sau, mai bine-zis, n-a putut vorbi zeci de ani, fiind nedreptățit, își face un țel, acela de a ajunge și a putea să spună adevărul**, tocmai pe alta cale decât cea oficială.

Dar, cât e de dureros când vezi că timpul fix nu mai poate fi și nu va putea fi niciodată – oricât de dureros e și-ai suferit mult - schimbat, să se bucure cineva de mărturisirea menită să arate lumii sentimentele, intențiile cinstite, luminoase. Cu toate regretele, ce-a fost a fost, în această dramă modernă.

2000, 29 nov. 2017, Baia Mare

** Aici simți că ai da oricât, ai face orice să demonstrezi contrariul, să iasă atâta pozitiv din tine, înglobat, depozitat cândva, dar, vai, legile naturii, timpul, nu le poți da înapoi sau înlătura.

Iubire eternă

- variantă -

Muntele Igniș își înălța spre cer forma ciudată, căci părea un ac de ceasornic frânt brusc, scăpat din cine știe ce încorsetări reale. Se înălța grandios, dincolo de dealurile din jur, dominând cu ținuta sa masivă. Ar fi putut constitui un Olimp al acestor meleaguri dacă oamenilor primitivi ai acelor locuri le-ar fi trecut prin minte să reprezinte un sălaș al zeilor, acolo, sus.

Am întâlnit-o la poalele acelor munți, fiică a acelor ținuturi, fantastic de frumoasă și de detașată de tot ce era uman, dar și banal, până la urmă.

Pășea „detașat”, deoarece era atât de frumoasă, de pură și ideală, încât părea alcătuită dintr-o altă substanță – pe o structură perfectă – decât cea umană. Am îndrăgit-o din prima clipă. Nu puteam, cu acea atracție spontană și totală, să n-o iubesc. Datorită potrivirii unor trăsături de caracter și fizice, cum ar fi culoarea ochilor -, deși părerile sunt împărțite, par deosebiri, altora. Apoi, era și impulsivitatea, alături de calmul ei – deși și ea se bucura în limitele firii ei.

Era fantastic de frumoasă, extraordinar de pură. Era și ea femeie? – mă întreb uneori. Trec peste divinele clipe de extaz, trăite alături de ea, spiritual și fizic, căci iubirea spirituală, respectiv admirația, se prelungea prin acea necesitate firească de a o ține în brațe, urmată de o ostoire a simțurilor și a dorințelor, cauzate de acestea.

Mulți sunt împotriva unei anumite iubiri fizice – și aici, imediat, va apare și partea materială, implicit cea morală. Cum poți să iubești un negru, o negresă, o țigancă etc, deși sunt și ei oameni? Biologic, da, că au fost dezavantajați sau că n-au mișcat un pas, destul, cândva, asta-i altă poveste. Rasiștilor, de-a lungul secolelor – dacă i-aș putea învia – și celor de azi, le-aș adresa o întrebare: de unde provine omul? - dublă. De fapt, dacă negrii nu sunt oameni, atunci, dacă te culci cu o negresă, de ce ies copii, totuși? Știm azi fenomenul deschiderii la culoare al pielii – avansând spre Nord – Homo Sapiens, „achiziție” sau „produs” recent al Naturii – a tot pierdut din colorit, nemaifiind nevoit, la temperaturi din ce în ce mai reci, să se apere împotriva soarelui „asiduu” din Africa. Autorul acestor rânduri a pățit-o.

Iată și reversul: într-o vară s-a bronzat enorm, lucind la soare. „Rezervorul” de melanină s-a pornit brusc...

Sau despre țigani: o țigancă, creolă, tânără, o splendoare de fată i-a răspuns, peste ani, de la evenimentul cu bronzatul – dar acesta, adică eu, fiind ocupat cu alta, care s-a dovedit fără inimă, a refuzat avansurile...

Urmează, apoi, modeștii: normal că sclipățul averii contează enorm, se citește în ochi greutatea lui, vorba lui Balzac, dar iubirea poate învinge și asta. Urmează apoi greșelile

morale, furtul, adulterul, cine știe ce mai vine în contact cu legea - sau numai închipuită, această încălcare – cum ar fi simplul fapt de a fi fost căsătorită. Dacă mai e un copil la mijloc e vorba nu de un inconvenient, ci de o imposibilitate logică, care face ca cele două persoane să aibă drumuri paralele, pe vecie...

La toate astea răspund: toți suntem, biologic, oameni. În rest, societatea ar trebui să intervină, pentru ca diferențele de avere și cultură să fie minime între oameni.

Cât despre prejudecăți, zic și eu, fie și cu vorba poetului, sunt fericit c-am cunoscut gelozia, culoarea aripilor albinei, am bănuț în toate lucrurile existența lui Dumnezeu, căci se ascundea dincolo de ele. Știam că nu asta e totul*. Apoi, faptul de a gândi optimist, de a vedea numai partea frumoasă a lucrurilor, din care chiar tu, văzând-o astfel, să tragi folosul, în ciuda societății capitaliste, care nu luptă împotriva răului și care proclamă veșnicia dualismului bine-rău.

Să te bucuri de lumină, de pozitiv, să faci totul ca să le și răspândești – conform principiului că e loc pentru toți în Univers, căci toți suntem egali în fața Naturii – atunci și-n fața legilor – de orice natură ar fi: terestră, umană, divină.

Atunci de ce să nu iubești o ființă umană, care-ți răspunde, în primul rând, la iubire și care, dacă a fost nefericită înainte, iar tu știi asta, atât de duios, sincer și spontan îți răspunde la asta? Chiar dacă acea ființă mai are pe cineva – un copil-rod a acelei iubiri care n-a „ținut”. Oare nu e dumnezeiesc de înălțător să răspândești tu lumină și să ajuți, să răspunzi la acea izbucnire curată – spre tine – de la alte două ființe?...

* Mircea Cărtărescu în Levantul.

Căci ce este iubirea unei femei, a unei ființe, în general, mersul unui copil, decât manifestări ale divinității menționate mai sus? Un soare al vieții care se ivește, după o vreme mohorâtă, să-ți însenineze și inima.

La fel și cu iubita mea. Aveam de parcurs împreună, un drum, simțeam asta, prin corpul, ochii verzi, tinerețea, iubirea, gesturi, totul. Simțeam, ca o contopire ce urma, pentru a fi împreună. Dar oamenii, mediul, colectivul, anturajul - luați-o cum vreți – n-au vrut-o. Oamenii răi, care vor fi acum și de-a lungul timpurilor viitoare, din păcate, prin orice mijloace, să distrugă oricâte asemeni iubiri vor veni în viitor, au reușit să ne despartă.

De aici și pierderea, plecarea, distrugerea ființei iubite.

Cca. 2000 – 2017, iunie, 29,
Ferneziu

Călătorie în trecut

Mergeam de-a curmezișul unui deal fără copaci, de câmpie, atât de repede de parcă am fi pe o tanchetă rapidă. În sens opus – căci mai întâlneam ici-colo pe cineva, se deplasau două transportoare blindate, care, mi s-a spus de către cineva, pe care l-am întâlnit pe drum, se deplasează spre Franța. Cred că erau francezi. Era în timpul celui de-al Doilea Război Mondial.

Ajungem la o despicătură într-un gard de plasă, verticală, și eu parcă presimt, mi-e teamă că nu voi putea trece dincolo, fiind un pic mai gros decât ruptura. Dar izbutim, rând pe rând, totul în jur, gradul de civilizație al caselor, case care se văd undeva, în vale, denotă că suntem în anii '40 și nimic mai mult. Adică luxul, strălucirea obiectelor, a caselor care, mai bine-zis, nu sclipeau. Spun asta deoarece noi, venind din viitor, tot timpul eram conștienți că nu aparținem epocii respective și că suntem superiori, ca și cum am sta pe un nivel de piramidă în trepte, cu un grad mai sus, care ar fi superior, tocmai corespunzând celor 50 de ani de civilizație care ne despart. Tot timpul știam asta, întâlnindu-i, dar ei nu știau despre acest de-

calaj. Ajungem la un vestiar de mină sau poate o cameră, pur și simplu, unde cei care ne primesc ne oferă un copil pe pernă, mic, desigur, dormind. Era o răsplată, oferită nouă, că am ajuns până la ei, prin gloanțe, dar și o grijă, trebuia să-l creștem noi, de acum înainte.

Toți minerii pe care urma să-i întâlnesc în călătoria mea erau scunzi și impregnați oarecum de gesturile și nivelul de civilizație al epocii respective. Adică hainele nu le sclipeau, erau de un albastru – gri - negru spălăcit, iar mișcărilor lor aveau o lentoare tacită. Eu vedeam clar asta, fiind distinct și superior lor, venind dintr-o epocă a rapidității*. Primul care se desprinde – ca personalitate – de cei câțiva, din chiar camera unde ne fusese dat copilul, era un splendid exemplar, ordonat, serios, al epocii respective. Ne explica – noi fiind într-un cerc, cum a aglomerat minereul pe marginea galeriei, două șiruri lungi, pentru a fi încărcat. Eu mă miram și regretam oarecum faptul, pentru că știam că el – deși atinsese gradul maxim de civilizație și ordine al timpului său, nu va avea niciodată o mașină de încărcat numită Rokoman, pentru aceasta...

Când să părăsim încăperea, vedem pe perete afișe albe, de diferite mărimi, pe care erau desenați oameni, busturi și capete bandajate sau cu ochii roșii, ca la afișele medicale sau de protecția muncii. Pe ele scria: Amipas, pimas, plus alte cuvinte, adică vroia să spună că bolile respective sunt caracteristice tuturor care au lucrat în mină.

* Dar, poate, regretabil, și a băștelii.

În încăperile următoare erau vestiare, iar minierii, în rând, cu același colorit al hainelor, cenușiu-albăstriu, veneau tăcuți și scunzi, cu umerășul în mână – pe care era echipamentul - sau toți, lângă dulapuri, erau ocupați cu dezbrăcatul. În acest caz atârnav hainele de ușile dulapurilor – uși metalice, desigur. Toate hainele le erau îmbibate de minereu, sclipeau frumos granulele de metal, ca și cum ar fi fost vorba de metale prețioase.

Camerele păreau construite sub pământ, deoarece totul în jur, deși nu vedeam pereții distinct, emana acea atmosferă albastră-cenușie, lucru confirmat de faptul că ceva mai în față, ajungem la încăperea unde era lămpăria, deși erau uși și pereți despărțitori din tablă verzuie, dincolo de ei erau pereți cu ieșituri, „umeri” ascuțiți din piatră. Camera era tăiată direct în rocă. Deși timpul era mai „evoluat”, să spun așa, eram în 1967, știam de parcă mi-ar fi spus cineva asta, o voce chiar atunci, totul era, încă, specific trecutului; lămpile erau, însă, electrice, dar nu chiar ca cele moderne. Și aici era forfotă, un du-te – vino neconținut, specifice unei activități intense. La un moment dat, dinspre dreapta, vin spre mine doi – trei oameni. Erau tehnicieni minieri, tineri, cu salopete albastre. Unul dintre ei avea în gură o țigară modernă, pe care – lângă filtru – unde e notată marca tutunului, de obicei – scria deja: Secolul XXI...

Baia Mare, 1 martie 2000
– 8 aprilie 2017

GS2

- *Invazie extraterestră 3* -

Doamne, ce insecte frumoase, ce cărăbuși aurii erau în albia aproape secată pe pietrișul și pământul râului din satul natal, și al copilăriei mele!

Erau niște cărăbuși mari, interesați, cu antene lungi, care mergeau de colo-acolo, neobosiți, iar în jur era primăvară. Un soare blând, o atmosferă liniștită cuprinde totul.

Cărăbușii parcă erau de metal – sclipesc în lumina soarelui – erau frumoși și inteligenți, căci, la un moment dat, unul se îndreaptă spre mine, apoi, oprindu-se, îmi trimite două fascicule de lumină: unul împotriva protecției electrice și unul împotriva protecției atomice.

Fără aceste două imunități va trebui să părăsesc Terra, dar eu aș dori să rămân pe planeta numită Pământ!...

2.03.2000 – 8.04.2017

GS 2

- *variantă* –

Eram în albia secată a râului din satul natal, pe pietriș și nisip, care scilipeau fierbinți într-o după-amiază de duminică și primăvară. Soarele strălucea, era liniște, era foarte plăcut, cum numai primăvara sau duminica poate să fie – dar pe pietriș, ici-colo, niște insecte mă nelinișteau. Niște cărăbuși, cu dungi aurii și negre peste corp, care scilipeau la soare, de parcă ar fi fost din metal, se deplasau pe pietrele uscate. Par inteligente, deoarece unul dintre ei se oprește, cu capul spre mine, cât pentru a-mi trimite două fascicule de unde: unul împotriva protecției antiatomice, și unul împotriva imunității antielectrice. Fără aceste două protecții va trebui să părăsesc Terra, dar eu aș vrea să rămân pe planeta numită Pământ...

08.04.2017

Obsesie

Era un obscur funcționar în orașul X, de fapt un mare anonim, un ilustru necunoscut, căci, în acea perioadă, a nu fi în centrul atenției, prin ce e senzațional, dar bun, bineînțeles, a nu fi vedetă sportivă, crainic de televiziune, politician, a fi trecut cu vederea, a fi trecut prin existență fără cunoașterea propriei tale persoane de către ceilalți muritori și fără a avea bani, desigur, căci acolo unde nu era popularitate, nu era nici asta, nu putea să se cheme decât anonim și, desigur, era foarte dureros să vezi cum altora le reușește zbaterea sau cum, pur și simplu, fiind (acolo), în vârf, părea că sunt acolo de-o veșnicie și pentru totdeauna, de aici înainte.

Părea, așadar, să-și ducă traiul normal, căci până la urmă și cele mai violente pasiuni se domolesc, accepți situația existentă, ori de unde ar veni ea, dacă – spun dacă pentru că ceva cu totul neprevăzut a pus stăpânire pe el, care, ca o consolare, ca o descătușare de energii, căci oricum ne-ar fi viața, le avem zăvorâte în noi – transformându-se în obsesie, care avea să-i fie fatală, deși i-a schimbat cursul vieții cu mult înainte de sfârșit. De aceea a putut apărea și povestea de față.

Avea o încăpere destul de spațioasă, unde-i trecuse prin cap că putea cultiva flori. Și, deși își procurase câteva exemplare mici, din cele mai diverse specii, diferite la înfățișare, le tot verifica mereu, să le vadă procesul de creștere. Spuneam de-o obsesie, și nu pasiune, aceasta apărută brusc, datorită faptului că, neglijând ritmurile biologice de creștere, le tot privea și îngrijea exagerat de mult. Foarte mult, în comparație cu cât ar fi trebuit sau ar fi putut smulge de la ele, într-o unitate de timp dată. Cu închipuirea mergea și mai departe, le și vedea mari, bineînțele, la alte forme, căci acum păreau mai gingașe, mai îngrijite, cu forme rotunde, unele. Era nerăbdător, când i se ivea obsesia asta, dorința de a le vedea, mergând brusc la ele, un impuls pentru care nu era niciodată obosit și care-l făceau să lase la o parte celelalte lucruri. Dacă în închipuirea sa le și vedea mari, fiind sincer preocupat de asta, încercând să grăbească procesul de creștere, el însuși ar fi urmat apoi să le mute într-un loc mai potrivit. Cu una dintre ele mersese atât de departe, încât se vedea îmbogățindu-se de pe urma ei.

Era o floare care se numește „arbore de cauciuc” care, deși nu atingea mărimea exemplarelor lemnoase, din acea familie, se și vedea ținând în dreptul tăieturilor găleți albe, frumos cositorite, recoltând seva copacilor respectivi. Adică până acolo mergea cu imaginația încât se gândea: ce bine ar fi să am o asemenea plantație, aș putea să-mi dedic întreaga muncă îmbogățirii mele.

Era o atmosferă înăbușită, stătută, de vară. Se culcă, obosit, în camera unde avea și florile, care între timp mai crescuseră, spre mulțumirea lui, chiar dacă nu atât cât ar fi vrut el.

*

Îl cuprinseră cu brațe lungi, reci, inumane, desigur, înfricoșător de apăsător și fix. Nu l-au lăsat din strânsoarea care se făcea tot mai puternică. El nu putea decât să cedeze, sub apăsarea și strângerea lor, luându-i tot aerul, respirația, sufocându-l. Acestor plante carnivore, acest comportament uman, viu, animal, poate semiconștient, dar pentru ele justificat, fiindu-le caracteristic, dar, vai, fatal pentru cine le cădea în plasă.

*

S-a sfârșit împreună cu frumosul vis de a avea o splendidă colecție de flori, care să reprezinte o anume bogăție și artă, totodată.

Baia Mare, 10 martie 2000
- 9 aprilie 2017

Sfârșit de civilizație

Un bătrân pasionat de istorie mi-a arătat odată un obiect straniu, care provenea, spunea el, din timpuri străvechi, de la o civilizație dispărută, fără alte urme lăsate și cunoscute până azi. Deși nu era un obiect foarte sofisticat (dar perfecțiunea implică simplitate, nu?) era capabil de performanțe uluitoare. Adică putea să primească și să transmită mesaje de la locuri îndepărtate. Era un strămoș al sistemelor de transmisie de azi. Spusei asta după ce, făcut să funcționeze în fața mea, căci, altfel, l-aș fi considerat cine știe ce simplu obiect șlefuit și atâta tot. Tot astfel și cu transmiterea de imagini, am văzut că era ca orice post de televiziune, cu emisiunile sale.

Poate că o fi folosit și la transmiterea gândurilor, dar nu avem noi capacitatea, fiind la distanță de el – de civilizația sa – să le recepționăm.

Obiectul i-a fost făcut cadou cu o serie de instrucțiuni scrise, în limbile terestre ale timpurilor istorice, dar, ca să ajungă la cei care ar fi urmat a-l folosi, trebuiau transmise în scris, mai ales, poate și oral. Așadar, după catastrofă – scăpând de ea – au

mai existat oameni care l-au putut „manevra”. Impresionat de tot ce mi-a povestit bătrânul, referitor la cum credea el c-a arătat civilizația respectivă, la ce se știa din manuscrisul care însoțea obiectul, în legătură cu dispariția ei, un scurt, dar instructiv fragment care descria starea finală, succint, dar clar, a acelei civilizații înainte de prăbușire, plus că, pe baza performanței tehnice a aparatului, am încercat să public la o revistă de istorie, (la una) tehnică sau, dacă nu, măcar la una de pură ficțiune, pur și simplu, dacă ar fi fost considerate aceste informații fără o bază științifică, măcar ca avertisment, căci nu sunt lipsite de învățături, după cum veți vedea.

Nu am reușit pentru că, în mod paradoxal, societatea în care trăiam semăna, din multe puncte de vedere, cu acea prăbușită cu milenii în urmă. Iată, așadar, relatarea bătrânului, referitor la acea civilizație.

Fără a atinge performanțele noastre sau, poate, pe altă cale, s-a ajuns la aparatul acela, pe care l-au transmis – forțați de împrejurări – generațiilor viitoare. Dar mai trăiau? A fost o civilizație împărțită în patru etape, asta involuntar, cum s-a constatat cândva, mai târziu, și datorită recunoașterii acestui fapt, s-a ajuns la pieirea ei. De fapt, nu vom intra în descrierea amănunțită a ei, care le era organizarea, de orice natură, realizările tehnice etc., ci vom spune că, la apogeul ei, firește, a început și un declin. Cum putea fi evitat, considerăm noi, deoarece totul indica o libertate de acțiune și o conștiință de a nu lua din bunul altuia, încât era o civilizație înfloritoare și stabilă*.

* La care se adăuga echilibrul izvorât din cultură, ordine, echilibru pregătit în școală.

Conducătorii, căci într-adevăr existau, nu aveau decât uneori un rol (de intervenție) sau de lucru, ici-colo, mici greșeli inerente ființei umane, și nici o retribuire, cu mult superioară celor ce munceau. Setul de legi – care exista, era știut de toți, pentru că cultura implica și cunoașterea lor, eliminând chiar partea majoritară a răului – dacă cineva se născuse, predomina această țară neplăcută – într-o civilizație prosperă. La luarea unor decizii economice, să zicem, se întrunea un consiliu de specialiști, care trebuia, o dată-n plus, dacă era necesar, să spună ce e bine și ce nu, dacă cel cu inițiativa ar fi greșit, totuși. Mai mult, consiliile, comisiile se puteau controla reciproc, fiind pe aceeași treaptă de putere, neexistând, astfel, posibilitatea abuzului de putere și a corupției.

Dar s-a ridicat cineva, dintre cei cu putere de acțiune, totuși, sau pur și simplu, ca un capriciu al hazardului și, având în vedere acțiunea, intervenția unui organ, cum era statul, sau un grup de specialiști, a spus că abrogă, pur și simplu, legile cu privire la activitatea economică în folosul tuturor. A spus asta ținând contă că, în trecutul îndepărtat, după o perioadă de prosperitate, cineva restrângând activitatea și libertatea individului, s-a ajuns la o societate coordonată de sus, ceea ce-am numi azi dictatură, unde individul avea puține libertăți, deci legile-l împiedicau să-și descarce propria nebulie, având și un rol pozitiv, așadar. Astfel că, văzând o constrângere în intervenția înțeleaptă a unor organe, au fost suprimate legile îndrumării economice în societate, plus cele morale, cum ar fi imposibilitatea de a avea mai multe femei, subsumând astfel societatea unei morale plurivalente, subjugată și ea mai multor idei, considerate ca plăceri necesare fizicului, intelectului uman.

Unde s-a ajuns de aici? Unii nesătui – fără stavile în față, au tot agonisit, acaparând, astfel, averi imense, inutile, până când ceilalți au sărăcit. Dar, ca o ironie și-un dat al sorții, oamenii văzând starea aceasta de lucruri, o credeau normală, ca ei să sufere, zeificându-i pe cei bogați, văzându-i în haine strălucitoare și parfumuri frumos mirositoare, nemaiacordându-le o existență pământească, ar fi fost în stare să le mănânce chiar reziduurile biologice, căci, în cel mai bun caz, dacă nu le vedeau, credeau că nu le au. Credeau, așadar, că existența unui lucru – palatele unui singur om, de exemplu, îl justifică și din punct de vedere moral, trăind în lux, mai ales femeile lor reci, cu greu ai fi putut crede că-s ființe umane. Astfel se-nchinau lor și societății lor imperfecte, căci se impusese un fel de lege, un cuvânt de ordine, acceptat de toți, care suna cam așa: ce te interesează pe tine ce face vecinul, iar bogații, în individualismul lor îngust, de care doar ei aveau parte, s-au retras, încet-încet, într-o margine a țării, superiori – nu-i interesa suferințele celorlalți, unde numai sclavii lor aveau acces și de unde pregăteau nimicirea celorlalți.

Ceilalți – cei de rând – se băteau între ei, erau nervoși, dezordonați, și puneau numai pe seama unora din ei neajunsurile, în loc să-și consume energia la timpul potrivit, să-și dea seama, apoi, că cei bogați au acumulat bogății imense din munca lor, căci îi plăteau cum vroiau, astfel că nu aveau nici pe departe ceea ce azi numim sindicat, să le apere interesele.

Mai mult, le impuseseră ideea că, după viața asta, ar avea loc o alta, frumoasă, și pentru cei sărmani, care venea în contradicție cu ce se știa despre evoluția materiei în Univers și că ei – bogații, ar fi fost trimișii zeilor pe pământ.

Înțelepții spuneau: dincolo de nori, stele și spații nemăsurate, nu e nimic, sunteți nebuni să credeți așa ceva, nu e nici un zeu, dar erau ei considerați nebuni și, fiindcă credeau că conducătorii sunt alcătuiți din aceeași materie cu cei care stăteau în sudoare, mizerie, să muncească. Acel popor, așadar, își iubea șefii criminali. Așa că, atunci când superiorii au propus arderea zonei săracilor, cu substanțe incendiare – ca pură distracție, dar care ardeau lent și sigur, ei, sărmanii, îi implorau, îi iubeau, se autoamăgeau, rugându-i să nu uite în cealaltă viață, (în) împărăția paradisului, să-i slujească tot pe ei.

Deși ar fi putut să o facă mai demult, să-i distrugă, nici măcar acum, când, siliți la chinuri groaznice, erau obligați să ardă de vii, sau înecați în apă fierbinte, nu schițau nici cel mai mic gest să se salveze, deși ar fi fost mult mai greu, fiind înconjurați de paznici înarmați și puține căi de acces. Iată că nebunia și modestia lor i-a făcut să fie distruși. Arsese, astfel, o bună parte din țară.

Cei foarte sărmani sfârșiră, astfel, în chinuri groaznice, fiind considerați suboameni, căci, dis-de-diminează, grupuri de oșteni, în ziua fatală, putură fi văzuți prin sate și orașe, iar oamenii, când aceia, pregătind dezastrul, începură să simtă ceva, nu au făcut nimic, deoarece puterea era zeificată, iar orice acțiune a sa, justificată.

Totuși, un grup, un grup de oameni conștient a scăpat – având poate informații despre ce urma să se petreacă, a lăsat acest mesaj – o scrisoare ciudată pe care, poate, apoi, cei care n-au pierit cu totul, au transmis-o din tată în fiu, undeva departe de zona calamitată, așa cum mai târziu urma să se transmită din mănăstire în mănăstire, la alte civilizații, zestrea adunată în trudă de unii meșteșugari ai scrisului.

Iată, aşadar, avertismentul transmis de acel grup inimos de oameni din vremuri străvechi, până unde poate ajunge nebunia, dar şi lenea omului, l-a autodistrugere, tot ce-a creat cu trudă, pentru toţi din societate, de-a lungul secolelor. Acel obiect ciudat, performant, îmi dădea încă o dată, în plus, o dovadă asupra imperfecţiunii unei societăţi. Pe de-o parte, lux, pe de alta, sărăcie. De realizările tehnice nu se puteau bucura toţi oamenii. Ca şi de celelalte: cultură, mâncare, bucurie, căldura soarelui.

Aş vrea să-l public, să fie pildă pentru generaţiile viitoare, dar tare mă tem că nu voi reuşi, căci societatea în care trăiesc seamănă îngrozitor de mult cu cea din vechime, care totuşi, până la urmă – să nu uităm asta – s-a autodistrus.

14 martie 2000 – 12 aprilie 2017,
Baia Mare

Mortul de sub zăpadă

- Mort sub zăpadă -

Puțin înainte de sfârșitul iernii, în curtea pentru animale de la țară, în fața grajdului, descopăr un lucru îngrozitor. Cum fusese și mai era zăpadă multă, groasă, un om mort încăpuse sub ea, în întregime, iar acum, fiindcă era seară și zăpada se înmuiase puțin, ieșise la suprafață.

De fapt, nu se zărea prin zăpadă, atât doar, fiindcă stratul alb era gros, îl acoperise tot, iar acum vremea ploioasă, îi făcuse un fel de loc pe lângă trup. Așadar, un fel de coviltir de zăpadă, în juru-i, iar eu îl zăresc din lateral, ca și cum zăpada ar fi fost secționată, îndepărtată, pentru a putea fi văzut – sau, mai bine zis, ca și cum în partea aceea și pe lângă el s-ar fi topit, datorită încălzirii vremii.

Maică-mea e în curte, și-mi dă de înțeles că mortul nu poate fi decât un om care venise cu un cărucior, înainte de lăsarea iernii, de marile ninsori, prin noiembrie, care ajunse acolo fără să știu cum. Acela fusese singurul străin care venise atunci și de aceea am asociat cele două idei.

Important e să nu fim luați la întrebări, eu, mai ales, cum de-a ajuns acolo.

15 martie 2000 – 12 aprilie 2017,

Ocupație străină

Mă găseam pe câmpia din fața casei natale. E ceață, se aud bubuituri și, deodată, apar câțiva soldați înarmați, îmbrăcați în negru. Dar soldații nu erau soldați – de abia apucasem să-i văd, ci câteva rotocoale de fum, ca lâna dintr-un caier – din mai multe umflături. E tot ce mai rămăsese din poporul sovietic.

5 noiembrie 2017

Vizită în mină 2

Las în urmă cantina, cu forfota din jur, intru în mină, o mină uscată, călduță. Am de lucru acolo, merg pe galerii, cu pas întins. Cine știe pentru câtă vreme. Afară mi-am lăsat iubita, dar poate aștepta – eram tineri...

3.06.2012 – 13.04.2017

Călătorie interzisă 3

Coboram din Firiza, satul acela din munți, dincolo de baraj, cu străzi înguste. Erau străduțe care se desfășurau ici-colo, cu case lunguiețe, garaje și alei de beton în curte. Curățele, moderne, căci barajul nu ajungea până aici. Vara era o plăcere să rătăcești prin ele, te și gândeai la vacanță, aerul era cald dar nu sufocant, parfum în aer, mai ales în zile de sărbătoare, te gândeai doar la partea însorită a existenței sau la cei ce și-o câștigau foarte ușor, funcționari și patroni în general, care nu trebuiau, peste zi, să-și ia haina de lucru, a mizeriei, la propriu și la figurat, cu tot cortegiul de suferințe și amintiri, apoi.

Cobor pe acel drum, pe lângă baraj, șoseaua e îngustă, într-o zi de duminică, poate intră în pădure. Cunoașteți atmosfera care se desprinde de acolo: copaci înalți, în stânga și dreapta barajului, căci acesta e destul de îngust, copaci înalți, așadar, terenul însuși coboară în pantă, până la apă, la fel și copacii, ici-colo pătrunde câte o rază, mai precis o sulită de lumină, aerul e răcoros, șoseaua continuă în jos, e vară, e cald, atât cât să mă simt bine, dar trebuie să ies de acolo, ceea ce și reușesc, nu eu, drumul în primul rând, dar pădurea dispărând, văd că drumul e făcut pe deasupra apei la un moment dat, barajul e mai plat, pe niște piloni, la marginea lacului, trece drumul. Apoi mă „trezesc” puțin mai în jos, văd apoi și casele, cu locuințe mici, prelungi etc., cum au mai fost, șoseaua e foarte îngustă, are un fel de rampă, două borduri de beton la mijloc, nu prea înalte, cât deschizătura unei mașini mici, peste care trebuie să treacă o mașină ieșită din curte, dintr-un garaj, de lângă drum. Eu stau în

partea de jos a rampei, trebuie să fii atent dacă mașina o „ia”, adică dacă urcă cu ambele roți peste parapeți și dacă avansează, apoi trebuie să ridic privirea și să încuviințez privind înspre mașină, la chipul șoferului care se vede prin parbriz. Nu se reușește din prima, e greu de urcat pe borduri, dar, paradoxal e faptul că de fiecare dată când înalț privirea spre șofer, tot o altă persoană e înăuntru. Poate fi un prieten, naționalist, unul dintre vecini, un fost patron, Parascinetti, sau, când mai ridic odată privirea - căci așa e de fiecare dată când roțile urcând strâmb pe margine, mașina fiind în pericol de a cădea între parapeți, ridic privirea și zic din priviri, în primul rând, nu e bine, dă-n spate, e tot altă persoană la volan. Cei trei așadar, iar ultima dată e un schelet alb-gri, „The Death”¹.

Doru I. Pop, Ferneziu, 22 iunie, 2017

¹Moartea.

Diverse 4

- Harry Potter -

După torida căldură a zilei, vara, când totul parcă se liniștește, dar văpăi neștiute mai persistă în cer - o lumină ciudată, deși soarele a asfințit, te gândești în primul rând la ce a fost, câte ai făcut, câte ai suportat peste zi, mai ales. Eram pe câmpul din fața casei, lângă râu. O albie lungă - căci întreg peisajul se desfășura incredibil de clar, în acea luminozitate stranie, chiar de după asfințitul soarelui, care marca locul între cele două țărmuri, cu copaci sau fără, unde s-a regularizat râul. Dar, deoarece spațiul dintre maluri e larg, mai larg decât i-ar trebui apei să curgă drept, câteodată se abate brusc în partea noastră mai ales, rupând zona cu pietriș, și chiar și malul de pământ. Ideal ar fi să curgă drept - asta a și făcut cumnatul - de la intrarea pe teritoriul nostru, pe lângă țărmul din stânga, care e tot al nostru, o parte, să nu afecteze cealaltă parte. Dar, dincolo de pietrele împinse de buldozer, care formează un zid destul de fragil până la țărmul de pământ, mai e loc. Aici ar putea năvăli apa, căci iată, de la început văd că-și face iar loc, curge strâmb, „căzând” ca nivel spre țărmul din dreapta, amenințând să rupă demarcația fragilă de bolovani și pietriș, după tot cât am investit acolo, pricinuind pagube imense, n-ar fi fost logic și drept. Îi indic cumnatului unde să pună, la începutul albiei săpate prin care curge apa, mașini întregi de bolovani, măcar pe jumătate din lungime, căci, la capăt, când face o curbă, acolo unde a pus betoane masive cumnatul, de nu-i adevărat, luând-o spre stânga

și-n jos, s-a câștigat mult teren, iar în dreapta, chiar dacă apa, dincolo de buza de pietriș, ar pătrunde pe terenul gol(de) până la țarm n-ar mai avea putere, ar pătrunde lin, cum scapă de o spărtură și brusc devine foarte liniștită, ca o apă stătătoare. Acolo unde-i țarmul din stânga e un zid de beton, văd uimit o clădire liniștită, mai bine-zis însoțită, în acea după-amiază de primăvară. Văd că în fața ei e apă. Nu adâncă, dar aproape transparentă, gălbuie, în care se răsfrângeau razele soarelui, peisaj din anii '60. Dinspre casă vine bunicul-bătrân, să intre în clădire, e roșu la față, înalt, poate are 60 de ani - doar n-o să aibă tot atâția ani pe care ar trebui să-i aibă dacă n-ar fi murit, sau ar fi înviat, dar la o anumită vârstă (ar fi putut azi să arate la 60). Vrea să intre-n casă, are și-un geam, aceasta, simplu, în peretele de beton, dar el intră direct prin zid, dispăre, poate în alt spațiu și timp. Mă miră asta, nu apuc să conștientizez bine actul, performanța, căci un altul cu mustăcioară galbenă, costum gri, intră la fel-prin zid. Poate un mecanic din anii '60.

După aceea, la marginea de Sud a clădirii, de lângă zid, o cărare duce spre terenul vecinului, pe câmpul uscat din jur. Din clădire iese brusc, din perete desigur, un bărbat înalt, brunet, costum negru, puțin uzat, un lăcătuș din anii '50, văd deseori în stație unul, cu cămașă albă sub haină, suflecat la mâini uneori, acesta pare un lăcătuș din ani '30, sau poate un Hitler - o variantă, din acei ani. Dau să-l întreb, strig după el, cum „ia curba” la stânga:

- Ce faci, cum e acolo, cum ai ieșit prin perete?
Dar rapid, tăcut, se-ndepărtează fără a scoate o vorbă.

Doru I. Pop, Ferneziu, 3 septembrie 2017

Vizită 4

Toată lumea se grăbea la gara din Satu-Mare, din sălile de aşteptare înspre liniile unde erau garate trenurile. Era un terminal lung, sub formă de trapez, unde un neconţinut du-te-vino de oameni făceau legătura între două puncte ale gării: trenurile şi sala de aşteptare imensă, anexele. Oameni grăbiţi, cu haine vechi, culori şterse, de un verde muştariu, la fel ca-n anii '50- '60 se găsesc pe acel spaţiu de după-amiază spre seară, într-o zi de primăvară caldă.

Mă integrez şi eu în mulţime, dau să merg spre tren, vreau să ajung în Bucureşti, capitala ţării, sunt pe la mijlocul terminalului, când doi romi, statură medie, puţin graşi, haine şifonate, costume de un gri-negru, mustăcioare, feţe ciupite de vărsat, poate nici nu aveau sentimente, mă opresc brusc. Mă prind de piept, de haină, cu mâna şi-mi zic repede, siguri de sine:

- Tu eşti Ionuţ?

Sunt înspăimântat, încerc să demonstrez că nu [sunt eu], îi spun că-i arăt şi buletinul, îl am la mine, dar o spaimă începe să urce brusc din mine, alta decât cea iniţială, deoarece pe buletin sunt trecut şi Ion - Iohannis, la fel ca preşedintele ţării, dar nu ştiu dacă-i voi convinge, explicându-le, că nu e decât un nume de umplutură, nu-l folosesc niciodată, nici nu mi se spune aşa.

Scap de ei după aceste momente tensionate, deoarece trebuie să fi ajuns la trenuri, apoi fac cale-ntoarsă spre sala de aşteptare. Trec prin locul acesta, aici nu-i nimeni, de fapt în jur

nu e țiipenie de om, o liniște totală, întuneric, e noapte și mă trezesc pe câmp, afară.

O zonă de șes fără dealuri, de jur-împrejur, așa cum sunt satele de câmpie, brusc apare câte o casă, mai la margine, de abia o zărești printre copaci, printre verdeață. Ți se pare cu atât mai ciudată asocierea aceasta: civilizație-natură (câmp), cu cât, dacă e toamnă, deși frunzele, vegetația e încă verde, răceala ploii, umezeala din aer, toate fiind ude, te gândești cum a fost posibilă căldura, vara, intimitatea civilizației, mai ales când te apropii și privești pe geam și la lumina caldă, intimă, dintr-o dată vezi oameni fericiți. Scene de familie care denotă confort, duioșenie, umanism, într-un cuvânt. Afară e frig, întuneric, tu nu le vei avea niciodată, mai mult, ești condamnat să răăcești veșnic, să nu-ți găsești drumul spre casă, nici acum, nici mai târziu.

Mai mergi ce mergi și brusc - din alt unghi - o altă casă, printre copaci, jos la fel, iarbă udă, poate urme de copite de vite, te duci cu gândul la vara care a fost, la căldura de atunci, dar nici că afli cărarea, un indiciu spre locul de unde-ai venit în aceste locuri străine. Și ori de câte ori te-ai îndrepta în altă direcție - la fel ca-ntr-un instantaneu cinematografic - case pitite printre copaci, iarbă udă, verdețuri, dar ieșirea de aici - niciodată.

Doru I. Pop, Ferneziu, 23 septembrie 2017

Civilizație perfectă

Părinților mei

Socialismului care a fost și va fi

Dincolo de satul natal, cum coborai spre oraș era o pădurice de stejar. Un râuleț prin terenul argilos, iarba care era între el și copaci era mare, curată - se unduia liniștit sub bătaia unui vântuleț de dimineață sau seară, într-o zi de iunie 1967. Era atâta liniște, atâta pace, un aer atât de curat, în jur. Printre ierburi văd câteva reflectoare mari de metal, solide, până acolo unde încep copacii, înspre stânga drumul de țară continua spre clădirile albe ale poligonului civil. Chiar culoarea aceea albă, neobișnuit de mată, părea încremenită în acea tăcere nefirească. În dreapta mea, dincolo de luminiș, spre orașul Baia Sprie și spre vârful dealului totodată, deși terenul e ici-colo ros de ape, se vede o casă în culori estompate: portocaliu și roșu, o casă pătrată, simplă. E mai veche, poate chiar din anii '30, model al caselor din zonele industrializate. Copii pe lângă casă, cum să nu fii fericit să trăiești acolo, în toată acea civilizație cu o femeie, deși simplă, nevopsită, cu un corp de excepție, calmă...

Sfârșit de civilizație 2

*Poporului american
Vestului, în general*

Văzusem cândva un film, o mulțime de oameni, militari, civili, câteva mașini, un convoi imens venea dinspre Vest. E tot ce mai rămăsese din orașul Houston. Acum, eu am visat ceva în felul următor: un râu curgea, era mare, tulbure, dar de o culoare gri-verzuie a apei, ca la câteva zile după ce mai scad apele unei viituri, când apa se mai limpezește cumva, așadar râul curgea spre vest, chiar în fața mea, în marginea cadrului parcă, căci nu văd și nici nu mă interesează ce e dincolo de el, atât doar că la dreapta mea, lângă râu, era o casă în tencuială gri, fără geamuri, la fel ca-n anii '60, mirosea a mortar încins, deși eram în iulie 2070, eu mă apropiu de râu, e în zori, e liniște, iar eu sunt fericit. Pe râu venea o canistră verde, solidă, de metal. E tot ce mai rămăsese din poporul american.

Doru I. Pop, Ferneziu, 23 decembrie 2017

Călătorie în trecut 2

Un hangar, o simplă hală pe un câmp, câțiva stâlpi de beton, o structură simplă, un acoperiș vechi din azbest, celebrul „internit” folosit decenii la rând, dar pe ici – colo, găurit.

Hala era dispusă de la vest la est, adică „începutul”, locul unde ar fi trebuit să fie un podium, era în capătul dinspre vest, ajung acolo, venind dinspre nord, din noapte, pur și simplu, nu știu să fi fost localități sau clădiri lângă acel loc. Mă interesa, importantă era pentru mine doar hala, sub acoperișul căreia văd că erau oameni, grupuri-grupuri, în haine de oraș „șterse” la culoare, cu părul bogat în coamă, dat pe spate, la fel ca-n epocile trecute, mai ales unul se distingea, cu coama ondulată, ca de leu, cărunț.

Erau multe locuri goale, spațiu deci, între aceste grupuri. Erau și femei, desigur. Îi las și plec, dispar în noapte, înspre nord, pentru a reveni mai târziu.

Când revin, acolo unde ziceam că ar fi trebuit să fie loc potrivit pentru o tribună, vreo șase zdrahoni, tineri, goi până la brâu, făceau muncă voluntară. Deși erau musculoși, tineri, păreau neîndemânatici, cioturoși, noduroși, greoi în gesturi, deși mâinile le păreau „funii împletite” de mușchi, totuși nu aveau eleganța culturiștilor moderni, deși, știind unde se termină un mușchi și unde începe celălalt, aveau această conștiință a formelor și a esteticii și urmăreau menținerea ei. Adunau pietriș, balastru, mai bine-zis de pe jos, într-o grămadă mai înaltă, mai compactă, mai ascuțită. Simt - fără să-mi spună nimeni - că au făcut sau fac parte din mișcarea legionară și că fac asta din conștiință, pentru patrie, căci cine face așa ceva într-o „societate liberă” și împruțită? Așa că le spun:

- Și voi, legionarii, ați vrut să faceți o țară mai mândră decât Sfântul Soare, dar și noi, comuniștii, am vrut să facem Paradisul aici, pe pământ.

Merg înspre celălalt capăt al halei, nu sunt decât vreo 3-4 oameni, bărbați și femei de vârstă medie. Au haine verzui, moi care parcă stăteau mototolite pe corp. Ei, dinspre fundul halei - dar ce fund - se vedea afară, de jur-împrejur, dar mă rog, chiar nefiind pereți, trebuia să zic așa - sau din partea din spate, vin spre mijlocul halei. Eu, lângă ei și paralel cu ei, avansez. Pe jos văd asfalt cârpit, pe care socialismul îl va repara. De ce spun asta, deoarece îi întreb când sunt în mijlocul halei:

- În ce an suntem sau ce an e aici? Iar dintre ei, un om puțin chel, cu haine verzi, activist, un intelectual, în orice caz, răspunde:

- Suntem în 1951.

Eu încep să îi înșir principalele evenimente care au avut loc de atunci până în 2018. Le spun, în primul rând, din ce an vin, apoi desfășurarea istoriei. Făcând asta, am totodată un fantastic sentiment de satisfacție de parcă m-aș putea deplasa pe scara timpului și pentru faptul că știu ce s-a întâmplat după acel an, iar ei nu. Le zic, așadar: a urmat, după Gh. Gheorghiu - Dej, ei tocmai erau în perioada când acesta își consolida puterea - vis-a-vis de Ana Pauker, Teohari Georgescu, V. Luca și L. Pătrășcanu; așadar a urmat, în 1965, Nicolae Ceaușescu, apoi o „Revoluție în 1989”, cu Ion Iliescu, E. Constantinescu, T. Băsescu, K. Johannis - conducători ai unei societăți așa-zise „democratice”. Dar și societatea asta, democrația, se va sfârși la un moment dat, zisei eu, uitându-mă fix și convingător la ei...

Doru I. Pop, Ferneziu, 10 iunie 2018

China

Nu era foarte convingător visul cu plecatul în țară, la muncă, cu firma „Caparol”, undeva prin Vâlcea. Cu doi sau trei moldoveni. Nici nu știu dacă pusesem toate lucrurile cu mine, în ciuda entuziasmului inițial. Mă mai și visasem de câteva ori acolo, știți cum sunt serile de iarnă, cu ploaie peste zăpadă, apă peste tot, iar toate lucrurile par mai închise la culoare, toate, mai ales clădirile de lemn și asfaltul șoselelor. E și asta un fel de energie. Mai ales că-n case e lumină, în contrast cu frigul, cu umezeala de afară, strălucesc puternic sursele de iluminat. Natura e sălbatică și e confort în acea zonă - într-un oraș, Vâlcea, oameni pe străzi, tramvaie, fire electrice, blocuri, în acel leagăn al românismului, într-un oraș mult mai mare decât în realitate.

*

De data asta m-am visat în China. Undeva toamna, în Noiembrie. Nu era ploaie, era puțin rece, fără zăpadă. Nu știu de ce te cuprinde un entuziasm la sfârșitul anului, deși e un sfârșit de ceva - aștepti terminarea aceluia - să-nceapă altul, dar, apoi, cât de înspăimântat ești de sarcinile noului an, de „teritoriul” și realitatea anului care vine, pe care, parcă la fel ca un plug, care spre a-și tăia brazda trebuie să înainteze din greu, învingând rezistența unui material foarte dur, trebuie să mergi. Dar aici eram, la sfârșit de an, fie în România, fie în altă parte, încrezător. Poate cu gândul la vacanța care va veni, deși pe sponci, e totuși, vacanță.

Omul e fraier. De fiecare dată, după un efort prelungit, când simte nevoia, și-ar putea lua vacanță. Dar așa suntem noi,

amânăm la nesfârșit plăcerile, drepturile noastre legitime. Cândva, ne pare rău - nimeni nu ni le mai dă înapoi.

Eram în China. Ajunsesem în Noiembrie, venisem cu avionul, era puțin rece aerul. Un teritoriu imens, teren roșcat, dealuri fără vegetație, deja, în acest sezon, o șosea, de la nord - vest, aproape că mergea la nesfârșit spre sud - est. În dreapta - doar câmpuri, tot roșcate la culoare, nici nu mă interesau. Dar în stânga șoselei erau dealuri, culmi foarte domoale, până departe la orizont. Fără vegetație dar, pe lângă drum și undeva la mijlocul șoselei, era un drum, perpendicular pe acesta - o ia printre dealuri, la stânga - erau numai copaci fără frunze, cu câteva crengi pe ei, care se terminau doar cu câteva ramificații mai mici, desfăcându-se în două-trei rămurele, retezate brusc la vârf, ca și coarnele de cerb. Parcă sunt copaci artificiali, cu toată această încrengătură a lor, simplă, unul lângă altul, până departe în zare, pe lângă cele două drumuri. Unii dintre ei au și niște frunze tari, mici, artificiale parcă.

E obsedantă această claritate a șirului de copaci, dar nu pentru asta suntem acolo - la sosire mi s-a spus că undeva printre dealuri sunt două văgăuni, un fel de tuneluri, care coboară în adânc, unde am putea găsi comori. Prin noroi ar fi aceste perle, ca-ntr-un început de mină. Ne și arată cineva un film cu aspectul acelor găuri. Trebuie să le găsim.

*

După ce contemplăm șirurile de copaci, în stânga, pe lângă drumul dintre dealuri, se aude un zgomot - o singură dată am simțit realmente un vag sentiment de neliniște. Depășisem

Cavnicul, începutul Maramureșului istoric, eram cu cumnatul. În față se vedea un vârf de munte, dincolo de păduri, învăluit în ceață. Ce s-ar fi întâmplat dacă în față, cum drumul era îngust și cu zone imense împădurite, am fi zărit brusc o navă extraterestră, pe sol? Să nu fi avut unde fugi? – acum suntem pe partea care vine de dincolo de drum, unde ar fi trebuit să fie tunelurile, dar noi ne uităm pe partea unui versant, înspre acel drum, căci avem ce vedea.

Un balaur enorm, poate de 15-20 de metri, de un verde închis, cu pătrățele în relief, modelul pielii, fusese tăiat de cineva. Nu era cine știe cât de gros, vreo 30 - 40 cm, la acea lungime, două - trei bucăți de 7-8 metri erau pe jos. Carnea îi era de un roșu aprins, se vedea la capetele tăiate.

Băgase spaima, de-a lungul istoriei, în acea zonă, dar acum se sfârșise.

Dar și eu trebuia să plec de acolo...

Doru I. Pop, Ferneziu, 20 ianuarie 2018

Cădere 2

- Scufundare 2 -

Lângă râul Săsar, în partea veche a oraşului, acolo unde e şi muzeul vechi - dar pe celălalt ţarm - se construieşte un bloc. Deşi din cărămidă, înalt, tip „turn”, pe puţin 7 sau 9 etaje. Sunt lângă macara, împreună cu doi ţărani. Unul fin, păr alb, salopetă curată, îl chema Lilian - ce nume ciudat, rar, zice cineva, doar nu-i femeie - celălalt buzat, musculos, tipul care rămâne neschimbat, timp de decenii, deşi provine din familie modestă, nu are, în afară de această rezistenţă nativă, alte calităţi.

Sarcina macaralei e o ladă în care punem încărcătura propriu-zisă, care are forma unei rachete, deşi mai scurtă, grosolană oarecum, are, totuşi, formă de rachetă, sau a unui pătrat cu partea de sus haşurată astfel.

Eu nu ştiu prea bine să leg încărcătura, cu nişte lanţuri subţiri şi ruginite, chiar şi pe al meu îl leagă ţăranul dur. Apoi sarcina, după ce recunosc şi eu importanţa legatului corect, se ridică în aer, mergând spre bloc, parcă pierzându-se în depărtare, plutind şi deasupra râului, un pic, dar numai până într-un loc, căci ajungea la blocul făcut din cărămizi vechi, care se vedea vag, vârful sub formă de trunchi de piramidă, parcă ar fi un turn Babel primitiv, mai ales, în faţa noastră.

Când celălalt ţăran, mai fin, ia şi el în mână telecomanda, să încerce o nouă încărcătură pe care o pregătisem după normele de rigoare, o legasem subliniind importanţa legatului, el începe să ridice încărcătura. Apasă nepermis de mult pe butoane, sarcina se tot ridică, se tot înalţă peste râu, cablurile se întind şi ele, nebănuite de mult, în acea direcţie, dincolo de turnul blocului şi

brusc, încărcătura cade în râu. Ai pus-o de-o scufundare, zice celălalt țăran. Important e,când vine patronul să nu se sperie, să nu-și piardă cumpătul, demnitatea, ca și cum n-ar fi săvârșit ceva atât de grav cum a făcut-o, indiferent la ce l-ar putea „încadra”: neglijență, sabotaj în dauna societății capitaliste, dacă ar recunoaște sistemul că are adversari, etc....

Doru I. Pop, Ferneziu, 22 februarie 2018

Șurubul

Vecinul din spatele casei de la țară, Păputea, ținea o petrecere. Slab, uscățiv, cap rotund, chel, ochi jucăuși, albaștri, fusese cândva miner de frunte. Acum e pensionar, aniversează ceva. Eu mă pun și mănânc direct cu grupul femeilor, unde era și nevastă-sa.

Iau niște bucăți de carne fiartă de pe un platou. Suntem în mijlocul curții. Nevastă-sa, mică, puțin grasă, se apleca când izburcea brusc și năvalnic în râs. Poate din această cauză i se spunea Beta, Strâmba, Spălătoarea - era întotdeauna o rivalitate între ea și maică-mea și bunică-mea de cealaltă parte. De unde și poreclele.

Îi caut pe ai mei în curtea aceea plină de oameni, în semiîntineric, pe maică-mea mai ales și ar trebui să plec acasă.

Urc un deal plin de noroi. Știți cum sunt câmpiile și culmile la țară, primăvara, sau mai ales toamna târziu, când ploile nu se mai termină. Totul e foarte alunecos, îmbibat cu apă, pământul parcă „putrezește”, cum a zis cineva, apele nu mai intră în el - aluneci, aluneci mereu, cel mai bine ar fi să fii în casă sau undeva la adăpost, chiar la o piscină - prin contrast, dinăuntru binefacerilor civilizației - să privești acea sălbatică dezlănțuire a naturii, dacă e furtună - mohorâtul atmosferei de afară.

Vorbisem cu vreo trei țărani înainte, musculoși, blânzi, clasici. Adică cu riduri, fumători, chiar puțin bețivi și simpli muncitori. Acum toți trei erau morți și îngropați, la distanță de o zi de discuțiile, întâlnirile avute cu ei.

Și dacă nu știu ce dealuri urc, văd două biserici, una în spatele celeilalte, poate din anii '50, construite din piatră, cărămidă, destul de mari, dar de o culoare ștearsă, un roșu spălăcit în partea de sus. Ce era ciudat era că una din ele - cea mai mare - avea niște tribune în spate, pe perete în sus, ca niște rafturi, pentru credincioși, fixate în afară, așadar.

După ce trec de ele, ajung în vârful dealului, pe teritoriul propriu-zis al cimitirului, unde erau proaspăt îngropați cei trei. Cimitirul e chiar în vârf. Acesta e rotund, ca un vârf bont, lustruit de baston, respectând proporțiile. Ici-colo morminte, dispuse neregulat, cum teritoriul era accidentat. Teren umed, smocuri de iarbă printre lespezile de piatră, dispuse și ele haotic, unele cu câte o parte mai mult ieșită în afară, ca și cum ar fi fost scurmate, deranjate cu un buldozer sau, poate din cauza terenului n-au fost aranjate inițial drept, cine știe.

Trec printre ele, peste unele sar, cu gând să scap cât mai repede de acea zonă, iar în timp ce pășesc mă gândesc întruna la cei trei oameni. Ieri au fost în rândul lumii, vii, azi sunt sub pământ, nu se mai văd, nu se mai știe nimic de ei. Cum se poate una ca asta?

Doru I. Pop, Ferneziu, 8 Martie 2018

GS3

Dincolo de sat, pe un teren de pășune, ușor accidentat, ici-colo garduri naturale, tufe, copaci, stejari, printre toate iarbă udă, deși păscută aproape până la pământ, era vară - nu-i așa că peisajul acesta îl puteți întâlni aproape lângă fiecare sat de aici din nord, reprezintă, e primul element de legătură între tine și civilizație; un bătrân întâlnit aici cu vitele - deoarece e rudenie, fiind apropiat, astfel, unei fete frumoase cu cozi galbene, împletite - altfel inabordabilă - s-ar putea face legătura cu ea - și nu numai, semnifică permanența noastră aici - deși - decât această permanență mioritică - mai bine ni s-ar fi arătat un oraș fondat în secolul VI - dacă ar fi fost - dar și deliciile, distracția - cât de frumoase-s toate, parcă mai tare sclipesc în zi de sărbătoare. Dintr-o casă modernă, ieși afară, îmbrăcat de lux, parfumat, în mijlocul naturii. Totul e altfel.

Dar și locuri de muncă pot fi aici. Se fac case, cabane, structuri de lemn, mai ales. De multe ori m-am visat cu fostul patron Mutter D., cu un dulgher șchiop, Vale Vasile, foarte năbădăios pe vremuri, boala l-a calmat, până la urmă.

Stejari, garduri de carpeni, gard viu, așa li se spune acestor îngrădituri naturale, iarbă udă, scurtă, păscută. Nimic nu s-a schimbat de când eram copil, poate luxul și cinstea oamenilor au crescut și scăzut. Frunze, ici-colo, cine știe cum de-au îmbătrânit, uscându-se înainte de vreme, prin iarbă.

Îmi oferă patronul doi copii: unul la cinci - șase ani, altul la circa un an, un an și jumătate, la statura, mărimea firească

acelor vârste, sunt de acord cu asta, dar mi-l oferi și pe al treilea, de nici 10 centimetri lungime, viu. Firește și acesta trebuie să crească, sărăcuțul, sunt de acord cu asta, dar sunt foarte nedumerit în privința dimensiunilor. În rest e normal - vorbește, râde, plânge, se bucură de toate. E, ceea ce-n limbaj popular se numește,,prichindel”.Mă gândesc deci, justificându-i mărimea, să nu fie, cumva, extraterestru...

Doru I. Pop, Ferneziu, 12 aprilie 2018

Vizită de dincolo

Într-o încăpere, o clădire doar cu parter - putea fi dormitor, școală, orice fel de fundație, cu uși și geamuri termopane, adică acele nimicuri împrumutate de la alții, fără să le verificăm valabilitatea, esteticul, l-am primit în vizită pe taică-meu vitreg.

Venea de dincolo, Doamne, ăsta mi-a fost visul într-o noapte, deși dormisem bine, se pregătea de câteva zile să plouă, dar vag, adică se ajungea la presiunea respectivă, câțiva nori erau prezenți, dar nimic, adică nu avea natura tăria să meargă până la capăt.

Cum poate fi un mort înviat, un spirit, orice fel de ființă care vine din lumea de dincolo, adică ce consistență are, plus aspectul-de a nu se descompune, când pui mâna pe ea, sau mâna să treacă, pur și simplu, prin acea fantomatică alcătuire. Așa-i visasem de multe ori pe înaintași; și nici visul nu ținuse nu știu cât, pe lângă inconsistența figurilor. De data asta îl primesc într-o cameră nu prea mare, în dreapta, cum intrai pe holul lung, dincolo de un geam termopan. Îl văzui cum intră, dau mâna cu el, e foarte consistent, nu se descompune la atingere. Mai târziu îl mai pipăi o dată să mă conving și stau de vorbă cu el.

Dar cum arăta? Slab, roșu la față, dar nu prea slab, mai degrabă musculos, la fel ca unii țărani care, de sănătoși ce sunt și rezistenți genetic, rămân neschimbați, datorită și unei vieți cumpătate, mișcării fizice, etc., zeci de ani. Un jersey de lână mohorât, adică roșu - închis, pomeții obrazilor puțin scoși în

afară, pungi sub ochi, dar nu exagerat - în general, chiar arăta bine, era real și binedispus, fericit oarecum, căci îl întreb:

- Cum e dincolo? la care-mi răspunde:

- Bine.

Mă pun pe un scaun, în fața lui, acum dorința mea imediată e să-l întreb despre Dumnezeu, așa că-i zic:

- Dar Dumnezeu cum e, e concentrare de energie foarte densă și fierbinte? La care el îmi răspunde:

- Da, așa e, iar eu îl întreb iarăși:

- Cu acel glob de foc gândește Dumnezeu?

Dar el zice:

- Creierul e separat, din când în când cele două părți se unesc.

După aceea îl întreb despre univers, cum a apărut, despre Dumnezeu dacă e veșnic, la care el zice:

- Astea au existat dintotdeauna.

După asta văd uimit că se așează pe o laviță, pe partea stângă. Și-a transformat brusc sexul, e o gagică acum tânără, seamănă cu el la față, înrudită genetic, pantaloni negri, fund bombat, corp frumos. Își dă jos pantalonii, îi trage spre genunchi, îi văd ambele găuri, atât că între ele e un fel de barieră, ca o mică punte de lemn, el (ea) pune mâna pe ele - aproape că ajunge cu gura la ele - nici chiar așa, mă gândii eu înciudat.

După asta se pregătește de plecare - e iarăși bărbat - pun mâna pe mâna lui să mă conving că există, mâna îi este reală, puțin rece, iese din cameră și nu-l mai zăresc.

Sunt în mijlocul aceluși hol, pe un pat. Tot atmosferă de seară, penumbră. Vine copilul lui soră-mea, G., să-i dau ceva, poate o bomboană, poate o jucărie - nu știu de ce cred că e copilul Monicăi C, o fostă vecină - are doi frați, am revăzut-o

după mulți ani, brunetă, pistriuată, slabă, dar nu exagerat, neschimbată după zeci de ani - așa mi s-a părut - fac și vopselele mult, nu-i așa? Dar totuși, n-a suferit transformări majore - ca un îngrășat excesiv.

Apoi îi spun să aibă grijă, deoarece a venit dinspre ușă, să nu se întâlnească iar cu tatăl meu vitreg și bunicul său, totuși...

Doru I. Pop, Ferneziu, 23 aprilie 2018

Moarte și înviere 2

Bunică-mea murise. Eram în casa de la țară, în odaia din vest, oarecum, parcă mai lungă decât în realitate, sau undeva într-o casă care semăna cu aceasta. Casa nu avea decât parter. Așadar, bunica, moartă, era întinsă pe jos. Era atât de slabă, parcă era o mumie, puțin teșită, parcă ar fi fost presată, culoarea maro a trupului, pielea ca de pergament uscat, iar pe una din mâini se sprijinea trupul, cum era întins pe spate, mâna cu pricina parcă era o cioată. Scurtă, ca un picior de coasă.

Acum aveam să aflu de la maică-mea și fantastica vârstă a bătrânei, 109 ani, născută din 1909. Ce cod genetic de invidiat să fi avut, de a ajuns până la anii aceștia? Ar trebui cercetat de savanți, până la urmă mă bucur că a trăit atât.

În cealaltă încăpere e și cumnatul, nu peste mult timp va începe înmormântarea. Trebuie să stau cu moarta câțva timp. De ce să mă tem, nu i-am făcut niciun rău când era în viață, acum nici atât. Dar cine știe ce optică or fi având morții, dacă au vreuna!

O ducem dincolo, în camera din Est, o așezăm în mijlocul camerei. Trebuie să ne pregătim de ceremonial. Eu am în picioare niște papuci de gimnastică, oarecum, cu care se intră în sălile de sport, laboratoare, spitale - verzi. Când să-i dau jos să-mi iau pantofii negri, văd că-s din fâșii, oricât le desfac, tot mai sunt. Vă dați seama ce neputință și panică a pus stăpânire pe mine, mă tem că nu se vor mai sfârși, voi tot desface fâșii la

infinit. Peste câteva clipe iau pantofii, apoi mă trag înspre partea din față a camerei unde vin șiruri-șiruri țăranii între două vârste și peste, de la mine din sat.

Îi primesc cu drag, nu trebuie să-mi fie rușine de ceea ce mi s-a întâmplat...

Doru I. Pop, Ferneziu, 12 mai 2018

Viitura

- Inundație 4 -

Trebuie să fac o vizită unui coleg mort de ceva vreme, de vreo cinci-șase ani, Vasile B., undeva în josul satului.

Dincolo de centru, cum cobori spre satul vecin, e o punte. Trec dincolo și intru în curtea sa. Nu apuc să-l strig, să văd dacă e acasă, aud ceva voci din casă. Casa era o clădire nouă, tencuită destul de simplu, nu prea mare, când, auzind zgomot dinspre centrul satului, întorc privirea într-acolo. Aud un zgomot destul de persistent deasupra râului care curge paralel cu șoseaua și șirurile de case, unul dincolo de șoseaua pe care venisem, iar cel de aici direct pe lângă râu, de la casa „defunctului” într-o parte și alta, dar mai ales înspre susul râului. Plouase undeva în munți și râul venea mare: o primă viitură tulbure, un maro închis, vine, desigur, până aproape de nivelul malurilor. Vine repede și trece, nu e cine știe ce. Dar urmează cealaltă, mai mare, totală, mult mai periculoasă. Se lasă cu garduri rupte și aud deja trosniturile cum înaintează, viitura fiind de circa un metru peste nivelul albiei și al șoselei, întrând în curțile oamenilor, rupând garduri, luând obiecte. Dincolo de mine, cum stăteam în fața casei colegului, e casa unui alt cunoscut, un văr, Colta I., cu care am rupt de ceva vreme relațiile. Doamne, cum a mai urlat atunci, când și-a dat seama de realitate, eram în curtea bisericii. Acum știu precis că apa îi va intra în curte și-n case, probabil. Scot aparatul de filmat și încerc să surprind viitura, mai ales cum intră

în curțile de dincolo. Dar pe ecranul telefonului, la fiecare declanșare, îmi apare un pitic, un îngerăș, un sfânt, cu un foc lângă el, uneori. Imaginea e hașurată, parcă înregistrată cândva sau parcă aş vorbi cu spirite, cu morți.

Neputând face filmarea, trec râul, căci între timp viitura trecuse. Urc puțin pe drum, după care mă întorc să văd peste gard, desigur, ce s-a-ntâmplat în curte la vărul meu. Totul era simplu, fără lucruri dar și fără urme ale trecerii apelor, pietre, lemne, de exemplu, dar, dincolo de curte, cum începe dealul, vărul, cu câteva persoane în jurul unui foc, frigeau un porc. Porcul salvat de furia apei, mă gândesc eu.

Trec râul dincolo, sunt două case vechi în locul unde ar fi trebuit să fie una singură, cu o pivniță cu capac între ele. La prima, cea mai din jos, strig pe cineva afară, iese o femeie modestă, cu un copil mic în brațe. Mă duce înspre cealaltă casă, cea a colegului și-mi arată, în timp ce călcam prin curtea noroioasă, numeroase ancure, săgeți ale lui Cupidon, duble, ca și cârligele de prins pești, pe jos. Sunt destul de mari, argintii. Îmi spune că sunt acuzat că le-am adus eu, mai înainte, vecinei, soția colegului; să nu fiu dat la poliție deoarece i-am făcut avansuri. În timp ce călcam prin curte, încerc să mă justific:

- Nu sunt eu din acela om...

Doru I. Pop, Ferneziu, 9 iulie 2018

Vizită 10

Din marele bulevard Vasile Lucaciu porneau câteva străduțe liniștite, cu case joase, mult spațiu între ele, verdeată ici-colo, ce mai, un loc unde-ți tihnea să stai, departe de tumultul zilnic, la fel ca-n epocile trecute. Chiar și bulevardul era un asemenea loc, case scunde, parapeți de piatră sau beton între benzile de circulație sau pe lângă trotuare. Te duceau cu gândul, așadar, la o altă epocă. Aici vin să-mi caut refugiul. Pe una din străzi, în dreapta cum urcai pe bulevardul din centrul orașului este o pensiune, cea care mă interesează. O casă simplă, masivă, ca un paralelipiped, așezată într-o curte la fel de tăcută. Lipsa oricărei mișcări te înspăimântă, la fel, simplitatea a tot ce era în jur; nu era mare lucru ca aici să nu se fi scurs timpul - dacă eram cumva încă în anii '60 - căci aș fi putut vedea chiar și oameni ai acelor vremi ieșind de acolo, ar fi fost groaznic pentru mine, prin nefirescul situației. Dar dacă în casă se făceau, în acel timp încremenit, cine știe ce experimente biologice, m-ar fi îngrozit și mai tare.

Totuși, liniștea mă atrage și intru înăuntru. Un hol simplu, pătrat, mozaic în carouri pe jos, pătrate imense, cenușii. Nu era nimeni, dau să traversez încăperea, undeva în dreapta sunt câteva uși, când una se deschide și un bătrân curat, la costum, un costum gri, păr alb, aproape albastru la culoare, nu prea înalt, trecu pe lângă mine, spre ieșire. Nu mă bagă în seamă, vântură în mână o cheie, e un administrator, toată viața a fost așa, de aceea zic că e

și curat. Se-ndreaptă spre ieșire. O funcționară grasuță, păr tăiat scurt, e la o masă lângă ușă. Îl lasă să treacă.

Afară, în puținul loc dintre clădire și gard nu e nimic, doar pietre și nisip pe jos. Câțiva oameni grupați, la care ne alăturăm și noi. Simt căldura, necesitatea umană de apropiere față de ei, deși nu știu dacă e necesar, ce mi-ar putea oferi, poate asistam la constituirea unei puteri politice, aici.

În acel moment, dincolo de poartă, oprește o Cifă, plină cu beton, învârtindu-i-se bena. Mă uit jos, fusese săpat, fuseseră montate ceva conducte, terenul era nivelat de mântuială, adică deși presat, nu mai fusese turnat asfaltul final. Într-un loc, fiind puțin mai jos, puțin mai moale, mașina nu mai poate înainta, face câteva eforturi și dintr-o dată se răstoarnă brusc spre gardul curții de pe cealaltă parte. Văd că Cifa e puțin alungită, ca un corp de albină, cade cu zgomot și din ea „sare” apă cu noroi, care mânjește pereții casei vecine, peste gardul scund.

Se aude un oftat, după ce mașina cade jos, pe o parte, nu-l vedem pe șofer nicăieri. Vecinul, auzind zgomotul, e pe trepte. Calm, lucid, constată paguba, murdărirea pereților. Dar șoferul, săracul, cum se va prezenta în fața patronilor - să-și justifice greșeala - oare nu va intra, de rușine, cu capul în pământ, paguba fiind mai importantă pentru ei decât pierderile de vieți omenești?

Doru I. Pop, Ferneziu, 12 iulie 2018

Mozaic 6

Eram tot în camera de la țară, dar parcă casa avea aspect mai citadin, spun asta deoarece aveam impresia că trebuie să ies într-o curte situată în pantă, puțin mai înaltă, deci, fiind zona cu case unde nu ar fi trebuit să te murdărești, chiar dacă ar fi fost doar pietriș presat pe jos. Acesta e ceva semn de civilizație, implicit, lipsa nămolului brut, a noroiului băltind, clefăind pe sub picioare, ca aproape la orice curte de la țară, mai ales din epocile trecute.

În cameră nu erau cine știe ce obiecte, mobilier de valoare. Ar fi fost, poate, de-ajuns să ne ridice moral limbajul dintre oameni. Și preocupările de orice natură, desigur.

Sunt eu cu familia. Pe un fel de sofa, undeva lângă geam, poate un pat larg, o dormeză, ca la oraș, era culturistul N. Giurgi. Masiv, musculos, se pare că n-a trecut timpul peste el. Trebuie să ne culcăm undeva lângă perete. Lângă sofaua respectivă sunt două găleți cu apă. El, deși prieten, îmi dă o comandă scurtă. Să mă spăl pe picioare, ceea ce el și făcuse deja. Mă îndrept spre găleata care cred că e pentru așa ceva dar, greșeală: murdăresc cu săpun apa din găleata pentru băut. Trebuie să merg afară să aduc alta. Înainte de a ieși îmi explică, apropiindu-și fața de obrazul meu, ca și cum ar fi ceva enigmatic, secret, despre cineva și văd uimit că are fața slabă, plină de zbârcituri, osoasă, ochi albaștri, ca la un țăran bătrân.

Iau găleata și ies afară. Între timp, cum afară plouase îngrozitor, numai șuvoaie curgeau pe lângă fântână în jos și pe drumul care mergea paralel cu curtea, venite cine știe de unde. Torente gălbui, tulburi; desigur și-n fântână - care era în calea torentelor - va fi tot apă la fel. Trag totuși o găleată colorată în maro-gălbui; o pun apoi în propria găleată și merg în casă. Când ajung lângă ei, înăuntru, N. Giurgi mai era cu cineva, poate maică-mea și bunică-mea. Văd că apa s-a limpezit. Mă uit la ei și mă gândesc: pot să le dau și lor să bea.

Doru I. Pop, Ferneziu, 18 august 2018

Mozaic 9

- Podul -

Lângă podul din satul natal, cel care pornește de pe drum, de pe câmpul dintre casă și râu, cel făcut din bârne, din lemne vechi, care aproape stă să se prăbușească, noi, copiii, stăteam sub el, fumam, acolo ne ascundeam și țișările sau ne uitam prin crăpături în sus, doar-doar s-o vedea ceva la femei, oricum nu se vedea mare lucru, dar, copii fiind, insistam. Acum nici nu-l observ bine, e spre seară, mă interesează ce e în stânga lui.

O fântână săpată direct în malul de pământ, o bulboană adâncă de vreun metru, tot atât de lată, în care apa limpede nu stătea orizontal, după legile naturii și ale lichidelor - ale naturii în primul rând, ale lichidelor în al doilea - ci oblic. Se vedea până în fund, izvorul era puternic, căci apa curgea și afară, peste margine, luând-o spre cursul râului, peste pietrele care erau puține și-n mal, dispuse ici-colo, și-n albie, foarte dese, până la şuvoiul limpede al râului. Mă obsedau asemenea surse de apă care să nu sece. Se pare că ăsta era unul din ele.

O vecină, Samfira, modestă, bătrână, tocmai coborâse din mașină când am venit și noi. Acum ne arată lipitori prin apa din groapă care, cred eu că ar mai trebui adâncită. Mi-e teamă ca lipitorile să nu atace omul, să sară, să se năpustească pur și simplu la om, ca șerpii, odată scoase afară. O ia pe prima, lungă cât o palmă, de o culoare cafenie, turtită și o scoate afară din apă. O pune pe marginea bazinului. Noi așteptăm, dar lipitoarea o ia grăbită în jos, fără să ne atace, ca și cum ar fi spus:

- Ce aveți cu mine, lăsați-mă în pace, oameni buni! O ia peste pietre, înspre dreapta și sub pod, deci să ajungă iarăși unde e apă, umezeală și răcoare...

Doru I. Pop, Ferneziu, 22 august 2018

Mozaic 9

- Podul -

variantă

Dincolo de câmpul din fața casei, în partea sa de sud-vest, lângă râu, erau nenumărate urme lăsate de roțile mașinilor. Deși e o arșiță cumplită, întreg acel teren dintre casă, drum și râu e uscat, cu iarba pârjolită de soare, nu plouase de câteva luni - câtă mai rămăsese pe jos - ici-colo smocuri firave, totuși urmele de roți, adâncituri tari, fixe și ele în pământul uscat, denotau o activitate anterioară secetei.

Sosesc aici cu un taxi, o mașină de-a noastră, Dacia. Cobor însoțit de doi-trei colegi de muncă. De-abia a putut vira brusc - șoferul adică - apoi la fel de brusc să oprească și să coborâm, căci în fața ne apare o bătrână, modestă. Coborâm jos, aruncăm o privire podului, era undeva în fața noastră, câțiva metri mai în jos de noi pe unde drumul pietruit trecea dincolo. Era un pod vechi din bârne putrede. Când eram copii, ne vâram sub el, fumam, aici ne și ascundeam țigările, o vreme, apoi ne uitam prin crăpături sus, la lumina zilei, să vedem ceva printre picioarele femeilor tinere - de atunci - care treceau. Nu se vedea mare lucru, dar noi, copiii, ne bucuram și de zărirea unei bucăți de chilot al acelor vremuri.

Acum nici nu băgăm de seamă podul, parcă în jurul lui și peste el e un fel de ceață deasă, sau întuneric, pur și simplu coborâm pe lângă el, în albia râului, pământul e oblic, taluzat, acoperit cu pietriș, ca pentru a permite accesul mașinilor.

Coborâm, aşadar, şi vedem în stânga noastră - cum ţărmul e natural, adică din lut - o fântână adâncă cu apa limpede. Apa e foarte curată, transparentă, e un izvor foarte puternic care ieşea din pământ, din mal şi se revărsa direct peste pietre, spre râu.

Apa, în fântână - deoarece era destul de adâncă acea scobitură, destul de lată - cât o fântână normală - nu stătea orizontal, conform legilor lichidelor şi ale naturii, în general, indiferent de felul lichidului şi al recipientului sau locului în care se află, ci stătea oblic, adică la circa 45^0 , la fel ca ţărmul râului.

Mirat de această ciudăţenie, mă uit mai atent în apă şi văd numeroase lipitori, înotând prin apa limpede. Destul de mari, poate cât o palmă, nu foarte groase, păreau, deocamdată, că nu iau act de prezenţa noastră. Deşi înoată prin apă, mă tem totuşi să nu sară asupra noastră, pur şi simplu.

Cineva bagă mâna în apă, să le prindă. Nu reuşeşte, însă prima iese din apă şi pe ”vârfuri” - adică în capete - o ia grăbită spre râu, dar nu direct, ci puţin la dreapta, înspre pod - ca să ajungă sub el şi-n apă, unde e răcoare. În timp ce merge, spune clar, o voce răsună distinct în aer:

- Lăsaţi-mă-n pace, oameni buni!

Doru I. Pop, 20 noiembrie 2018

Descoperire neobișnuită în satul U...

Urcam pe șoseaua care însoțește râul Chechișel înspre Nord-Est din satul Rus spre Unguraș. Drumul trece peste câmpii - dar, deoarece nu a plouat de luni bune. suntem curioși să vedem ce cursuri de apă, afluenți ai cursului principal, au mai rămas nesecați alături de apa foarte scăzută a acestuia, lucru foarte puțin probabil pe o astfel de secetă prelungită.

Ajungem în centrul satului. Dincolo de râu e biserica situată pe o colină. Trecem podul și putem să ne continuăm pe aici călătoria, dar drumul care urcă pe lângă biserică ne-ar îndepărta de râu - poate nici nu intenționam asta - dar atenția ne fu atrasă de un lucru care ne miră foarte tare, căci căscăm ochii cât cepele, rămânând muți de uimire. Drumul urcă spre partea aceea de sat, pe lângă biserică, dar nu mult, acum, înspre noi, putem spune că coboară, curge și un pârau, în mod normal, care vine pe lângă drum, de la niște case din amonte, având puțină apă, destul de rezistent la secetă, în mod obișnuit. Acum, trebuie, desigur să fie secat. Albia e și asfaltată, la fel ca drumul, de fapt . În vis nu e așa, e o zonă pietruită, care alternează cu câmpie, între biserică și râu, cu urme de roți de căruță, e un mic teren acolo, lângă drum, apoi acesta urcă pietruit, dar urmele de căruță continuă, dar sunt pline de apă, adică pâraul e destul de mare, apa - cât să o treci cu piciorul - curge în șuvoaie, revărsată peste acele fâgașe de roți. Era deci apă multă, pâraul era mare pentru acea vreme de secetă. Cum se putea asta, doar dacă nu izvora brusc de undeva, s-o fi descoperit ceva izvor subteran, spărgându-se crusta de pământ de la suprafață.

Așa a și fost, căci înaintând pe drum, în stânga, adică acolo unde drumul nu mai urcă decât foarte puțin - în dreapta rămâne biserica - acolo e și intrarea, poarta care dă în curtea bisericii dinspre drum sau dinspre școală, căci aici iar era un mic teren, între șosea și biserică, plus școala, al treilea element oarecum și intrarea în curtea bisericii, intrarea de sus, adică.

Ajungem acolo - eram un grup - și vedem uimiți ce descoperire uluitoare s-a făcut. Pe acel teren pe care l-am menționat mai sus ca fiind între cele trei lucruri: șosea, școală, biserică, peste care curgea și pâraul, dar care venea de puțin mai din sus, cineva săpase. Săpase, sparse, surpase pământul de deasupra, iar acum o lume nouă, fantastică și actuală ieșise la suprafață. Era și scoasă, prezentă la lumina zilei, era atât de reală totodată: o uriașă poartă populară, poartă maramureșeană, o imensă piatră cât o căpiță de fân, ambele lucruri având o depunere alb-gri de parcă ar fi stat în sare sau în nămol cu sare. De acolo ieșea apa. Fuseseră băile împărătești aici, în timpul dominației Austriei, acum 200 de ani.

Realul, specificul și ineditul întâmplării plutește parcă în aer. Nuanța și prezența acestei realități parcă exista aici de când lumea. La fel și cu lucrurile care nu vin în existență, deocamdată, de orice fel ar fi - o crustă, un strat de protecție, numiți lucrul acesta cum vreți - le separă de realitate. Există doar în lumea ideilor, de aceea se spune că există o lume nevăzută și o lume văzută. De multe ori, prima e strict teoretică, în sfera ideilor, poate nici n-o bănuiesc mulți, e ceva palid, neînsemnat, îndepărtat. Dintr-o dată, printr-un ciudat joc al forțelor din Univers - fiecare are șanse egale să se afirme, deci să lovească-vine în existență, împreună cu caracterul său, al orânduiri, al sistemului pe care vrea să-l impună, căci aceste lucruri sunt

valabile în orice domeniu: medical, sportiv, vestimentar, artistic, economic. Totul este mai dezvoltat, mai ales dacă poartă pecetea politicului. De acolo pornesc, apoi, toate, acesta putând schimba toate sistemele subordonate lui.

Din păcate, nu ştim precis care forţe pot învinge, cele care merită sau nu. Cert este un singur lucru: că totul este trecător.

De-a lungul drumului în sus, la fel, erau vestigii ale acelei epoci trecute. Printre ele se găseau oameni şi căruţe. Cineva îmi şi spune că sunt din timpul Austriei - secolul XVIII - copaci enormi, câte doi, întinşi pe drum, de-a lungul acestuia, dar stilizaţi oarecum. Aveau o coroană doar din crengi mai groase, ca şi cum ar fi fost tăiate îngrijit ramurile, poate chiar excesiv, la fel cum se face azi cu copacii din oraşe, pe care cineva-i chinuie de fapt, iar trunchiurile parcă erau cioplite să formeze un anumit model, să se vadă clar influenţa omului: semănau cu bucăţi dintr-o „Coloană a Infinitului”.

Dispuşi câte doi, vreo câteva grămezi, căci eram după câte o pereche-tot câte o căruţă cu cai şi conducătorul acesteia, un ţăran, desigur. Poate că trăseseră aceste trunchiuri din groapa imensă a secolelor trecute - care ieşise la iveală - poate că erau pregătite să fie duse mai departe, cine ştie?

Eu sunt printre toate astea, merg spre casă, pe drum în sus, deşi e o atmosferă tăcută, cu toată prezenţa acelor elemente deosebite, mai mult, căruţaşii sunt ţărani din tată în fiu - din sat - îi cunosc de-o viaţă, dar cu toate astea nu ştiu sigur (în) ce timp putea(m) fi acolo.

Să fiu şi să nu ies din trecut, iar nu mi-ar fi plăcut...

Doru I. Pop, Ferneziu, 12 septembrie 2018

Vâlcea, Băiuț, Unguraș

Trăiam, mă acomodasem la Vâlcea. Era cald, frumos afară, eram pe o platformă, o curte cu beton pe jos. Numeroase mozaicuri din bucățele mărunte, roșii-deschise la culoare, pe jos, închipuiau numeroase râuri: curbe extraordinar de bruște, nenumărate cursuri de apă se formau astfel din aceste meandre - imaginare toate, cum erau desenate - pe extremitatea în pantă a curții dinspre nord, unde era un parc. Era atât de plăcut acolo încât aş putea să rămân definitiv.

*

În orașelul Băiuț e toamnă. O toamnă târzie, fără zăpadă, când culorile închise ale copacilor și munților se delimitează clar în peisaj. Localitatea are aproximativ forma de <și este formată din două străzi. E semi-întuneric, poate seara, suntem în spatele acelor clădiri care formează strada, pe lângă asfalt. Adică între asfalt și dealurile care înconjoară localitatea e o vale destul de adâncă. Copaci în adâncitura unde curge apa și peste culmile din jur. Copaci, dar nici urmă de zăpadă, doar un peisaj de un cafeniu- închis.

Sunt cu câțiva adolescenți, liceeni și deși par clasici, n-au prostiile de rigoare, cabluri în urechi, tatuaje, totuși par violenți și instabili, datorită vârstei. Căci unul din ei urcă în vârful unui copac, dincolo de râuleț, într-un pom cu coroana în formă de brad, până sus. Copacul fiind destul de înalt, el aproape de vârf, ceilalți se apucă să-l scuture, cum ar scutura un arbore de fructe. Putea să cadă, copacul „umbla” ca și clătinat de vânt, până când, la strigătele noastre, s-au oprit.

Sunt pe șosea, câteva studente, dincolo de râuleț și deal se vede muntele Mogoșa mai aproape decât din satul meu natal. Releul TV e sus, un stâlp mare, care se vede mai mare decât de la noi, de aceea spun că-i mai aproape de aici până în vârf, decât de la mine din sat. Dar mai este un releu, mai jos, mult mai mare - sub formă de avion. Studentele spun că nu pot să ajungă în vârf, la care eu zic:

- Câți kilometri sunt? Una zice:
- Cinci. Eu zic:
- Și de la noi sunt cinci și se poate ajunge sus.

*

Sunt cu taică-meu în mijlocul satului. Taică-meu e vioi, tânăr și tăcut, îmbrăcat în salopetă albastră, știe ce are de făcut. Trebuie să săpăm la rădăcina unui copac, un trunchi uscat, nu prea înalt, fără crengi, bun de stâlp de susținere la ceva magazie, acasă. Ne-ar trebui numai trunchiul, dar nu-l putem doborî decât cu rădăcina, decât săpând pe locul unde are o rădăcină groasă, nu foarte adâncă, s-o dezvelim. Suntem în fundul curții, lângă râu, în apropierea bisericii, la unul Tănăsie, cam într-o ureche omul. În jur câmp, verdeață. Săpăm în vreo două locuri să dezvelim rădăcina dublă, groasă. Sper să reușim.

*

Suntem, de data asta, dincolo de hotarul satului natal spre Est, pe teritoriul satului Șișești. E o zonă destul de vastă, un teren-pășune, deși înclinat, este îngrădit cu un gard viu și sunt ceva pomi fructiferi ici-colo.

Dacă înainte tatăl meu lucrase hotărât la dezgroparea rădăcinilor aceluia copac uscat, jos, în sat, fiind chiar tânăr, nici nu-mi răspundea la sfaturi sau remarci, acum era bătrân - nu foarte - dar se apropia de 60 de ani. Nu prea înalt, puțin grasuț, cărunț, fusese plecat undeva, poate chiar mort. Îi fusese foarte greu, nu știuse nimeni de el, în acel timp, dar se întorsese. Era serios și acum, dar nu mai era tânăr. Părea un lăcătuș sau șofer ajuns la pensie. Îmi pare bine că-l am alături, parcă nu mă mai satur privindu-l, lipsise atâta timp, totul e bine, sapă după ceva în pământ, poate cartofi, dar dintr-o dată un țăran, din cei doi care erau pe teren, îl prinde de piept, se răstește la el.

Cum arătau cei doi? Tot cam de aceeași vârstă, unul era mai îngust în umeri, aplecat în față, semn de slugărnice. Celălalt, tot de statură medie - stilul mezomorf - în alte condiții dacă ar fi făcut culturism, ideal - lat în umeri, șolduri înguste, curea de piele. Țărani sadea. Epoca deformațiilor nu apăruse încă.

Mă duc la el, intervin, sunt tânăr, nu mi-e frică, căci din acel moment taică-meu se pierde, primește un șoc nervos, trage o sperietură grozavă și din acea clipă nu va mai fi om altul. Poate fusese înviat din morți și atunci trăia, poate fusese doar plecat, dar, oricum, de când înviase sau doar revenise de undeva, în noua viață era mult mai sensibil. Așa și acum, plângea cu sughițuri, tremura, eu știu că nu va mai fi niciodată cum a fost, își va pierde chiar mintea, cântând aiurea ceva de genul: "Benel, Benel, / Vom primi fasole". Și alte versuri care-l vor transpune în lumea lui aproape copilărească. Pentru paguba făcută de el trebuie să-i dau țăranului un milion, trebuie să trec peste culme, înspre sat, să-i aduc.

Sunt cu cineva cu căruța, dăm bice cailor, dealul din stânga unde se termină terenul acela e rotund. Erau cândva

spânzurători acolo, dar masivul continuă spre Nord, peste hotar, cumva, unde, la celălalt capăt, vârful Piculeț e mai înalt decât dâmbul rotund din Sud. Peste întreg masivul, cum trecem pe el, sunt două lacuri dreptunghiulare, unul în continuarea celuiilalt. Dar nu știu ce să facem: să mergem după bani, sau să mă-ntorc, să-i spun țăranului prima dată de intenția mea?

Doru I. Pop, Ferneziu, 22 septembrie 2018

Spre Răsărit

Eram într-unul din satele din nord-estul Transilvaniei, acolo unde începe Maramureșul istoric. Situate și ele în Maramureșul propriu-zis, nu fac parte din acea zonă străveche a județului, nici nu mai știi ce să crezi cu atâtea împărțiri post-revoluționare.

Satul Groșii Țibleșului e plin de lumina care se revarsă peste tot, peste case, peste străzi. De aici a plecat cândva un poet, Ben Corlaci, acum au loc numeroase festivaluri aici. Totul e lumină, veselie, voie bună: apropierea Răsăritului se simte.

Ajung la un spectacol, în centru era o tribună improvizată, instrumente pentru muzică, tobe, microfoane, lângă stradă, jos, spectatorii. Nu văd bine prezentarea de pe scenă și pe crainic, un perete mă desparte de acel loc. Văd doar prin ușa de termopan pe unul din colegii mei, dl. Gobi, mic de statură și elegant, cu haine, blugi și cămașă noi, gri-deschis. Azi e un tip la circa cincizeci de ani, buzat, puțin gras, cu figură de maimuță, deși om amabil, de treabă, nu jignește pe nimeni, își „încâlcește” existența împreună cu alții după numeroasele închideri și remanieri capitaliste. Pe scenă e tânăr, la vreo 37 de ani, suntem în anul 2000, nu se poate altfel - și tocmai îl prezintă pe un cântăreț cu părul creț, o adevărată clăie deasupra capului, siluet, cu blugi, care urcă din stradă treptele și trece spre fundul scenei pe lângă peretele clădirii unde intrasem eu, și care mă împiedică să văd totul. Crainicul, dl. Gobi, zice astfel:

- Vi-l prezint pe ilustrul nostru cântăreț, numai cine nu-l vede nu crede sau, chiar dacă-l vede, cine nu vrea să creadă, nu crede...

Sunt dincolo de stradă pe o ridicătură, un fel de podiș, împreună cu un zugrav - Viorel - foarte priceput cândva, tot la vreo 35 de ani, adică ca acum vreo cincisprezece ani și cu inginerul Vlad, acela la vârsta de acum, treizeci și doi de ani.

Parcă suntem la 1200 m altitudine, pe acel podiș, cu mari urme, imense striatiuni peste pământul roșcat, ca și cum ar fi fost nivelat cu buldozerul. Dincolo de stradă, spre nord, vârful Igniș, 1307 m, ridicat brusc în sus, albăstrui din cauza depărtării. Îl întreb pe Vio:

- Dacă muntele ar fi mai înalt cu 1000 de metri, cât de sus s-ar vedea, ar ajunge vârful? El îmi răspunde:

- Dacă ar fi mai înalt, la o asemenea înălțime baza i-ar fi mai mare, ar porni de mult mai departe. Noi n-am fi aici, căci zona asta ar fi sub munte-sau, dacă baza ar porni totuși de aici, vârful ar fi mai îndepărtat, deci tot nu s-ar vedea-la o înălțime dublă, dublu în sus...

E toamnă târziu, casele, curțile sunt destul de aranjate, mai mult, contururile acestora cât și ale copacilor se văd clar. Dincolo de strada care mergea spre nord-est se vede distinct un alt vârf de munte, Creasta Cocoșului. Mai înalt decât Ignișul, se profilează clar, dincolo de case, la fel ca un obiect bont. De o culoare maro-roșiatică, pare un clitoris primitiv, curat și uscat, care se desface, între toate aceste lucruri.

O luăm pe drum în sus, sunt cu Vio și cu un vecin de la țară, un văr pe nume Gheorghică. Deși sunt tânăr, trebuie să am grijă cum mă comport, ce vorbesc, nici nu știi ce repede se propagă vorba, mai ales bârfele, în mediul rural.

Lângă o casă alungită, modernă, cu multe geamuri termopane, la marginea drumului, ne oprim. Beau o bere cu lămâie la doză, ședem toți trei jos, lângă drum, pe pământ, după care trebuie să fac să dispară doza goală, să nu produc poluare biologică. Până una-alta o îndoiesc, o strivesc chiar, parcă prin asta aş face-o să dispară.

Ne continuăm drumul, ajungem la o casă bătrânească, vopsită în albastru. Tot în dreapta drumului, lungă, fără etaj, desigur. Intrăm în curte, în casă, trecem prin cameră, vedem că are pridvorul în spate, acel culoar îngust, sprijinit de o balustradă și stâlpi din lemn. În spate era o curte interioară, destul de mare, în raport cu mărimea casei. Acolo, cineva plimba un bivol de funie, paralel cu casa. Un bivol gras, rotund, dar nu prea înalt, sub 2 m, negru cu galben, culori amestecate ciudat, poate nici nu era bivol, ci un animal preistoric, doar gâtul subțire, capul mai mic decât la un bivol, alungit în față, ca la dinozaurii ierbivori, mă făceau să cred asta. Gâtul și capul aveau o culoare gălbuie și erau disproporționate față de corpul masiv, umflat ca un butoi, așezat orizontal.

Nu apuc bine să merg pe culoar, înspre capătul casei, când văd uimit că am și eu o funie în mână, destul de groasă, care continua acolo unde se sfârșește culoarul, jos, în curte, dar pe care bivolul, sau ce-o fi fost, mi-o prinsese în gură - era strict legată de el. Mă retrag spre camera de unde venisem, dar nu-i pot scoate funia, s-o despart de el, trebuie să o las din mână, să plec. Ceea ce și fac și mă trezesc brusc dincolo de ușă, cum venisem, într-un hol mai mic. Sunt tânăr, cu pantaloni călcați, chiar dacă nu de costum, și văd că am în mână cabluri, acele „droade” cu care împruțiții momentului ascultă muzică peste tot, pe stradă, în mașini, etc. Cuminiți, unii stau pe autobus cu un cablu dublu, la

un moment dat, de la o sursă comună; îşi iau, ascultă liniştiţi, porţia de muzică. Dar dacă e un accident, un atac terorist, un cutremur, ce fac mai întâi? Se descâlcesc din cabluri, încercând să restituie camaradului firul, ceea ce mi se pare puţin probabil să le treacă prin gând, sau sar unde văd cu ochii, să se salveze?

Cablul e nespus de lung - până jos - poate că n-am avut niciodată funia în mână, ci cablul acesta care în mintea mea a luat proporţii, sau poate am avut şi funia pe care am abandonat-o, dar faptul că am cablul e grav. Sper să nu mă fi contaminat şi eu de nebuniile zilelor de azi: muzică la căşti, cu cablu, barbă de trei săptămâni, tatuaje peste tot, Jack Daniels şi altele. Trebuie să scap de el, ca primă măsură îl trag în sus să devină mai scurt, parcă, şi-i bag capătul în buzunar. Apoi, trebuie să plec de acolo.

Doru I. Pop, Ferneziu, 25 septembrie 2018

Călătorie neterminată 2

Unul dintre prietenii mei - erau doi frați - cel mai tânăr dintre ei, deși incult, modest pe undeva, având o extraordinară putere de fabulație, mi-a relatat următoarele două povești.

Era odată un om, într-o țară civilizată, după război, desigur. Era spațială începuse, odată cu ea începuse nu numai trimiterea de nave în Cosmos ci și obsesia continuării și perfecționării acestor tehnici. În general, omenirea era preocupată de tot ce-nsemna tehnică, redare artificială a unor informații, activități axate foarte mult sub semnul incredibilului, la fel ca televiziunea și zborul dincolo de Pământ. Obsesia omenirii era atât de mare, încât omenirea putea - în avântul pe care-l luase tehnica și datorită acelui optimism, datorită realizărilor prezente - să-și imagineze cum vor arăta aparatele viitorului, aparate de luat și transmis imagini, numite videofoane, de exemplu, pornind de la specificul aparatului actuale. Purtau amprenta primei generații video, adică un primitivism, căci viitorul le-a infirmat prezicerile, luând-o în cu totul altă direcție, telefonie mobilă, aparate de filmat, etc.

Dar să revenim la omul nostru: îl obseda atât de mult să iasă în spațiu, încât și-a dedicat acestui scop întreaga viață. Adică nu să se gândească tot timpul - deși și asta o făcea - sau să efectueze el însuși zborul, ci de a strânge bani și a găsi sprijin și înțelegere la unul din forurile științifice care se ocupa de asta.

Respins la început, de pionerat aparținea și epoca zborurilor spațiale extrapământene - dar apoi, după alte câteva călătorii, rigurozitatea slăbea, o dată la câteva ieșiri era permisă și acceptarea - cu antrenamentul prealabil - al câte unui „civil”, să spun așa.

În prag de bătrânețe i s-a acceptat dorința. Inutil să mai descriem starea de spirit, etc., în ajun de plecare. Pentru câteva zile, cercetare desigur, pe cel mai apropiat corp ceresc.

Mergând pe navă, privind hăul de afară, în acea imensitate tăcută, dacă până atunci fusese bucuros, satisfăcut, acum, dintr-o dată îl apasă un sentiment de descurajare, de părere de rău față de tot ce-a fost, de-a renunța la orice proiect, la orice luptă de viitor, inclusiv la călătoria aceasta.

Mergea prin spațiul vast, mult mai imens decât și l-ar putea închipui cineva și vedea clar zădărnicia zbaterii umane, soarta omului, chiar a Universului.

Nu-și avea rost nici această călătorie - spre care râvnise atât - dacă cândva ar fi dat oricât să aibă loc, acum ar fi fost nespus de fericit, oricât i-ar fi cerut cineva, să se întrerupă [această călătorie] și să se întoarcă acasă...

Doru I. Pop, Ferneziu, 25 septembrie 2018

Imposibila întoarcere

Erau cândva, într-un sat, doi oameni sărmani, soț și soție. Lucrau din greu cu ziua pe la alții, ca să-și agonisească cele trebuincioase vieții. Aveau și o fetiță care creștea, creștea încet-încet, printre bucurii și necazuri, încât nici nu știau cum a devenit mare, aproape de măritiș.

Fata - nici mai frumoasă, nici mai urâtă decât altele, nici mai cuminte, nici mai neascultătoare - a cunoscut un băiat. Dar, cum se întâmplă de multe ori în viață, fără ca persoana păgubită să fie vinovată - spunem pur și simplu, la o sumară judecată - n-a avut noroc sau n-a fost să fie, nu a mai fost îndrăgită de respectivul după ce a născut o fetiță. Mai mult, după un timp, chiar și ea a plecat într-o țară străină, profitând de libertatea așazisului sistem democratic.

Fetița, rămasă în grija bunicilor, mai maturi acum, dar care, oricum trebuiau să muncească, creștea și ea, trăind alături de ei. De multe ori o luau cu ei la lucru, când unul, când altul, prin sat.

Bunicul o luă odată, căci mergea în pădure după lemne uscate sau după resturile tăiate masiv, în scopuri industriale. Dincolo de sat era o pădure, o pădure de câmpie, un șes vast, mai întâi, peste care trecea un râuleț, apoi ajungeai la pădurea propriu-zisă. Terenul era puțin accidentat, adică ici-colo câte un dâmb, câte o culme care se zărea în depărtări. Era vară, cald peste tot. Când trecură o punte, să ajungă dincolo unde erau

numeroase resturi lemnoase, totdeauna bunicul trecea primul, fata se ținea oarecum de mâna lui și astfel ajungeau dincolo.

În ziua aceea, seara, bunicul îi spuse bunicii că în ziua următoare are de isprăvit o lucrare la cineva în sat, o ruga pe soție să meargă cu fetița în pădure.

Fie că fata a trecut prima, fie că n-au respectat ritmul de trecere peste punte, fata a căzut în apă. Începeau să o ia valurile. Disperată, bunica a alergat înapoi în sat să ceară ajutor.

A revenit, un pic mai târziu, ceva mai jos de locul cu pricina, cu câțiva săteni. Au luat-o înspre punte, pe râu în sus, în speranța că o vor vedea pe fetiță oprită undeva. Deși știau că e o iluzie, au făcut-o, totuși.

Cum era o câmpie vastă pe lângă râu, ici-colo câte o salcie, câte un copac - orice fel ar fi fost el - mai era și câte un trunchi doborât; nu făcuseră decât câțiva pași, lângă râu, pe câmpul proaspăt cosit era un trunchi de copac, tăiat cândva.

Fetița era lângă copac, în picioare, avea hainele ude, era bine, sănătoasă, iar pe trunchi ședea și plângea maică-sa, cea demult plecată în străinătate. Cine salvase pe cine?

Doru I. Pop, Ferneziu, 26 septembrie 2018

Studiu

Intru la Biblioteca Județeană într-o după-amiază liniștită de primăvară. Sunt tânăr, fără griji, fără dureri fizice, mai ales. Dar să nu vă imaginați grandioasa bibliotecă din centrul nou al orașului - făcută imediat după '90 - mai rămăseseră ceva bani de la comuniști, patronii nu aveau niciodată, nu i-ar încăpea mormântul - să nu aibă odihnă nici pe lumea cealaltă - ci la cea veche, pe colț, în vechiul centru al orașului, cum începea strada Baia Sprie. Urc scările, prin lateral, destul de abrupte, chiar în față cum apăreai sus, biroul de primire. Deși sunt înguste - aceste scări - nu știu cum a ajuns și fostul coleg de liceu Pașca acolo. E acolo de dinaintea sosirii mele, oarecum, căci e undeva în stânga mea, spre sălile de lectură. Eu - deși doresc să rămân la sala de lectură, n-am permisul la mine, îl dă el și-n locul meu - se poate, cel puțin asta înțeleg din atitudinea bibliotecarului, un tip înalt, amabil; când Pașca, cel cu care am rupt relația cândva, din motive politice, el iubind capitalismul, eu nu, parcă ura lui răzbătea la suprafață, se uită crunt la mine și zice: lenea. Eu zic că voi sta puțin, de aceea nu l-am adus și că, totuși, voi avea atâta omenie să-mi dea cartea și fără permis. Mă rușinez, desigur, la răbufnirea fostului coleg, parcă mi-ar fi dezvăluit public un beteșug, pe care, până atunci, m-aș fi ferit din rășputeri să-l ascund. Iau numărul în mână, Pașca plecase înăuntrul sălilor de studiu, sper să nu am numărul lângă el - dacă nu mai suntem prieteni - deși bibliotecarul ar fi vrut, inițial, să

ne dea, pe un permis de intrare, două numere alăturate, să scape mai ieftin - cum ar veni - și merg și eu spre interiorul primei săli, un fel de antreu, cu exponate, cărți nou-apărute, în vitrine, ici-colo.

La mijlocul sălii erau niște profesori bătrâni. Bibliotecarul merge spre ei, să stea cu ei de vorbă, terminându-și treaba, eu trebuie să trec pe lângă ei, să merg în sala de studiu. Sper din suflet ca locul meu să nu fie lângă al lui P. - îl întreb pe bibliotecar: sunt alăturate, aprobă din cap, zicând: da. Mă uit apoi la loc, am numărul 31 - adică, (s)criptic, inversul lui 13...

Doru I. Pop, Ferneziu, 7 octombrie 2018

Ucidere din culpă

În Piața de alimente a orașului - numită oficial Piața agroalimentară a orașului - plină de mizerie, de bețivi - fusese construită o piață enormă în sud-estul municipiului, pentru comerț en-gros, de parcă nu știu ce amploare a activității ar fi luat acesta; figuri geometrice, figuri stilizate, țâșnind spre înălțimi, spre viitor, sunt de acord - dar trebuia făcut „Piațul mare” - unde activitatea-i intensă. Deh, se-ntâmplă cam des în capitalism asemenea greșeli, asemenea dezechilibre.

La intrare - imediat după, mai bine-zis - e un spațiu gol - piața - ca loc gol, liber - propriu-zisă. În mijloc o coloană scundă - de câțiva metri înălțime, dar groasă, un magazin - și acesta, un bufet (de consum), mai potrivit spus. Se valorifică orice aici, ca spațiu, mă gândii eu.

Un fost coleg, Liviu, zis și Puhu, mic, urechi întoarse, adică îndreptate înspre lateral - slab și aproape neschimbat de când era tânăr, mă tot urmărea roată, împrejurul ciupercii. Când ajung - mișcarea e în sens invers acelor de la ceasornic - în partea dinspre intrare, dau cu el de pământ. Îl izbesc de câteva ori, văd că are un craniu neobișnuit de mic; de unde începuse iritarea mea, mă tot tachina: unde lucrezi, dacă lucrezi cumva, îi zic că sunt zugrav, lucrez cu glet la firma internațională A.T.P.

Nu mă crede - nici nu știu ce-mi venise de-l tot izbesc de beton, până nu se mai mișcă și plec de acolo.

Mă îndrept spre poarta de sud-est a pieței, mă gândesc îngrozit: Doamne, să nu fi murit, iar el mă ajunge, e după mine.

Amândoi suntem îmbrăcați modest, haine de culoare închisă și tineri - poate nici nu murise cu adevărat.

Acum încearcă să-și ia repere, în legătură cu persoana mea - vrând să știe exact cine sunt - am făcut greșeala colosală că am scăpat informațiile de mai înainte - aș vrea să repar totul - așa că la întrebarea lui - cine sunt, deși mai înainte i-am dat detalii clare, acum parcă aș vrea să șterg totul - să intru în pământ, așa că zic:

- Eu sunt (un) nimeni ...

Doru I. Pop, Ferneziu, 10 octombrie 2018

Modernism sexual

Casa de la țară îmi fusese ocupată de niște vecini - aceeași care, cu ani în urmă mi-o luaseră și pe cea de la oraș. Erau doi: unul tânăr, domnul Oma - proaspăt operat la genunchi - păcatele, a spus cineva; tipul fusese braconier forestier - de aici concluzia. Celălalt, la peste patruzeci de ani, aducea la figură cu Arnold - cămașă în carouri alb/gri - dar carouri spălăcite; un Arnold ratat, în orice caz. O iau spre stația de autobuz din centrul satului - poate după-masă să mai vină vreo cursă spre oraș - trebuie să ajung nu la locuința mea, căminul de nefamiliști - ci la o locuință sub deal, în oraș - la capătul străzii Griviței. Cum mi-aș fi dorit să stau acolo, în acea zonă! Dar mai trebuie să se și poată.

Trec pe lângă un tip mai în vârstă, poate ungur, poate zidar, e un tip pretențios - să nu-l atingi, ori de ce parte a sa ești, mergând alături - toate astea contează. E o după-amiază blândă de toamnă sau primăvară, cu soarele înainte de asfințit, când, brusc, aruncă ultimele „suliți”, adică raze de soare, după care apune, iar eu sunt fericit.

*

Ies din locuința de la țară, ocupată de cei doi, cobor înspre poartă și o iau la dreapta, pe șosea în sus, pe lângă gard și casă, spre oraș. Curtea - paradoxal - nu are gard, mai ales când

ajung în dreptul casei - așa că văd distinct totul, peste gardul inexistent.

Pe trepte, cei doi: Oma și Radu-Arnold. Eu, pe drum, sunt cu vecina Lia, mama celui dintâi. Deși stafidită, biata, adică îmbătrânită prematur, slabă, cum merge pe lângă mine, în partea mea dreaptă, îmi destăinuie că Arnold, mai înainte, i-a făcut avansuri sexuale. Îmi spune asta apropiindu-și brusc mâna de mine, în dreptul sexului - ca și cum, familiar, mi-ar da una, să mă atenționeze ce i s-a-ntâmplat, pur și simplu, și să văd eu comicul situației. Mai mult, să văd că e fericită.

Dar, apropiindu-și mâna de sexul meu, putea să fie altceva. Să mi-l atingă, să mi-l cuprindă cu degetele, chiar, dându-mi de înțeles c-ar dori să-i fac eu propunerea ...

Doru I. Pop, Ferneziu, 10 octombrie 2018

Dispreț uman - Impas tehnologic -

Într-una din dimineți, dincolo de Piața mare - pe trotuar, era noapte, încă, doi călători. Unul cu barbă răsfirată, adică firoascoasă, aducea a călugăr, sau credincios ortodox, dar habotnic. Haine negre, slab, bărbos, statură normală. Celălalt, puțin mai înalt, tot haine pe corp, puțin musculos, fălci, față rotunde. Deși blond, semăna perfect cu cunoscutul culturist neamț al anilor '80, Jusup Wilkosz. Renunțase o perioadă la fumat, trăgea țigară artificială, plus, câteva doar, din astealalte, vulgare. L-am văzut apoi, bând vârtos, plus trăgând „cu nădejdie” dintr-o țigară reală, în diverse locuri. Niște modești, ce mai.

Acum făceau asiduu semne unei mașini care se apropia - care nu-i zărise - era înspre piață, mașina - ca și cum ar fi zis: suntem aici, noi aceștia, proștii, neghiobii care existăm, aici suntem, vino și ne ia.

Când a oprit șoferul - unul Ion de la firma „Sepultura” - unde lucrează cei doi - negricios, slăbuț, mă zărește, tocmai treceam și eu drumul. Zice: ce faci, Dorule, bogdaproste, apoi, într-un acces și exces fantastic de bucurie, repetă întrebarea. Sigur că se referea la cum mă descurc în „curva asta de lume” - și dorea un răspuns pe măsură, așa că zic și eu - răspunzându-i: Îmi târâi și eu existența - *bogdadeștepte* - ca opus afirmației lui; îmi „târâi” și eu existența, zisesem, ca replică la o expresie pe care, împreună cu el, o foloseam, referitor la oameni:

- Târâ-mi-aş coaiele pe mămăliga ăluia ... care ăla putea fi oricine.

*

Sunt într-o încăpere semiîntunecată, folosită pe post de atelier. Tai nişte bucăţi de fier - ţevi sub formă de dreptunghi, cu un flex. Deşi trebuie să ştiu tăia, să ţin scula drept, e o problemă unde lumina nu-i prea bună.

Intră Ion, şoferul de mai înainte. Înalt, slab, muşchi care se vedeau clar, tatuaje peste ei, peste braţe, creol la piele, se prezintă, dă mâna cu mine. În raport cu braţul - are nişte palme mari, cu degete musculoase şi ele, parcă, şi deşi îi dau mâna - intrase în cameră pe o uşă - dinspre Răsărit - se tot învârte în jurul meu - eu nu ştiu de ce - iar la un moment dat îmi zice dacă ştiu ceva de becul care l-am primit săptămâna asta - era miercuri - pentru iluminat încăperea respectivă. Zic că pot să garantez că nu l-am luat - să-l duc acasă, în scopuri personale, pe cel primit zilele astea, dacă l-oi fi primit - dar mă opresc brusc din vorbă, tac subit, deoarece, pentru cel primit săptămâna trecută în scopuri comune, de la firmă - nu pot să garantez că nu l-am înstrăinat, ducându-l acasă, pentru mine, ca orice bun român ...

Doru I. Pop, Ferneziu, 10 octombrie 2018

Roxana

Sunt pe un câmp bătut de vânturi, toamna sau iarna. Vântul suflă cu furie, frunzele cad, duse de curenți de aer, împreună cu stropi de apă. E frig și-i fericit cine-i înăuntrul pe o asemenea vreme. Regretele - referitoare la trecerea verii - sunt tardive și inutile. Dar așa-i omul: îi pare rău după ce-a trecut, plus speranța că, poate, la anul, va face ce n-a reușit anul acesta.

Intru într-o hală, apoi o clădire lungă, poate un dormitor sau un magazin, construită recent, tencuită doar, cu câteva geamuri. În fund și-n partea dreaptă, câteva persoane, bărbați. Eu mă grozăvesc în fața lor, mai ales unuia, căci, fără să-l cunosc, îi arăt pozele cu Roxana, marea mea iubită, cea cu fundul de excepție. Am văzut multe femei: chiar dacă nu se distingeau printr-un format de excepție, adică acea „ondulație” a șoldurilor și fundului, aveau totuși liniile armonioase, adică toate elementele componente „conlucrau” la o estetică, un format plăcut ochiului. Ea, însă, chiar avea șoldurile atât de scoase în afară, rotunde, mai precis romboidale - dacă le-ai fi înscris forma într-o figură geometrică exterioară, la fel ca „omul armonios” al lui da Vinci, mai ales că prefera blugii albaștri-deschiși, la culoare, să sară și mai mult în evidență, încât era perfectă, mai mult, cum se spune că puteai dormi la umbra unuia masiv, la ea puteai pune capul pe șolduri - lateral - și să stai așa, atât erau de scoase în evidență.

Și, Doamne, ce-aș fi făcut, sexual, cu ea! La fel ca-ntr-un film, văzut pe un disc - și care-i de referință pentru mine -

Olivia, fata de acolo, seamănă uluitor de mult cu ea - i-aș fi supt sexul - așa - gură la gură, și nu numai atât. Nu știu ce substanțe halucinogene declanșează proporțiile desăvârșite în creierul bărbatului, plus, de multe ori, sacrificii exagerate în numele acelei iubiri, căci aș fi mâncat și băut chiar și ce iese din ea. De la această pornire nebunească a atracției, a pasiunii, sunt și expresiile: mânca-i(o)-aș ..., bea-i-aș ..., deși poate lumea fizică, materială, practică, nu-i la fel de curată, luminoasă, perfectă, ca cea teoretică. Are loc o coborâre cu picioarele și capul, mai ales, pe pământ.

*

Greșeală colosală: dau pozele să le vadă chiar bărbatului ei, un tip șters, înalt, modest îmbrăcat, electrician sau mecanic. Dar azi, cât de repede circulă informația, telefonează și primește pe telefon confirmarea, da, e vorba de nevastă-sa, căci formatul de excepție al corpului ei, al „șasiului”, îl face să reacționeze fulgerător. Primește câteva poze cu ea, le compară - liniile exterioare ale corpului deosebit - și știe că sunt ale ei.

Făcusem o gafă de neiertat, așadar. Nu mai puteam să umblu după ea, deci, rămâneam mofluz, poate era un capitol încheiat ...

Doru I. Pop, Ferneziu, 27 octombrie 2018

Incident tehnic

Cineva lucra intens, tăia lemne în fața șurii, în curte, și pe câmpul din fața ogrăzii la țară. Era o activitate febrilă, multe lemne stivuite ici-colo, mai lungi sau mai scurte, în funcție de necesități: mizerie, coji de copac, rumeguș pe jos.

E bine, totuși, că aici activitatea a continuat, după moartea părinților, să nu intre totul în paragină; activitatea umană mă-ncălzește și psihic, nu numai fizic, când știu semeni lângă mine.

Sunt în casă, e după-masă, pe peretele de lângă ușa camării încerc să schimb calendarul de perete, ortodox.

E liniște în cameră, adică nicio activitate, doar, uneori, un zgomot mai răzbătea de afară, de la tăietorii de lemne. Trag jos hârtia care fusese lipită pe alocuri, iar în mijloc fusese prinsă cu un cui mare. Îl scot și pe acesta din gaură, e o gaură mare, rotundă, adâncă, însă la fel ca un frumos orificiu anal de femeie, cu-ncrețiturile musculare de jur-împrejur, estetic conturate și ele. Singur cum sunt, aș putea face ceva cu gaura aceea, chiar mă pregăteam să bag degetul în ea, când, pe baza zgomotului de fond îndepărtat, ce venea de afară, se aude un zgomot mai puternic, poate o explozie. Mă duc la fereastra antreului, mă uit afară și văd că de la utilajul care era în șură - aceasta fiind simplă - un fel de motor negru, primitiv oarecum, cu curele de transmitere a mișcării și a energiei, totul se aprinse. Dar fulgerător, eu nici n-am apucat să văd cum arseșe șura, dar, în

mod ciudat, rămăsese o structură neagră, compactă, metalică, în locul pereților, poate arsese doar ceva izolație, la fel și acoperișul, grinzi groase, de cale ferată, doar spre vârf se putea vedea prin ele. În rest, foarte apropiate și din metal, desigur. Totul era foarte fierbinte, parcă se simțea energia pe care o emana utilajul și structurile acelea, metalice ...

Doru I. Pop, Ferneziu, 4 noiembrie 2018

Întâlnire

La capătul unei clădiri în formă de L - de V, mai bine-zis - dar un V deschis foarte mult, cam așa: , dar la colț, mai precis, îl aștept pe patronul de la Col MTX Construct, Raoul. E un tip de treabă, cca 45 de ani - slab, fibros, nici nu-i dai atât. Are, ca tot omul căpătuit, vicii: o motocicletă performantă, imensă, plus că mai sponsoriza, cu regularitate, concursuri de motocros.

Eu nici nu-l cunoșteam, doar din auzite.

Vine la întâlnire, e slăbuț, statură normală, costum de blugi - cămașă și pantaloni - păr cărunt, scurt, nebarbierit. Părea un reparator de obiecte casnice - care făcea te miri ce pentru a-și câștiga existența.

E amabil, dar, deocamdată, nu stă de vorbă cu mine, deoarece trebuie să aștepte două persoane: pe doi funcționari de stat, numiți Haralambie și Carabageac, care ar fi trebuit să vorbească mai sus, în parlament sau cu o mulțime de oameni, asta în funcție de gradul lor.

Doru I. Pop, Ferneziu, 10 noiembrie 2018

Întâlnire în lipsă

Mergeam cu bunicul printr-un oraș mare. Trebuia, la un moment dat, să urcăm pe un autobuz. Ceea ce și facem și ne continuăm călătoria. Dar cum arătam? Eu eram tânăr, el era bătrân, enorm de bătrân, căci avea 112 ani, fiind născut cu un an înainte de Marea Răscoală Țărănească - avea barbă, slab, ciolănos - dar nu excesiv; se ținea drept, ciudat, era doar de umeri puțin dus în față, cu cap cu tot. Cu barbă cioc, avea o demnitate de intelectual.

Pe autobuz, controlul, unul din cei doi fiind „butoiașul” - un tip la vreo 30 de ani, păr și barbă arămii, tunse scurt, umeri și piept enorme - cât un butoi, la circa 1,80 m - păcat că avea și burtă. În orice caz, cred că avea o forță considerabilă. Eu am abonament, pentru bunicul scot un bilet clasic, din anii '80 - care se composta ca atunci, cu găuri ...

Deși-l cunosc pe controlor, nu-i spun nimic despre bunicul, ce zestre genetică fantastică are, deoarece, deși au petrecut o viață împreună, dintr-o dată, organele interne ale omului nu mai rezistă, nici elementele chimice din sânul lor și se distrug, cauzând moartea individului. Asta, pe la 70-80 de ani, în mod normal. Sau poate o planificare din codul genetic generează întreruperea. Cine știe?

La capăt de linie bunicul dispare fără urmă. Eu îmi continui călătoria și văd c-am ajuns într-o curte largă, pietruită, în fund niște oameni stau la rând, o mulțime pestriță, intrând într-un beci, să se-nscrie la un joc de noroc, apanaj al

capitalismului barbar. Știu de dinainte că vor fi înșelați, dar dacă le-aș spune, oare m-ar crede?

Mă-ntorc spre poartă - de data asta beciul e la suprafața solului, o galerie modernă, renovată. Câțiva tineri sunt înăuntru, mai mult băieți, poate stau la rând să primească un bilet de emigrare de-a părăsi țara, când, cel mai aproape de mine, cu ochi verzi, bărbiță, nici slab, nici gras - îmi mărturisește: România e o țară de rahat. Mă privește în ochi, pare „de treabă” - dar trist și consolată cu ideea. Îi dau, în gândul meu dreptate și plec de acolo.

Doru I. Pop, Ferneziu, 10 noiembrie 2018

Performanță umană

De câte ori n-am visat că reușisem să zbor - era atât de uluitoare această performanță, mă născusem cu ea - o stăpâneam perfect, putea să fie în realitate - în acea atmosferă, Univers al visului atât de reală, încât avea loc cu adevărat.

Prima dată pe un câmp lângă râu, la răsărit de casa natală, visasem că zburam, cu mulți ani în urmă. Pe cer, nori de primăvară - nori, care vin și trec - adia, poate, și un vânt calduț. La câțiva metri de sol, pur și simplu zburam. Apoi și de alte dăți, mai târziu. Dar cum făceam asta?

Pur și simplu făceam un salt în sus; poate un metru, cel mult doi - doar în primul vis, cel al tinereții - din satul natal - zburam cu mult mai sus, în celelalte, zvâcnind în sus, pur și simplu - după ce inspiram aer, îmi umpleam plămâni cu aer, îmi țineam respirația și poate aerul, astfel depozitat în plămâni, mă ținea peste suprafața pământului, la circa un metru de pământ, cu tălpile - mă autoîmpingeam, oarecum în față, ca la ski, și astfel mă deplasam fără să ating pământul câțiva zeci de metri, până rămâneam pe pământ, pentru o nouă „încărcare de baterii” și un nou zbor - când repetam gesturile precedente.

Acum sunt pe un fel de asfalt - se lucrează în construcții - curățenie, apoi trebăluit de piese, montări și demontări de mașinării, adică, ca la orice bun român, ocupat până peste cap cu cârpeli de soiul acesta - căci un fost coleg, Sorin, face asta, cu niște mecanisme vechi. E puțin murdar de ulei, preocupat de ce face, dar mă observă, eu tocmai zburasem, acum vin spre el,

dar pe jos, de la o anumită distanță, îl întreb dacă poate face și el așa ceva - adică să zboare - iar el, cu dexteritatea pe care ți-o dă priceperea universală, la o anumită vârstă, adică plenitudinea capacităților fizice și intelectuale - segment cuprins între 30-40 de ani - zice că da, și drept probă și efectuează un salt scurt, fără să atingă pământul, de câțiva metri.

Performanța mea nu era atât de mare, așadar.

Doru I. Pop, Ferneziu, 18 noiembrie 2018

Ariton

Un fost coleg, mort de vreo 10 ani, foarte ahtiat după putere - deh, capitalismul i-o oferise - până la urmă, fumător fiind, slăbise și murise - la 52 de ani - boală la plămâni, era și el cu niște muncitori, l-am văzut viu-viuț într-o noapte. Cum arăta?

Era o hală, în mod destul de sărac dotată cu materiale, utilaje, mobilier, era mai degrabă un atelier, dar lunguiet ca o hală, cu lumină mai puternică în mijloc. Nici nu mă interesau marginile, de aceea spun că mie mi se părea slab amenajat, venim într-un fel de inspecție, eu cu vreo câțiva, în mijloc e o masă lungă, în partea dinspre apus - cum era amplasată încăperea, în lumina pronunțată care era chiar deasupra lor, stăteau, la bancul de lucru, câțiva muncitori. Ultimul - spre apus era Ariton, cel înviat. Imediat lângă el, fostul meu vecin, Octavian. Îi văd clar în lumina care se revărsa asupra lor, deși liniște adâncă peste tot, lucrau la niște piese. Îl văd atât de clar pe Ariton, e viu, fără îndoială, încât îl întreb și pe Octavian - nu se poate să nu-l vadă - dar el zice: nu-l văd. Eu, deși-l văd, întind mâna spre el, dar, deși îl văd distinct și chiar vorbesc cu el, mâna trece prin corpul său. Stau un anumit timp, mă uit la ei, vorbesc în continuare cu el, de data asta, vecinul O. îl aude pe Ariton vorbind, de văzut, însă, nu-l vede încă.

După încă un timp văd că are pe față un fel de mască, adică de la jumătatea frunții în jos fața îi este prelungă, triunghiulară, sub formă de mască, sclipind puternic, din metal

argintiu la culoare, desigur. Ariton se bucură, râde, glumește, vorbește cu ceilalți, cu noi toți.

Suntem pe culoar, adică mai în mijlocul sălii, dar tot spre ieșirea dinspre vest. De data asta Ariton vorbește, gesticulează, în cercul de oameni care ne-am format. E bătrân, îmbrăcat ca-n anii '50 - adică cu haine care nu scipesc.

De data asta - deoarece vorbește cu el - vecinul O. îl vede distinct, iar eu, punând mâna pe el, văd că brațul nu mai trece prin carnea sa.

Vorbim, conversăm mai departe, Ariton e real, deși foarte ridat la față, îi văd clar adânciturile care îi brăzdează fața - și îmi răspunde, la o invitație de-a mea, de a merge undeva să mâncăm, astfel:

- Numai acolo să nu te duci să mănânci ...

Doru I. Pop, Ferneziu, 22 noiembrie 2018

Şefa naşă

Undeva, dincolo de biserica din satul natal, pe drumul care ducea afară din sat - spre Răsărit - e o lucrare de construcţii. Spun că acolo - dar poate fi şi în altă parte - atât doar că şefa lucrării e naşa¹ părinţilor mei care locuia acolo; de aceea am asociat cu acel loc totul. Curăţ ceva bări, balustrăzi, în mijlocul unei încăperi, într-o primă fază. Sunt îmbrăcat de constructor, după care intru în câteva încăperi situate pe terenul unchiului, dincolo de drum - unchiul Pamfil, zis Flocea - vis-à-vis de casa naşei. Tot încăperi proaspăt tencuite, unde nu mai rămăsese mare lucru. Ici-colo câte o cărămidă sau câte-o sticlă în care-şi făceau nevoile - treaba mică - unii muncitori, cu precădere eu. Le mut, le îndosesc „la umbră”, dintr-o cameră în alta, spre disperarea şefei, care, mătăhăloasă cum e, nemulţumită fiind, trece şi ea dintr-o cameră în alta, de-abia încape pe uşă - şi vede sticlele. Mă îndeamnă să le culeg, să le îndepărtez de-acolo, căci eu mă ţin scai după ea, în timpul acesta.

Ştiţi cum e: încerci să mulţumeşti un şef, intri în raza lui de acţiune, te ții după el, te justifici în fel şi chip, să fie totul bine, mai ales până pleacă.

¹Înaltă, mătăhăloasă, avea şi volum, deşi era excesiv de ciolănoasă. Cap rotund, ochii bulbucăţi, trăgea din când în când cu ochiul, enigmatic. Datorită acestui lucru o poreclisem Cleopa. Deşi - datorită personalităţii sale - o credeam nemuritoare, s-a dus şi ea, până la urmă.

După aceea intru să culeg, într-adevăr, sticlele. E un hol mic, unul mai lung, îngust, apoi totul în formă de L; cum dădeai pe cel lung, la dreapta, intrarea într-o mică cameră. Un om, un zidar slab, cu mustăți și salopete albastre, ca-n anii '80, căzut pe jos. Lângă el, două sticle de jumătate, de plastic, una goală, una pe jumătate cu „suc” galben.

Important e să nu fie din urina mea, în acele sticle - să se presupună că din cauza mea a murit ...

Doru I. Pop, Ferneziu, 26 noiembrie 2018

Cucu

Unul dintre șmecherașii cartierului, un țișănuș gras, sub 1,70 m, tuns scurt, elev de liceu, poreclit „Cucu”, îl visez într-o noapte. E inofensiv, deși la un moment dat se înhăitase cu unul mai înalt, figură de tractorist, simpatic la un moment dat, din ce în ce mai jegos, apoi. Stăteau pe pod - pe parapetul de margine - și cereau câte un leu de la trecători. Uneori le ieșea figura. Acum asculta „manele”, otrava asta îi intrase în suflet, se pomenea gesticulând: am putere, sunt valoros, cu azvârliri ale mâinii îndoite în față.

Pentru unele escrocherii la adresa mea, poate furturi, îl aveam „la mână”. Îl duc în curtea de la țară să-l judec, după care urmează să-i dau drumul. Sunt undeva în ograda porcilor, căci curtea era împărțită în două, e noapte, dincolo, în față, pe câmpie, e *perfect întuneric*, un gard imens desparte cele două locuri - ca înălțime, ies cu el pe câmpie, pe porțița îngustă să-i dau drumul, dar de după gard, în întunericul nopții apar câțiva inși, la stânga și la dreapta noastră.

Tinerii care aveau de împărțit ceva cu el, răi, li se citește dorința de răzbunare în ochi, în hotărârea cu care vin spre noi; e atâta teroare în jur, încât o teamă enormă îl cuprinde pe „Cucu” - de ce ar urma să-i facă; simt și eu amenințarea, astfel că, în momentul când mi-l cer, unul din tineri - pe „Cucu” - acesta se uită atât de disperat la mine, cu o privire pe care nu o mai poți

uita, odată ce i-ai văzut ochii, expresia rugătoare și disperată. Parcă te sfredelea până în adâncul sufletului.

Îl iau de mână - iar răufăcătorilor le spun: vă rog să-l lăsați să-l judec eu, după ce mi-a făcut mie, cu care ocazie tot plec printre ei, cu „Cucu” de braț dispărând peste câmpie, în noapte ...

Doru I. Pop, Ferneziu, 29 noiembrie 2018

Discurs științific

În întuneric, undeva în curtea vecinului de la țară, numit Mahonea, dincolo de șosea, puțin în pantă, terenul și un drum ca de țară, peste pământ, nepietruit, lăsând urme, urcând spre casă - este o proprietate destul de mare - mi-o aduc aminte din copilărie - suntem mai mulți inși pe o căruță-platformă.

Sau putem fi în alt loc care seamănă cu acesta. E întuneric, seara - poate e un atelier, așa este atmosfera acolo; eu, alături de câțiva oameni, în dezordine, pe aceea suprafață, mai sus decât podeaua. Suntem în neorânduială, parcă am călători claie peste grămadă într-un vehicul, iar eu explic ceva unui vecin, Ieronim, așezat în fața mea, pe un brâu mai îngust de beton, cam la aceeași înălțime.

Ciocaș e slab, cu capul puțin aplecat în față, înfigăreț la vorbă, iar când îi povestești ceva, adesea zice: serios?

Acum îi spun despre efectele nocive ale tutunului. Deși sunt încântat de aroma fumului, a mirosului acestuia, iar în minte îmi stăruie imaginea unor grămăjoare de tabac galben, atrăgătoare, îi povestesc despre substanțele otrăvitoare pe care le conține. Cum ai bea Sulf, Fier, Arseniu, Toriu, îi zic eu. Sunt bune acele elemente altfel, îi zic, nu să le-nghiți. De pildă fierul există în organism sub formă de atomi, fiind folositor, îi explic. Mă uit fix la el și încep apoi să-i explic ce este un atom. Un fel de glob - nucleul - în jurul căruia se învârt electronii. Tot sistemul se numește astfel - atom.

Lângă el era un grup de studenți: vreo doi-trei bărbați și o fată. Tinerei îi sunt simpatic, deoarece, la auzul acelei explicații mă mângâie cu mâna pe față. Crede că sunt la Facultatea de Știință, la fel ca ei.

Îi explic că sunt filozof, nu fizician, dar să țină cont că adepții ideilor filozofice au distrus sistemele științifice și politice ...

Doru I. Pop, Ferneziu, 29 noiembrie, 2018

Auschwitz

Urcam dinspre biserică, în satul meu natal, spre casa cumnatului. Drumul pietruit trece printre două șiruri de case. Dincolo de primul, cel din stânga, este râul. Eu sunt îmbrăcat de vară-primăvară - deși este noiembrie, cald oarecum, căci iată cum arătam: pantaloni de blugi gri-albăstriei, până sub genunchi, strâmți, de sub care îmi ieșeau pulpele musculoase. Sus aveam o cămașă din material șifonabil, dar trainic, cu mâneci, un albastru-albastru închis, care - fiind descheiată - lăsa să se vadă corpul tânăr, nedeformat, alb. Îmi ajungea mai jos de curea, nefiind închisă cu nasturi.

Mă simt bine așa - sunt tânăr - urc pe drum, am și o plasă în mână, ceva cadouri - dar trebuie să-mi corectez ținuta, să-mi strâng cămașa pe lângă corp, să fiu mai decent - să-mi îndrept ținuta, corpul - strict vertical, căci încep să apară ici-colo țărani. Deși nu mulți - izolați, doi-trei - destul. Cum te văd odată, așa își fac o impresie despre tine. Ceea ce și fac, merg pe drum, dar nu ajung la cumnatul, mai în susul uliței, ci o cotesc brusc la stânga, pe un drumeag plin de noroi, spre râu. În dreapta, casa Păianjenului - plin de mizerie pe lângă casă, pe lângă acareturi - lucruri vechi, nefolosite de zeci de ani, o mizerie de nedescris, până la râu - pe terenul imens ce-l are.

Drumul coboară puțin, spre râu, în unghi drept. Dincolo e terenul nostru - întins și el - pe lângă râu, casa părintească e în

dreapta. Dincolo de teren, drumul nou, care urcă spre oraș, pe lângă el și un șir de case, în stânga.

Ridic ochii, mă uit peste teren, prima casă este cea a unui văr: Gheorghită. Chiar lângă drum - la gard, are o centrală termică. Dacă până acum aveam cu el unele diferențe privind reziduurile lăsate să se scurgă pe terenul nostru - deh, ca la orice român - acum priveliștea e alta: din cele două coșuri - țevi lungi de vreo trei-patru metri, gri la culoare, de metal, groase cât corpul unui om, poate, care ieșeau direct din planșeul miciei centrale, ieșeau coloane imense de fum, care se ridicau sus, aproape drept, câțiva metri, apoi se împrăștiu peste terenul din jur. Aproape te îneca acel fum - căci trec râul - continui să merg pe drumul vechi, peste teren, până la casa din dreapta drumurilor unificate, cel vechi cu cel nou, care venea din stânga printre teren și case, lăsând în urmă casa lui Gheorghită cu centrala.

Intru în curtea casei - așezată și ea în pantă, față de restul terenului. Acolo două-trei femei, îmbrăcate în negru, se mișcau de ici-colo. Pe jos curat, greblat. Se pregăteau pentru o festivitate, de orice fel ar fi fost ea: veselă sau tristă.

Se mișcă de colo-colo, e și sora mea printre ele, iar eu zic: ce ți-e și cu centrala și cu fumul acesta; parcă am fi la Auschwitz. Dar îmi dau seama că, țărani fiind, poate n-au auzit de localitatea respectivă, așa că adaug: adică un loc unde se ard oameni ...

Doru I. Pop, Ferneziu, 12 decembrie 2018

Traian Băsescu

Era o întrunire a președinților țării - undeva în câmpie, participam și eu - nimic important, deci erau toți care au fost și actualul - după care, împreună cu Traian Băsescu - unul dintre „foștii” - cu orientare liberală, adică capitalistă - o luăm spre munți.

Ne-am ales un traseu spre Nord-Vest, peste niște dealuri. Sunt, de fapt, denivelări de câmpii, nu propriu-zis dealuri, în bătaia rece a vântului de început de toamnă, când se mai păstrează iluzia verii, a frumosului, a căldurii; iarba e udă, sărăcăcioasă, pe acele terenuri înclinate, peste care ne deplasăm.

Ajungem la un șir lung de mese - de fapt, e o singură masă din scânduri de lemn de brad, tăiate la repezeală, parcă, cum fac dulgherii, unii meseriași, unde au o lucrare mai mare. Picioarele fixate cu scânduri în formă de X, să nu se prăbușească - mărimdu-le, astfel, rezistența.

Deși e o masă strict țărănească, cei care stau și petrec la ea sunt, majoritatea, romi. Sunt înșirați de ambele părți ale mesei - în dreapta noastră, cum apărem lângă ea - bucatele sunt gustoase, din belșug, drept care ne îmbie și pe noi, pentru președinte, mai ales. El nu zice nimic, se așează în capătul șirului de meseni, spre Nord-Vestul mesei, cum era dispusă, cu fața spre unde venisem; își sprijină capul de palmă, cu cotul pe

masă, rămâne tăcut, mut, la toate insistențele celor din jur, adoarme brusc.

Cineva zice: Trebuia să știm că nu-i trebuie atât mâncare, cât somn ...

Doru I. Pop, Ferneziu, 14 decembrie 2018

Călătorie 2

Pe o platformă mișcătoare, din metal, în fața mea, sta Rodica. Marea mea iubire de acum un deceniu și mai bine, o frumusețe de excepție. Un corp la fel de frumos - soldurile, mijlocul îi era foarte lat, masiv, încât văzându-l, știai că ai de-a face cu ceva deosebit. Când ai fi văzut-o goală, ai fi avut un singur gând: să guști din dulceața care se afla sub acele linii și forme armonioase, ale buclilor, ale picioarelor, din față privit - dincolo de albeața pielii - tot acest eșafodaj estetic (e) extraordinar.

Dar ea stătea mândră, goală, un idol splendid, cu spatele la mine. Tot sistemul - ea, soclul - care existau în mod rigid, se îndepărtau de mine - și, Doamne, cum aş fi vrut să-i gust bunătățile trupului, ale celor două găuri: sexul și anusul!

Doru I. Pop, Ferneziu, 4 ianuarie 2019

Călătorie 3

O sală strâmtă, cu pereți rotunzi, la etajul unei clădiri. Parcă eram în satul Șișești - aerul de țaran-constructor se simțea peste tot. Adică vorba domoală din Nord și oameni roșii la față - constructori. Ironia, fumul de țigară, băutura ieftină, desigur, trebuie adăugate și astea.

Tocmai se terminaseră ceva lucrări importante în zona noastră, muncitorii erau adunați acolo, un grup de vreo douăzeci-treizeci de inși, stăteau grămadă, aveau în jur de 40 de ani, toți roșii la față, puțin grași, tunși scurt, muncitori constructori.

Erau germani, urmau să se-ntoarcă în țară la ei - dar, după cum arătau, ai fi zis că-s de-ai noștri, oameni de rând care știau a bea, a fuma, a asculta de șefi, a munci peste măsură de mult și - desigur, a înjura excesiv și a face „mișto” unul de celălalt - bineînțeles și asta exagerat.

Eu trebuie să le povestesc un fel de rezumat a ceea ce a fost, despre mine, despre trecut, despre țară. Eram un fel de împluternicit în acest sens, deoarece știam germana.

Încep să o fac și vorbesc cursiv, despre toate, despre muncă, despre ce a fost aici și nu va mai fi, am eu, împreună cu ei, un aer de mulțumire, le spun că am învățat germana când eram tânăr, dar folosesc cuvântul, adjectivul fiatal, în maghiară, în loc să îl rostesc pe cel nemțesc: jung. Apoi, nu știu, nu-mi vine în minte cum se spune la sculă. Știu că Werk înseamnă uzină, lucrare, structură a unei lucrări, dar de-abia după ce mă

bâlbâi, bâjbâi prin apropierea cuvântului, îl găsesc, în fine, pe cel căutat: Werkzeug. E un îndemn să-și ia sculele cu ei, sau, dacă ar vrea, ar putea să le lase și aici, le-aș sugera eu.

Sunt în încăperea vecină și trebuie să le dau toate sculele - celor care-au lucrat cu ele, căci unul din muncitori, tot roșu la față - dar român, mă obligă la asta, dându-mi mai înainte o scurtă lovitură, mai mult o împinsătură cu mâna întinsă, pumnul închis, în falcă. E ca un fel de glumă, cum se face între colegi, să-l atenționezi cu ceva - dar, la vârsta lui, forța e mult mai mare, cum ar face-o un bătrân, de exemplu. Plus că, față de oameni de vârste diferite, nici nu se face.

Va trebui, conformându-mă dorinței lui - să dau sculele celor care pleacă.

Doru I. Pop, Ferneziu, 6 ianuarie 2019

Lituania

Câțiva foști colegi de liceu - băieți și fete - undeva în blocul unde locuiam. Paralel cu mine - la propriu, adică fizic, dincolo de mine-și făceau remarci, la fel, neutre, asupra mea. Genul acela de vorbe aruncate asupra cuiva, cu sens strict pozitiv, luminos, cu voce senină; cum i-ai zice unui apropiat: el, arătându-mă pe mine, e extraordinar, sau du-te la el, e bun, are bani, te va ajuta, de exemplu. Deși de multe ori nu auzi ce zic despre tine, nu te bârfesc, deși ar putea-o face, sunt chestiuni de înțelegere, rostite cu treabă bună. Nimic rău în asta. De data asta fac o remarcă care nu mă privește pe mine. Limba lituaniană seamănă foarte mult cu franceza: o căruță cu francezi s-a răsturnat cândva - poate în timpul lui Napoleon - sau o mașină, un autocamion cu francezi, poate mai recent.

Eu sunt la intrarea în bloc. Locuiam cândva la etaj. O vecină, corp de excepție, păr blond, ochi albaștri, se plimba goală prin odaie, la mine în locuință. Între timp pierdusem acea locuință, luasem una mai mică la parter, apoi iarăși vechea locuință - pentru câțva timp; apăruse și vecina, plimbându-se goală - ce putea fi mai sexual și mai plăcut decât asta - din acest punct, măcar ar fi trebuit să o păstrez - covoare portocalii, spre roșu-aprins, era primăvară, vecina tânără, părul prins în „conci”, corp splendid - dar nu s-a putut - am primit o locuință mai mare, la parter. Parterul era vechi, plin de igrasie. Noroc că eram tânăr, fără riduri, nu mă durea nimic.

Acum trebuie să caut un dicționar lituanian - român, într-o ladă imensă, plină de cărți, să demonstrez că așa este. Deși nu știu bine: o căruță sau o mașină cu francezi s-a răsturnat, cândva în Lituania, cred că limba lituaniană seamănă cu franceza ca două picături de apă - și nu cu limbile slave. Caut și găsesc, la început un dicționar francez-român. Îl arunc imediat. Va trebui să mai caut, în grămada de cărți ...

Doru I. Pop, Ferneziu, 8 ianuarie 2019

Călătorii 3

Eram într-un uriaș amfiteatru natural, acolo unde ar fi trebuit să fie satul natal. Spun „ar fi trebuit ” deoarece nu văd satul, nu văd case, oameni, nimic, nici nu mă interesa asta - ci, în primul rând, unde mă aflu. Iarba din această uriașă căldare naturală era uscată, scurtă, aproape pârjolită de soare. În mod normal, în jurul localității, la Nord și Est, sunt numeroși munți, un lanț întreg. Ce e foarte frumos e că din satul natal se văd perfect, adică clar și foarte armonioși, adică au diferite forme geometrice: doi în formă de trapez, apoi, unul aproape ca un con, înfățișând un bătrân cu căciulă-n cap și cu un cojoc pe el, de fiecare dată când îl văd mă duce cu gândul la Ion-Vodă cel Cumplit, adică stând gheboșat ca un om ofticos și bătrân. Apoi unul ca o spinare ondulată - lung. În fine, Mogoșa, sub formă de pară sau piramidă, cu marginile rotunjite. Dincolo de el - dar de la noi nu se vedea, munții Gutâi, cu creste - perechi, două rotunde, două ascuțite. De ce spun că forma lor e perfectă, priviți din sat, doar din acea zonă, deoarece dacă i-ai privi din altă parte, ar fi altfel. Mă obișnuisem atât de mult cu acel estetic, cu acea armonie, mai ales când eram copil, încât plecând în oraș, pe cărare, vedeam cum, încet-încet, muntele care-i în spate - în raport cu primul - parcă *se deplasa* alături de mine, dând masivului o altă configurație decât cea cunoscută, chestie valabilă la orice pereche de obiecte, din care unul era mai aproape. Mă miram când îi vedeam altfel, unul mai mare, mai

alungit, dacă ne apropiam de el - în orice caz, deplasarea avea darul de a da un alt aspect, diform, unui grup de munți, „descompuși” în elementele componente, se vedea clar distanța între ele, dacă mergeam paralel cu ele, mai mult, deplasarea se făcea între o limită - cât avea lungimea reală, muntele, căci dintr-un loc - la un capăt - îl vedeai acolo, înghesuit parcă, apoi dacă te deplasai în celălalt capăt, parcă era acolo, departe de primul loc. Oscila - această iluzie optică, de fapt, între punctele terminus ale „corpului” său, senzație accentuată și de faptul că din sat - din acea imensă depresiune - se nimerise să-i văd, să apară proporționați, uniformi. La întoarcere, în toride zile de vară, mai ales, acele forme ciudate mă așteptau ca niște ființe răbdătoare dar dornice, totuși de a-și relua, împreună cu mine, călătoria spre casă și spre forma inițială.

Acum, în acea uriașă groapă, unde nu plouase de câteva luni, încerc să-mi iau repere, să văd unde-s - și să vă spun de ce - deși, în mod normal, n-ar fi trebuit.

M-a intrigat, dincolo de uscăciunea aerului, a ierbii și faptul că, deși munții sunt încă proporționali, ca-n satul meu natal - dar, cel de-al treilea, care seamănă cu-n moșneag cu căciulă-n cap și cu-n suman peticit, de o culoare gălbuie, pe el, ceva spre maro, mai degrabă, mi se dezvăluie acum din partea laterală, cea dinspre Răsărit, unde avusese loc, cândva, o masivă exploatare a minereului, la suprafață. Sigur că trebuia să fiu undeva mai la Răsărit și la Nord, totodată, de satul natal. Mă uit, încep cu primii doi, cei în formă de trapez, munți ai Băii Mari și ai Tăuțiului de Sus: aceștia erau la locul lor, îmi mut privirea spre cel de-al treilea, cel cu pricina, era tot acolo, cu culoarea gălbuie, un uriaș moș privit dintr-o parte, apoi cel cu spinarea

alungită, nici nu observ dacă e acolo - de fapt nici nu mă interesează și caut muntele Mogoșa și muntele Gutin. Dacă crestele muntelui din urmă se văd din spatele primului munte, înseamnă că nu suntem în sat ci oriunde, înspre Nord-Est sau poate Sud. În acest timp, când îmi puneam întrebările respective, parcă cineva îmi spune că sunt în satul Arieșel, la Sud-Est de zona mea natală. Nu sunt liniștit, de aceea încerc să caut pozițiile lor. Când caut ultimul grup de munți, văd într-adevăr, cele două șiruri distinct, dar nu cum ar trebui, căci muntele Mogoșa, cu numeroși stâlpi și fire electrice care-l străbat, peste coamă - e dincolo de muntele Gutâi, spre Răsărit, chiar paralel cu acela. Adică invers ca-n realitate. Întreaga zonă părea puternic industrializată, prin acele fire și stâlpi. Unde puteam fi?

Doru I. Pop, Ferneziu, 16 ianuarie 2019

Herja 3

Fusesem pontat o zi - asta-mi era scăparea - de către un inginer minier cu aprovizionarea minei. Îl caut peste haldă, de unde lua materiale să ducă-n mină, totul e ok, în acea atmosferă tăcută, calduță de primăvară - mă plimb tânăr și fără griji prin curtea minei, dar trebuie să caut un inginer mecanic; poate că viitorul meu atârână de a mă integra la sectorul lor. Odată, tot căutând un reprezentant al sectorului electromecanic, am ajuns până la puțul minei, pe galeria de acces. Acolo, o galerie de ocol, pe lângă sălile de apel și mult întuneric. Într-o astfel de galerie, mică și paralelă cu cea principală, slab iluminată - de la un bec cu lumină gălbuie, slabă, câteva utilaje defecte. Trebuie să le duc afară.

Acum intru în mină, de-abia pășesc, înăuntrul galeriei principale - e lungă, circa 1 km - dar nu bine intru, când un mecanic îmi arată un fel de cușcă înaltă, îngustă, din lemn, cu geam de plasă. Adăpost pentru iepuri. Știți cum sunt oamenii: îmbătrânesc, le scad puterile, îi apucă nostalgii - dar după ceva negativ, fie ele lucruri nerealizate-n viață. Stau în mizerie - orizontul li se îngustează din ce în ce - fac și lucruri nepotrivite: găini pe balcon, vaci la oraș, etc. Acum, iepuri în mină. La atât se reducea existența lor: să aibă grijă de acea cușcă cu două-trei exemplare.

Doamne, cum distruge capitalismul - cu libertatea individuală, tolerată nespus de mult, dincolo de orice limită rezonabilă - plus vârsta, desigur - specia umană!

Doru I Pop, Ferneziu, 17 ianuarie 2019

Întrebare 2

Trăiesc și eu în bazinul acesta - puternic industrializat cândva, cu tot ce a rămas; deși totul nu mai e ca înainte, oamenii au abandonat niște valori, care erau tot atâtea lucruri, idei, deprinderi fixe, reprezentau amprenta felului de a fi: seriozitate, realism; eu, trăind pe lângă asta, într-o lume nesigură, cu alte așa-zise „valori” ,preferințe, activități ce ne leagă azi - așa că trebuie să o scot la cale cumva - pe lângă toate neajunsurile mai sunt și singur - și poate puțini oameni știu ce înseamnă asta - să fi trăit pe propria spinare singurătatea, să vadă cum te apasă, cum doare, cum îți vine să te răzvrățești, în urma rănilor primite, chiar să urli. Dar cine m-ar putea înțelege?

Doru I. Pop, Ferneziu, 26 ianuarie 2019

Lenin

Într-o iarnă, pe unul din acele terenuri cum găsești în Nord, marcate de o luminozitate stranie, deoarece par niște luminișuri imense invadate de lumină - iar, datorită faptului că, de jur-împrejur, în unele părți - și asta destul de departe, sunt înconjurată de păduri - adică coboară lin într-acolo, iar în alte părți - suprafețe nesfârșite spre sate, care se văd în depărtare, chemându-te nostalgic - prilej de dulci utopii. Sunt, așadar, ele însele coline, dar dealuri line, arcuirea e foarte domoală - de aceea sunt pe drept cuvânt numite și poienițe. Acum doar partea de vârf, cea mai ridicată, unde eram, mă interesa oarecum. Era plină de zăpadă, inundată de o lumină intensă - nu știam ce e mai departe - era iarnă, la amiază poate, într-o zi și spre primăvară, chiar. Adică nu foarte frig, dar energia iernii, puritatea ei, se simțeau, oricum.

Cum priveam spre Est, la stânga mea, în zăpadă, pe acel teren unde acolo avea partea cea mai înaltă - dar lină, aceea denivelare - era statuia lui Lenin.

Priveam la ea, cum apărea, imensă, de un roșu-închis dar spălăcit, acum, să fi avut vreo cinci metri lungime, pe spate. Era masivă și grandioasă, chiar așa, culcată, emanând prestanță. De ce spun asta, deoarece era grosolan-simplist, mai bine-zis - făcută. Trunchiul gros - circa un metru și jumătate lățime, era rotund. Dictatorul avea și un pic de burtă - sub haina scurtă, un veston, care puțin îi deforma rotunjimea corpului. Acesta se continua cu două picioare, la fel, rotunde, parcă erau două

țurloaie, de sus până jos, cu aceeași formă, simplă, cilindrică și se termina cu cizme, desigur. Forma feței era rotundă, mongoloidă, cu buze groase. Unul din brațe îl avea lângă cap, îndoit în formă de V, celălalt pe lângă corp, la 45°, adică cu palma puțin îndepărtată, se și vedea ceasul pe mână.

La început - când am luat cunoștință de ea - am văzut-o brusc, am avut impresia - deși se vedea destul de clar - că a stat toată iarna în zăpadă. De ce spun asta, pentru că ici-colo mai erau pete de zăpadă pe ea, ca și cum nu s-ar fi topit toată - sau vântul *ar fi pulberat-o* peste corpul statuii. Și culoarea, pe alocuri era ștersă, din stacojiu, chiar scorojindu-se, pe alocuri, devenise mai deschisă. Dar, oricum, statuia emana prestanță, teamă, chiar. Mă gândeam că Lenin nu s-a temut de burghezi și de parfumul lor - privind la statuia rigidă de jos - i-a răsturnat de la putere și încerc să explic asta câtorva țărani care erau lângă mine, bărbați și femei între două vârste. Mă privesc neîncrezător, unii râd, iar un țăran mai tânăr, din dreapta mea, la afirmația mea că nu ai cu cine face o Revoluție, îmi spune: chiar dacă pornești pe un astfel de drum, în cazul în care învinge puterea opusă, patronii, treci înapoi de partea lor, spunând că ai fost cu forțele revoluționare provizoriu ...

Doru I. Pop, Ferneziu, 5 februarie 2019

Călătorie în timp

- Călătorie în trecut 4 -

Urcam de-a lungul râului Saska spre orașul Baia Sprie într-o dimineață de vară. Un bazin hidrografic plin de lumină, utopic - imens chiar, dar care-și trăgea fabulozitatea de la numeroasele coroane de copaci care sclipeau. De un verde-deschis, poate chiar puțin ude de ploaie, aveau un luciu metalizat în zorii acelei zile.

Depresiunea e aproape în formă de .

Are o formă regulată; la mijloc, desigur, e râul. Urcăm până când acesta dispare, adică dincolo de izvorul său și iată-ne în marginea orașului. Spun „iață-ne” deoarece eram cu câțiva tineri înalți, blonzi, îmbrăcați în alb - halate și haine deschise la culoare; pot să fie orice, de la zugravi, mecanici, doctori, la cercetători în domeniul fizicii, de exemplu.

Cândva i-am lăsat să-și pună lucrurile - eram în internatul tinereții mele, ei fiind în concediu - la mine în cameră, camera nr. 11, altădată vestită prin adolescenții nespui de zurbagii care stăteau acolo; apoi fusese a mea. Așa că-mi erau - aveam relații bune cu ei - prieteni.

În fața noastră e orașul - mult mai mare decât în realitate, dincolo de el nu se vedeau munții, plus forfota, liniile de tramvai - nici nu ne interesează asta, ne așezăm la o masă de piatră, cu scaune pe lângă ea, pentru drumeți.

Brusc, unul dintre tovarășii de călătorie scoate din geantă volumul meu de poezii, primul de fapt: Zero absolut. O ediție din 1938 - căci văd scris jos pe copertă: România 1938. Era

albastru cu alb, dar puțin mai uzat, adică îngălbenit de vreme puțin, filele, adică, culorile estompate, nu sclipeau atât de tare în acei ani - dacă de atunci era, era normal așa - apoi, când mă uit mai bine, în partea de sus erau vreo 3-4 trandafiri de un roz-deschis, mai mult boboci, dispuși oarecum într-o linie frântă, astfel: o o o^o , căci ultimii doi de sus erau doar doi boboci ascuțiți, la fel ca două scoici, sub formă de vârtej, parcă.

Deschid volumul iar pe sub copertă - acolo unde se repetă titlul - citesc, în josul paginii, adică: România 1939 - adică data de apariție cu exact un an mai târziu decât cea de pe copertă - anul începerii Celui de-al Doilea Război Mondial, realmente.

Cum niciun site, nicio bibliotecă, nimeni nu a postat volumul meu, înseamnă că nu a apărut atunci, a trebuit să vină timpul în care exist eu, să-l scriu. Atunci ce era cu acel volum, din acel timp, destul de vechi? Mai există o posibilitate: cineva din prezent să se fi întors în timp în acei ani, ducând cu el volumul - adică să-l tipărească atunci. Astfel că ori eram în anii aceia și volumul atunci apăruse, ori rămăsese de atunci. Dar de ce nu-l aflasem până atunci - deoarece n-a venit încă timpul să se deplaseze cineva - din acel prezent al viitorului spre trecut - alt timp - și să scrie - la un moment dat - cartea (în acel timp al trecutului în care a ajuns). E vorba deci, de două timpuri deosebite, dar condiționate, totuși.

La fel s-ar putea și cu schimbarea istoriei: să te întorci din viitor, să ucizi o personalitate și să o schimbi, astfel. Pe Hitler, de exemplu. Dar faptul că n-a fost asasinat de cineva din viitor dovedește că încă n-a venit timpul în care urmează să trăiască cel care va „coborî” în trecut să-nfăptuiască acel act.

Ori poate că - varianta cea mai pesimistă - n-a putut ieși din acel timp al viitorului - să se îndrepte spre trecut - să călătorească în timp, deci. Bine, veți zice, toate bune, dar aici apare paradoxul bunicului, al absolvirii liceului, al dublurii, adică când e vorba de alte persoane, treacă-meargă, dar dacă-ți ucizi bunicul, cum te mai naști tu, apoi, dacă-l ucizi de tânăr, fără urmași - dar, mai ales, cum poți să te vezi absolvent de liceu și totodată să fii și privitor-spectator la acel moment? Sau, mai mult, ai putea să te ucizi pe tine însuși? (Nu atât imposibil că nu pot fi două euri, ci faptul că iarăși nimeni n-a ajuns din timpul viitorului unde exista cel care intenționa asta - căci aici e vorba doar de intervalul propriei tale vieți - apoi va veni altul - în trecut - tu nu vei mai putea fi față-n față, niciodată, cu tine însuși.)

Cred că problema asta rămâne fără răspuns, ca unele ecuații de grad superior din matematică.

Oricum, colegii mei de drum sunt pricepuți în ale fizicii; simt că știu ceva - mult mai mult decât mine despre natura timpului, îl chiar folosesc - îi avantajează cunoștințele dobândite de ei în știință. Mai ales că sunt și tineri - calmi, oameni practici - am certitudinea, parcă plutește în aer realitatea priceperii lor.

Așa că le spun, aproape-i implor, în timp ce le destăinui dorința mea, aproape strig - sunt sigur de asta - astfel: mă, voi știți ceva: folosiți timpul, imposibil să nu faceți asta - ceea ce noi,ăștialaltî credem că-i fix, neavând acces la el - vă rog, spuneți-mi și mie. Cred că nu sunt atât de răi - deși nu scot niciun cuvânt, uitându-se fix și ei la mine - să-mi dezvăluie și mie secretul naturii noțiunii de timp și al călătoriilor în timp.

Doru I. Pop, Ferneziu, 8 februarie 2019

Roxana 2

- Constatate -

Eram la o masă - simplu încărcată - cu alimente, băutură, deși poate eram la o festivitate, nuntă, sau orice fel de aniversare - împreună cu Roxana și Mihail - poreclit „Cobra”.

Masa de culoare deschisă - față de masă, gri spre alb, puține pahare și vase - eu cu fața spre Răsărit, iar Roxana și Mihail - un prieten care mă tot amăgea că mi-o prezintă, în stânga ei, cum stăteau, față în față cu mine.

El - deși o cunoștea vag - îmi tot promitea că mi-o va prezenta, până când l-am lăsat în plata Domnului. Fusese un escroc de proporții mai mici. Îi plăcea să i se spună „Cobra” deși nu aducea cu animalul respectiv, chiar subțirel fiind. El se lăuda că așa-i spun colegii; poate se autoamăgea cu această credință.

Stăm așadar la masă - care pare a fi așezată ea însăși pe un podium - eu mă uit la amândoi: Roxana, marea mea iubire, îl are pe acest tânăr în stânga ei - iar eu îi explic tipului plin de înfocare despre preferințele înscrise în codul genetic: mai întâi că există câteva linii genetice, care determină caracterul, însușirile, apoi că, dacă nu sunt înscrise în genomul uman, unele preferințe nu le ai, lipsesc - ca și cum n-ar exista, oricât te-ai mira, de ce nu le ai. Mă refeream la preferințele pentru băutură, mâncare, frumos - totul - care, fiind atât de diferite, de la om la

om - apare zicala: că nu se discută - ele, aceste gusturi - deși ar trebui. Poate îl criticam pe cel din fața mea!

Roxana mă privește și zice, înțelegătoare, ca și cum o idee bruscă i-ar fi iluminat creierul: ce, te referi la acest Vintea, Vințea - arătând cu capul spre Mihail - care trage câte o pală de vânt (înșelăciune) peste unii oameni, lăsându-i săraci financiar?

În acel moment știu că, caracterizându-l, se referă, făcea comparație cu unul din marii escroci ai perioadei capitaliste, care a delapidat enorm, având, parcă, și un nume predestinat: Sorin Ovidiu Vântu ...

Doru I. Pop, Baia Mare, 15 februarie 2019

Zamfira

În prima încăpere a Stației de epurare eram, împreună cu o prietenă, Zamfira. Era o clădire subterană, un fel de buncăr din beton, desigur, împreună cu unele muchii, parapeti care se găseau ici-colo peste tot. Nu era chiar nou nimic aici - dar îmi plăcea - era ea, aici - cu un corp de excepție. Făceam - și de data asta - dragoste cu ea. Sexul meu de-abia intra înăuntru - o posedam oarecum de sus în jos, sau invers, dar direcția de pătrundere era la 45° - nu simțeam adevăratul efect al penetrației, dar o făceam deoarece eram grăbit să nu vină cineva. Nu peste mult timp mă duc sus și mă uit pe drum. Vine un fost coleg, cunoscut, un mecanic slab, care putea să fi fost și topitor cândva. Trece doar pe la mine - dar îl întreb despre un altul, tot slab, ungur - țigan sau țigan unguresc, mă rog, amestecul de etnii și limbi ce mai contează aici - au trăit de secole împreună, toate cele trei etnii, plus încă câteva, mai mici, îl întreb așadar despre: Csére² Kezdemény³ Lajos, sau Csére Kedvezmény⁴ Lajos, dacă a sosit din prizonierat - fusese luat, oprit într-un lagăr când rușii ajunseseră la Berlin - dar îmi răspunde că nu - fusese oprit în lagărul de tranzit, comun tuturor aliaților...

Doru I. Pop, Ferneziu, 17 februarie 2019

² Csére - de la csérelni - a schimba

³ Kezdemény - de la Kezdeményezni - a iniția

⁴ Kedvezmény - de la Kedvezményezni - a favoriza

Curent electric 2

Eram într-o locuință oarecum modernă, căci avea curent electric. Mai precis, într-un apartament. Camera în care era tabloul general nu era prea largă. Trebuia să urc pe un scaun să mă cuplez și eu cu un cablu pentru alimentarea la o sculă electrică, probabil. Acum știți și dumneavoastră cum sunt acele tablouri: un ceas - contor - sau invers, unde este înregistrat consumul, pe perete. Alături de el, tabloul propriu-zis - o cutie care conținea siguranțele. În deceniile trecute - nu știu dacă și acum - românul de rând a găsit o inventivitate deosebită în a face în așa fel încât, sustrăgând curent, acele contorului să nu se învârtă - de aici și expresia: „a fura curent cu ceasul”. Nu știu dacă și acum mai lovește capitalismul, românul - cert este că, prin această tâlhărie - socialismul, din păcate, adică (pe) noi înșine, a fost lovit din plin.

Contorul respectiv, o ieșitură pe perete, e tot din metal, gri la culoare. Un corp dur, nici nu i se văd siguranțele - sau locul unde sunt, atât doar că la mijloc are un orificiu, o deschizătură îngustă, numită fantă, dincolo de care sunt două lamele apropiate, galbene, din metal, bineînțeles, între care trebuie să bag cele două fire ale cablului meu, care sunt subțiri și apropiate, le țin - sunt aproape lipite - în cadrul cablului.

Mai sus de orificiu, e o ieșitură rotundă, la fel ca un capăt de cilindru, chiar la mijloc, în partea de sus a contorului, chiar în mijlocul acelei părți. Ar părea a fi un buton mare, dacă n-ar fi fix, făcând corp comun cu restul cutiei.

Introduc, aşadar, cele două fire subţiri, cele două lamele ar trebui să le tragă puţin înăuntru, odată ajunse între ele, la fel ca banii - bancnote, aparatele de cafea, dar văd că le respinge. Mai încerc încă o dată cu acelaşi rezultat, iar apoi mă gândesc să bag un fir mai gros, auriu, pe care-l am în mână, dezizolat, la capăt.

Îl introduc în fantă - intră - cele două lamele nu-l mai resping, rămâne acolo, dar proeminenţa, acel „buton” ciudat de pe faţa contorului - deşi era de metal - şi nici nu era un semnalizator, de fapt - chiar dacă ar fi acceptat să se aprindă, încălzindu-se, ca şi cum, de la un scurt, o dereglare - s-ar fi „revărsat” curentul prin el - ar fi trebuit să „se-nfoace” şi să se coloreze în roşu. Dar, pur şi simplu, văd uimit că, dintr-odată, devine alb şi fierbinte, un alb metalizat, apoi, încet-încet şi partea de sus a contorului.

Mă cuprinde teama: trebuie să plec de acolo.

Doru I. Pop, Ferneziu, 20 februarie 2019

Călătorie neterminată 3

- Variantă -

Întârziasem puțin în oraș - știți cum e, mai intri prin magazine, mai te întâlnești cu un cunoscut - mai ales când nu ții cu tot dinadinsul să fii fix, să te agăți de fiecare minut; apoi plimbarea, hoinăreala fără niciun rost - adăugate la activitățile de mai sus - planificate oarecum - fac să treacă timpul.

Era după-masa, spre seară, nu era cine știe cât de cald - deși senin - în iunie. O iau spre casă - adică cobor din autobuzul care face legătura dintre cele două orașe - Baia Mare și Baia-Spie - de decenii fac oamenii acest traseu, un drum duce printr-o sau peste o suburbie a orașului Baia-Spie, doar din case, în stânga, apoi, după ce trece de calea ferată, rămâne zona cu casele - iar în dreapta, o pădure.

Apoi, peste niște imașuri - preerii - mai bine-zis, cu iarbă deasă, urcând un vârf, un deal nu cine știe cât de înalt, apoi coborând în satul U...

O iau pe drum, prin suburbie, așadar, undeva lângă pădure e și o fâșie de câmpie, între aceasta și drum, un loc destul de lat, bătătorit, cu iarbă uscată, care aproape că nici nu există pe pământul tare, de la atâta joacă pe care o făceau copiii aici.

E spre seară, copiii se joacă, sunt foarte veseli, au haine de culoare deschisă pe ei, sau cu modele, dar tot culori țipătoare, roșu, albastru, galben, portocaliu - deși nu foarte noi, mai degrabă păreau uzate oarecum, nu sclipeau; nu știu de ce mă

duce cu gândul la anii '60 acest aspect al hainelor, șters oarecum și la război, apoi, deși acesta trecuse, mă gândii eu, rănilor lui se vindecaseră, căci copiii se jucau „*de-a prinselea*”, „*mi-am pierdut o batistuță*”, „*podul de piatră*”, cântau, se fugăreau de ici-colo.

Trec mai departe - printre ei - mă încântă existența și jocul lor, ajung spre zona unde se termină și casele și pădurea, implicit și fâșia de câmpie de pe lângă șosea și văd o rămășiță, o bucată de fier brut, un rest de tanc carbonizat, considerai eu, căci era numai șasiul solid, maro-închis la culoare, din metal, desigur - dar fără celelalte accesorii: șenile, galeți, turelă, țeavă.

Era de tanc sau de autotun, adică tun autopropulsat - dar putea fi rusesc, de la un tanc T-34, mai ales, ori de la un tun autopurtat nemțesc - Ferdinand, de exemplu.

Putea fi a oricăreia din cele două armate - mă gândii eu, acea bucată brută de metal, aproape amorfă, cum rămăsese așa - și mă gândii cu groază la măcelul care a fost între frați - Al Doilea Război Mondial - când, din nefericire „rasa” slavă cu cea germanică s-au înfrățit genetic - dar în moarte și neființă.

Mă dor acele pierderi, acea tragedie imensă și mă gândesc că poate în viitor - descoperindu-se secretul naturii timpului și, implicit, al călătoriei în timp, savanții viitorului se vor întoarce în trecut, chiar înainte de război, să-l anihileze ...

Doru I. Pop, Ferneziu, 29 august, 2019

Încercare

Veneam, poate, de la biserică în casa din satul natal. De ce spun asta, deoarece toți eram îmbrăcați de sărbătoare - se mai păstrează puțin, după ce ajungi - aerul, solemnitatea acelor momente, parcă ai fi șef, intelectual - trăind, acționând într-un mediu superior mizeriei zilnice. Dar numai pentru puțin timp. Totul revine în făgașul cenușiului cotidian.

De data asta, atmosfera dăinuie. Una din consătene, Olivia, e îmbrăcată la fel: de oraș. O rochie roșu - roșu - cafeniu, cu numeroase dungi, ornamente mai deschise la culoare - deși persistau culorile sus-menționate. Fiind blondă, normal că, instinctiv, a ales, i se potriveau culori optimiste.

Rochia îi este mulată pe fundul bombat, extraordinar. Sus nu e cine știe ce, chiar subțirică, la fel și la față. Dar corpul acela, da, era fantastic. O trântesc pe pat dar zice: vom face cumva, dar la mine acasă; și are dreptate, deoarece încep să vină de la biserică și ai mei.

*

Casa ei e dincolo de râu, pe o ridicătură. Mergem acolo, ea intră înăuntru - am rămas înțeleși să-mi dea un semnal, să mă anunțe când se va putea - îi vor pleca toți de acasă, peste câțva timp, inclusiv bărbatul slab, nevolnic. Până atunci trebuie să merg să mă plimb, să ies afară din sat - peste o punte - să trec peste râu, să ajung în țarinile țăranilor mei, până va veni momentul potrivit să mă întorc ...

Doru I. Pop, Ferneziu, 1 martie 2019

Rivalitate

În curtea bisericii din satul natal, într-o după-masă de primăvară. Domnul Dumitru B., zis „Păianjenul”, e și el pe acolo. Destul de înalt, tânăr, cu blugi de un albastru-deschis pe corp, încearcă să-mi ia din mână un stick cu opera mea. De fapt, i-l dădusem eu, dar nu vrea să mi-l mai înapoieze, se îndepărtează de mine ca și cum ar dori să iasă din curte, să o ia spre casă, pe drumul care trecea pe lângă biserică, spre Est. Ce să fac? Cumnatul e și el pe acolo - dar nu zice nimic, doar, parcă, din priviri mă încurajează să-l lovesc, după care se îndepărtează de mine. Ceea ce și fac, căci am o bâță zdravănă în mână, îl lovesc de câteva ori - și, deși e robust și el, chiar îl văd din spate, când înălțimea unui om apare brut, compact, parcă - nici nu mai mișcă. Mă tem pentru ceea ce am făcut, Doamne, cum aș dori să se-ntoarcă timpul înapoi, *să nu se fi întâmplat acel lucru*, cum aș vrea asta, *aș da oricât*, cât aș fi de cuminte apoi, ca mulțumită - dar cât de mult mă cuprinde mila acum față de el, nu știu ce să fac, sunt extrem de tulburat, de câte ori în viață nu facem gesturi, fapte grave, ne pare rău apoi, am face orice și-am da oricât să-ntoarcem timpul, dar asta e, nu se mai poate. În fața mea e o cutie de carton, înaltă de circa un metru, destul de îngustă, desfăcută pe o margine. Înăuntru câteva cărți, pline de praf, printre care „Frumoșii nebuni ai marilor orașe” de Fănuș Neagu, o capodoperă, plus câteva lucrări de matematică, deși nu-mi plac științele exacte. Îmi trece prin minte să-l caut pe „Păianjen” pe sub ele - deși doar redus dimensional - poate îl voi putea găsi acolo ...

Doru I. Pop, Ferneziu, 24 martie 2019

Poiana uitată

Dincolo cu mult de zona satului natal - peste munți și păduri - întinderi aproape nesfârșite de vegetație verde - mă afluam într-o zi, pur și simplu. Dacă te desparte un munte, o pădure, mai treacă-meargă, dar suprafețe mai mari, e altceva, abia aștepti să te-ntorci, un fior al neliniștii pune stăpânire pe tine.

Locul unde mă găseam era o poieniță, mai degrabă un loc cum sunt ici-colo, unde nu crește pădurea, pe lângă un râu, sau drum. O zonă îngustă, înclinată și ea, după fâșia netedă, străbătută de un râuleț, imediat începe uscatul și pădurea; aici oamenii depozitează lemne, trase de sus, fac foc - cum pot - veți vedea urme ale activităților umane.

Veneam deja dinspre Răsărit, poiana e alungită, adică spre Sud-Sud-Est are o prelungire unde relieful e neted, la fel ca o câmpie cu iarbă, vara. În rest, un loc îngust, dicolo de care, pe celălalte părți se desfășura - imperturbabil, parcă - pădurea.

Chiar unde începe „coada”, acea prelungire a șesului neted, mă aflu eu, mă opresc din drumul spre casă, căci este o locuință, un imobil nu prea mare, simplu, verde-gălbui la culoare, din deceniile trecute, făcut de cineva în floarea vieții, când vedea altfel lucrurile - inclusiv statul în această pustietate. Sunt nerăbdător să iau informații, căci în fața casei stă un om, un țaran, locatarul, probabil, și-l întreb: care-i drumul spre Șișești,

prima localitate mai importantă din zona mea natală. Nu știe, îi repet: - n-ai auzit de Șișești, zice nu, plin de speranță îl mai întreb: dar de Baia-Sprie, zice nu, apoi eu iar: de Baia Mare, zice tot un nu hotărât și repezit - nu știa de existența lor.

Voi pleca, totuși, spre Vest; lângă mine e o fată, șatenă, tânără, musculoasă - sportivă. Fata mă va însoți. Dar trebuie, prima dată, să dăm ocol, în fugă, terenului, înconjurându-l, pornind spre Sud-Sud-Est, trecând peste bucata lină, aceea sub formă de câmpie, cu iarbă, apoi pe porțiunea mai rotundă, tot la dreapta - chiar sub poalele pădurii, spre Vest și Nord, apoi.

Fata nu poate să facă turul, deoarece, pe porțiunea netedă, fiind un câmp cultivat, o fâșie destul de lată care se pierde în zare, printre păduri - spre Răsărit, e un tip. Solid, păr creț, mustață, față rotundă, semăna cu Bălosu din Moromeții. Făcuse și mai făcea parte din Mișcarea legionară. Așa că fata de la casă - o ia direct spre Nord, Nord-Vest, printre copaci, pe un fir îngust de apă, cel care dădea în poieniță, înaintea mea.

Eu fac ocolul acelei porțiuni de pământ, tot pe lângă copacii pădurii - panta începe chiar lângă câmp, apoi intru în pădure, de-a dreptul pe ultima latură a luminișului - printre mestecenii falnici, înalți și cu tulpini groase, cu rădăcini vânoase, ieșind din pământ, o porțiune de la tulpină în jos. Îmi este greu deplasatul, solul e ud, înclinat, trebuie să mai și trec peste acele obstacole, în drumul spre Nord, după fata cu care eram și spre casă.

La un moment dat, începe o ploaie torențială, deasă, care aproape că ajunge până la mine, prin frunzișul copacilor.

Pe fată o zăresc în fața mea, o luase - din luminiș - pe un fir îngust de apă, spre Nord, Nord-Vest, cu o porțiune de câmp pe

lângă maluri. Ar trebui să o ajung, să ne odihnim, să facem chiar și sex și apoi să plecăm împreună, mă gândesc eu. Ploaia se oprește, apoi sunt nerăbdător să ajung la ea, dar văd că, mergând, începe să se dezbrace: pantalonii îi aruncase, cu o forță extraordinară spre mine; trec de ei - apoi cămașa de mătase la fel ca Făt-Frumos și fata de împărat pieptenele, oglinda, cu scopul de a bara drumul vrăjitoarei. Acum, nu știu, în ce scop făcea fata toate astea - poate să fie mai lejeră la drum - sau cine știe.

Când ajung acolo unde continuă râulețul și se sfârșește poiana, o văd mult în față lângă cursul apei. Mai era cu cineva, tot o fată tânără, era în chilot, pantofi în picioare - în rest goală - dar manipula acel material pe care-l folosesc în zilele delicate - fâșii mari, albe, răsucite, compacte oarecum, pe care le văd clar: când le arunca, la mijloc erau înroșite. Chiar dacă o ajungeam, nu aș fi putut face sex cu ea - doar, eventual, să ne continuăm călătoria împreună...

Doru I. Pop, 2 aprilie 2019, Ferneziu

Poza de familie

Aveam în mână o poză de-a părinților din momentul cununiei. Era făcută, parcă cu mult timp înainte de anii '60 - dacă și atunci oamenii arătau - chiar și tineri fiind - primitiv, gata îmbătrâniți, asta parcă era făcută până în anii '50.

Dar cum arătau: maică-mea cu rochie și voal de mireasă, voinică, mâini groase, sigur că arăta a femeie bătrână, de la țară. Lângă ea, la fel, docil, supus oarecum, prin faptul că erau acolo și urmau să meargă împreună pe lungul drum al vieții, taică-meu. Avea un cap alungit, deși tuns scurt, serios. Adică nu zâmbea, un costum negru la culoare, plus pantofi, niște încălțăminte grosolană, aproape, bocanci în picioare.

Deși foarte serios - semăna ca două picături de apă cu actorul Stan Emanuel - interpretul lui Stan din filmele cu Stan și Bran - nu avea nimic sexual. Mă gândeam pe ce bază a fost atracția secolelor trecute - unul față de celălalt - când oamenii nu prea aveau nimic senzual, la ce să fi lăcomit sexul opus? Așa și cu acest mutulică, Haplea, hampău, cum se prezenta acolo. Dar dintr-o dată, fața lui taică-meu devine veselă, cum mă uitam la el: i se citește asta pe chip, înseninându-i-se trăsăturile, dar și glumeață oarecum, pus pe șotii - n-ar trebui să-mi fac de lucru cu el, e stilul omului care, dacă are în buzunar două sute de lei, zice că are patru sau niciuna...

Doru I. Pop, 5 aprilie 2019, Ferneziu

Întrecere sportivă

Pe lângă un teren de fotbal, undeva în Sudul oraşului Baia Mare. Eram în holul sălii care se găsea lângă teren, un complex nou, modern. Pe jos, e aproape lăcuit. Un antrenor - din vechea gardă - dar nu bătrân, cum ar fi trebuit să fie acum ci ca în acei ani - '80, când sportul era în floare, circa 35-40, cu costum, serios, caută un jucător, un element uman care să lege fundaşii şi mijlocaşii de atacanţi; adică cele două părţi esenţiale ale echipei.

Oferta m-ar tenta - nu ştiu dacă pe marginea terenului să mă ocup de echipă - sau ca jucător. Îmi zice că pe teren - ceea ce-i mai greu.

Apoi tot în acea sală - de data asta se uita la un meci de fotbal, direct prin zidul încăperii - timp în care exclamă: să nu-mi mai văd cocoşul meu! (adică sexul) dacă nu va câştiga echipa favorită!..

Undeva la Răsărit de această clădire e un teren artificial, tot de fotbal, cu iarbă semănată în smocuri, destul de lungă, pete de un verde-gălbui, alungite, ovale. Pe acel teren e un iepure chinchilla, de pluş, parcă, maro-galben, cu pete, dar care urma să fie unul din portari. Asta în spatele porţii - înaintez spre teren, văd echipele de copii - pe teren - iar la cealaltă poartă o fiinţă - un amestec de purceluş şi măgar - celălalt apărător al buturilor.

Meciul urma să înceapă - unul dintre cei „de-ai casei” îmi spune: se poate folosi pe oricine, totul e moral - să meargă doar meciul.

Doru I. Pop, 9 aprilie 2019, Ferneziu

Echilibru fizic

- Repetiție veșnică -

Veneam dinspre Nord-Vest, nu știam de unde - dar mă îndreptam spre casă - undeva spre Sus-Sud-Vest, în satele din Nordul Ardealului. Mă miram să am casa acolo - nu-mi plăceau acele puncte cardinale, deși asta era. Împreună cu Feri, un fost coleg mecanic, slab, tânăr, serios, maghiar, oferea cu plăcere țigări - nu și la cine-i cerea excesiv. Îmi spune: cum a trecut timpul, ce buni prieteni am fost, cât m-a iubit, cum n-am știut să fructificăm acele vremi, etc. Se reazămă de mine, eram într-o mașină decapotabilă și plângea. Iar noi treceam prin sate, printre livezi, în direcția menționată. În stânga, spre Răsărit, terenul urca în pantă, era poate înainte de creșterea ierbii, iarba era scundă, în orice caz, iar noi parcă mergeam prin spatele curților oamenilor. Spatele șurilor, cu magazioane, toalete - erau pe acolo - când un aer de intimitate parcă „trădau” - toate acele lucruri - epoca sfârșitului anilor '50 - obiectele având un colorit mai șters decât în prezent; și dacă aceste lucruri aveau rolul acesta, ici-colo câte o femeie sănătoasă, țărăncă simplă, bine făcută, la fel, în rochie și șorț simple, ca o bucătăreasă, după una din șuri. Ce dor mi-era de părinți, să-i fi văzut, într-o astfel de curte dosnică și pe ei, ce fericit aș fi fost!

Dar noi ne continuăm drumul, la baza aceluși teren denivelat, oarecum, iar eu, tulburat de destăinuirile și plângerile lui Feri, simt și eu o tulburare, dar și o împăcare sufletească, căci, chiar dacă acel timp al tinereții, cu lucruri frumoase a trecut,

totuși mai există o șansă. Dacă - așa cum a spus marele filozof Nietzsche - tot ce a fost va mai fi, atunci desigur, oricât de mare ar fi fost numărul celor 10^{87} de atomi din Univers, într-un timp incredibil de lung - dar nu infinit - toate structurile, combinațiile, faptele se vor repeta la un moment dat; aceleași substanțe se vor găsi iarăși împreună, aceleași fapte, procese, procesiuni. Cum a mai zis cineva, privind o procesiune cu prapuri - în scurgerea nesfârșită a vremii - se vor regăsi - chiar dacă după un timp foarte îndepărtat - din nou împreună; numărul combinațiilor - oricât de mare ar fi, e totuși finit - așa că e logic ce-am afirmat mai înainte. Fapte bune, prieteni, persoane iubite - vor fi din nou împreună - exact aceleași procese, relații - și poate vom putea face mai mult să-nvingem răul, ce n-am știut să valorificăm prima dată.

Odată constatate astea, puteam să fiu fericit. (Iar noi ne continuam drumul spre Sud - Vest).

Doru I. Pop, 18 aprilie 2019, Ferneziu

Istorie

Sunt cu cumnatul și cu maică-sa - o femeie așezată, serioasă, în satul Șindrești. Seară de primăvară, nu mai e cald în atmosferă, sau poate dimineața, în orice caz ne plimbăm cu o platformă pe drumul principal. Fiind liniște, o luăm spre celălalt sat, să vedem întreaga desfășurare a localității, în acea liniște - dar ne interesează doar câmpiile care se desfășoară -înșiruirea pe lângă șosea, acolo unde casele sunt mai rare. Ici-colo câte un vestigiu al timpurilor trecute: o platformă mică de beton - pătrată sau rotundă, o bucată de fier, care se mai zărea ieșind din pământ. Să nu uităm c-au fost trei valuri de civilizație - mă refer la industrializare, în țara noastră: cea de până la război destul de fixă, dar nu enorm de extinsă, apoi cea de până în anii '60 - continuarea, într-un fel, a celei dintâi, apoi boom-ul, cel de după 1970, care a avut ca urmare pe lângă o dezvoltare intensă și enormă a industriei - cu tot ce decurge de aici, adică și a altor lucruri, schimbări de peisaj, de exemplu - construindu-se numeroase fabrici și blocuri - și distrugerea celei dintâi. Adică gări, mori, care au căzut sub tăvălugul modernizării. A fost bine, a fost rău - câte nu s-ar fi putut conserva, cine știe?

Acum ne continuăm călătoria, doar câmpii nesfârșite în dreapta - partea dinspre drum o vedem distinct, în cealaltă parte parcă e întuneric - nici nu ne interesează - la care mama cumnatului, arătând un câmp gol, cu iarbă cosită, face următoarea afirmație:

- Cândva aici se depozitau bărci una lângă alta, aproape că nu mai aveai loc - de aceea locul îi spune și acum îmbrâncica.

Mă uit, nimic nu amintește de trecut, ar fi trebuit să fie acolo și un lac, pentru atâtea bărci, dar nu zic că n-a fost posibil.

Doru I. Pop, 16 iunie 2019, Ferneziu

Explicație 1

Într-un un vestiar, sală de așteptare, sau poate orice alt fel de încăpere, atât că era semiîntuneric, poate după-masa într-o zi - oricare din cursul săptămânii. Sunt așezat pe o bancă, două trei, lavițe, de fapt, sunt în încăpere, lungi, simple din lemn nelustruit. Poate lemn de brad. Cineva intră în încăpere, eu aștept rezultatul analizelor medicale, referitoare la organele interne, la funcționarea lor, desigur, acelea sunt „motoarele” care te mână înainte: fără o mână se mai poate trăi - dar fără ele...

Sunt neliniștit, să nu fi ieșit cumva rău - două - trei persoane intră în încăpere. Aud voci distincte, ca și cum ar vorbi între ei cei care tocmai intraseră:

- N-o să trăiască mult îl așteaptă moartea, în urma unor astfel de analize - și:

- Cum să îi comunic o astfel de veste?...

Din fericire, analizele mi-au ieșit foarte bine - medicul de familie - căruia i le-am dus s-a uitat la mine mirat, după care mi-a comunicat vestea cea bună...

Doru I. Pop, 19 Iulie 2019, Ferneziu

Călătorie neterminată 6

Într-un oraș, undeva în sudul Moldovei. Întuneric, agitație, mașini, linii de tren - era în apropierea unei gări - totul îmi aduce aminte de deceniile trecute. era o forfotă, o mișcare neconținută, rod al industrializării. Trebuia să iau un anumit tren, pentru a ajunge acasă. Sunt împreună cu câțiva muncitori, un dulgher, zidari, mă rog, muncitori constructori, plus ceva bagaje. Ne și instalăm într-un tren - sunt două trenuri paralele, electrice, de culoare închisă - nici nu ne interesează asta, oricum nu se vede prea bine, doar de la luminile electrice de pe stâlpi, fiind noapte. Trenul merge doar până la unul dintre orașele din inima Moldovei, Abrud, Mărășești sau Bacău, unde va trebui să coborâm și să luăm o legătură directă până acasă.

Sunt cu colegii - vom călători cu întrerupere - dar mă tentează gândul să cobor, să urc în celălalt tren și să-ntreb: poate merge direct până acasă. Ceea ce și fac, urc în el, în tren nu e nimeni și cobor înapoi.

Între timp, trenul meu - primul - plecase și mă trezesc deodată singur, în acea pustietate, noapte fiind - și străin, fără posibilitatea de a mai pleca de acolo.

Mă caut în buzunare - biletul costă 200 lei - să văd ce bani am, am câteva bancnote, plus câteva bonuri de cumpărături albe, de la supermarketuri, pe care trebuie să le elimin, din toată averea mea. Nu cred că am atâția bani - este un tren ziua, de abia găsesc 175 Lei, așa că mă duc în sala de așteptare să văd ce pot face mai târziu.

*

În sala de așteptare e liniște, doar vreo trei -patru paturi dispuse de-a lungul unui perete. paturi simple, de fier - alburii la culoare, împreună cu echipamentul lor, de cazarmă. Mă așez pe unul din ele, să mă odihnesc, când înăuntru intră domnul Șchiopu, un lungan, fost vecin, care se ținea doar de găinării. Fusese arestat, făcuse temniță pentru asta, dar nu fura de la vecini și cunoscuți, mai degrabă de la persoane străine. În rest, când nu îi ajungea ceva, cerea, era așadar un hoț cumsecade.

Acum, nu știu cum a ajuns aici – dar, în loc să mă salute, se uită la fundul meu, cum stăteam întins pe pat și zice: nimeni n-ar crede, văzând acest dos, că a făcut ce a făcut - aluzie la o intromisiune sexuală și la faptul că, cândva, chiar el dormise la mine, după un chef și ar fi vrut ceva (dar nu se putea, avea un sex cât toate zilele și scosese, în prealabil, un spray de muște expirat, cu care să se parfumeze, înainte de începerea actului, după care a adormit buștean).

Acum îmi vine inima la loc: dacă a ajuns până aici, făcând cine știe ce coțcărie, autoritățile din Maramureș vor veni după el - cu ele aș putea și eu să ajung acasă...

Doru I. Pop, 27 iulie 2019, Ferneziu

Vizită în mină 5

Numai primăvara e deosebit de plăcut să intri într-o mină, în adâncul pământului; aerul afară e călduț, sec - mă refer la lunile martie și aprilie - pe tine nu te doare nimic, ești tânăr - așa trebuie să fie și în subteran - iar tu accepți asta - nu ție frică de întuneric, de lipsa de aer și de alte pericole.

Totul era uman, în acea activitate; mă însoțesc vreo doi mineri bătrâni, musculoși, cu haine de culoare închisă - la fel ca în anii '60 - în drumul meu peste hale prin curtea minei, de fapt, acolo pe unde erau atelierele - urcasem pe versant sus, pe acel platou, unde era amplasată mina - venind dinspre Sud-Est și mergeam spre vestiarele situate chiar în dreapta, lângă mină.

Vrem să intrăm la o stație de regenerare a lămpilor - chiar căscăm ochii la micul atelier - e seara sau dimineața devreme - întuneric, adică - doar luminile de la instalațiile electrice fac să ne vedem unul pe altul și drumul, apoi intrăm pe holul lămpăriei - neglijăm și acel loc - deși aici e călduț, un aer primitor, femei amabile și ne-ndreptăm spre ieșire să ajungem la etajul clădirii vestiarului vechi - care se găsea lipit de clădirea vestiarului nou și al lămpăriei, pe care tocmai o părăsisem.

Mai îngust, are o scară în spirală, să urcăm la etaj. Încep să urc pe ea, parcă urcăm într-un turn, acele trepte în spirală dar, pe la jumătate, pur și simplu nu se mai poate. Și e un zid proaspăt, de fapt scările dispar, pur și simplu un perete tencuit recent - o culoare gri - alături de geamul care dă afară, de sticla acestuia. Renunț și cobor. Bătrânul cu care eram mă duce înapoi

în vestiarul nou, urcăm tot o scară la etaj, dar simplă, în capătul clădirii - unde ar fi trebuit să fie și dispensarul medical – dar sus era o mică încăpere. Pe jos o cârpă - în loc de covor și un radiator nu prea mare - care sufla aerul - pe ea, în funcțiune, deci.

E cald înăuntru, bătrânul mă roagă să desfac pungile care le am la mine, ceea ce și fac, iau pe mine niște salopete vechi, decolorate, de un gri - galben spălăcit, desigur - dar curate, nu-mi păsa, le îmbrac - eram tânăr, chiar dacă puțin strâmte, mă voi putea apleca în activitatea ce urma să o efectuez - plus niște cizme scurte, de cauciuc, dar destul de strâmte - de abia îmi intra piciorul fără ciorapi. În mină e cald, merge și așa - mă gândii eu.

Coborâm la lămpărie, pipăi buzunarul - reîncepând activitatea în minerit, trebuie să am toate la locul lor: în buzunar am o marcă rotundă, ca o monedă destul de mare - din aluminiu. Nu scot acum lampa, mergem la cantină să mâncăm, traversăm în acest scop căile ferate.

Mă adâncesc din ce în ce mai mult în realitatea reînceperii muncii în subteran: e greu și, după atâta timp, fiind dezobișnuit, n-ar trebui s-o fac. Plus periculos.

Simt parcă o apă cleioasă - în orice caz, ceva vâcos, *din care-i alcătuită realitatea*, că mă trage înăuntru, fără putință de scăpare; acum-i momentul să fug, să renunț, să mă smulg din această variantă – realitate! De ce să intru în mină - nu am eu varianta construcțiilor - să îmi câștig existența? Dar nu pot, nu am destulă tărie, mă îndrept, ajung în ușa cantinei - înăuntru forfotă, oameni care mâncau, fosta mea iubită, împreună cu alte femei, servea. De acum sunt „prins”, nu mă mai pot salva de fluxul acestei realități - n-am avut tărie, ca de multe ori în viață să fug, să renunț - să fac, pur și simplu, cale-întoarsă. Cât de

apăsătoare e pentru mine acea realitate, care mă (a) trăgea din ce în ce mai adânc, și ce izbăvitoare, producătoare de ușurătate sufletească era varianta de la suprafață a construcțiilor... (Din fericire a fost doar un simplu vis.)

Doru I. Pop, 29 iulie 2019, Ferneziu

Filozofia

Două dormitoare care comunicau, în formă de romb fiecare, nenumărate laturi, obiecte peste tot. O liniște desăvârșită, doar eu, împreună cu fosta colegă de școală generală, Dana D. E înaltă, piele albă, păr negru, coapse rotunde, tari, fund bombat – așijderea, pietros. Un fel de halat scurt, dintr-o blană scurtă pe ea, atât. O tot urmăresc peste tot, îi fac propuneri, mă apropiu foarte tare de ea, aproape s-o iau în brațe. Își apropie degetul de buze – să tac – într-o primă fază, ca și cum ar putea să ne audă cineva, deși acolo nu e nimeni și s-ar putea și încuia ușile – și-mi promite că-mi va oferi totul poate mai târziu. Atunci, dar de ce nu acum?

Doru I. Pop, 7 august 2019, Baia Mare

Bunicul 1

- Moarte fulgerătoare 2 -

Sunt pe un teren care cădea ciudat – înclinat atât spre Est cât și spre Sud - Est, destul de brusc – poate era o curte de fermă, fabrică, într-o seară sau dimineață de primăvară. Pe jos, iarbă-scundă, ca și acolo unde ar fi fost călcată de oameni și – pe alocuri – câte o bucată, frântură de beton. Era atât de înclinată – poate panta se termina cu un pârau – încât nu-ți vine să te uiți decât în partea aceea, spre Răsărit.

Sunt la mijlocul terenului, am două bucăți de argilă, albă – de un alb-violet, de fapt – în mână. Nu prea mari, cât o jumătate de palmă, poate nici atât – fuseseră înfășurate în niște hârtie mototolită de ambalaj. Făceau parte din acea argilă care se vindea acum câțiva ani - chiar prin poștă - și-n care oamenii-și puseseră mari speranțe, crezând în minuni, chiar.

Eu o așteptam pe Rodica, marea mea iubire, care trebuia să sosească de undeva dinspre Nord-Est, pe lângă vâlcica de la poalele culmii – să ajungă, să intre pe terenul nostru. O iubeam enorm, de aceea o așteptam.

Între timp, spre partea de Vest a acestei curți, erau vreo 2-3 persoane împreună cu bunicul. Mie – când întorc privirea într-acolo, ce-mi trece prin minte? Să-i ofer o bucată de argilă, deoarece are calități excepționale, îi dau una, o ia și mușcă din ea o bucățică, înghițind-o. E de acord - inițial - cu asta, deoarece când o ia, pregătindu-se să muște din ea, mă întreabă dacă are gust ... ar fi vrut să zică, desigur, ceva gust plăcut – da, piersici, căpșuni visează toată lumea – asemenea gusturi la argila banală –

dar, de fapt, zic eu dezgustat, are gust a apă și pământ, pur și simplu.

Bunicul e foarte bătrân, înalt, cu plete albe, puțin ondulate, fața prelungă, nas subțire. Nu murise - așadar – și părea un profesor, un intelectual, în orice caz, foarte în vârstă, pensionar, desigur.

Mestecă argila – de aceea spun că a existat o primă fază a acceptării, dar apoi, vrând-nevrând, are greutatea la înghițire, se uită foarte furios la mine și spune că i se oprește pe traseu, argila fiind seacă, existând pericolul să se asfixieze.

Sunt de acord cu asta, l-aș sfătui să renunțe – dar nu mai apuc, căci cade jos, din lipsă de aer și începe să moară.

Oamenii, cei din jurul său – cum se zbătea, îl iau și îl așează lângă un parapet scurt de beton – de vreo jumătate de metru înălțime – care îngrădea curtea – se putea altfel? – în partea de Nord. Îl pun chircit, pe o parte – pe cea stângă, cu corpul spre Răsărit, oarecum. Văd că acum are capul mai mic, tuns foarte scurt, aproape chel, iar din gură – chiar mort fiind – încă îi mai curgea un firicel de sânge.

Important e – căci mă cuprinde teama – să-mi recuperez bucata de argilă ce i-o dădusem – și să nu se știe că din cauza mea a murit...

Doru I. Pop, 22 august 2019, Ferneziu

Dilemă - Imn de flori -

Merg peste un teren cu denivelări – o câmpie care parcă nu se mai sfârșește – cu forme de relief care se perindau în felul următor: câte o vâlcea acolo unde terenul cobora – dar extrem de lent, un pâlț de arbori, ici-colo – pășuni întinse, apoi, dincolo de ele, sate, civilizație, deci – undeva mult spre nord și vest; apoi, undeva spre sudul peisajului, păduri, păduri fragmentate la început, apoi păduri în toată regula, întinse. Deși erau de câmpie, oarecum – mirosul, aromele răspândite – odată ce intrai în ele – plus răcoarea, desigur – erau aceleași ca la pădurile de munte.

Numeroase drumuri brăzdau acest peisaj magnific – totul era splendid, atrăgător – această interferență de elemente naturale și artificiale - localitățile. Putea fi oriunde în inima sau la marginea aceluia blestemat și binecuvântat pământ, totodată, numit Ardeal, Transilvania - țara de peste păduri sau Siebenburgen – șapte cetăți.

Acum noi urcăm din vale, lent, sigur, spre păduricea care se întindea spre sud; paralel cu aceasta, pământul era plat, o fâșie lungă, un fel de podiș, acoperit cu pomi, tufișuri, ici-colo, cărări. Suntem toți tineri în răcoarea și prospețimea unei dimineți, ne simțim bine - asta-i tinerețea, dar trebuie să căutăm mormintele a vreo doi – trei oameni, împușcați în anii '50, acum nu știam bine: erau eroi sau dușmani ai poporului – depinde *din ce punct ideologic* priveai situația – oricum, ar trebui să fim foarte obiectivi pentru generațiile care vor veni...

Doru I. Pop, 20 august 2019, Ferneziu

Sosire acasă
- Aventură selenară -
- Aventură umană -

În toiul nopții, cu un autobuz vechi, din tablă, placaj, fier – cum erau prin anii '60 – urma să plec spre casă, spre satul natal. De unde, din oraș – de undeva; în jur, întuneric beznă.

Autobuzele respective – cele mai multe de culori deschise, albastru, mai ales – civilizația înflorise atunci, în anii socialismului – erau rezistente. Nu erau cine știe cât de arătoase, aer condiționat, scaune moi, etc. Poate nici nu se cerea asta. Dar au ținut – au reprezentat o civilizație; acum, autobuzul cu pricina – deși poate că eram în chiar acei ani – dar nu mai devreme de 1969 – sau așa ar fi trebuit – altfel de unde asocierea de mai târziu – și veți vedea de ce – era destul de uzat, pe jos nu avea nici măcar linoleum, doar pământ bătătorit, ca după îndepărtarea stratului protector de deasupra, parchet, podele – orice ar fi fost el; în loc de ușă, un perete – aproape în întregime, la mijloc și spre în spate, fusese tăiat, decupat, pur și simplu: ținea loc și de ușă, și de geam – mai degrabă o deschizătură de intrare ca la un vagon. Pe acolo trebuia să intre înăuntru călătorii.

Ceea ce și facem, eu mă așez în colțul din stânga cum urci – în partea spre „peretele” celălalt al mașinii. E un întuneric dens, doar puțină lumină avem chiar în jurul mașinii – să vedem cum urcăm. Pe lângă geam, câțiva pasageri, așezați jos, pe niște lavițe scunde. Ceea ce fac și eu, pe un taburet scund, iar lângă mine se așează Florica, marea mea iubire din anii adolescenței. Îi

simt corpul elastic, apetisant, un șold, cum stă lipită de mine, o mângâi puțin și mă gândesc ce bine ar fi să o am în brațe, să o simt altfel, chiar să-i fac propuneri. Dar nu-ndrăznesc să-i zic nimic – mereu mă consolez cu ideea că altădată – așa trece timpul și se irotesc ocaziile.

Ajung la destinație, în centrul satului și coborâm din autobuz. O luăm spre casă – undeva spre partea de răsărit a localității, și-n timp ce mergeam – din chiar momentul sosirii, suntem mândri că am ajuns, eu cu încă câțiva tineri, plus că avem un fel de aură de martiri, sau eroi, parcă oamenii prezenți în jurul nostru, în întuneric, pe care nu-i puteam distinge bine – dar care existau – se bucură și ei că ne-am întors din acea călătorie.

Ne simțim noi mândri, chiar facem comparație și zic: parcă am fi și ar fi chiar ca atunci când s-au întors oamenii de pe primul corp ceresc vizitat – în 1969 – de aceea spuneam că nu puteam să fim mai devreme, sau cine știe? – și eram gata-gata să zic Marte – dar mi-am amintit că n-au fost decât până pe Lună - și zic: ca și când s-au întors oamenii de pe Lună, extrem de mândri, bucuroși, ovaționați – erau cineva – simt că așa eram și noi atunci, desigur, respectând proporțiile...

Doru I. Pop, 22 august 2019, Ferneziu

Întrebare 5

- Dispută religioasă -

Eram într-o biserică protestantă, tocmai intrasem înăuntru – o clădire de toată frumusețea – nimic de zis.

Biserica este mare, luminoasă – de peste tot – din geamurile laterale – situate destul de sus, dar mari – pătrundea de afară lumina soarelui. Era o atmosferă de sărbătoare – strict pozitivă, desigur. Poate era duminică – deși înăuntru nu mai era nimeni – doar această luminozitate tăcută – la care se adăuga și optimismul, adică acea bună dispoziție datorată și picturilor moderne de pe pereți, toate doar în culori deschise, albe, galbene, roz pal, ici-colo câte un roșu – dar puțin, o floare, poate un veșmânt colorate-n roșu. Așadar, toate picturile de pe pereți și boltă străluceau, toate înfățișau scene din viața lui Iisus – dar absolut toate – sus, pe boltă, cum se cuvine – erau Nașterea și Ridicarea la ceruri, apoi, plus îngeri mai mici, zburând, sau mai mari, pe pereți, stând în picioare – cu chip uman și aripi.

Nu era nici un sfânt – nici o icoană – era o biserică reformată – contactul sau, mai bine - zis, drumul spre Dumnezeu fusese simplificat, fuseseră eliminate persoanele intermediare, sfinții și, implicit, și chipurile, reprezentările lor materiale – icoanele. Nu era bine să te-nchini la un lucru neînsuflețit - de lemn, de exemplu, orice ar reprezenta el – fiind chiar un mijlocitor între om și divinitate.

Așadar nici un sfânt – ca (o) imagine sau icoană pe pereți – dar, oare, acele imagini, picturi – referitoare strict la

Dumnezeu, nu erau și ele idoli – imagini materiale, intermediare – și nu divinitatea, direct – oare își aveau și ele locul într-o biserică – n-ar fi trebuit interzise...

Doru I. Pop, 7 septembrie 2019

Constatare 2

Trec pe lângă casa unchiului Pamfil, în drum spre biserică și centrul satului; e tânăr, până în 40 de ani, proaspăt bărbierit și cu salopete curate pe el – care, deși nu noi, erau îngrijite, încheiate la toți nasturii și aveau o culoare gri spre albastru.

Unchiul e în zona casei – ulița coboară înspre centrul localității – e o stradă în toată puterea cuvântului, cu case de-o parte și de alta, el trebăluiește ceva – doar mă vede – iar eu trec mai departe.

La întoarcere e chiar în fața casei – e o atmosferă tăcută de primăvară, el e tânăr și proaspăt bărbierit. Are importanță asta, deoarece se văd mai bine caracterele genetice când fața e curată; mai mult, și părul se vede sub adevărata sa înfățișare – adică fiecare fir distinct.

Îl obsedează ideea de a semăna cu mine și invers – mie nu-mi prea vine să cred, căci are fața puțin alungită, la fel ca o lună nouă – sau cum sunt imaginile cu luna caricaturizată, râzând, adică cu ochi, nas, gură – adică o imagine concavă, curbată înspre înăuntru – iar eu am nasul drept – iată prima deosebire; mă rog, variantele genetice pot prezenta o limită destul de largă, asemănarea să fie doar vagă, la cei situați pe marginea evantaiului posibilităților genetice. Dar el mai caută o asemănare: părul meu e natural, ondulat, cu firul aspru și gros – al său cu fir mai lung – mă rog, o altă variantă genetică. La fel ar putea fi și cu auzul muzical – persoane situate între limite atât de largi – unele să-l aibă, altele nu – deși rudenii...

Doru I. Pop, 17 septembrie 2019, Ferneziu

Povești

- Povestiri -

Sunt într-un sat din Nord, primăvara sau vara. Localitatea e pe un deal – orientat spre Nord – Est, oarecum, poate dincolo de acea ridicătură lină de teren nu mai e nici o localitate kilometri buni – doar câmpii și livezi – doar verdeață e și printre casele de pe culmea pe care-i așezat satul. Într-adevăr, garduri vii, pomi fructiferi, grădini dar și multe acareturi și lucruri nefolositoare – e admirabil și uimitor, totodată, cât de mult poate aduna românul, tot felul de lucruri inutile, de la bucăți de lemn uscate, până putrezesc, obiecte casnice – toate fără o destinație precisă: nu le nici aruncă – dar nu le nici vinde sau dă cuiva, la schimb.

Așadar vroiam să urc acea colină, să ies din sat, odată ajuns în vârful ei – dar, pe măsură ce mă apropiu de vârf, casele sunt mai rare, iar pe jos iarbă tunsă scurt. La un moment dat e plin de gândaci, acele insecte gri și negre, care se adună uneori pe bălegar (cele negre) – sau există, pur și simplu, ici – colo. De data asta sunt foarte deși, pe câțiva metri pătrați, cei gri chiar în fața mea, cei negri mai la dreapta. Văzusem zilele trecute un film despre Georgia. Numeroase funiculare peste tot – din 1953 – pentru transportul oamenilor și al manganului de la mine, necesar fabricării oțelului. Avea culoare gri – poate de acolo comparația. Instinctul meu e, desigur, să trec peste ei, forțat, repede – peste acea zonă, mai bine – zis.

Pe alocuri sunt poteci foarte înguste, ca-ntr-o straturile din grădină – dar nu voi reuși, dar, brusc, decid, fără să mai continui

drumul, în „tentativa mea de evadare”, să mă întorc înapoi - chestie la fel de nesigură, periculoasă. Pe lângă mine sunt vreo doi-trei țărani mai în vârstă – îmi dau de înțeles, spunându-mi, unul dintre ei avertizându-mă, că e foarte periculos să calc pe ei – s-ar putea aprinde, mai mult, să facă explozie (văzusem un film chinezesc – acțiunea se petrecea pe la 700 – erau niște cărăbuși aurii – la căldură se aprindeau, explodau – chiar și-n corpul uman, până omul ardea de tot, căci conțineau fosfor - de aici ideea de mai sus).

Va trebui, deci, să am grijă cum cobor, pe acel teren ca și minat...

*

Sunt cu un grup de neamuri, printre care și cumnatul. Mi se cere să-mi iau cărțile – acestea sunt frumos orânduite în locuința mea de la cămin (de fapt o singură cameră), sub masă, o stivă de circa un metru cub, și să plec la țară, într-o casă aleasă de ei (aluzie la faptul că ei vor să cumpere un apartament în oraș – unde să stau eu).

Mi se cere, așadar, să mă mut, în câteva ture, cu un geamantan mare, aș putea duce cărțile – dar cum să fac asta – știu eu ce mă așteaptă acolo – nu-i nici locuința mea; acesta, unde stau – așa cum e – de bine, de rău, e a mea...

*

Sunt în casa de la țară, cu părinții. Un amurg de primăvară, când se îngână ziua cu noaptea – putea fi și dimineață

– liniște peste tot. Eu, desigur, tânăr, taică-meu spre 60 de ani, puțin gras, ca muncitorii de rând, sau ca pensionarii. Haine destul de uzate pe el, cizme în picioare – român sadea. Maică-mea slabă – aproape fără vârstă, tot spre 50 de ani și ea, la fel, cu haine sărăcăcioase pe corp: îmbrăcăminte de lucru, de toate zilele. Se tot hârjoneau, mai bine-zis tatăl meu tot alerga după ea, nu-i da pace, în limbaj popular, era oarecum agresiv. Trebuie să iau cumva măsură – să curm asta – așa că-l prind la ieșire spre antreu, lângă ușă – eram în camera în care locuiam – spre Vest – trebuie să-l izbesc de câteva ori de pământ – și am destulă forță, deși și el e solid – adică gras puțin – ridicându-l cu mâinile în sus, pur și simplu și lăsându-l în jos. Se cumințește oarecum, dar îi zic:

-Ai fost plecat, n-am știut nimic de tine, ai dus-o greu, poate ai fost boschetar, poate ai lucrat la oameni răi, care te-au înfometat, dar trăiai, mai aveai energie. În timpul acela, când încă mai existai undeva – deși neamurile mi-au spus – n-am mers să te caut, să te ajut – deși puteam; după aceea, treptat, ți-ai pierdut vigoarea, poate chiar ai murit. *Mi-a părut rău – nu se mai putea face nimic* – dar apoi, prin cine știe ce miracol, *ce energii ascunse, nebănuite poartă corpul uman* – atunci când crezi că totul e pierdut - ți-ai revenit, poate chiar *ai revenit la viață*, te-ai întors – dovadă faptul că ești acum între noi – așa că ar trebui să vedem totul pozitiv, să ne bucurăm de asta...

*

Eram într-o sală de spectacole, împreună cu o delegație americană. Putea fi la o școală. Intrarea era dinspre Est – de pe

un hol mai mic, unde erau și cei care luau parte la un fel de întrunire. Vreo două-trei femei, grăsuțe, tinere, asistente sociale, în dreapta, un copil creol, slab, poate de vreo 14—16 ani, în stânga, tolănit pe un pat de campanie – de spital, de internat – alb, metalic.

În mijloc eu și Bill Clinton. Nu mă miră prezența lui – deși nu știu în ce an suntem – știu că e președintele în funcție al Statelor Unite ale Americii. De fapt, când intru de afară, văd tot grupul mai -sus menționat. Tocmai îl întrebau pe copil cu cine e, asistentele, el zice: With the americans, cum stătea întins, după care, brusc, - eram între femei și copil – adică în mijlocul începutului de cameră, cum avea o formă alungită, cu mozaic alburiu pe jos – spre Vest, orientată oarecum – mă adresez lui Bill Clinton.

Era foarte aproape de mine, îi văd coafura albă, rotundă, imperturbabilă, din care nici un fir de păr nu se mișca, plus fața serioasă – era atât de aproape de mine, de fața mea, parcă puțin mai înalt decât mine și-i zic:

- Help me with the publication of the ten books! La care el se uită întrebător la mine ca și cum ar zice:

-Where is the material, the text, la care eu răspund, intuind ce vrea să zică: - In the books, pur și simplu.

Pleacă brusc spre mijlocul camerei – suprafața alungită e goală, ca după un spectacol, când ar fi fost foarte mulți oameni aici – iar acum e goală – și, printr-un ciudat joc de împrejurări văd că are în mâini o casetă de plastic, cât o geantă mai mică, cu toată opera mea; eu am în mână cheia de la Casa albă, o cheie clasică de zar de ușă, nichelată. Trebuie să i-o dau – mi-o și cere

– să poată deschide edificiul, iar el să-mi dea caseta – asta e tranzacția – ca să poată pleca, ieșind pe ușa din Vest a camerei.

Mă întorc pe unde venisem, mă mai uit odată la copilul care stătea tolănit – și – de unde înainte – deși creol, la fel ca popoarele din Orientul mijlociu – îl credeam american, vorbind și-n engleză, acum îmi zice deslușit, în română:

- I-am fentat pe ăștia (pe americani, ar fi vrut să zică)...

Doru I. Pop, 24 septembrie 2019, Ferneziu

Azil

Strada Tudor Vladimirescu era în orașul Baia Mare chiar la marginea unui cartier de bogătani. Zona era chiar sub deal – în pantă, de fapt pe versantul care însoțea orașul spre Nord-Est – un șir de dealuri destul de înalte, care se pierdeau în depărtări.

Chiar la marginea spre Apus – urca strada cu casele – întreaga zonă e compusă doar din case, nu blocuri – bogătași, mai noi sau mai vechi, foști șefi, orășeni, în general; înspre stânga – cum urcai – începea o zonă „naturală” – adică câmpii, pășuni, mici denivelări, copaci – ici-colo – adică ceva opus civilizației: așa se-nâmplă cu zonele mărginașe ale orașelor – și nu numai – după câțiva pași te trezești în plină natură, cu avantajele și neajunsurile ei.

La poalele culmii, înainte de începerea străzii, vreo două-trei clădiri alungite, dispuse neregulat, ca niște cutii de jucărie, fără etaj – care puteau fi ateliere sau laboratoare, poate chiar unități de alimentație publică; în orice caz, deși aranjate, adică neînvechite, fără zgârieturi sau lucruri uzate și nefolositoare în jur, aproape la fel – ca aspect – ca-n țările ultracivilizate.

Clădirile astea sunt pe o porțiune de teren mai joasă – mă opresc și eu, în prima, pare o mică sală de mese, pentru a servi ceva fugal, în picioare, chiar, ca la unele bufete în trecut. Înainte de a ajunge aici, cumnatul îmi dăduse trei plăcinte mari, rotunde, țărănești, împachetate într-o hârtie simplă, să le duc cuiva, unui fost șef – funcționar al anilor trecuți – care stătea pe la mijlocul străzii. Cum arăta persoana respectivă?

Era tipul intelectualului înalt, peste 1,75 m, care toată viața fusese șef, adică comandase, fiind sus, pe scară ierarhică, sigur că și gesturile, felul de a fi, aroganța îi erau pregnante: era dur, poate nici nu avea sentimente umane prea adânci. Asta moral; fizic, înalt fiind, puțin ciolănos, craniu rotund, fălci proeminente – de prisos să spun că purta – din tinerețe – și ochelari, nici nu se putea altfel – era, prin ținuta sa, iarăși predestinat ocupațiilor de birou, de comandă - mai ales, potrivit oricărui regim politic – să strivească. De câte ori văd în viață astfel de persoane, mă mir cum de-au reușit direct – să ajungă sus în funcții de comandă, adică n-au avut etape intermediare, de sărăcie, să o ducă greu, să sape șanțuri, de exemplu – în general la munca de jos; pentru ei, da, Providență pozitivă – un noroc orb, poate generat de aceasta – a planat asupra lor, totdeauna.

Dar natura își are legile ei: adică totul trece. Acum, având peste 65 de ani – poate 67, îmbătrânise, totuși; oricât de dur ar fi fost în trecut, se înmuiase, atât fizic cât și social, murindu-i cineva drag, poate soția – cu care nu avusese copii – dar era o permanență în viața sa – și, de unde obișnuit să comande – privea de sus pe restul muritorilor, râzând și foarte rar, poate în mediul intim, acasă – sau cu puținii prieteni pe care-i avea, acum simțea și el nevoia de sentimente umane: tovărășia cuiva, râsul unui copil, înduioșarea în fața suferinței în general umane, în primul rând - sau, ori de câte ori vedea un năpăstuit al soartei, un accident – sau altceva de genul acesta. Poate chiar îi părea rău că nu văzuse astea – și nu fusese așa mai înainte – se gândea să facă chiar acte de caritate – natura umană se trezise în el. Dar – până una-alta – trebuie el mângâiat cu o mică atenție.

Stau, aşadar, la o masă – lângă încăperea care părea un atelier curat. Câţiva tipi – haine maro şi cenuşii – feţe rotunde, tunşi scurt sau cu chelie, decenti şi serioşi în gesturi – tipul tehnicienilor din domeniul industriei – se foiau prin faţa atelierului. Unul – ca orice şef – îl cicălea, certa pe altul: neîndeplinire de sarcini de serviciu, mă gândii eu. Umblau de colo-colo, e firesc să fie agitaţia asta unde e şi activitate ordonată, eu stau la masă, înainte de a urca pe strada care începea dincolo de clădirile respective, văd pe masă trei bucăţi de plăcintă nu prea mari, în hârtie, resturi cum mâncaseră cei din atelier de la bufetul din apropiere. Tocmai vroisem să-mi cumpăr şi eu una – aşa că nu mai e nevoie, îmi adun forţele mâncându-le, înainte de urcarea finală - „saltul” pe care trebuie să-l fac să ajung la casa funcţionarului – pe care cred că o voi găsi cumva...

Doru I. Pop, 4 octombrie 2019, Ferneziu

Călătorie 4

- Întoarcere acasă -

Fusesem să văd de angajare la mina Baia-Sprie – se putea tot, să intru în mină, prin rampa puțului, echipat de miner – eram tânăr, era vară – dar nu, aveam o mină mult mai aproape – acolo unde locuisem zeci de ani – în partea de Nord-Est a municipiului Baia Mare, mina H...,

Așa că cobor de la mină – drumul trece prin păduri, e iunie, într-o zi de duminică – puțină răcoare, puțin umed – aerul – iar de jur-împrejur blocuri imense de verdeață – adică verdele compact al pădurii, cauzat de numeroși copaci care parcă formau un zid de nepătruns, de un verde crud – pădure tânără. Erau la oarecare distanță de drumul simplu care cobora, șerpuia, în desfășurarea lui – ca și cum ar fi fost și tăiată din ea – porțiunea până la drum – iar cum se desfășura, „desfăcea” drumul, cu curbe - sus, deasupra copacilor, când, chiar în față, mai la dreapta sau stânga – ca și cum ar fi fost dincolo de pădure – se vedea câte un vârf de turn sau de monument din lemn – mai înalt decât copacii – dar din lemn maro sau negru, înnegrit de ploii.

Noi tot coborâm – o luăm la dreapta, adică drumul, trebuie să ajungem într-o poieniță, unde are loc o sărbătoare, un festival de duminică, cu oameni îmbrăcați de sărbătoare, tarabe cu nimicuri de vânzare, zgomot, veselie: om la om trage. Deocamdată coborâm șoseaua spre partea de Sud-Vest, oarecum, a pădurii care e peste tot – puțin mai precipitată coborârea, după cum e înclinat terenul – sunt cu un grup de tineri – *dar ce e lăsat*

în urmă, e bun lăsat – căci parcă simțim nevoia să ne îndepărtăm de locul acela – cum te prinde adesea simțământul acesta, *de regret față de ce n-ai făcut*, dar și *de teamă față de viitor*, o tristețe îți învăluie – ca o ceață, coborând asupra ta – sufletul, gândindu-te la nerealizări, la trecerea timpului, la condiția umană, în general – dar tot coborâm.

La un moment dat, pe partea stângă a drumului sunt coșuri fixate pe suporti metalici – pentru mizerie, din acelea lungi, ca un cilindru – care pot fi ușor manipulate – dar și răsturnate, în batjocură, chiar, pline cu mizerie. În unul din ele e o arătare ciudată, o ființă stranie, care era cam așa: înălțime circa un metru, era un ciudat amestec între om, pasăre, înger, putând fi numit omul-pasăre, omul-liliac, omul-vampir, omul-diavol, prin faptul că era siluet, aducând a om – unul care nu se-ngrășase, avea umeri înguști, față ovală, o mustăcioară subțire, păr scurt, niște cornițe, nu prea lungi, dar ondulate, ca din sârmă groasă, apoi două aripi la fel, cum ar porni două bastoane – sub formă de L rotunjit la colț, din umeri. Partea de jos a corpului – fiind în coș nu i se vedea - poate nu avea decât un singur picior – un fel de suport pe care sta; în rest – deși nu știam ce putea să fie, era viu, deși aproape nu se mișca, de serios ce era – avea demnitatea lui – vedeam asta pe chipul său. Există în realitate mulți oameni care arată astfel – din etniile conlocuitoare, mai ales – dar care compensează lipsa forței fizice printr-o seriozitate și o demnitate a castei mecanicilor, buni meseriași, serioși, simpli, muncitori, chiar – dar căroră nu-ți venea să le intri în câmpul lor existențial – batjocorindu-i - și nici fizic, atingându-i.

De data asta, unul din noi – un tip tânăr, ironic, plin de energie – și știți cum sunt românii, câte astfel de calități posedă –

dacă ar fi să se pună pe rele și să le iasă „pasența” – adică ironia, răutatea – îl lovește peste față, îl împinge, poate chiar îl scuipă – în orice caz îl brutalizează, știind că nu poate să iasă din coș; ciudata ființă e afectată de asta, se vede pe ochii și pe fața supărată, pierzându-și aspectul împietrit al chipului – parcă ar vrea să protesteze, zicând ceva și mișcându-și corpul, la cele întâmplare, poate chiar să plângă, apoi.

*

Coborâm mai departe, dealul dispare, pădurea persistă, adică o pădure de câmpie, poate fi la marginea unui oraș – noi trebuie să ajungem acasă, în cartierul F. al orașului Baia Mare – dar, deocamdată, undeva în dreapta drumului, acolo unde nu-i pădure - chiar lângă acesta – o clădire lungă , perpendicular pe șosea – din zid, un zid alb, de bolțari tencuiți, plus multe geamuri, adică aproape un „teren” întreg de termopan prin care se vedea înăuntru.

Intrăm, suntem bine primiți, de patron chiar, e bătrân, iar clădirea e un fel de instituție de binefacere – are și cantină. E calduș, un aer plăcut, miroase a mâncare îmbietor, iar patroana între două vârste, în halat, fund bombat, scos în afară, i se vedea tot formatul de excepție prin halatul semitransparent, pregătea ea însăși mâncarea – trebăluind la bucătărie, lângă parapetul – bufet care o despărțea de sala de mese.

Va trebui să mă acomodez, rămânând acolo – și să mă pun bine pe lângă bucătăreasă – dacă voi vroi să răzlesc și să trăiesc în continuare...

Doru I. Pop, 12 octombrie 2019, Ferneziu

Justificări 2

- Explicații -

Coboram în satul natal dinspre coama unui deal care însoțește localitatea până înspre oraș – pe lângă casa unui vecin, Gheorghiță.

Când ajung pe câmpul din fața râului – acolo unde fusese cândva vechea casă părintească, acum străbătut de o șosea care coboară din oraș prin sat, spre satul vecin, apoi, doi oameni, adică doi colegi: vecinul sus-numit și altul, de la oraș – Toma M., poreclit Al lui Toma, care nu vede bine cu un ochi – ambii cu barbă: sunt în drum – poate în timpul serviciului – iar eu, știind c-au lipsit – cel puțin unul din ei – ar trebui să-i întreb. Adică îi văd din nou la lucru – viața își reia fluxul normal, dar, de multe ori i-ai putea jigni – să-l întrebi – pe oricare din ei – de ce-a lipsit, de ce poartă barbă – în cazul în care i-a murit cineva – îl saluți – totul se subînțelege, îți este destul(ă) prezența lui aici, iar pe celălalt, dacă-l întrebi: - ți-ai luat concediu, având afaceri sau simțindu-te obosit – iar s-ar putea să nu-i pice bine, amestecându-te în treburile lui, lezându-i personalitatea – așa că îi saluți doar și, înțelegător, mergi mai departe...

Doru I. Pop, 25 octombrie 2019, Baia Mare

Insistență costisitoare

Într-un subsol, seara sau dimineța – al unei clădiri care putea fi orice, dar poate, mai sigur, o instituție de stat, mă pregăteam să fac curățenie. Și aici era cald, la fel ca afară, unde era un aer plăcut – eu nu aveam nici o grijă – eram tânăr, între două vârste, făceam unele plăceri ale vieții, fumam, beam, adică, atât cât puteam duce.

Chiar în capătul din fund, cum coborâsem de pe o scară de metal, fixată la gura rotundă din placa clădirii – important era însă, subsolul – acolo aveam treabă. Nu mă complexa faptul că eram într-un beci – mă simțeam chiar bine.

Sunt chiar în partea din fund, spre Nord, Nord-Vest, oarecum, mă pregătesc să-mi încep activitatea, când aud voci și văd că vin câteva persoane, împreună cu colegul Giovanni, Johnny, poreclit, de mine, Ion Bocșa, deoarece era rigid, nu-i plăcea să i se spună Nelu, deoarece lucrase dincolo – deși hămesit, ca orice român - aluzie la faptul că-am luat într-o zi masa cu el la o pensiune – stătea aplecat pe spate, rezemat pe călcâie, parcă. Deși trecuse de prima tinerețe, era neobișnuit de avar, parcă era un șoarece mare, cum se uita întrebător când îi pomeneai de avere – plus preocuparea permanentă de a agonisi. În rest, băiat de treabă, bun la suflet, puteai vorbi cu el orice, să-ți descarci sufletul – dar numai teoretic, din păcate, ca la mulți – la majoritatea, de fapt – români.

Vin spre mine, Bocșa se uită fix la mine, parcă e un șoarece mare, are o privire serioasă, dar și ironică, puțin, parcă și

spune ceva – îi apostrofez și eu cu câteva vorbe, dau să plec spre partea opusă – spre ieșire, printre ei, produc un fel de vânzoleală, ca un curent de aer și văd că Giovanni pică pe spate. Cade și nu mai mișcă, rămâne cu fața spre cer, spre tavanul-planșeu de fapt, cu ochii deschiși. Eu trebuie să plec de acolo, să nu fiu acuzat de decesul său, ceea ce și fac, o iau spre ieșire. În partea aceea a subsolului – sub gaură, unde-i și scara, mă așteaptă fostul coleg Kari – gras, diform, cu o pereche de ghete moi, ascuțite la vârf. Cum sunt în papuci de casă, va trebui să-i abandonez și să trag acea încălțăminte pe picior. Încerc – dar nu reușesc – trebuie să mă grăbesc sau să iau încălțămintele în mână și să urc scara – deși fierul acesteia îmi va jena picioarele, cumva – și să plec...

Doru I. Pop, 16 noiembrie 2019, Baia Mare

Speranța

Dincolo de satul natal, peste câmpii întinse, spre Răsărit, ne deplasăm în noapte, câțiva inși. Ceva se produce în depărtări, ardea ceva, sau o încăierare între oameni, o vânzoleală, o schimbare de situație, în caz c-ar fi altercații politice – iar noi eram extrem de curioși să vedem ce este.

Nerăbdarea de a ajunge acolo e atât de mare, încât îți dă forțe nebănuite, plus sentimentul, o curiozitate bolnavă de a vedea totul – nu mai ești obosit în asemenea cazuri – tot ce iese din tiparul zilnic, te îmboldește să te grăbești într-acolo.

Dar cu cine eram? Eu, cu un fost coleg de școală generală, unul Radu, mic, negricios, față rotundă, nas cârn. Acum, săracul avea numai un picior. Și acela se termina cu o bucată de lemn, parcă era picior de scaun, iar celălalt era scund, căci îl avea și pe al doilea, dar îi ajungea doar până la genunchi; la fel, subțire – spre vârf – apoi ciunt, parcă ar fi fost smuls, retezat.

Îl duceam, parcă îl târam după mine, ținându-l de mână – și la 45 de grade – parcă el ar fi dorit asta, adică ca și cum s-ar fi putut deplasa pe jos – iar eu să-l ajut – părea o imensă focă – cum îl duceam așa. Realitatea era că era un mutilat – nu se putea numi om întreg – dar ca speranță, ca dorință de a fi între oameni – era intact, poate prea întreg – cum dorea să participe cu noi la evenimentele din jur, adică vorbea, râdea, se bucura cu noi împreună, ca și cum n-ar fi fost infirm. Căci, de câte ori în viață, după mari nenorociri, care le știrbesc integritatea fizică sau psihică, persoanele în cauză continuă să se considere semenii de-

ai noștri, cu toate părțile și însușirile umane întregi; căci, dacă și-ar da seama că nu mai sunt și că nu vor fi niciodată oameni, cred c-ar înnebuni de disperare: unul dintre atuurile sublime ale existenței e că nu vrem să ne dăm seama de nenorocirile noastre și mergem înainte – și nici de destinul final.

Mai tragic e însă, că mulți dintre cei însemnați de soartă, pe drept sau accidental – cum se spune în popor – în loc să-și găsească loc între noi, așa cum sunt, să se bucure de viață, de faptul c-au scăpat teferi – continuă să aibă o fire rea și să facă escrocheriile pe care, datorită caracterului, le-au făcut înainte: pedepsele n-au fost un avertisment pentru ei. Personal, cunosc câțiva. Nu degeaba se spune, astfel, că cei însemnați de sortă sunt oameni răi...

Doru I. Pop, 30 noiembrie 2019, Baia Mare

Mărturisire 1

Sunt în Ilba, renovez o cameră într-un cămin de nefamiliști, undeva la etajul 1, unde urma să locuiesc. E iarnă, dar o zi plină de lumină, o strălucire nefirească pare că există în atmosferă – așa cum numai iarna poate fi și de la luciul zăpezii – dar în rest, liniște în jur. Era în jurul amiezii, când te bucuri de viață, de căldura din jur – chiar și iarna – de tot ce-i plăcut în existență. Oricâte necazuri ai fi avut, rămân în trecut, tot îți propui să le elimini tu însuși din viață, printr-o altfel de conduită – să nu mai faci și să vezi răul – nici față de tine, nici față de semenii.

În încăperea intră Păianjenul, vecinul de la țară, foarte ahtiat după agonisire și ciupeli necinstite. Convenția inițială era – deși nu convenisem (la) nimic oficial cu el – să pun o vorbă bună la cumnatul, pentru bucata de pământ care trecea dincolo de râu, nu cine știe câtă – 8 ari – din pământul nostru, lângă proprietatea lui – să-i rămână lui, contra cost, desigur. Cum cumnatul nu a fost de acord – acesta fiind hrăpăreț – să nu mai dorească și altceva – nici eu nu trebuia să-i dau verdictul, pozitiv pentru Păianjen – mai mult, cu trecerea timpului, m-am sustras din afacere.

Așa și acum: brusc, îi zic tipului: eu nu mai am nimic acolo, am luat 33.000 de Euro, stau în altă parte. Acum nici n-ar trebui să știe unde – mă căutase la o locuință veche unde stăteam, de fapt, așa că-i dau de înțeles că stau în oraș; important *e să-l conving*, să-l îndrum pe o pistă greșită în ceea ce privește

identitatea mea, apoi să-i dau de înțeles că n-am nimic de-a face cu cei de la țară - așa că nu-l pot sprijini, intervenind pentru el.

Prin urmare, după ce-i spun toate astea, extrem de convingător, chiar el dă aprobator din cap, zicând: deci ai locuință în oraș (și nu aici unde de fapt urma să locuiesc – mă gândii eu, bucuros) plus cea din Ferneziu, veche; e bună această pistă greșită – să creadă că o am și pe aceea, dacă n-aș avea-o, adică locul să nu aibă valoare pentru mine – dar el să creadă asta – inducerea pe o pistă greșită – se numește asta – de câte ori în viață n-am recurs la asta – doar nu botezi cu nimeni – asta-i expresia. Când nu puteam merge la o nuntă la țară, zicem c-am avut o petrecere la oraș – și invers- cine ar mai fi știut – sau, dacă-mi cerea cineva bani, ziceam c-am investit la țară, dacă persoana era citadină – sau invers. Mai grav ar fi fost dacă s-ar fi adunat toți – prin absurd – și m-ar fi pedepsit prinzându-mă cu minciuna. Dar așa-i omul – minte odată din plăcere, apoi, mult amplificată acea țâșnire a sadicului, din nevoie. Cum te-ai putea apăra altfel, dacă nu oscilând printre evenimente?

Doru I. Pop, 4 decembrie 2019, Ferneziu

Intervenție tardivă

Suntem în casa de la țară mai multe persoane: eu și sorămea printre altele. Era o zi de primăvară – imediat după topirea zăpezii, când pământul apucă să se zbicească – e plăcut și simplu, în general – un aer calduț în atmosferă – numai câmpii nesfârșite, fără iarbă, monotone oarecum – dar uscate.

Poate suntem și-ntr-o zi de duminică – ne odihneam, aveam nevoie de asta – n-ai ce să faci altceva, poate mai mănânci o supă fierbinte, mai strângi puteri, asta e, când, brusc, suntem martorii unui fel de invazie. În spatele casei e o livadă, un teren care ne aparține, destul de întins, cu șiruri de copaci frumos orânduite care porneau de la casă. Mult în fund, de fapt, ultima treime a terenului – aproximativ – ne fusese luată de stat și dată cuiva, să-și facă casă – o vilă rămasă neterminată până azi. Dar nu-i purtam pică – asta era realitatea.

Spre acea casă se-ndreptau dinspre câmpie – adică dinspre terenul fără case din jur – care se-ntindea spre Răsărit și Nord – casele mai erau doar câteva spre Nord-Vest – acolo se prelungea satul – dar nu avea importanță asta – așadar, din direcții diferite, se îndreptau spre casa aceluia – numit Nicu – câte două-trei persoane constituite în grupuri, câteva grupuri așadar. Intenția era clară: de jefuire. S-au mai văzut în istorie invazii: invazia popoarelor mării, a popoarelor din stepă, din Nord, etc., așa că nu mă miră acum acest eveniment.

Pe vreo două-trei tinere – erau de la oraș – din orașul apropiat Baia Sprie, le trag pe geam în casă, prin spatele casei, căci sunt voioase, puțin grăsuțe, îmbrăcate simplu – s-ar distra

fetele. În acel timp, însă, mă cuprinde și teama: să nu ne invadeze și pe noi – așa că trebuie să anunț poliția din comuna – reședință D. – să vină cât mai repede. Încerc să telefonez de pe un telefon mobil , care – deși clasic, cu butoane – nu e fix, adică tot sar pozițiile tastaturii, încât nu reușesc. La un moment „verdele”, cel pentru apeluri e în partea de sus, deși era acolo în stânga, unde era normal să fie; nu știu de ce nu este o regulă sau mai multe – dar ultrafixe în orice domeniu, de la ce poți să greșești în relațiile cu semenii – ca exprimare, de exemplu, ca luare de obiecte, bunuri și până la folosirea muncii salariate și nu prea oficiale și până unde, în sus. Se poate jongla între anumite limite – până la inclusiv calitatea materialelor din care se fac hainele, încălțăminte, etc. Dar, vai, mă tem că-n „democrația capitalistă” totul e permis – în limite mult mai largi și până la urmă noncalitatea și toți escrocii au câștig de cauză.

La fel și cu regulile în sistemele informatice: susul să fie sus, josul – jos, adică tot ce-i logic și convențional să fie însemnat cu o anumită culoare și poziție – să fie astfel accesibil.

Ies așadar în fața casei – în jos înspre sat, oarecum, pantă. Puteam foarte bine să fiu și-n fața bisericii imense din comuna Șișești, unde este o pădurice pe terenul care coboară în pantă spre râu. Acolo sunt urmele unei biserici vechi, câteva pietre mari, pe care s-ar fi găsit inscripția 1050 – de când ar fi putut data – dar cu cifre romane, care, după cum se știe, sunt reprezentate prin litere. În rest, aici terenul e puțin pitoresc și prietenos, coboară spre râu – care el însuși coboară de pe vârfurile de dincolo de biserică, acele povârnișuri – parcă concave, brăzdate de câte un gard, foarte puțin remarcabile și pitorești - spre deosebire de cele care continuau spre Sus- Sud-Vest oarecum, mai domoale, mai

prelungi, mai frumoase oricum - și, dincolo de care se zăreau satele din jur, plus culmile care se prelungeau până spre municipiul Baia Mare. Poate imensa panoramă care se deschidea astfel spre Apus făcea să privești într-acolo cu încântare, atât ziua, cât și seara, când era timpul unui apus de soare.

Puteam fi acolo sau chiar în fața casei natale, doar, atât că terenul înclinat, pe care nu erau case, nimic, cobora spre sat – sau, mai bine-zis spre Sud-Sud-Vest. Era străbătut de drumuri de căruță - acele urme - câteva paralele, în pământul nici moale nici tare, dar nepietruit, rămase de cândva.

Aud brusc zgomot - și vin dinspre sat, cum ar veni, orientativ - numeroase mașini mici, simple și-n viteză. Cineva - erau câțiva oameni mai în vârstă ici-colo - îmi explică că e o razie pentru prinderea unor infractori. Acum am o explozie de bucurie care mă încearcă pentru o clipă: bănuiesc că e vorba de infractorii din casa din spatele casei mele, care tocmai fusese atacată - dar nu - era vorba de urmărirea unor infractori cu droguri și valutiști.

Cum, chiar înainte de asta reușisem să iau legătura cu Postul de Poliție Dumbrăvița - spunându-le: trimiteți la capătul satului U. un echipaj, nerăspunzându-mi atunci, acum mă sună și o voce de femeie - polițist - fie ea vopsită, senzuală, cu corp de excepție sau nu, cum umblă majoritatea polițistelor azi - dar femeie - în orice caz - și-ntr-o vârstă, sau puțin plinuță, îmi comunică: Vă vom trimite o mașină cu echipaj, la locul cu pricina, dar durează o oră, o oră și jumătate până să ajungă - deși nu erau decât vreo șase kilometri de acolo, mă gândii eu întristat...

Doru I. Pop, 18 decembrie 2019, Baia Mare

Speranța 3

Un bloc puțin mai mare decât altele din puținele care se construiesc azi, numite „miniblocuri” - pentru oamenii cu pretenții, bărboși, în general, îmi oferă și mie un apartament, adică acolo aveam locuința. Situată la un etaj, pe colț, unde se unea latura de nord cu cea de răsărit, aveam tot timpul lumină - adică nu chiar tot timpul - dar, prindeam răsăritul de soare, asta era important, îmi insufla optimism, entuziasm oarecum.

În rest, locuința era foarte scumpă, dădusem o groază de bani pe ea, nici nu se prea merita și nici nu voiam să mă gândesc la cei care iau locuințe în rate: sunt sclavi o viață. Dar aparențele înșeală: vor să fie proprietari, afișează un aer de oameni mulțumiți, stăpâni de sine - dar cu ce preț! ...

Apoi, blocurile respective erau construite prin retragere, adică fiecare etaj avea cu o locuință mai puțin la margine, astfel că tavanul tău era terasa celui de deasupra - partea rea era, aici, că acoperișul era acoperiș - se știe asta - dar cu tavanul oricât ar fi de gros izolat, dacă nu pătrunde apa, umezeala, pătrunde frigul; o astfel de locuință era și a mea, așezată pe colț. Mă mângâia faptul că camera mare, tocmai pe colț, și care putea fi numită, pe drept cuvânt salon, era luminoasă, spațioasă și avea de jur împrejur - cum ieșeau afară, adică dădea direct pe niște balcoane - o terasă care o înconjură.

Vin de undeva, intru în apartament și-n salon și văd că ușa care dă în balconul din dreapta e deschisă. Afară e un ger năprasnic și cum bate și vântul, acesta pătrunsese în cameră - un

curent puternic de aer care mi-a băgat nenumărate frunze uscate , mari, de un verde șters, care parcă ar fi fost undeva în fân, tari, lucioase, proaspete oarecum, prin acea soliditate a lor - nu scorjite, nu se sfârâmau. Un interval - un culoar întreg de la ușa balconului, de-a curmezișul camerei până la hol. Nu știu de unde le-a putut aduce vântul, deoarece afară era doar zăpadă înghețată - iar copacii nu aveau asemenea frunze mari neînghețate. Nu știu cum să închid cât mai repede ușa balconului să opresc pătrunderea frigului, a vântului.

Sunt pe Bulevardul Traian, acolo unde încep primele blocuri masive, adică înalte și lungi - nu turn, dar cu multe apartamente. Parcă privesc de undeva de sus - din primul - căci la baza celui de-al doilea - cum cobori pe dreapta, sunt oamenii care lucrează la Fabrica de avioane, adică cei care așteaptă aici autobuzul să-i ducă acolo la muncă. Deși e a doua zi din an, lucrează și văd, destul de tineri, unii cu blugi, alții cu pantaloni de trening, dar doar în bluză și cu o bocceluță, o geantă mai mică, legată la gură cu sfoară. Își duc merinde în geanta de dimensiuni reduse și vor să pară indiferenți, așteptând autobuzul care-i va duce la lucrul care-i va separa pentru opt ore de lume, de civilizație, de societatea liberă - acolo trebuind să-ndeplinească un ritual cu alte legi și eforturi.

Se lucrează, așadar, sper să vină și iubita mea în stație - să meargă și ea la lucru.

*

Sunt într-un apartament în lucru în ultimul bloc din zona respectivă, la etajul 1. Locuința e în renovare, un țăran, electrician, are sarcina de a trage firele electrice pe jos, înainte de

celelalte refaceri. Undeva, aproximativ la mijloc, e un punct principal de unde sunt trasate numeroase șanțulețe în toate direcțiile, pentru viitoarele cabluri. Aici trebuie prins un fel de nod - un manșon, sau punct central de unde pornesc firele. E un fel de corp rotund, cu orificii destul de mari, pe lateral, vreo câteva doar, iar într-un loc un fel de mâner, o prelungire cât o palmă. Seamănă cu un ceas - forma lui - să vă faceți o idee.

Acum, câte ceva despre electrician: face parte din tagma oamenilor care umblă veșnic în salopete - albastre la culoare - care chiar dacă le are curate și nu fumează, mai bea în schimb câteodată câte un pahar, fie chiar și la serviciu; în schimb, foarte activ, îl caracterizează, ca pe orice român, o ploconire excesivă în fața șefilor.

Așa și acum: așez obiectul respectiv în locul format, scobit pentru el, cu mânerul spre nord-vest - așa socotesc că e bine, dar el îl ridică și-l mai pune o dată, apăsându-l în betonul moale, dedesubt, ca și cum ar vrea să-mi arate că gestul său e valabil, finalmente....

Doru I. Pop, 2 ianuarie 2019, Baia Mare

Călătorie spre casă

Sunt în curtea bisericii din satul natal, un teren întunecat, fără iarbă pe jos, bătătorit de toți câți se adunaseră aici.

O masă lungă, din lemn - scânduri de brad nerindeluite și picioare în formă de X deasupra ei, coroanele imense ale câtorva tei, castani sălbatici, frasini imenși.

Grupuri de oameni, ici-colo, o atmosferă simplă, tăcută, părea mai degrabă să fim în anii '50, când se făceau adesea adunări, ședințe, întruniri ale oamenilor foarte des pentru a pune la punct detaliile unei lumi care tocmai se năștea.

Dacă atunci erau necesare acele adunări, acum nu era cine știe ce forfotă - doar vreo doi-trei funcționari la masă, scriau și câte un om se apropia, era „rezolvat”, se retrăgea la loc. Aș fi cerut și eu un loc de muncă, dar mă rușinez, deoarece lângă mine era vecinul R - un Arnold ratat, înalt, slab, cu ochelari și nevastă-sa, cu un picior mai scurt, șchiopătând. Sunt foarte calmi, calculați ca orice modești care nu au făcut nimic toată viața, siguranța cu care-i ține statul le dă aerul acesta, plus că au timp berechet - așa că stau gură-cască să vadă doleanțele oamenilor.

Mă rușinez și renunț și plec spre casă. Ies din incinta bisericii și o iau drept înainte, pe drumul care duce printre case, care va trece undeva râul spre casa mea, situată dincolo de cursul apei.

Aș putea și s-o iau la stânga, e un pic de teren între biserică și râu, să trec acolo apa și să o apuc pe calea aceea în sus, tot înspre casa mea.

Dar o iau pe primul drum, mi se pare mai aproape, mai la îndemână, deci chiar dacă înainte de a trece râul va trebui să trec pe lângă casa Păianjenului, un hrăpăreț și un zgârcit cum rar vezi - n-aș vrea să dau ochii cu el. O iau, așadar, pe drumul asfaltat în sus, drumul urcă lent, trece de jumătatea distanței dintre biserică și râu, merg liniștit când, brusc, din partea opusă vine spre mine Horia, una din persoanele cu influență din sat, un tânăr șofer cu rabă de transport al minereului. E tânăr, blond, zâmbitor - așa-l zăresc la volan și urc, chemându-mă, să mă ducă el până acasă.

Dar nu întoarce s-o ia în continuare spre râu, ci tot merge foarte repede pe drum în jos - eu nici nu apuc să văd - urcasem, în benă - un fel de dubă, mai degrabă - când văd că oprește dincolo de apă - în cealaltă variantă - tocmai lângă gardul familiei Ardelean; gard de lețuri înnegrit de vreme, plus numeroase acareturi în curte, tot din lemn, vechi, adică două șuri, trei șoproane - pe care le zăresc printr-un fel de geam fără sticlă, distinct, în aerul de afară.

Eram aproape de unde plecasem, atât doar că trecusem râul - aluzie la faptul că ieri, chiar oprisem cu cumnatul acolo - să-și ia laptele de la familia respectivă. Bătrâna de acolo - foarte în vârstă era și bolnavă.

O iau pe jos, nu peste mult timp râul face o curbă, drumul continuă drept, dar în curba râului sunt bolovani, și-n țărnam pentru a împiedica eroziunea; în rest, apa e curată și rece, bănuiesc eu, după cum se vede prin ea până la fund.

Una din verele mele, brunetă, păr negru, creț, corp de adolescentă, musculos, pantaloni de costum maro, pe corp, slip roșu dedesubt, limpezea haine încă cu o față grasuță, în acel loc. Îmi place de ea, mă uit la corpul ei de excepție, totul era (la ea) natural, exact ca-n anii '80 și-i zic:

- Apa, răceala acesteia te-nmoaie, e firesc, la care ea-mi răspunde:

- Nu, mă-ntărește, chiar și la sex.

După care, ea locuind două case mai jos de noi, zice să mă duc să-i spun fratelui ei, scund, serios, cu mustață - care a intrat în politică - că-mi exprim adeziunea față de el.

Deși îl cunosc de-o viață, nu pot face asta, deoarece ar însemna să-i recunosc valoarea, c-a devenit politician, e cineva, așadar, iar eu, deocamdată, îs un nimeni

Doru I. Pop, Baia Mare, 4 ianuarie 2019

Revoltă eșuată

Într-o zi seacă de primăvară, cu vânturi reci încă, bătând în rafale scurte - era april, coborâm în subsolul unei clădiri de beton.

Trepte simple - lungi - cum au unele instituții de la un nivel la altul, din beton, desigur și cenușii, la culoare.

În față - cum ajungem în subsolul nu prea înalt, dar călduț și iluminat - cu un aer intim, plăcut - era o ladă imensă din lemn, de un verziu spălăcit, deschisă. Înăuntru arme de diverse mărimi, puști, pistoale, pistoane, doar de la unele agregate, încă câteva mărunțișuri - piese de arme, adică.

Cineva - care venea după noi - eu eram cu câțiva colegi, muncitori, oameni de rând, deci - ne spune că sunt din deceniul 4 - adică din anii '30, când Europa fusese plină de revolte, astea au aparținut unei grupări socialiste care n-a mai apucat să dea o lovitură de stat (aluzie, poate și la faptul că un coleg mi-a povestit că-n Spania bea doar vin cu 50 euro sticla, rămas de la gărzile lui Franco - adică ce privilegii aveau față de ceilalți muritori de rând, orice putere corupe, cea totală mai mult, poate în mod absolut, zicea cineva; și cea capitalistă, desigur).

În stânga, dincolo de ladă, lângă perete, sunt înșiruite haine de zugrav din acei ani: pantaloni și bluze negre și verziu, în stare bună, doar cu pete de vopsea ici-colo. Iau și eu câteva, chiar îmbrac o pereche, e senzațională acea stare de muncitor tânăr, la treizeci și ceva de ani - și, mai mult, să te simți în pielea muncitorilor acelor ani și chiar să simți atmosfera, patina epocii - căci hainele parcă aveau un colorit mai șters - ca atunci; nu că nu

ar fi fost și acum zugravi nespălați, care munceau pe brânci, soioși, fumând cât un cal fiecare (chiar mai deunăzi am văzut o echipă cu astfel de haine mânjite de vopsea, păreau fericiți în situația dată) dar, deși eu mă simt, cum zic, extraordinar, trebuie să am grijă - chiar să plec de acolo - deoarece, dacă totul era ca atunci, în anii '30 - mă tem să nu fim în chiar timpul acela și acelei grupări revoluționare să-i fi dispăcut faptul c-am intrat într-un „sanctuar” de-al lor. ...

Doru I. Pop, 24 ianuarie 2019, Ferneziu

Distrație militară - Ocupare politică -

Îmi făceam analizele medicale într-o primăvară - era în luna april - și nu știu de ce, dar acea lună emite doar energie, fie și-n intervale - dar o stare de beatitudine aproape permanentă te stăpânește, pe un fond de vigoare - și ea destul de lungă.

Dispensarul era pe un deal - pe una din acele coline care se găsesc uneori la marginea orașului, adică e un cartier mărginaș - de multe ori orașele mai mari și nu numai, au astfel de zone care fac parte din „corpul” localității - și aici viața pulsează, adică centrele, aglomerațiile specifice locurilor populate unde sunt magazine, instituții - adică noduri și din punct de vedere fizic, intersecții de drumuri, sensuri giratorii, chiar dacă blocurile, locuințele nu sunt peste tot în jur, au elemente care amintesc de civilizație. Astfel că și la marginea localităților te poți bucura de viață, de binefacerile ei - să fugi de primitivism, de necazuri, în general - frig, foame, lipsă de apă caldă, etc.

Aici, totuși, e liniște. Dealul se desfășoară cumva, de la sud-est la nord-vest; câteva culmi domoale, prelungi, pline de spini și copaci rari, cu trunchiuri bătrâne, răsucite. Natural, printre ele a crescut iarba - rămasă de anul trecut - nu-i prea mare, tăvălită la pământ - iar prin smocurile galbene, imense, crește cea nouă, firavă.

La baza dealului, paralel cu acesta oarecum, un drum de țară, pietruit, uscat. Duce tot spre nord-vest, firește. Dincolo de el, terenuri accidentate, câmpii care se pierdeau în zare, locuri bune de depozitat moloz sau de mânat turme de animale, să găsească ici-colo iarbă: porci, vite. Mai departe, spre sud, sud-

vest, puteau fi numeroase localități cu oameni și destine necunoscute pe veci, mie - oriunde în acest nord de țară.

Dar eu sunt chiar sus, la marginea dealului, cum venisem dinspre est - cum aş apărea în cadrul acesta cu cele descrise mai sus. E o clădire simplă, cu etaj, netencuită, gri-gălbuie la culoare, un dispensar cu personal aferent. Acolo mi se ia sânge - fac analizele - iar o asistentă tânără îmi și dă verdictul: ai sindromul C - adică „abuz” de glucide și lipide în sânge - mă informă ea. Mă neliniștesc, deoarece nu știam să am așa ceva - la ultimele analize acestea mi-au ieșit perfect, încât și doctorul s-a mirat.

Plec mai departe, adică cobor dealul spre șoseaua prăfuită, mă uit înspre drum - oarecum, de sus, mai ales printre crengile copacilor, totul pare mai interesant, sclipitor, parcă o aură a calității, datorată distanței până la punctul privit acoperă peisajul, înlăturându-i defectele. În poze, care reprezintă reportaje de călătorie, de multe ori se obișnuiește acest procedeu: peste câte o creangă de copac sau coroană - așezată în prim-plan - se fotografiază o localitate situată în vale, în depărtare - prilej de visări, de dulci nostalgii și utopii - mai ales dacă privești fotografia după ani și ani.

Privesc în jos, în acel april sec, pe drum trec rabe înspre nord-vest, nord, pline cu nisip și pietriș, făcând zgomot și lăsând în urmă dăre de praf; normal, activitate umană, duceau undeva materiale, pentru construit, pe vreun șantier. Mă bucură și liniștește asta, oarecum, le văd și numărul distinct, în spate: 31 CJ - și fiecare ce număr avea, după inițiala județului aparținător, Cluj.

În dreapta, tot pe deal, cam pe la mijlocul lui - raportat la distanța de jos și până la coamă - sau de unde venisem - e o clădire masivă, cu trei etaje, un fel de palat. Cum era în pantă,

partea de jos era cu fundația înaltă, să contracareze diferența de nivel, dar în sus se îngusta treptat. Părea masivă - semăna oarecum cu reconstituirile Palatului din Knossos - Creta, atât doar că avea o culoare gălbuie, parcă cu vopseaua ștersă de pe pereți, iar ferestrele-i lipseau. Spre est, pe una din fațadele alungite, cum venisem, avea două orificii negre - mari - unde au fost cândva geamurile. Acum era întuneric în cadrul lor - clădirea nu mai funcționa - fusese probabil o instituție care înflorise în anii '60, poate; în istorie, pe nedrept, clădiri impozante și importante ajung astfel: perioada lor de glorie trece.

Dincolo de ea, după ce o „depășesc” pe drum, urc din nou, pe deal, prin lăstărișuri, spre creastă. În dreapta mea, zăresc brusc un om, un om simplu, uscățiv, cămașă albă cu mânecă scurtă, sub care i se vedeau mușchii. Părea a fi miner sau constructor. Deși avea în jur la 45-50 de ani, nu-și schimbase forma athletică, atât doar că pielea feței avea riduri, se zbârcise, suferise, așadar o implozie, adică schimbări în cadrul formatului corporal inițial, în rest, nimic.

Îl întreb unde suntem, adică nici nu apuc bine să-i adresez întrebarea, căci îmi răspunde: Prigonia, Ucraina. Adică acea țară anexase acum și această zonă, așa ar fi rezultat din afirmația lui - dar nu pot să cred, căci văzusem mașinile cu numere de Cluj - România, plus că, îndată ce-a pronunțat acel cuvânt m-am și gândit la verbul a prigoni, care ar fi putut proveni de la slavi direct, adică pe acea filieră să ne provină din fondul indo-european.

Îmi repetă afirmația și acum încep să înțeleg că toată regiunea de la nord de Alba - inclusiv județul Cluj - fusese anexată țării vecine - și cum se-ntâmplă în unele cazuri, noua putere nu a apucat încă să-și extindă autoritățile și simbolurile -

să le înlocuiască pe cele vechi, adică. Așa că românii - săracii de ei - mai aveau iluzia că sunt liberi încă, că mai există ca țară , făcând activitatea ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Doamne, câte invazii au avut loc în istorie, de câte ori ocupantul (n)-a dat dovadă de cruzime și perfidie. Dar, dincolo de asta - nici o ocupare n-a fost demnă, trebuie, totuși, să vedem ce-a rămas de la fiecare - acel pozitiv care a fost, totuși, că negativ a fost, din păcate; nu trebuie să ne cramponăm de false iluzii sau speranțe - căci, înguști ideologic, putem vedea într-o direcție, doar - și nu răul din jurul nostru, adus de străini. Sau să nu vrem să vedem - fiind atât de tâmpiți - pe cei care ne fac rău, adică gura care mușcă, mâna care lovește - să ne supunem nejustificat, să-i adulăm - printr-un reflex invers al aprecierii situației.

Azi, însă, din păcate, răul vine din Vest.

Doru I. Pop, Baia Mare, 3 februarie 2020

Permisuni

Sunt în dormitorul adolescenței mele - cel de-al doilea - din anul al II-lea de liceu, când nu aveam personalitate, paradoxal, treapta a II-a, adică anii III și IV i-am făcut umblând de acasă - adică făcând naveta - deși nici acolo situația nu era prea roz - dar atunci slab, la cheremul celor tari, eram la internatul acelei școli sportive.

Acum, însă, crescusem, eram un adolescent puternic, masiv, fără a fi încrezut, astfel încât, vorbind ceva de natură sexuală, unul din cei trei tartori care-mi chinuiseră adolescența, Tivadar I., în loc să-și bată joc de mine, ar fi vrut el, ori să riposteze verbal, să zică ceva - dar brusc, se oprește, cuvintele i se opresc pe buze - se temea - eu eram cineva ...

Doru I. Pop, 9 februarie 2020, Ferneziu

Răzbunare

Sunt într-un dormitor, poate al primului an de liceu, deși încă nu-i cunoscusem pe cei trei escroci-tartori, dar așa părea a fi, în formă de L, cu tineri ici-colo, tineri ai acelor ani, simplu îmbrăcați.

În fața mea, spre capătul laturii mai alungite al „L”-ului îl zăresc pe Tivadar I., escrocul: îi trag una, ca învățătură de minte, cum e subțirel, un adolescent, parcă. Apoi mă întorc în spate, în aripa scurtă a camerei în formă de L. Aici câțiva tineri - terenul e destul de larg. Printre ei și escrocul Cservenski A., cel nu prea înalt, dar musculos. Îl iau pe un tânăr cu brațele, îl ridic în sus, orizontal și-l trimit spre escroc, adică îl lovesc brusc cu corpul acelei persoane. Fusese o lovitură zdravănă care trezește ilaritate - stârnește râsul, adică, prin felul cum a fost executată. Va trebui să-l găsesc și pe al treilea porc - Ivașcu Gh. - momentan nu-i aici - dar sper să-l găsesc.

Doru I. Pop, 12 februarie 2020, Baia Mare

Şantier mobil

- Şantier naval -

Ajung undeva la margine de mare, într-un oraş-port, împreună cu o fetiţă şi mama ei - moldovence - cândva, prin anii '60.

Portul, aglomerat ca orice loc de felul acela - respectiv: nave de toate dimensiunile, cu catarge destul de complicate, ca structură - ici-colo, pe toată întinderea din faţa cheiurilor; nave mai mari, mai mici - catarge mai înalte, altele mai scunde, unele plecau, dar puţine, cele mai multe erau ancorate acolo, unele şi aproape de uscat - pe margine oameni, o margine solidă, de beton, marca limita dintre apă şi mal - iar noi priveam, odată ajunşi acolo, toată acea privelişte. Era un tablou „colorat”, dar plăcut. La un moment dat, fetiţa zice:

- Lăsaţi-mă să privesc şantierul acesta naval care se mişcă, cu vapoare care pleacă, la care eu îi răspund:

- Şantierul rămâne, doar unele nave pleacă, iar ea zice:

- Destul e ...

Doru I. Pop, Baia Mare, 7 martie 2020

Sărbătoare artistică - Recompensă artistică -

O scenă la un studio de televiziune; aer simplu, dar curat, culori deschise, atmosferă intimă, primitoare, totuși.

O artistă, cântăreață de muzică populară - și știți cum e în asemenea ocazii –totul e familiar, persoana respectivă își deapănă amintirile, prin câte a trecut să ajungă cunoscută, persoane, fapte – totul a fost pozitiv, până la urmă, parcă un consens, o aură *strict pozitivă* îi unea pe toți, de parcă n-ar exista decât oameni binevoitori, toți ar fi frați, lăcomia, egoismul, răutatea în general n-ar exista; bine ar fi să fie așa – dar religia una proclamă și alta face această ființă blestemată numită om, mai ales la popoarele barbare. Plus atmosfera de sărbătoare momentană, când negativul dispare, oamenii s-ar distra, e doar acea dorință care plutește în aer – cu specificul respectiv.

Așadar artista își deapănă amintirile, povestește continuu, se mișcă de colo-colo, e îmbrăcată în costum popular, alb, rochie largă, care-i scoate în evidență fundul bombat – deși e înaltă, cap ascuțit – adică nu-i o frumusețe; plus că acea rochie, plus combinezonul de dedesubt pot induce în eroare – adică să nu fie ceva deosebit, ca forme dedesubt – ar trebui să vezi, prima dată persoana în pantaloni, dar mă rog – când apare pe scenă, intră din stânga tot un tip îmbrăcat popular.

Puțin grăsuț, la vreo 45 de ani, păr grizonat, are în mână un coșuleț cu un singur mâner – o coșarcă – plină de bunătați.

Se mișcă vioi, e plin de vervă, povestește cum a încărcat coșulețul cu de toate, iar când să-l ridice a constatat că-l dor

rărunchii, spune el – adică folosește expresia populară pentru a desemna durerea de rinichi – așa că n-a putut lua mai multe.

Pune coșul jos, pe podele – iar artista – în prim plan, aici se deplasează chiar în fața scenei, cum ar fi chiar lângă ecran - se apleacă brusc în față, artistul îi ridică rochia și o ia pe la spate, adică plată pentru bucatele aduse.

În timpul acela, el zice: plata pentru ziua de vineri (poate pentru când urma să apară în spectacol împreună cu artista) mâine ...

Doru I. Pop, Baia Mare, 14 martie 2020

Intrare în mină

Sunt tânăr, iar afară e primăvară. Trebuie să intru ca nou angajat la mina H. – sau poate după o întrerupere să reiau activitatea. În orice caz, la transport, pe galeria principală, care avea legătură cu orizoantele de sus.

Sunt trei magistrale care aduc minereu – de pe care vin locomotivele cu vagoneti, la un colector comun. Eu trebuie să ajut acolo. E destul de greu – deși însoțitor de tren, trebuie să alerg, ceea ce văd că și face un muncitor mic, cu figură de țăran, nu tocmai foarte tânăr – dar care se deplasează foarte repede de la o garnitură la alta, prin galerii. Nu cred că voi reuși performanța aceea.

*

Ies afară din mină, deoarece am făcut imprudența să intru cu o pereche de pantaloni de trening, din bumbac, pe picior, din material subțire – eu nefiind chiar reușit genetic, poate fac mișcările mai brusc, mai nepotrivite - nu situate pe calapodul normal al majorității poporului – poate de aici și acționarea în serie a oamenilor de rând, plus obediența totală a lor față de orice putere – de mizerie și lipsa lor de pretenții, să nu mai vorbesc – pantalonii s-au desfăcut între picioare.

Merg la magazia minei, situată într-un grup de clădiri în dreapta ieșirii din subteran, la marginea curții care coboară în pantă spre partea cealaltă a incintei miniere.

O magazioneră, slăbuță, doamna N., cu o gură strâmtă, parcă e un cur de găină, săraca, îmi dă câteva jersee și pantaloni, primele din lână presată, ceilalți din catifea, ambele galben-

maronii la culoare. Câteva bucăți, împăturite, să-mi ajungă, aluzie la faptul că găsesc foarte greu blugi în ziua de azi, mărimea mea, mărime normală a oamenilor serioși.

Voi putea intra în mină odată schimbat, din nou, dar observ că butonul de aprindere al lămpii, situat în lateral pe capul acesteia, negre ambele, la culoare – lipsea, parcă fusese retezat. Nu pot să aprind lampa, astfel, plus că trebuie să trec și pe la cantină. Mai mult, nu am nici salopetă – bluză de culoare albastră pe mine, deoarece venisem de acasă, înainte de intrarea în mină, trebuie s-o iau peste hainele primite, dar îmi este în vestiar – într-un dulap, tot uit care e dulapul – mici compartimente cu plasă de sârmă în loc de uși, seamănă unul cu altul – *e chinuitor acest act al uitării* – fugitiv și superficial îmi trece prin minte numărul lui, acolo am și marca de la lampă în buzunar, din metal galben, să-mi schimb lampa – sper să reușesc – dar, mai înainte să-mi aduc aminte numărul dulapului, sper să nu fie 666 ...

Doru I. Pop, 17 martie 2020

Transfer

Clubul de fotbal „F.C.” Baia Mare fusese luat de către o firmă din lumea arabă. Sunt, desigur, și arabi cu bani și moderni. Adică acea viziune multilaterală asupra vieții - care include și promovarea artelor și a sportului, nu numai subordonare față de autorități și nimicirea fizică a adversarului - comportament întâlnit și la alte popoare primitive, din păcate.

Urcasem pe lângă râul Săsar, în partea veche a orașului, sunt case vechi, ateliere, garduri din cărămidă cu mortar peste tot - o priveliște rămasă de la civilizațiile trecute. Ajung, totuși - deși am străbătut un teritoriu vast , în zona stadionului, unde intru în zona tribunelor - sub tribune, mai bine-zis - unde sunt și birourile improvizate și vestiarele, într-o cameră în formă de L.

Nu e cine știe ce lux - neorânduială, mai degrabă - așa e la orice început de drum, cu oameni simpli, modești, asta din punct de vedere al gesturilor și al îmbrăcăminții. Luxul apare după , în orice sistem.

Stau în mijloc, oarecum, adică acolo unde se unesc laturile, sunt tânăr și eu, îmbrăcat neglijent - discut cu mai mulți care erau acolo, despre situația actuală. Unul îmi dă un tabel cu litere arabe - poate situația clubului - pas de-l pricepe.

La unul - situat în stânga mea - vreau să-i spun că mănânc doar pește și telemea - adică sănătos - ca să prind sfârșitul capitalismului în România - dar nu apuc, căci din dreapta - altul mă-ntreabă ce părere am de sport în general, și dacă o să meargă clubul, la care îi răspund pozitiv, adică că sunt încântat de sport, căci apreciez gestul lui N. Giurgi din april 1979, când a mers la

primul său concurs de culturism la Constanța singur, fără antrenor - singur s-a și antrenat până atunci - și a luat doar locul 4; sigur că după aceea a devenit un mare campion - dar a contat enorm acel prim pas ...

Doru I. Pop, 25 martie 2020, Ferneziu

Poveste din Sălaj

- Vară sălăjeană -

Îmi plăceau mult acele zone împădurite - dealuri domoale, două șiruri nesfârșite, de fapt, care însoțeau, de-o parte și de cealaltă, șoseaua națională, calea ferată și râul Someș, înspre inima țării, în momentul când trebuia să ajung(i) undeva pe acea cale de acces - șoseaua asfaltată spre interiorul țării.

Se lăsa înserarea, umbre alungite se iveau peste câmpiile - fâșii înguste de-a lungul râului, dincolo de dealuri. Eu mergeam la muncă în țară, porneam proaspăt, cu optimism, în călătorie - nici nu se putea altfel, important e să te aștepte cineva acasă, altfel n-ai putea să dai piept cu viața - să treci prin valurile vieții, cum (te)-ai scăpa de înec sau te-ai grăbi să-i salvezi pe alții.

Priveam, așadar, dealurile înverzite, peste care se lăsa înserarea și mă cuprindea regretul trecător, vorba cuiva, un colonel, referitor la soldații care luau masa lângă tunuri, undeva în anii '40, sau nu numai, puteau fi oriunde și oricând, după care fumau o țigară - erau fericiți, într-un fel - adică nu va mai fi niciodată soldat - așa și eu: nu voi mai fi nici eu miner, tânăr, lipsit de griji în munții acestei Republici.

Sau altădată - și aici e tot ce știu despre Sălaj, vin cu trenul de la Tășnad, nu reușisem cu un administrator să mă înțeleg pentru prețul unei camere - eram cazat într-un garaj - dar mă rog, în ajun de Revelion - ajung pe suprafața județului Sălaj - doar pe acolo am avut legătura și deja, fiindcă se însera, dincolo de spațiile nesfârșite, grupuri - grupuri de colindători urcau deja pe tren, să meargă dintr-o localitate în alta - să nu te cuprindă disperarea că tu mai ești încă pe drum, nu acasă. În rest, știu că

oamenii aceluia colț de țară sunt modești - n-au nici industrie, s-au refugiat care încotro, prin zonele învecinate. Un coleg, cu aer de om cu experiență, deși tânăr, mi-a povestit odată următoarele:

Taică-său avea cai; acum trebuie să vă imaginați o curte pietruită, un hangar sau șură și grajd curate și ele, trainic construite, unde adăpostea căruța, dar nu cu roți de lemn, de cauciuc, mai modernul ștraf - probabil de la nemțescul *straffen* - a întinde, a încorda - nu de la *strafe* - pedeapsă.

Știu că ar fi mai adecvat la țară să vezi o căruță cu roți tot de lemn, cu bandă de fier pe ele, care, oricât de bine ar fi fost făcută, să și scârțâie, să se deplaseze lent, mai ales unde se foloseau boii sau vitele la tracțiune. Dar aici era vorba de un ștraf cu cai. În rest, aceeași curte, hamuri, lemne, unelte agricole, mirosul specific și țărani.

Făcând cărăușie, unii nu excesiv, își câștigau existența. Colegul, împreună cu taică-său, au plecat după lemne - cum erau din belșug, se putea umple căruța. La amiază, chiar dacă reușeai s-o încarci, te așezai să mănânci - să nu pornești flămând la drum. Acum nu terminaseră - doar tăiaseră lemnele, la dimensiunile cerute să-ncapă în căruță. Și cum soarele era sus - era și un fel de luminiș, o poieniță prelungă, puțin mai în stânga drumului care o lua spre Răsărit, prin zonele împădurite care păreau nesfârșite, ceva te vestește că-i amiază: o căldură sufletească te învăluie, după lumina din jur - care și ea parcă devine mai puternică, care te-ndeamnă să lași lucrul și - justificat - în urma efortului făcut, să te bucuri de alimente și de odihnă. La marginea din dreapta a locului erau câteva lemne doborâte, cineva nu le mai încărcase, pe unele, fiind mai groase, se putea servi masa - era și o mică amenajare, câteva table, niște scaune

din butuci. Caii cu căruța erau în partea opusă, iar lemnele tăiate așteptau și ele la mijlocul poienii să fie încărcate.

Soarele era sus - nici umbră totală, nici luminozitate excesivă, ajunge, jos și printre unele crengi - dar, totuși era un loc deschis. Mâncând, mai priveau și la cai și la căruța din partea opusă. Stăteau liniștiți - le dăduse chiar un braț de fân - soarele ardea, cerul senin, poate în depărtare câțiva nori izolați, de un albastru spre alb, ca cerul, aproape - care vesteau că doar în viitor s-ar fi putut schimba vremea - atât. Până atunci vor fi ajuns demult acasă.

Se auzi un bufnet scurt, apoi un vârtej, adică un șuierat determină asta, căci, uitându-se spre căruță, nu mai văzuseră nimic - în afară de ceața gălbuie, care prinse a se învârteji, ocupase tot locul acela din capătul poienii - apoi, brusc, se ridică - totul era ca înainte - dar nici urmă de cai și căruță.

E inutil să spun ce sentimente i-au invadat apoi: de teamă, regret, durere după bunurile pierdute. Au plecat apoi, pe jos, deși nu le venea să-și creadă ochilor întâmplarea - dar și azi le pare rău după ele - sperând în întoarcerea lor - cum e omul: tot mai păstrează într-un cotlon al sufletului speranța, oricât de plăpândă flacăra ar avea aceasta - las la o parte faptul că n-au știut niciodată ce-a fost - OZN, o cădere în altă dimensiune, o furtună - produs tot al unei civilizații avansate - care le-a răpit bunurile, Divinitatea, chiar - adică pedeapsă de la aceasta, dar și azi, cum ziceam, le pare rău după ele și speră să le recapete vreodată ...

Doru I. Pop, 28 martie, Baia Mare

Evadare

- Poveste despre natură -

Mă-ndreptam spre Răsărit - trebuia să ajung la unul din satele de acolo, Plopiș, în speță, de unde plecare cunoscutul culturist N. Giurgi, cu personalitatea-i covârșitoare, care, desigur, mă obsedase și pe mine cândva, poate chiar influențase.

Sunt pe o stradă îngustă - se continuă paralel cu râul care vine din munți - spre sud, sud-est, și mă grăbesc într-acolo. Sunt și eu tânăr - dacă la-nceput vorbeam de o personalitate a cuiva sau, în general - trebuie să vă gândiți la un om tânăr, musculos, dar siluet, blugi și cămașă pe corp - de culori deschise, hainele - și a cărui aspect și personalitate influențează. E în plenitudinea forțelor fizice și psihice - are și ceva talente deosebite, plus că emană prestanță, adică, instinctiv, îți vine să-l respecti. Așa ai putea fi și tu, mai ales, într-o zi călduță de primăvară, când mergi hotărât înainte - adică știi precis ce vrei - dar, din păcate, nu toate lucrurile le stăpânești bine, să-ți iasă din prima - mai ai și scăpări.

Strada are case - nu prea mari, e curată, poate fi în unul din orașele Baia Mare sau Baia-Sprie, îmi aduce aminte de una din cartierul în care stau, Ferneziu, pe lângă râul Firiza, care are și un loc viran, chiar lângă râu, lângă unele magazine și șoproane ale celor de acolo - peste drum de case, unde mai ține omul câte ceva, unde îmi alesesem un loc de scaldă - în râu, în dreptul aceluia loc gol. O bulboană, apă curată, plus niște bolovani mari, ferit de privirile curioșilor - dincolo se întinde pădurea.

Sau de un alt loc - mai în josul râului, tot în cartier - unde terenul - de la calea ferată - nu departe era Gara de materiale

Baia Mare - Nord, acum cu capitalismul barbar, desființată, coboară lin spre râu, se făcuse și mangal pe vremuri, aici, are și o clădire verde, dormitor pentru muncitori, iar dincolo de râu năvalnic - câmpii și dealuri pline de iarbă mare, doborâtă la pământ - sau unduindu-se în valuri galben-verzui la culoare, vara.

Ei, bine, mă grăbesc pe acea stradă, e călduț, eu tânăr, elegant, parfumat, poate e sărbătoare, iar din sens contrar vine o căruță încărcată cu fân. Imensă - ca gabarit - dar și înaltă, fânul fiind așezat sub formă de trunchi de piramidă. Un tânăr, înalt, solid, cu pălărie neagră, rotundă pe cap, la fel ca moșii - dar neobișnuit de țănoș, era în fața căruței. Caii mi s-au părut normali.

Când ajunge în fața locului viran, cum acesta era mai jos decât drumul, deși tot teren asfaltat - și aici are importanță ce v-am descris mai înainte, căruța, ajungând cu o roată mai în lateral, se răstoarnă brusc.

Aud un țipăt brusc și o bufnitură. Cum tot atelajul era imens, primul lucru pe care l-am făcut după ce am auzit zgomotul și, întorcându-mi privirea în spate - de fapt, aproape îi însoțisem cu privirea, cum faci, uneori, cu mașinile când trec pe lângă tine, iar tu ești în stație - parcă-ți transferă ceva din personalitatea lor - iar aici, țăranul fiind foarte fudul, cum se deplasau repezător, pot să spun, mai degrabă, că nici n-am întors privirea în față, până a avut loc răsturnarea.

Nu s-a întâmplat nimic grav, căci caii, odată răsturnată căruța, au devenit liberi. Se ndreaptă foarte repede spre râul care era la doi pași, și eu mă apropii puțin, de terenul viran, mă uit într-acolo - iar caii se și băgară în apă, să ajungă dincolo. Deși apa era destul de mare, un șuvoi gălbui, n-au avut probleme la

traversat. Erau tineri, musculoși, gâtul puțin alungit, picioare puternice, puțin mai mari decât caii obișnuiți - poate erau cai sălbatici sau cine știe ce animale preistorice, care nu fuseseră niciodată îmblânzite. Poate că de la râu încolo era un alt timp - o altă epocă - adică Preistoria.

Aveau - tot coloritul acela ciudat al apei, era galben-marونی, cu slabe reflexe verzui, la fel cu peisajul de dincolo, o suprafață întinsă cu iarbă înaltă, la apogeul creșterii, la fel ca-n iulie - cât vedeai cu ochii. Se-ncadrau perfect în acel peisaj natural, sălbatic - caii - acolo le era locul - parcă de când lumea, așa că nu era pentru ei o pierdere că se răsturnase căruța și plecaseră ...

Doru I. Pop, April 2020, Ferneziu

Inundație 7

Sunt în preajma casei din satul natal; dincolo, spre Vest, două proprietăți pe care sunt așezate și casele, ale celor doi vecini: Manica, cu ultimul copil al aceluia am fost coleg, și, mai încolo, spre Vest, cea a „uriașului”, un unchi care avea o nevastă foarte frumoasă, F., plus două fete și un băiat. Terenurile erau în pantă, cu ceva distanță între ele; e drept că noi, copiii, eu cu al lui Manica, Virgil, cu al „uriașului”, Gheorghiiță, tot „băteam” acele terenuri până seara târziu - nici nu erau atâtea garduri ca acum, sufletul oamenilor mai îngăduitor - atât iarna, cât, mai ales, vara.

*

Acum, între cele două proprietăți, spre casa unchiului, mai mult, dar mai în sus spre fundul grădinii, înspre dealurile cu care se terminau acele terenuri „ajutătoare”, era o casă foarte simplă, puțin mai mare decât o colibă. Faptul că avea pereți gri, tencuiți cândva, poate o sobă, podele vechi, două ferestre și o ușă, te făcea să crezi că e mai mult o casă decât o colibă. Și acoperișul - tot simplu, plus înălțimea camerei - îngustă și înaltă.

Aici se pripășise o țișăncușă tânără, cu o fetiță mică, de țâță. Fusesse acceptată, dar nu mai în jos, în casa mare de către unchiul, unde urma să trăiască și să crească copilul. Și, Doamne, de câtă grijă și gingășie ar trebui să dai dovadă atunci tu, ca simplu om - nu doar ființa a căreia e copilul - pentru ca, înfruntând greutăți, să-l crești, să nu i se-ntâmples nimic.

*

Fetița e mare, a crescut, poate de vreo 15 ani, sau pe acolo, e frumoasă, piele albă, păr negru, strâns, într-un coc, zveltă. Puțin mai în jos, pe câmpul din fața casei, înspre proprietatea noastră, care e dincolo de drum, paralel cu a lui Manica - și cu asta, oarecum, e un concurs de dans. De fapt, de patinaj artistic, într-un fel, pe o porțiune de teren înghețat. A doua concurentă e o fată tot tânără, suplă, cu păr castaniu, seamănă cu prima, la fizic - și cum are legat părul, în conci, de parcă ar fi surori. Încep, se dezlanțuie, dansând. Prima, cea șatenă, poate fiica lui F., care avusese toate condițiile de trai și pregătire, dansează gheboșată, aplecată oarecum nefiresc, pe când cealaltă, deși nu a avut condiții, se mișcă grațios, drept, dezinvolt - deosebit de frumos; va câștiga concursul.

*

Sunt chiar la marginea proprietății domnului Manica, adică la mijlocul laturii acesteia dinspre drumul care coboară din oraș. Dincolo, spre Est, doar puțin mai în jos, e și casa noastră.

Mai e acolo o casă, situată pe o fâșie îngustă, a lui Petrea Petrii, un tip cu o coamă bogată, căruntă, dată peste cap, de treabă, de altfel. Dar mă rog. Nu prea are importanță asta, căci, postata e îngustă, dincolo oricum, e drumul, apoi niște șesuri - asta dacă privești spre Est, Nord-Est.

Dintr-o dată zona se umple de apă, o viitură de la râurile din Est vine atât de năvalnic, încât ocupă totul. Dacă terenul e puțin înclinat, și apa ar trebui să treacă repede, mă gândii eu, dar nu e așa - căci văd uimit doi-trei stejari spre drum, înalți, groși, bătrâni și văd că apa imensă, de o culoare roșie-cărămizie, curge între două ziduri de beton, de cel puțin un metru înălțime.

Curge și urcă mereu, îmi ajunge la genunchi, apoi mai în sus, iar eu, deși am un telefon performant în mână, nu pot să iau

legătura cu ai mei, mă tem să nu fi rămas în casă. În plus, nici nu văd de drum și copaci până acolo; apa-mi ajunge până la brâu, dar nu pot să rezist, repede ies din ea, spre Vest.

*

Privesc dincolo de drum - căci nu mai e nici urmă de apă, doar peste șosea, cum e un șes jos, o parte din apa râului Podului, care fusese mare, mai înainte, ieșind din albie, la un cot, o luase drept peste câmp. Acum mai rămăseseră câteva șuvoaie, cu aluviuni pe lângă ele, care curgeau, apropiindu-se de el, pe lângă drum. În rest, se vede șesul clar, de o culoare gălbuie, plus casele de mai în jos, cea a lui Păputea - prima și, apoi, a noastră. Dacă n-au fost mâunate de furia apelor, puteam să sper ceva ...

Doru I. Pop, 22 april 2020

Andreea

Doamne, de câte ori băteam terenul dintre casă și vârful Băii-Sprii, adică culmea de dincolo de sat, de unde începea orașul. Erau numeroase drumuri de sanie - fiind un deal înclinat pe o porțiune vastă - exista loc de așa ceva, căi folosite în acțiunile oamenilor. Era o iarnă moale, cu zăpadă din belșug, căzuse dintr-o dată, dar, deoarece vremea era caldă, se întâmplase să rămână pufoasă; mai mult, chiar, avea o culoare gălbuie, ceva spre portocaliu, mai ales seara. Puteai să mergi cu sania, cu săniuța, totuși, ceea ce făceam noi, tinerii, precum și oamenii cu griji adevărate. Eu umblam pe aceste drumuri, din cu totul alte pricini: deoarece zăpada era moale, aerul călduț, tineri fiind, aproape niște copii, ne venea să ne jucăm, să ne îmbulgărim cu omățul. Zburdam, chiuuiam, ne simțeam bine, pur și simplu. Dar, eu mai urmăresc un scop: aici o întâlneam - sau puteam, credeam eu - pe Andreea, o fetișcană de care măndrăgostisem, brusc, neasemuit de frumoasă. Nu era înaltă, fund bombat - nici slabă, nici grasă, pielea ca spuma laptelui, năsul puțin cârn, o față rotundă, *halucinant* de izbutită ca frumusețe - chiar, văzând-o, credeai că e incredibil ca cineva să arate mai splendid - ca femeie - ziceai că nu se poate, pur și simplu - e la limita de sus a frumuseții feminine. Se adăuga și-un aer copilăresc, de aceea o consideram ca făcând parte din stilul „Păcală” - năsul puțin obraznic - mă rog, foarte tânără și foarte curată.

Să fiu în preajma ei, cândva credeam că dacă mi-ar fi vecină, cât de repede s-ar rezolva toate, aș fi mai aproape de ea -

dar uităm că distanțele nu-s doar în metri sau alte lungimi fizice - uneori chiar poate să lipsească fizic, dincolo de lipsa de sentimente; apoi aici era și aproape de ai mei, căci traseul de joacă și plimbare ne era până lângă casa părinților, unde duce și drumul, apoi înapoi, spre ieșirea din sat - un du-te-vino neconținut, ba mergeam și spre dealul din nord-vest, dincolo de casele a doi vecini, Manica și unchiul poreclit „uriașul”, spre casa unui alt unchi - Sabin. Aici zăpada e mai curată - ne jucăm și aici și revenim. Nu stau de vorbă cu Andreea, ajungem lângă casa părinților, la una din ture, îi vede pe ai mei afară și zice, liniștit, calm, cu un anume înțeles, oarecum: niște țărani ...

*

Sunt dincolo de orașul Baia-Spie, acolo unde un „brâu” de dealuri destul de înalte, dar lungi, uniforme ca format - niște spinări imense - însoțesc orașul spre Vest și Est. Nici nu le văd, e întuneric, poate o noapte de iarnă spre dimineață - deși peste tot e zăpadă, o zăpadă pufoasă, neobișnuit de albă - dar nu proaspăt ninsă. Se părea că ninsese cândva, iar acum doar zăpada asta conta - și exista - și altceva nu. Nu se văd nici munții, nici orașul, nici satele din jur - doar o ușoară înclinație a terenului spre deal - peste partea unde ar fi trebuit să fie orașul - căci eram pe coama cealaltă, a ridicăturii mai puțin înaltă spre satele Șișești și Unguraș - plus întunericul, cețos oarecum, specific unei nopți de iarnă calde, spre dimineață.

O iau prin zăpadă spre satul U. - adică spre vârful colinei dinspre acea localitate - pe unde cred c-ar fi un fel de drum, dar doar prin zăpada moale, înaintez greu, mă orientez instinctiv - adică știu că dincolo de culme trebuie să fie satul, îmi dă o anumită hotărâre, chiar o îndârjire certitudinea asta - în a înainta,

tot merg prin zăpadă, când, din partea de unde venisem, mai dinspre Est față de punctul unde eram, deja, vine spre mine, în galop, un cal gri. Normal ca dimensiune, mă feresc, venirea lui e însoțită de un fel de zgomot - cu asta am noroc oarecum - căci mă tem de cai, după care, trecând de mine, se aruncă brusc în zăpadă, pe o parte. Eu - deși mi-i frică de el, l-aș îmboldi cumva, să se ridice, să plece mai departe, să nu răcească, zăpada fiind rece și plină de apă.

Mă gândesc la astea, mă uit la el, dar începe să latre cu lătrături repezi, exact ca un câine; nu știu, ca protest deoarece a căzut, sau ca să fie lăsat în pace ...

Doru I. Pop, 23 aprilie 2020, Ferneziu

Vărul Nicu

Vărului meu, Colta Nicolae

Sunt într-o curte, unele din acele ogrăzi simple, fără prea multe acareturi, poate nu au nici garduri - iar pe jos iarbă curată, sau deși iarba era cosită, nu era mizerie. Poate eram chiar la curtea unde își petrecuse taică-meu ultimii ani din viață - Doamne, ce mult e de atunci! - în satul B. , sau poate într-un orășel curat și el. În orice caz, curtea era curată, simplă, plină de lumină - o casă, destul de simplă, în stânga peisajului. În partea dinspre sud-est a casei - și aici știu sigur că sunt la oraș sau într-o stațiune balneoclimaterică, după aerul elevat al zonei, o umbrelă uriașă, un fel de placă din beton care acoperă locul - să facă umbră - dar pe margini cu bucăți - suprafețe de plastic, transparente. Un fel de protecție împotriva ploii și a soarelui, mă gândii eu.

Dacă veneai dinspre est, sud-est, coborai spre acest loc, terenul fiind puțin înclinat. Ceea ce și fac - de acolo veneam - și ajung lângă parasolar. Sub el, pe un fel de hamac, un pat puțin scobit la mijloc - nici nu observ bine cum e, nici nu mă interesează - și veți vedea de ce - e așezat, pe o parte, vărul Nicu, cel care murise acum câțiva ani.

Se sprijină cu capul de unul din brațe, e destul de tânăr, și foarte arogant. Fusesse foarte pedant, mai ales că-și păstrase alura din tinerețe, adică silueta de sportiv, dar băuse excesiv în ultimul timp - asta-l și dăduse gata - avea tensiunea mică cât alții cea mare - 120 - cum observa ironic tot el; în rest, avuse moarte ușoară, îl găsiseră culcat - cum ar dormi - de fapt, dincolo de stingerea conștiinței, ce-i moartea - dacă nu un somn prelungit - exceptând că nu te mai trezești la viață - și cum e atunci. În rest, era un tip „giorno”: nu avea treabă cu nimeni, nu se amesteca în

porcăriile dintre neamuri - deși fusese păgubit de avere - avea o singură dorință: să fie lăsat în pace.

Era foarte aranjat, el avea părul tuns scurt, dat peste cap, puțin ondulat, precis avea firul tare - exista și o astfel de frizură - șablon pe la saloanele cosmetice și la fel ca la unii actori. Ce mai, îi stătea bine. Acum părul îi era de un castaniu spre galben, spălăcit oarecum, cum erau pozele în anii '60, încolo îi distingeam clar totul: și fața, și corpul - avea o cămașă albă, cu mânecă scurtă, inclusiv forma frizurii care se arcuia frumos spre spate.

E bine-dispus, oarecum, cineva din cei din jur îl întreabă cum se descurcă cu una cu alta, cu băutura, în general, el repetă întrebarea, esența ei, mai degrabă, zicând: cu băutura, extraordinar, râzând puțin. Primul meu gând, în momentul când îl privesc și-l văd atât de real în fața mea, e să mă conving că nu-i doar o iluzie, o fantomă - așa că apropiu un deget de părul său scurt și ondulat și apăs. Degetul meu nu trece prin el - așadar, era cât se poate de viu, de real. Stăm ce mai stăm în astfel de poziții - care cum erau - mă tot uit la el și, dintr-o dată, totul se precipită, parcă - ca și cum ar sufla un vânt neașteptat - deși nu foarte puternic - care schimbă situația, deoarece, brusc, Nicu dispare.

Mă uit în locul unde stătuse - de aceea spun că era un hamac, gri la culoare, solid - căci văd locul puțin scobit, unde stătuse tipul - iar acum era gol. Puțin scobit era și locul unde trebuia să fi fost așezat capul - dar pe „plan local”, oarecum - căci era o adâncitură circulară, distinctă de cealaltă. Acolo era doar poza lui Nicu - așa cum fusese el înainte, nu prea mare, întind mâna să o iau, când văd că-n scobitură cade - de pe marginea ei, chiar și buletinul meu, care era acolo. Încep să se

precipite lucrurile, parcă un aer de neliniște pune stăpânire pe mine, nu mă simt tocmai bine, mă mai uit la marginea adânciturii pentru cap și pe soclul respectiv, spre Est, e pusă o poză a unui decedat, cred eu. Gălbuie la culoare, prezintă - până la brâu, bust deci - un tip gras, tuns scurt, cu ochi negri - adică orbitele, plus gura neagră, doar o pată rotundă, unde fusese aceasta, prelungită oarecum spre barbă, acel „petec” negru, ca și cum astfel ar fi avut gura. (Aluzie, poate, la un anumit fel de linguriță, de metal, pe care am văzut-o la unul Ioșka, care avea o astfel de prelungire - să poți lua mâncarea din ea - lucru, de altfel, rar întâlnit la tacâmuri).

Pe marginea de sus a pozei, banderola, de rigoare - neagră. Astfel de poze se pun în fața sicriului, când moare cineva - acum persoana respectivă fusese „cineva” - funcționar cu rang mare, om de afaceri, valutist, poate. Dar ce folos - se pun asemenea poze la înmormântare, să ofere o palidă imagine materială a defunctului - e și asta, poate, o consolare - dar minimă, apoi, să-și dea seama lumea cum a arătat, cine a fost, însă, despre drumul pe care tocmai a pășit cel mort, nu știe nimeni nimic. Dacă există o solemnitate a morții - generată de spaima pe care o provoacă - oricum, e o rupere de ceva anterior și sigur, o răceală de gheață ne cuprinde, venind dinspre ea, dinspre acest act pe care doar îl bănuim cum e - însă ce e dincolo, ce simte în acel moment defunctul, dacă mai simte ceva - și pe ce drum a pornit el - nu știe și nu poate să ne spună nimeni - doar presupuneri. De aici teama și nesiguranța. Și eu nu mă simt bine - parcă un gol se cascadează în fața mea - nu-mi este locul, așadar, acolo - ar trebui să fiu în altă parte - nu știu cum să fac - dar, spre ușurarea mea, mă trezesc ...

Doru I. Pop, 26 aprilie 2020, Baia Mare

(De)presiune

Sunt într-o încăpere întunecoasă, unde se lucrează - se renovează. Sunt câteva lavițe și mese - așezate în mijlocul încăperii care e orientată aproximativ vest-est, cu nimicuri, scule, materiale ici-colo, pe ele. Sunt simple, din lemn de brad, nevopsite - potrivite pentru astfel de împrejurări; trebuie doar pentru moment și - oricum, se pot și murdări. În rest, ar fi intim, plăcut - pe fond de zăpușeală, mai îmbuci sau bei ceva, mai lucrezi - ca-n asemenea situații - atât doar că la consolidarea tavanelor - plăci de rigips fixate de o anumită structură sau direct pe plafon - lucrează taică-meu. E destul de tânăr și serios. Tot fixează șuruburile în plăci cu o mașină de găurit de mână și înaintează peste mese. Eu, la mijlocul șirului de mese, la una din ele, mănânc. Sunt tânăr - poate n-am douăzeci de ani - sunt slăbuț, încât mi-e frică de el. Adică spun asta și veți vedea de ce - mă cuprinde un fel de teamă pe care o ai față de un părinte, când ești mic copil - și fiind mai slab fizic, în primul rând, nu poți riposta. Apoi, cum poți fi - la fel de înspăimântat și față de unul matur, chiar când ești om în toată firea - dar când acela te depășește cu vreo zece centimetri în înălțime - dar și în greutate, cum sunt numeroși inși născuți după generația mea - te domină pur și simplu. Apoi, față de orice putere, mai ales patronală sau politică - care - fără să se-ntrebe dacă are dreptate sau nu - umblă să te vâneze - adică e justificată acțiunea din punctul lor de vedere - al adevărului lor, ca fiind unic, în centrul Universului existențial uman. În toate aceste cazuri te simți înjosit, neputincios - tremuri ca un copil, de furie, rușine și teamă - e greu de definit totul - ce te-ncearcă, cum acționezi atunci - uneori ai vrea să fugi, năvalnic, să nu fii strivit - să scapi măcar cu atât.

Aşa şi eu: încerc aceste sentimente deoarece taică-meu, avansând cu lucrarea, calcă cu piciorul direct în farfuria mea. Piciorul e o realitate - parcă un stâlp nemişcat - iar eu, oricât de revoltat aş fi - nu pot să i-l ridic, să-l îndepărtez. Dincolo de întrebarea ce-mi stăruie în minte - de ce a trebuit să-l pună chiar în farfurie, mă încearcă şi sentimentele descrise mai sus ...

Doru I. Pop, Ferneziu, 3 mai 2020

Jefuire

Locuința de la cămin îmi fusese jefuită. Adică în lipsa mea, niște romi din bloc sau de pe la mină - își făceau câțiva și pe acolo veacul - situată mai sus de imobil - îmi intraseră înăuntru. Folosiseră o cheie care se potrivea, altfel lacătul era intact - dar deduceai asta după urmele dinăuntru. *Era ceva schimbat* - și atunci îți dădeai seama; te cuprinde un sentiment de durere, de neliniște - dar, mai ales de neputință și inferioritate față de ei. Întotdeauna vor fi într-o societate forțe ale răului pe care să nu le poată strivi nimeni, din nefericire.

Undeva în stânga, după ce intru în cameră și pe jos, era o țesătură murdară, mototolită, poate un rest dintr-o pătură. În limbaj popular se numește țol. Realizez cu uimire că e pătura mea cărămizie la culoare, pe care o avusesem pe pat, direct pe saltea, dedesubtul celorlalte.

Dacă în realitate patul îmi este situat în dreapta, pe peretele opus intrării, aici era în stânga. Nu aveam nici atâtea lucruri în cameră, ca-n realitate - dar tot erau. Pe jos - în fața patului, mucuri de țigară; se chefuisse, probabil aici, în lipsa mea, simt chiar sfidarea și aroganța lor.

Mă uit pe perete, deasupra patului, aveam mai multe haine agățate în umerase, sacouri de fapt, una lângă alta - și una sub cealaltă. În buzunarele lor - a celor de sus, mai ales - îmi țineam banii. Acum văd că un rând de haine până sus - partea lor din dreapta - lipsește. Lipseau și banii, așadar, vreo 500 de ron, 5 milioane, în bani vechi; unele sume le calculăm, paradoxal, în banii vechi, dar numai unele - așa ne-au rămas în minte.

Într-un buzunar, sus, mai am vreo 100-200 de lei în bani, bancnote mai mici. Mă gândesc de ce nu am știut să le pun printre cărți, în stiva din fața mea - în dreapta ușii cum intri. Sunt atât de compacte cărțile, încât cu greu le-ar fi putut găsi cineva. Acum, regretele sunt tardive.

Ies, totuși pe hol, măcar să știu cine au fost jefuitorii - unul sau mai mulți - așa că îi întreb pe unii din vecinii care erau acolo, iar cineva îmi răspunde:

- Unul Ungureanu ...

Doru I. Pop, Ferneziu, 9 mai 2020

Răzbunare 2

Eram în camera locuită a casei părintești de la țară. E seară, poate, sau dimineață, deoarece lumina era aprinsă. În cameră erau și părinții. Maică-mea făcuse atât de bine curățenie, încât băgase toate cărțile sub pat, sub dormeză, care era sub geam, imediat de la intrare, în stânga, încât - deși stivuite frumos - nu puteai să mai găsești nici una. Taică-meu era, stătea așezat, cu fundul pe patul celălalt, din partea opusă, de lângă perete, unde dormea de obicei. Îmbrăcat cu haine maro-închis, îl văd distinct, cu trăsăturile feței conturându-i-se clar. Îl tot tracasez în legătură cu o furculiță care trebuia să fi fost pe dulapul de bucătărie de lângă patul său, până la urmă îmi arată o furculiță mare, adică coada de lemn avea aproape un metru lungime, în vârf, furculița, așezată în partea opusă lui, rezemată de un scaun, mai degrabă.

Apoi, poate drept urmare faptului că l-am tot pisălit, îmi spune:

- Tu ești unul dintre cei care au încercat să facă din rahat b(r)ici - poate chiar primul - și n-ai reușit ..

Doru I. Pop, Baia Mare, 10 mai 2020

Nedumerire

Câțiva muncitori mergeau pe un drum pietruit, o improvizație, de fapt, undeva peste o câmpie. Trebuie să vă imaginați acele suprafețe întinse pe care brusc se construiește ceva. Atunci apare - chiar mai înainte de clădiri - un drum, calea de acces, cum ar veni. Strat de piatră, solid, pietriș, beton sau asfalt. Îi ridică nivelul - mai sus decât câmpia unde poate fi apă și noroi.

Muncitorii - la venirea la lucru, mai ales - merg pe el țănoși, îmbrăcați de oraș, parfumați. Mai că nu te bagă în seamă - dar e destul să apară un șef, să se răstească puțin la ei - și se duce toată bruma de demnitate.

Acum trebuie să vă imaginați acele suprafețe de teren, câmpii pustii de dincolo de oraș - spre Vest. Cobori din autobuz, într-o dimineață incertă de primăvară sau toamnă, pe teren sclipesc bălți de apă, dar tu ajungi la drumul ridicat - ești salvat. Drumul e orientat și el de la Vest la Est - pur și simplu peste un câmp - dacă are vreo importanță asta - mergi spre capătul de Răsărit al său, unde face o curbă, adică e în formă de L, mai bine-zis, iar pe latura mai mică, unde și terenul e mai jos, totul e îngrădit, nu cine știe ce gard, din panouri de sârmă și câteva clădiri din tablă, din pereți, cu geamuri - termopan, mai mult geamuri, sticlă, decât peretele propriu-zis - cu un singur nivel. Aici îți petreci ziua - sau aici vii să te-mbraci, la sfârșitul zilei de lucru - după care ieși la „drumul mare” - adică te-ndrești spre latura mai lungă - drumul propriu-zis - și te pregătești de plecare. În acel moment, cineva din urmă - de la clădirile pe care tocmai le-ai părăsit, te strigă: să te-ntorci - deși ți-ai terminat ziua de

muncă și să ajuți să scoată la șosea , prin drumul acela mai scurt, cu pietriș, de pe latura mică a L-ului - o mașină - o combinație ciudată între plug și semănătoare, grea - care stătea pe două roți, sub formă de dinozaur parcă. Ești revoltat - știi că nu te privește asta - tu ți-ai făcut treaba - dar nu știi dacă justificarea ar ține dacă ar veni și un șef, dar așa-s românii, absurzi - adică ilogici și slugarnici.

Astfel, la fel de bine l-ar putea chema pe președintele statului - să nu mai zic de un patron sau chiar un ministru dacă ar trece pe acolo: mă cutare, nu vii să dai și tu o mână de ajutor, să ridicăm utilajul acesta - măcar că pe acela nu-l privește - plus faptul că clasele sociale sunt bine consolidate la noi, mai ceva ca și castele la indieni.

Te duci mai departe, și dacă ai scăpat, adică nu vine niciun șef să-ți ordone să te întorci și să ajuți, teama-ți scade și ea și-ți poți continua liniștit drumul.

Merg ce merg și mă-ntâlnesc cu un grup de oameni - femei și bărbați - care mă-ntreabă de niște bănci noi, într-un fund de stradă, nu prea mari, recent înființate. Nu știu ce să zic - s-ar putea să fie chiar în clădirile de unde venisem, și acelea sunt la capăt de stradă, mă rog, seamănă cu descrierea făcută - dar nu-mi amintesc să fie acolo și asemenea servicii, dar, mă rog, ce nu face omul pentru câștig? ...

Doru I. Pop, Ferneziu, 13 mai 2020

Întrebare 6

Sunt într-un hol, o clădire în construcție, împreună cu un fost coleg - Artenie, care terminase facultatea de matematică - fiind un student strălucit acolo. Acum am în mână o bucată de bolțar alb - nu prea gros - de 10 cm, pe care încerc să-l izbesc de colțul unui stâlp pe care-l aveam la parterul acelei clădiri (aluzie la faptul că așa-i tăiam la lucru - de la o anumită dimensiune în sus) - să se rupă. Îi făcusem în prealabil o dungă peste toate laturile - o scobitură ca un inel care-l înconjură și asta-l făcea să se rupă uniform, adică drept. Poate oricum s-ar fi rupt, dar mai greu și strâmb. Acel șanțuleț aduna oarecum forțele de izbire, făcând să acționeze mai precis și să se rupă; sau doar ruperea dreaptă o determinau. Dar nu mai știam - dincolo de efectul scobiturii - și de la ce lățime - cum îl țineai în mână, izbindu-l cu mijlocul de un colț tare și împingându-l în față, în acel timp - îl determinai să cedeze. Căci, fiind prea înguste - laturile - nu se rupea. Astea nu le pricepeam - urma să-l întreb pe Artenie, care era lângă mine, să știu de la ce lățime se rupe, apoi raportul între lățimea unei laturi și a celeilalte - în caz că nu erau egale, între o latură și întreg - sau între lățimea unei laturi și lungimea ei - căci iarăși, în cazul în care ar fi fost foarte lungă, o parte, chiar să fi avut lățimea cuvenită - tot nu s-ar fi rupt.

Trebuie să-l întreb toate astea, eu filozoful, le dibuisem mai bine decât el, matematicianul - atât doar că el trebuie să-mi dea baza, adică numeric, raporturile în cifre ale acelor legi ...

Doru I. Pop, 13 mai 2020, Baia Mare

Clasificare

Pe un câmp, e unul din acele locuri joase, poate mult dincolo de marginea unui oraș - dacă nu chiar la margine - unde se aruncă moloz, te miri ce resturi de lucrări, de clădiri.

Uneori se mai încearcă să se construiască ceva acolo - drept care unii iau terenul, îl împrejmuiesc, umplu denivelările, ici-colo, cu pietriș presat, pun o baracă, două pe el - și gata acapararea; dacă mai urmează să facă ceva, nu se știe - s-ar putea ca banii să se termine înainte de începerea construcției propriu-zise - așa-i în capitalismul barbar.

Pe un drum astfel construit, din moloz, bucăți din beton mai mari, plus pietriș - bine presate - peste care s-a trecut cu cilindrul, drum puțin mai sus decât restul câmpiei, ce-i conferea un fel de prestanță locului, era o masă lunguiață, la care stăteam și alegeam piese.

O masă din lemn, rudimentar alcătuită, din scânduri negeluite, iar sub ea erau piesele pe care urma să le șlefuiesc și vopsesc, bucăți brute din beton - de diferite forme. Un tip cu roaba mi le aducea - le vărsa direct lângă masă. Dacă drumul era orientat Vest-Est, oarecum, peste acea câmpie, cum era așezată și masa, tipul venea cu roaba, dinspre Nord-Est. De statură normală, poate nici nu, tânăr, cu haine largi, slăbuț, ceea ce-i conferea o oarecare libertate în mișcări - tipul muncitorului care învață repede toate, dar sărac; avusesem atâtea, în decursul vieții, din acea categorie socială, oameni modești, atât de simpli, șterși la caracter, chiar dacă cinstiți, majoritatea - unii, puțini la număr și escroci, aveau un statut și un univers existențial atât *de îngust, searbăd și șters*, încât toți semănau la chip: ochi, nas, gură, față,

uluitor de simple – parcă toți erau frați. Mai mult, dacă pe fața lor ar fi fost pusă o mască, dar care să nu semene cu fața nimănui, desenată schematic, organele de pe ea, adică – câteva puncte și linii rudimentare – n-ar fi fost o greșeală, căci ar fi reprezentat lipsa de caractere individuale și de personalitate a fiecăruia – parcă n-ar fi fost oameni, ci automate.

*

Sunt în stația de epurare a apelor de la mina H. Mai degrabă o caut pe Z., cea cu corp colosal în tinerețe. Totul era senzual la ea, atunci – acum nu, a ajuns rău, o boschetară, deși stătea într-un bloc de lux, s-a-nhăit cu unul B., la fel, decăzut. Poartă ochelari – dar niște ochelari cu lentile atât de rotunde, se uita atât de sincer la tine, prin acei ochelari *și datorită lor*, încât puteai să spui, în acel caz, că nu ochii – ci ochelarii sunt oglinda sufletului – sau, măcar că ochii transmiteau ceva din adâncul sufletului venit, la acele sticle, să ducă acel ceva mai departe, să-l exteriorizeze. Am văzut-o de câteva ori, odată m-a recunoscut, apoi n-am mai voit eu să mă dau în vileag.

Acum sunt la intrarea în stație, în curte, intru în încăpere, la parter, și-mi arunc ochii de jur-împrejur.

Z. e culcată pe pervazul ferestrei din dreapta, jos, căci ferestrele sunt imense, în acea atmosferă tăcută - nimerisem seara, sau dimineața. Are un corp subțire, de adolescență, îmbrăcată într-un halat de un verde transparent, de mătase, prin care i se văd formele.

Va trebui s-o trezesc, dacă vreau să mă bucur de ea ...

Doru I. Pop, Baia Mare, 30 mai 2020

Amăgire 2

Intru pe o stradă scurtă și puțin circulată dintr-un oraș mai mic din nordul Ardealului. Acum știți și dumneavoastră cum sunt acele străzi: de la drumul principal, adică de la o stradă mai mare, care mergea undeva spre Nord-Est, un drum cotea la dreapta. Câteva case pe el – ulița era dreaptă ca funia-n sac – și, deodată te trezești în plină câmpie. Adică, casele terminându-se, șoseaua devenită drum de țară, trecea peste un teren denivelat, tot spre direcția Nord-Est, o adâncitură lentă, ca o albie, apoi iar urca, în aceeași direcție, peste niște dealuri mult în afara localității. Poate în direcția aceea îmi era drumul spre casă – altfel nu știu de ce am fost îndrăgostit s-o apuc pe acolo.

Nu apuc să ies în plin câmp, căci niște unguri răi, care sunt pe lângă ultimele case, mă ceartă – așa că mă-ntorc înapoi.

A doua oară vin cu fostul coleg de liceu, Liviu P., mult mai hotărât; ajungem aproape de mijlocul câmpului, unde erau niște pietre și bucăți de beton asemănătoare bolțarilor. Iau unul, cu ambele mâini, ca-n tinerețe, să-l ridic deasupra capului, dar nu pot – mă ajută Pașca.

*

Plec de aici, din mijlocul câmpului singur, spre Nord-Est, peste toată acea întindere pârjolită de soare – era în aprilie – să ajung undeva, poate acasă.

La un moment dat, unde terenul începe să urce, în stânga mea, a drumului, oarecum, o casă mică, de pământ, spoită în albastru. Oare cum au putut oamenii trecutului să locuiască într-o asemenea casă simplă, înghesuiți, fără lux? Dar au făcut-o.

La intrare, căci avea doar o singură încăpere cu ușa larg deschisă – pe o masă, era pus un om. Bătrân, păros, scund, de

statură – se vedea asta deși era culcat pe spate, cu genunchii ridicați, la fel ca o uriașă insectă, plus că era plin de arsuri. Iată obscenitatea materiei în toată splendoarea ei, mă gândii eu, a materialului din care-i alcătuită viața și omul; dacă cobori până la acel nivel, să vezi puroaie, răni – fie ele și-n curs de vindecare, sau, mai mult, fecale, urină, viața - prin această prismă optică – n-are nimic sublim.

Plec mai departe. Tot în drumul meu, puțin mai în sus, în stânga, pe o masă, în plin aer, o femeie.

La fel, așezată pe spate, tot bătrână și tot bolnavă. Cu pielea de parcă ar fi fost arsă, pe alocuri, iar, căci, datorită fineții pielii feminine, fie ea chiar a unei degradate fizic, tind să-mi cobor privirea spre zona sexului, acolo o umflătură alungită, ca un singur coi, de berbec, parcă, pe lângă care era trecută un fel de legătură înnodată, o cârpă murdară și care se continua printre picioare, spre cealaltă zonă sexuală: a anusului. Nici vorbă de sex, nici măcar la această ființă uzată – doar exces de obscen și suferință.

Plec mai departe, spre casă; tot sper că voi ajunge cumva și că, odată și odată voi întâlni o femeie adevărată ...

Doru I. Pop, 31 mai 2020, Baia Mare

Propunere

Sunt pe treptele casei natale; se pare că venisem de undeva, adică întreaga curte era cuprinsă privirii – eram tânăr, extrem de tânăr, împreună cu părinții. De ce spun că are importanță totul, adică casa, mica terasă care se continua cu treptele, apoi aleile, care duceau în toate direcțiile, una în stânga, spre ograda porcilor, una în față, la colniță – adică bucătăria de vară, una tot în față, dar mai lungă, la poarta de la intrarea în ogradă. Și una mică, chiar în dreapta – aceasta betonată, dar și scurtă – la fântână. Celelalte erau făcute din pietre de râu, rotunde, puse una lângă alta. Era ceva aristocratic felul cum mergeai pe ele, cum călcai, grăbit, mai ales când ieșeau doar până afară – să-ți faci nevoile sau să aduci lemne. Oricum, erau mai sus decât pământul din jur – simplu câmp – de unde și senzația descrisă mai sus. Așadar formau, toate astea, o unitate, un peisaj peste care ne plimbam privirea – era primăvara, în martie, afară calduț, iar noi – eu și părinții – tineri cu toții și fericiți. Era poate chiar și-ntr-o zi de sărbătoare. Sau poate – mai ales eu – sosisem de undeva – dar ce importanță avea asta – dar putea să fie și astfel, fără a știrbi cu nimic starea de calm, bucurie a faptului că eram toți trei acolo – o unitate de nezdruccinat, o prezență în calea scurgerii distructive a timpului, la un moment dat. Asta era important, atunci.

Era o bancă din fier și șipci, solid construită, plus o masă de metal pe terasă. Banca era în partea dinspre trepte, masa spre interior, spre geam, oarecum, ocupau aproape întreaga suprafață a plăcii de beton. Eram așezați toți jos, stăteam pe bancă, maicămea în mijloc, taică-meu înspre ușa pe care intrai în antreu, deci

spre interior, oarecum, eu spre fântână, adică spre îngrădirea de țevi care înconjură din două părți terasa. Spun de varianta că parcă sosisem de undeva eu sau maică-mea, căci ea zice brusc, deschizând discuția: din martie - adică de acum - și până în decembrie sunt pe foaie de boală. Taică-meu, auzind, are o propunere, căci e tânăr încă, spre patruzeci de ani, maică-mea normal, la fel, dar taică-meu, așadar, străfulgerat de-o idee, zice brusc: am crezut c-o să m-ajuti cu ceva bani, la care maică-mea răspunde: cam greu, au comasat, adică unit secția de mase plastice de la întreprinderea unde lucra cu topirea - adică, precis, în privința fondurilor.

De câte ori, mai ales în ziua de azi, nu auzi un asemenea răspuns, când ceri ceva, în scopuri nobile, de la o instituție sau firmă, mereu aceeași negație, același ridicat din umeri, aceleași invocări de greutăți și crize - adică lipsuri - încât te sature, crezând c-ai nimerit pentru veșnicie în golul existenței, al nimicului, că nu vei scăpa niciodată de acolo, dar după un anumit timp, când ieși din acea sferă a negativului, te întrebi când va fi acest popor, împreună cu sistemul care-l conduce - cel al unui capitalism barbar - în rândul lumii, să nu auzi numai de rău, negativ, adică mereu același text: nu se poate ...

Doru I. Pop, Ferneziu, 6 iunie 2020

Propunere 2

- Tatăl meu 2 -

Pe terasa treptelor casei de la țară, după ce le urcai, stă taică-meu. E la vreo 60 de ani, arăta bine, rotund și roșu la față, păr scurt, șaten, făcea parte din acea categorie de țărani care fuseseră meseriași de-a lungul vieții – poate mecanici – care nu se-ngrășaseră; aveau haine pe corp, jersee de lână, gri sau albe, mai ales, o anumită cumpănire și seriozitate în gesturi și fel de-a fi și care nu-și arătau vârsta. Taică-meu fusese plecat undeva, poate chiar înviase, dar, în orice caz, acolo unde fusese *trecea altfel timpul, sau poate nu trecea deloc*, dovadă faptul c-ar trebui să fie mult mai bătrân decât arăta.

Eu eram jos, lângă trepte, poate tocmai sosisem de undeva, în orice caz, acesta era instantaneul acelei realități și încercam să-l cert, să-l pun la punct, căci mă deranja oarecum comportamentul său, așa că-i spun următoarele:

- Ai fost plecat, te-ai întors, poate chiar ai înviat, ești aici, e O.K. – ne bucurăm foarte mult de prezența ta – dar să facem în așa fel încât să alcătuim toți trei – împreună și cu maică-mea, desigur – o familie, unită, armonioasă, să luăm, apoi, din toate aspectele vieții doar ce-i frumos, pentru asta toți, inclusiv tu, trebuie să fim și să fii strict pozitiv ...

Doru I. Pop, 7 iunie 2020, Baia Mare

Asigurare

Cumnatul și cu soră-mea locuiau în casa de la țară în care stătusem și eu o groază de ani. Adică cel puțin amplasarea camerelor era la fel, ca cea în care locuiau spre Nord, Nord-Vest, iar cea de la Răsărit simplă și aceea – goală, nelocuită, căci era camera de oaspeți, numită popular „cealaltă casă”.

Acum în aceea își țineau copilul – fusesem la ei într-o după-masă blândă și tăcută de primăvară, discutasem ce discutasem cu ei, după care intrai în camera unde era copilul, să mă joc cu el. E mic, nu are mai mult de un an, e așezat în mijlocul odăii, pe o plapumă nu prea mare. E grasuț, cu obraji bucălați, păr blond, încârlionțat, deși nu prea lung.

Râde, se bucură că mă vede, mă joc câțva timp cu el și plec, apoi. Dar uit să văd dacă chiar la urmă, când am ieșit din cameră, a fost tot bucuros, satisfăcut de joaca cu mine, să râdă, așa că mă întorc din antreu și din cadrul ușii mă uit la el: pruncul adormise cu zâmbetul pe buze, pe față citindu-i-se mulțumirea a ceea ce a fost mai înainte ...

Doru I. Pop, Ferneziu, 26 iulie 2020

Dublă infracțiune 2

Cobor - într-o zi de primăvară și, Doamne, ce frumos e atunci, ce bine te simți, ce ușor sufletește și tânăr, vreau să zic - din autobuz, în cartierul unde locuiesc. E o zi uscată cu aer călduț, chiar dimineța, când se face ziuă, sau poate că era seara.

Spun asta, deoarece, când parcurg limba de pământ, un triunghi ciudat care-i între cele două drumuri - unul o ia spre Baraj, iar altul spre mină, mai există și o legătură între aceste două căi, chiar pe lângă Noua Biserică Penticostală, iar bucata de pământ e între ele - între aceste trei căi.

Traversez porțiunea, suprafața e oarecum înclinată, cu gând s-o iau pe drumul spre mină și spre casă, când mă izbesc de ceva. Spun că era în zori - dar un întuneric plăcut, cald, de început de primăvară, sec - când, în aerul călduț ar fi fost foarte nimerit să stai la o cafea sau ceai cald, la un bar, fără nici o grijă. Mă rog, asta era atmosfera, iar eu, nevăzând pe unde calc, lovesc un biet boschetar chircit jos, negru la înfățișare. Era ghemuit, prin semiîntunericul din jur puteam să-l văd totuși, aproape distinct, încolăcit. Are și un fel de cojoc de lână pe el, vechi, de-abia se ținea laolaltă, țesătura, la fel, negru. Păreau mai degrabă șiraguri de împodobituri cu țepi, cum se pun pe pomi, pe brazi, mai ales, la sărbători. Cert este că, lovindu-l se desface în mai multe părți, din cauza loviturii. Dacă franjurile de pe el - și văd în momentul când îl ating, fără să vreau, cum zic - luminau, ca și cum ar avea fosfor în ele - un verde destul de strălucitor, semn că și el era viu - acea lumină, se desfac, apoi și ele, în câteva părți, după lovitură. Mai luminau, el rostește ceva vorbe, trăia, dar apoi se împrăștie în câteva părți, iar eu plec mai departe. Am teama că

l-aș fi ucis, trebuie să caut o parte *care mai vorbește și mai luminează* - semn al vieții - sper că nu s-a sfârșit totul, căci, chiar lipsa mișcării și a vorbelor din partea lui ar fi însemnat sfârșitul - deși mă miram *cum poate să fie atât de simplă moartea*, o trecere bruscă, deloc complicată spre altceva - spre tăcere aici - și să demonstrez dacă totuși a murit - căci vin vreo doi, trei oameni pe drum, că nu l-am ucis. Mai văd ici-colo luminând vreo două-trei bucați din corpul lui, mai mici, cu franjurile respective pe ele, iar oamenilor le spun: l-am căutat și eu, pe unde o fi, căci o mașină-l lovise mai înainte, risipindu-l - iar, eu binevoitor, m-am interesat de el; cu asta m-am absolvit de *vinovăția distrugerii* lui și-am mers mai departe ...

*

Sunt tot în cartier, ar trebui să fiu pe drumul care continuă spre râu și mină, cu case scunde și grădinițe de legume de-o parte și alta, plus numeroase acareturi și țarcuri pentru găini și animale de curte, pe acele teritorii destul de reduse ca suprafață - cu ce nu se ocupă omul, principalul e să fie aranjate locurile acelea - sau poate sunt în zona „Limpedeș”, „Lunci”, la fel, case nu prea mari, curți parcelate cu grijă. Tot primăvara, tot calduț afară - te cuprinde mirarea și admirația când vezi câte o casă, făcută în anii '50, '60, simplă, nu prea mare. Intuiești primăvara - adică bucuria și simplitatea din sufletul omului, când a reușit în sfârșit s-o facă, în acei ani - dar nici prea multă simplitate nu-i bună - se transformă-n modestie și sărăcie, până la urmă.

Înaintează pe stradă - oriunde-aș fi - las câteva asemenea case-n stânga. Sunt tânăr, mă grăbesc, într-o curte, într-un fel de grădină împrejmuată cu un gard de sârmă, câteva femei stau jos,

parcă lucrau, ca și cum ar fi ales ceva semințe, mă rog, trebăluiau
- una mă întreabă:

- Nu te-ar interesa Andreea (aluzie la fosta mea prietenă),
aceea care a vrut să dea la Institutul de Marină, acum ar fi
dispusă? Mă miră tare afirmația ei - odată pentru faptul că m-a
refuzat cândva, apoi pentru că a plecat cu un bărbos -
predestinată fiind lui de către familie; apoi nici nu-mi plac
bărboșii - l-au răsturnat pe Ceaușescu.

Sunt îngrijorat, să nu mai audă cineva oferta, sunt și
nedumerit, gândindu-mă: cum, dacă e cu ăla, să mă vrea pe mine
- rămân câteva clipe perplex, nu știu cum să mă eschivez, să
merg mai departe - dar mă trezesc ...

Doru I. Pop, Ferneziu, 27 august 2020

Rodica 6

Trebuie să duc trei cărți de muncă de ale colegilor la Forțele de muncă, împreună cu dulgherul Dănuț, poreclit „Piticul”.

E brunet, mic de statură, cărunt prematur și cu mustață. Un tip serios, pretențios - să nu-l atingi nici c-o vorbă.

Stă pe străzile din jurul Gării, e un loc larg, la capătul uneia din ele, însořit. Punem cărțile de muncă în portbagaj și-l însoțesc până mai încolo, în zona blocului „Semiluna”.

Aici, într-un bloc cu patru etaje de un gri-verzui, stă Rodica, marea mea iubire. În stânga, un bloc turn, iar în dreapta, blocul „Semiluna”.

Mă hotărâsc să-l aștept aici, până se-ntoarce, pe „Piticul”. Apartamentul ei - la parter - dă oarecum spre Vest, adică după ce intrai în salon, treceai în camera din fund - un dormitor cu lumină puțină. Aici, pe un pat lat - o canapea simplă, dar mare - erau mai multe persoane. Rodica era culcată la mijloc - întinsă pe pat, nu dormea - nu mă interesează celelalte persoane, deocamdată - și conversez cu ea.

Îi spun de literatură, ea zice: cum, de ce te ocupi de scris, eu îi spun că trebuie să observi lucrurile prima dată, cum ar fi blocul - turn de vizavi, pe care-l visez de multe ori că-i din chirpici - bucăți mari - și se prăbușește. Scriu despre asta - și gata, literatura, îi zic, sau despre tine, iubita mea, aș fi adăugat, dar mă tem să nu audă ceilalți. Rodica are și un copil de vreo trei - patru ani lângă ea. În timpul acesta apare „Piticul”, iar eu îi cer Rodicăi cartea pe care i-am împrumutat-o, Mircea Diaconu - La noi când vine iarna. Mi-o dă, dar, doar de la pagina 86, adică o

parte din ea. În momentul acela se ridică din pat - puțin, cât să-i văd fața - fiica ei, o frumusețe de fată, bronzată la față și cu ochii dispuși la 45°, oarecum, ca la vedete și sprâncenele pensate, semăna perfect cu maică-sa. Dincolo de fiică, stătea taică-său. Se ridică și el, are părul natural - deși nu lung, și e tot tânăr. Nu puteam să întreprind nimic. Va trebui să plec ...

Dor I. Pop, Ferneziu, 18 septembrie 2020

Ființă umană

Cum cobori pe drumul care duce spre centrul satului U., venind din celălalt sat, sunt împreună cu mai multe persoane, printre care și cumnatul. Drumul coboară brusc, înainte de casa Păianjenului, care e pe dreapta, apoi se desfășoară pe o pantă lină. Dincolo de el - pe stânga cum cobori - e casa socrului celui menționat mai sus: și-a luat nevastă din vecini, cum ar veni, n-a trebuit să alerge cine știe pe unde după ea. Dar nu asta contează aici: le-am menționat pentru localizarea acțiunii, doar.

E primăvară, cald, liniște în jur, iar noi, din vârful dealului, vedem în dreptul porților celor două case, pe drum, pe asfalt, de fapt, o lipitoare. Nu e mai mare decât o palmă și se mișca - adică era vie - deși drumul era uscat.

Coborâm șoseaua și vedem că vietatea e mult mai mare, cam cât un băț, dar pare un cablu strâmb, adică ondulat, băgat într-o husă galbenă, un fel de teacă nu mai largă decât lățimea câtorva degete. Această învelitoare are o culoare gălbuie, pare fină, poate din piele de căprioară - iar capetele îi ies afară: coada și capul. Puțin din coadă, ca o coadă de iepure - dar nu pufoasă - și capul. Capul pare un ceasornic - nu mai mare decât un ceas de mână, dar din cele mici - și golit pe dinăuntru - doar marginile.

Și, totuși, ființa aceasta vorbește: mă strânge, mă doare, zice.

*

Sunt pe terasa casei părintești, sub geam; ființa aceea e și ea acolo, rezemată de perete, oarecum, zice ceva în limbile de circulație internațională, poate în franceză, poate în engleză și cum eu cred că-i o ființă extraterestră, îi zic, o întreb, de fapt, ceva în germană, referitor la capacitatea ei intelectuală: du kannst englische Sprache, magiarische Sprache, deutsche Sprache*, apoi crezând că e un robot, adică din materie neperisabilă, îi zic: du Kannst für Ewigkeit leben**, căci, adaug eu, creierul tău e doar din materiale sintetice, la care ea-mi răspunde: da de unde, din materiale artificiale, dar și din materie terestră, obișnuită ...

Doru I. Pop, 28 septembrie 2020, Ferneziu

* Cunoști limba engleză, maghiară, germană (germ.)

** Poți să trăiești veșnic (germ.)

Jignire

Ies dintr-o autogară, o sală imensă, cu mozaic alburiu pe jos - la fel ca până-n anii '80, într-o amiază de primăvară. Spre ieșire, treptat, sala se lărgea - lumina pătrundea de afară, din partea dinspre oraș, prin peretele-geam, care ocupa fața clădirii, în întregime.

Merg, așadar, spre ieșire, sunt slab, adică doar mușchi, fără strat adipos, cu pantaloni-blugi de culoare deschisă pe mine.

Înspre mine vine o grupă de călători, bărbați și femei, împreună cu o fostă colegă de la cantina minieră, Lidia. E tipul de femeie puțin grasuță, roșie la față, cu fire albe prin păr, la 30 de ani și varice pe picioare - în rest, ceva copilăresc în gesturi, pe față, când râde, mai ales.

Cum șchiopățez puțin - mă doare spatele, de aceea - ea-mi zice, ajungând în dreptul meu: ce folos de atâta sport, cât ai făcut, s-au dus pe apa sâmbetei toate! ... Și pleacă, se-ndepărtează cu grupul respectiv spre interiorul sălii, la întuneric. Mă simt ofensat, tare i-aș spune vreo câteva, referitor la maturizarea ei prematură - de multe ori omul nu se vede pe el - dar trebuie să aștept să se-ntoarcă.

*

Vine înapoi, iese cu același grup, afară din sală, iar eu mă iau după ei și-i dau replica: dar valorile, calitățile morale, n-au nici o importanță?

Doru I. Pop, Ferneziu, 20 octombrie 2020

Inundație 8

Stăteam, împreună cu cineva, bărbat sau femeie, pe marginea râului Săsar, în Centrul nou al orașului Baia Mare, dincolo de cinematograful „Dacia”. Clădirea acestuia era-n dreapta noastră, iar o alee, pornită de la Podul Culturii urca pe lângă râu și se pierdea-n bălării, spre Centrul vechi; până aici se și curăța râul. Acum ne uităm la apă – râul nu e mare, dar turbure, plouase undeva, iar eu stau pe terenul puțin înclinat, de lângă alee; stau jos, sunt tânăr – nu mă doar încheieturile – așa că mă pot și ridica, la o adică, ușor.

Din dreapta, de dincolo de cinema, vine un șanț canalizat, ca la irigații – cu apă turbure, gălbuie – un afluent al râului. Avea un curs regularizat, betonat pe margine și nu era nici el mare.

Dar, dintr-o dată, râul, împreună cu afluentul său, cresc. O apă turbure, mare, adevărate șuvoaie imense, constituind un flux enorm – venea pe râu, acoperind totul, adică crescând brusc, mai sus de nivelul malurilor.

De-abia apucăm să ne retragem, în fugă, chiar pe deal - o culme domoală care ducea chiar spre centrul orașului.

În realitate, nici canalul de irigații și nici dealul nu sunt acolo, – doar cinema-ul și un parc în față. Dar în vis, da. Noi urcăm acel deal – e primăvară - iarba încă nu-i crescută, e calduț, o atmosferă seacă, iar ici-colo câte o casă. Părea să fim, mai degrabă, la marginea orașului, decât în centru. Cum urcăm, undeva în dreapta e o casă. Nu mare, părea mai degrabă una din acele case pe care și le fac țărani printre vii, un fel de cabane – refugiu pentru când sunt la munca de la țară.

În fața ei, un măr – nu prea înalt, poate până la streășina casei, cu crengi destul de groase și-ncâlcite, țepoase chiar.

Cineva, un ins mic și cocoșat se spânzurase în copac, poate ca semn de protest față de inundații, sau de politica actuală; părea mic, gheboșat – i se ghicea statura de când era pe pământ și viu – dar câți mai au personalitate când atârnă în ștreang, chiar înalți fiind?

Intru în casă – aici un tânăr cu corp de zeu, G., împreună cu un altul, mai mic la înălțime decât el, îl chinuiau pe un al treilea, pe care-l legaseră de un scaun. Cel legat nu era înalt – un adolescent, poate fiul celui de afară, iar G. îi oferea ceva. Fiind tânăr, frumos, avea și un sex pe măsură, lung, piele fină pe el, gland rotund, încovoiat de mijloc, dar care, în erecție fiind, stătea aproape paralel cu corpul, în sus, desigur. Îl îmbia cu spermă, ca pedeapsă – dar, după cât văd, cel care participa cu el la chinuirea celui de-al treilea, luase cu plăcere câteva înghițituri: era mânjit pe față. Iată că poți face asta și benevol – depinde cum interpretezi actul. Dar, cum îi văd capul sexului frumos, rotund, estetic – mă simt atras de asta, vorba vechilor greci – și-aș lua și eu o înghițitură, dar n-o fac și ies afară.

Urc dealul, spre vârf mă așteaptă o pereche de ingineri clasici – soți soție - spre cincizeci de ani, îmbrăcați în haine verzi-gălbui, simple, ca-n anii trecuți. Și serioși, desigur; la ei le-aș putea explica totul - cu inundația, în primul rând, și să mă și-ntelegă ...

Doru I. Pop, Baia Mare, 5 noiembrie 2020

Constatare 3

Ies pentru o clipă din blocul în care locuiesc și mă duc spre fântână, în partea de răsărit a clădirii. E un culoar îngust, adică o cărare care nu urcă, căci dă, apoi, într-un drum de țară, care urcă dealul din apropiere, și-n jos, spre șoseaua principală.

Vorbesc la telefon cu o vecină, F. - o fată tânără, cu carnea tare pe ea, masivă - dar nu grasă, un fund care parcă nu se mai termină sub blugii negri, strâmți.

Mă-ndepărtez spre deal, dincolo de fântână - nu știu de ce facem gestul ăsta când vorbim la telefon, să tot mergem înainte, poate să avem spațiu de vorbit, poate să nu ne audă nimeni, ori poate ca să fugim de presiunile ce le-ar putea face interlocutorul - (deși) prin telefon - asupra noastră. Deocamdată se aud voci în telefon, vocea unei femei modeste, între două vârste, I. - poate e la un chef totul, știți cum e lumea, repede bârfește, așa că trebuie să-mi aleg cu grijă cuvintele. Mai mult, o teamă, ca și atunci când faci un lucru interzis, planează asupra ta, în momentul când i-ai face propuneri sexuale: neamurile o țin de sfântă - până greșește, desigur - sau și dacă nu-i așa.

Așa că zic, pe ocolite, cumva: să ne-ntâlnim, să-ți dau niște cărți, lucruri - dar gândul mi-e la altceva, dar nu știu cum să-i zic, așa că ea-mi zice prin telefon: sau poate vrei și-o relație sexuală? ...

Doru I. Pop, Ferneziu, 6 noiembrie 2020

Ofensă

Merg să particip și eu la un chef împreună cu unul din generația de după mine, născut, adică, după 1 ianuarie 1968. Și începuse era borâților, adică aveau cu cinci centimetri peste media normală - așa progresează generațiile - plus burtă-n față: se ridică prima generație de oameni de afaceri puri. Cei care mai făcuseră și sală erau la fel, înalți - peste 1,80 m - masivi și răi, emanau o teamă simțită de persoanele din jur. Adică te paraliza prin superioritate. Cunosc vreo doi la fel, din care unul mi-este vecin.

E o clădire doar cu parter, în formă de Y: în camera din dreapta, din fund, cum trecusem peste holul de la intrare, adică „piciorul” literei respective, îmi las geanta cu două sticle de băutură scumpă: rachiu alb din cereale.

Ei - adică Marin, cel din generația respectivă, înalt, cap chel și rotund, ca și al lui Lenin, dar cu ochi albaștri - emana răceală, prin asta - împreună cu doi tineri fără personalitate, o pereche de pletosi - artiști, de altfel - mergeau spre cealaltă cameră, din stânga.

Ies și eu puțin afară, ar urma să înceapă cheful, după care intru în încăperea unde am lăsat geanta cu băutură, o iau (și) să o duc lor. Am o geantă de piele, de mână, clasică, pe care-o deschid: înăuntru sunt doar două sticle cu apă, aceleași, parcă, cu cele adevărate, dar când gust, simt că e doar apă. Merg în camera de vizavi - deși nu m-au făcut pe mine două sticle de băutură - să le cer socoteală. Sunt revoltat oarecum, fiind și tânăr, deși și teamă-mi este, cumva. Dar Marin vine spre mine, nervos. Nu recunoaște gestul însușirii băuturii - ar sări la mine - așa că trebuie să plec. De abia de aici mă cuprinde cu adevărat spaima

și, în asemenea situații *te simți inferior și rușinat* - mic în fața lui, un nimic - ca și cum el, ultrapotentul n-ar fi om, ci zeu. Așa că ies afară din clădire, iar el, în furia lui, aruncă după mine, dintr-un vas lung, un fel de amforă lungă ca un tub, care avea un fel de guler la gură, unde era, desigur, mai largă - și care era din plastic, modernă, deci - aruncă, așadar cu lichidul din el, un vin roșu la culoare, cu care mă stropește. Face asta de două ori, adică de fiecare dată când ridică vasul azvârle conținutul din el - semn că nici el nu se uită la băutură, la risipirea ei, adică. Furia îi este mare, în acest timp, așa că trebuie să plec.

Doru I. Pop, 13 noiembrie 2020, Baia Mare

Distrație

Sunt, împreună cu părinții, în camera din partea de Vest a casei din satul natal. E o după-masă liniștită, poate primăvara, iar părinți-mi sunt tineri și, desigur, și eu. Taică-meu, căci el e eroul principal, nu are mai mult de 45 de ani, serios, așezat, căci era brunet, cu păr negru, tuns scurt și ochi verzi, adică tocmai cum nu era-n realitate. Vrea să meargă - și pe față i se citește hotărârea de neclintit - la streap-tease. Chiar spune și ce persoană și-a ales de la un local care era în apropiere, în sat: una slabă, care nu era o frumusețe.

Maică-mea, fiind vreme de lucru, taică-meu după-masa ar fi putut face ceva, sau să stea cu noi, pur și simplu, nu-i reproșează asta și nici faptul că o-nșeală, oarecum, mergând cu alta, ci faptul că n-a ales bine - așa că-i zice: - tocmai cu aia! ...

Doru I. Pop, 9 decembrie 2020, Ferneziu

Descâlcire

Sunt în ograda animalelor, numită și odorul porcilor prin partea locului - așa-i zice țăranul la curte: odor, ca și la un lucru de preț, poate are o importanță exagerată, curtea, pentru el - la mine la țară. E vară, eu sunt tânăr și apar în ogradă trecând prin șură, din livada exterioară. Având porțile deschise, trec și pe lângă o căruță cu fân, la intrarea dinspre exterior a șurii, ajungând în față, acolo unde terenul pietruit pe jos, destul de larg, formează curtea. Aceasta e-mprejmuată de garduri de șipci, atât spre cealaltă ogradă, cât și spre câmpul din fața râului. Cum gardurile sunt vechi, s-au înclinat spre interior, aproape să se prăbușească, îngustând locul, parcă.

Cel care adusese fânul, domnul G., poreclit „grangurul”, un fost maestru minier, serios, cu părul lins, pieptănat pe spate, deshămasse caii, lăsase căruța cu fân în spatele șurii și venise în față să îndrepte gardul, să fie mai mult loc, pentru a putea întoarce căruța, la plecare. Dar cum făcea? Legase de îngrăditură, în diferite locuri - adică de toate gardurile - funii care duceau la caii din mijlocul curții, de care urmau - de hamurile și șleaul din spate, de fapt, să fie legate. În mod paradoxal, deși funia nu merge împinsă, căci aici așa ar fi trebuit făcut pentru ca gardurile să se-ndrepte, urma ca, trăgându-se de ele și-ntinzându-se, să se ridice și gardurile. Ceea ce și fac, eu sunt lângă gardul dinspre râu, dar, văzând atâtea funii, sunt nemulțumit, trec printre ele, căci mă cuprinde brusc o decizie, e ca și atunci când te hotărăști să preiei tu puterea, adică frâiele unei acțiuni, am energie - nimeni nu zice nimic, deși e și maică-mea - șefa, adică - printre ei - dar brusc, după câțiva pași, zic: voi ați făcut aceste încâlceli, voi să le desfaceți ...

Doru I. Pop, Baia Mare, 10 decembrie 2020

Ofensă 2

Sunt într-o unitate militară, seara, poate unde am făcut armata - la parter. E întuneric, iar eu sunt împreună cu fostul coleg de suferință, Mîrcă I., un țigan năbădăios de prin Mureș. Îi luasem nu știu ce obiect - știți cum sunt cei care au puterea, dar care, mai ales, te iau și de prost, adică în fața lor ești un nimeni - așa că-mi zice:

- O să-ți dau o gogoloașă și o castană, plus două lovituri pentru obiectul respectiv, iar mie-mi vine să intru-n pământ de teamă și rușine ...

Doru I. Pop, 11 decembrie 2020, Ferneziu

Serviciu în cantină

- Consum în cantină -

O sală de servitul mesei la un parter, într-o clădire cu un singur nivel, în formă de L, adică. E cald, primitor înăuntru, cum era în asemenea locuri până nu demult, cu tot izul de mâncare, căci era o lumină primitoare, plus permanența afacerii: azi și aceste locuri sunt „pe fugă”, parcă, au un aer de instabilitate - îți vine să nici nu stai - parcă nu-s săli de servitul mesei, dar, mă rog, asta e.

Chiar unde „se adună” cele două laturi e tejgheaua dincolo de care sunt bucătărele. Dar, fiindcă e după o nuntă, după o servire mai masivă a mâncărurilor, în orice caz, în afară de lumină, liniște, nu mai e nimic de-ale gurii. Dar să nu mint, doar un castron destul de mare - de vreo 20 de litri - cu ciorbă de burtă. Galbenă la culoare, îmbietoare, ar mai fi trebuit să fie și fierbinte și gustoasă. Eu sunt - apar acolo - împreună cu unchiul Sabin. El - ca să se lămurească asupra mâncării - bagă brusc degetul în vas, ca să vadă cum stă treaba.

În fața tejghelei sunt bucătărele: una îmi oferă - domnișoara Lidia din Chiuzaia - niște fursecuri - adică un fel de „degete”, adică batoane umplute cu finetti sau cremă de vanilie. Eu, cum sunt un pomanagiu înăscut, aduc vorba de cei câțiva clienți din capătul îndepărtat al sălii - adică al laturii mai lungi, cărora li s-a dus mâncare în toată regula: felul întâi, adică supe, plus fripturi, șnițele, cel de-al doilea fel. Indiferent că menționez eu asta, sau că ar fi făcut-o ele, aștept și urmăresc un singur lucru: să fiu poftit, să mi se dea și mie mâncare gratis - dar nu zice nimeni nimic.

Doru I. Pop, 12 decembrie 2020, Baia Mare

Diverse 9

Sunt la țară și tânăr - am venit nu pentru mult timp - s-o ajut pe maică-mea. Renunțase la multe lucruri - făcea o curățenie generală, peste tot, din colț în colț - cum nu prea face românul - mare transformare trebuie să se fi petrecut în optica și felul ei de a fi și, să recurgă la asta, să se salte pe o treaptă superioară existențial - dar o face.

Am de greblat, de măturat, și de sortat și aranjat câteva lucruri care au mai rămas, într-o atmosferă tăcută, apoi trebuie să plec departe ...

Doru I. Pop, 14 decembrie 2020, Baia Mare

Înscriere la muncă

Dincolo de centrul oraşului, spre partea de sud-est e un bloc nu prea mare, unde lucrăm. Apoi, spre răsărit, începe şi o zonă cu case. Adică partea unde nu mai sunt blocuri, doar case din deceniile şase, şapte, plus câteva - printre ele - clădite de acum.

E primăvară, iarba crescuse, dar nu prea mare, e chiar o plăcere să te plimbi în zona aceea unde nu vezi ȕipenie de om. Trebuie să ajungem la o lucrare de-a noastră, o casă în construcȕie, să semnăm protecȕia muncii. În asemenea cazuri e un aer festiv, cineva stă oficial şi rigid la o masă, are un zâmbet de complezenȕă pe faȕă, se prezintă nişte drepturi - mai mult obligaȕii - adică îndatorirea de a respecta un anumit lucru - cum suntem angajaȕi, cum a avut grijă firma de noi, ce sacrificii a făcut - deşi multe date sunt umflate şi fictive - noi trebuie să zâmbim, de parcă chiar paradisul ar fi aici, pe pământ, apoi trece la chestiunile de protecȕie a muncii, la fel, cum avem condiȕii şi cum numai noi suntem obligaȕi să le respectăm, adică să ne înjugăm la corvoada zilnică - la fel, de multe ori fără să se respecte NTS-ul.

De data asta toate le prezintă un simplu muncitor, unul Gobi, mic, puȕin gras, buzat, cu figură de maimuȕă.

De fapt, nu ni le prezintă, doar semnăm şi atât.

Ne întoarcem printre case, cu gând să ajungem la bloc. Ştiȕi cum e-n asemenea cazuri: firma nu-ȕi mai asigură întoarcerea, te descurci tu şi singur. E plăcut printre casele în roşu, lungi, parcă ies direct din pământ, adică fiind amplasate ici-colo, n-au, încă, alei între ele. Unul, dl. Raȕiu, înalt, fumător, un

zidar tânăr și modest, chiar îmi spune cum am stat cândva câteva ore, până târziu după-masă, lângă o asemenea casă, să aștept un patron. Eram în criză, plus că numai în acestea credeam, pe vremea aceea: lucru, bere și țigări.

Aș putea ajunge pe jos la bloc, dar vine un tren, alături e o cale ferată și urc într-un vagon. Acesta se tot duce, însă nu oprește în fața blocului, cam peste un kilometru - dar neajunsul e că e un vagon-marfă fără geamuri. Trenul tot merge, iar eu încep să devin neliniștit; noroc cu o telecomandă pe care o am în mână și care funcționează. Când apăs de mai multe ori consecutiv butonul, vagonul se oprește. Deschid ușa, cobor și văd c-am ajuns într-o suburbie a orașului, Tăuții M., după biserica cu turn bombat - ortodoxă - de acolo. Bucuros și așa, cobor jos, înspre oraș e și un fel de stație auto, autobuzul tocmai plecase, mă lămurește cineva, dincolo de drum și biserică e o alimentară, mi-aș lua ceva de mâncare, dar tocmai dăduse faliment - e posibil asta-n capitalism - așa că va trebui să rabd, dar să găsesc repede o mașină - făcând autostopul - să mă ducă înapoi în oraș, la locul meu de muncă, să nu mi se observe lipsa ...

Doru I. Pop, Ferneziu, 16 decembrie 2020

Cerere și ofertă

Sunt la o masă de lemn de brad, simplă, doar acoperită cu o față de masă, la fel de simplă, din material de culoare deschisă, cum erau până în anii '80, împreună cu unchiul Ioani, poreclit „șarpele”. E așa cum fusese când era mai tânăr, cu fața naturală, blond, un țăran așezat, harnic, cum îl și văzusem într-o poză din anii '80, împreună cu un alt unchi, Mihai.

Eram, aproape de acei ani, întrucât nu părea cu mult mai bătrân decât atunci. Din spatele meu - cum stăteam față în față cu unchiul, eu cu fața spre vest, oarecum, maică-mea ne tot aducea mâncare. Poate eram la o petrecere în familie, ne relaxam, chiar undeva în natură, dar nu conta asta. Important era ce se discuta acolo. Unchiul-meu zice, la un moment dat, cu înțelepciunea și spiritul practic al unui Moromete, cu care și semăna - cu cel din film, adică, în rest pot fi zeci de variante, asta referitor la taică-meu - adresându-se maică-mii:

- Și ce dacă nu vrea să lucreze, ia treci pe mine pământul, să vezi cum o să-l oblig să-l lucreze.

Maică-mea, din spatele meu, nu zice nimic, ca și cum ar fi de acord, dar, de-abia aștept să rămân singur cu ea, să-i spun să nu facă acea greșală enormă, deoarece unchiul are cinci copii și nu se știe dacă ne va mai da pământul înapoi ...

Doru I. Pop, 20 decembrie 2020, Ferneziu

Reclamă

Sunt undeva în Irlanda sau Islanda. Trebuie să fixez un panou publicitar pe o clădire masivă, cu multe geamuri - o instituție publică, pe care era vizibil, strălucitor, prin iluminatul electric, cuvântul REKKI - poate aici e originea cuvântului reclamă, în aceste limbi germanice din nord-vestul Europei, mă gândii eu ...

Doru I. Pop, Ferneziu, 20 decembrie 2020

Compliment

Maică-mea era tânără, siluetă, frumoasă. Îmi destăinuie:

- De câte ori taică-tău îmi face un compliment, e spaima mea, deși n-ar trebui.

- Trebuie să existe o contradicție, comentai eu ...

Doru I. Pop, Ferneziu, 20 decembrie 2020

Compliment 2

O tânără și frumoasă fată mărturisește: de câte ori vine prietenul delăsător și cheltuitor să-i ceară bani, în 97% din cazuri trebuie ea să-i facă și-un compliment ...

Doru I. Pop, 20 decembrie 2020, Baia Mare

Dovezi

Sunt, într-o după-masă liniștită, împreună cu părinții, într-o cameră mobilată simplu și îngustă. O încăpere în formă de L, poate în casa părintească, poate în altă parte. Înăuntru e maică-mea și bunică-mea, mai corect spus. Cunoașteți, desigur, acele după-amiezi liniștite, chiar și iarna, când afară e cald, poate nici nu-i zăpadă, iar soarele care parcă pătrunde oblic înăuntru, are o culoare de-un galben intens. O liniște și o împăcare sufletească determină asta. Ești chiar fericit, astfel. Ei bine, eu privesc spre Răsărit, pe latura mare a camerei, doar partea mai mică pornea spre Vest unde era puțin și mai întuneric, ei bine, pe partea mai lungă, fiind geamul, privind, vedeam munții Gutâi, adică masivul propriu-zis. Sunt două bucăți de stâncă paralele – ca doi pereți – cu ceva distanță între ele. De aici par ca desenate – adică nu apar în mărime naturală, ci sunt ca două simple obiecte, cât o casă, doar, de înalte.

Primul, se termină sus cu două ondulațiuni lente, nu degeaba i se spune și „Creasta cocoșului”, e firesc așa, iar celălalt, situat mai la dreapta puțin - deci nu chiar peste primul, se termină sus ca niște zimți: firește, are mai multe asemenea vârfuluri, spunându-i-se „Apostolii”.

Acum partea senzațională e că pe primul se văd câteva dungi ca niște pâraie verticale, intersectate de câteva orizontale și oblice. Se văd clar, iar cineva care mai era în cameră spune: e vorba de scrierea runică, adică de alfabetul pe care l-au avut popoarele germanice la începutul Evului mediu, înainte de adoptarea scrierii gotice și a celei latine.

Dacă e așa, mă gândii eu – e un indiciu important care certifică prezența unei civilizații pe acest pământ - oricare ar fi fost ea - în vremuri îndepărtate ...

Doru I.Pop, Baia Mare, 23 decembrie 2020

Axă numerică
- Răboj existențial -

Sunt la o masă, undeva pe un teren gol, fără clădiri; în jur oameni, cei mai mulți cu haine maronii la culoare, pe corp, cu fețe rotunde, tunși scurt, tipul mecanicului ideal, dar și al secretarilor de partid serioși, stilați, sadici, chiar.

Încep să le explic, ca și cum pe acea masă de lemn simplă, neacoperită, înclinată oarecum, ar fi o axă a numerelor, dacă nu, cel puțin o linie trasată - că generația care m-a bușit a fost cea din fața mea - născută până în 1957, din 1950, plus cea de după mine - din 1968 până în 1980 - căci, zic eu, arătând cu mâna pe o linie imaginară, pot să dau cel puțin patru cazuri de persoane născute din acel interval care m-au lovit, în timp ce din generația mea, nici una.

Deși am dovezile și mă uit convingător la ei, nu sunt sigur că mă vor înțelege - lumea e rea - mai mult, s-ar putea să mă și pedepsească pentru asemenea afirmații ...

Doru I. Pop, 23 ianuarie 2021, Ferneziu

Inginer nou
- Statut refuzat -

Lucrez la firma Mynthos, cea la care fusesem o groază de ani, de data asta într-o nouă formulă.

Era și tatăl cumnatului, un instalator în vârstă, așezat, acum pensionar. Lucram în Parcul orașului, poate la niște alei, până la copacii imenși din margine.

Printre rădăcinile care porneau de la suprafață - copacii fiind și destul de deși - noroi; eu nu pot să ies dintre ei, fără să mă murdăresc. Tatăl cumnatului, deși calculat, de data asta se revoltă și el, căci zice: nu vreau să ajung fraierul noului inginer mecanic, (care ne fusese angajat ca șef, nouă, muncitorilor de la o firmă de construcții). Aici era buba: fusese angajat un ungur sau neamț, un inginer la vreo 43 de ani, păr cărunt, dar, deși om serios, nu puteam ști ce hram poartă - dacă nu se va lega de noi în mod exagerat. Mai ales eu, slab și sensibil din fire, plus un chiulangiu renumit, mă mângâiam cu ideea că nu voi fi depistat în acțiunile mele de „a trage sistemul în piept” - adică voi scoate pe undeva cămașa, ca și până acum ...

Doru I. Pop, 24 ianuarie 2021, Baia Mare

Program școlar
- Iubita mea -

Sunt iarăși la liceu, îmbrăcat în uniformă - un adolescent al anilor '80, la circa 1,75 m, siluet, dar puternic, plin de viață, cu păr șaten și ochi verzi. Avem oră într-un fel de cabinet - genul acela de săli cu mese pe margine și bănci interioare - li se mai spunea și laboratoare.

Poate avem oră chiar la chimie - mobilierul e nou, marodeschis la culoare și lăcuit. Mă așez în marginea dinspre geam, iar iubita mea, Andreea, chiar de cealaltă parte a șirului de mese, în interior. Câțiva colegi tineri, zidari, în capătul celălalt al sălii, în stânga mea. Unul dintre ei e Marcel, un tip slab, îndoit, la nici 23 de ani, care vorbea puțin, tipul mutului sadea.

Profesorul e unul tot slab, din acea categorie de dascăli modești, care umblă cu același rând de haine ani întregi, să facă economie; nu știu dacă mai sunt azi astfel de dascăli - dar atunci erau. Se îndreaptă pe lângă mine spre locul unde erau tinerii susmenționați, timp în care aceia zic: e slab ca o scândură, mă mir că nu cade jos. Ciudat, profesorul nu-i aude și se apropie de ei.

În timpul acesta, eu urmăresc din priviri comportamentul fetei: te interesează și deoarece-i mai deosebită, ca frumusețe - nas cârn, blondă - un exemplar mai rar așa frumos - cum zâmbește, ce spune, plus că te interesează și din punctul de vedere al faptului că ești îndrăgostit de ea; de câte ori în viață, când vedem pe cineva mai deosebit, ni-l putem cu greu închipui într-o anumită postură, să se priceapă să facă ce se cere acolo, plus, în al doilea caz, ești ahtiat după tot ce se leagă de ființa iubită - o găsești extraordinară; eu o priveam, așadar, din postură dublă ...

Doru I. Pop, 30 ianuarie 2021, Ferneziu

Inundație 9

Râul din satul natal curgea cuminte, între maluri betonate, cel puțin așa reieșea din modul cum curgea mai în jos de pod, nu departe de casa copilăriei mele. Maluri drepte, un brâu - parapet în apă, împotriva eroziunii, de pe care cădea ca de pe o cascadă, șuvoiul compact de apă, gălbui la culoare. Mai în jos de el, o sferă imensă de beton, în mijlocul apei - un ansamblu geometric și artistic perfect, împreună cu pragul sus-menționat. Simple și moderne, aceste figuri geometrice - artă, ce mai. Nu era nici cald, nici frig, nici soare, nici o zi mohorâtă - ceva între - era totuși primăvară, cum stăteam și priveam apa care curgea, semitransparentă.

Urc în susul râului, trec de pod, un pod fără parapeți pe margine - deși din metal, la nivelul solului și trec mai departe pe lângă apă. Ideea e că puțin mai încolo, într-o curbă masivă, râul mâncase cândva din terenul nostru, cumnatul punând betoane și bolovani la greu acolo, în acea cotitură. Câștigase și câteva arii de teren - atât de multă umplutură băgase, plus că oprise eroziunea; acum eu eram curios să văd - căci era după o viitură, râul era încă măricel - deși liniștit - de unde și culoarea gălbuie a apelor - dacă nu cumva, cu toate opritorile, apa să nu fi ros acolo - știți cum e - capricioasă.

Dincolo de pod, râul e îngust - cum vine șuvoiul repede, de la curba aceea, intră în raza mea vizuală - de culoare gălbuie. Vine, curge, iute spre pod, dar în fața acestuia e un bolovan sub formă de trunchi de con în apă, aproape cât toată albia. Șuvoiul, cum dă de el, se și întoarce înapoi câțiva metri, cam până la

jumătatea distanței de până la curbă. Se-ntoarce înapoi și are altă culoare, odată lovit de piatra respectivă - un gri-negriu. Dar, pe lângă culoarea schimbată, mai are o particularitate - curge înapoi cu furie, se izbește de torentul galben, care vine din amonte, aproape nelăsându-l să treacă - parcă n-ar fi aceeași apă - împingându-l la o parte, spre țărm.

Apa care vine, într-adevăr, galbenă - un șuvoi puțin mai calm - parcă se simte rușinată, de-abia curge-n jos, spre pod, parcă-i vine să intre sub puținele rădăcini de copaci care ies la suprafață, pe lângă țărm.

Mirat de această anomalie, privind-o, uit să merg mai încolo, să văd dacă râul chiar a ros în curbă ...

Doru I. Pop, 31 ianuarie 2021, Ferneziu

Cavnic 5

Sunt la mina Cavnic - Est, numită Roata. Venisem din oraș, sunt între munți - dincolo de liniștea din natură, voi da de activitatea specifică mineritului, când voi ajunge la intrarea în subteran.

Sigur, industrializarea a însemnat relații umane, performanțe economice de orice fel: construcție de clădiri, cantine, mașini, zgomot. Acesta a fost adevăratul progres al deceniilor trecute, zică cine ce-o vrea.

E vară, praf pe drum, iar în stânga noastră, dincolo de-o poartă, e un terminal modern. Trei șine paralele, ultracurate - de aici se vede modernismul locului - sub trei acoperișuri, cel din mijloc mai înalt, plus pereți pe margine - toate de culoare galbenă, din material plastic, parcă, duceau în fundul muntelui. Becuri, ici-colo, dar atât de curat totul, de parcă ar fi fost într-o mină a viitorului, sau, măcar într-una de sare.

Dinspre munte vin spre noi vreo doi-trei mineri cu haine uzate, șterse la culoare, ca-n anii '50 și înalți. Moldoveni sadea.

În stânga e un parapet, dincolo de care-s bucătăresele: un punct de servire al mesei simplu (aluzie la faptul că am fost azi la niște analize pe loc, la Spitalul Județean, unde m-a impresionat, la fel, modernismul și simplitatea ghișeeleor de înregistrare).

Unul din mineri zice: cartofii n-au avut ceapă - se referea probabil la masa precedentă.

Ies, pe o ușă situată dincolo de ghișee, într-un fel de curte - spațiu liber interior. Drept în față, la o oarecare depărtare, era un munte sub formă de piramidă, abrupt. Ici-colo pe el, brazi pitici, ienuperi și jnepeni - mai mult piatră și lut gălbui pe

versanții lui. Dinspre el venea un grup de mineri cântând, ducând vreo doi-trei brazi împodobiți în față - câștigaseră, probabil, ceva întrecere; hainele le erau vechi, îmbibate de praful din mină - nu aveau nimic utopic și propagandistic în felul de-a fi - realitatea gol-goluță - atât.

În stânga mea, se mișcă câțiva oameni cu figură de funcționari, adică în costume gri, nu prea noi - intrau și ieșeau din clădire, pe unde ieșisem și eu. La fel, păreau din alte vremi - atât că erau nemulțumiți, căci unul zice: oamenii, muiștii - nu știu, o constatare adresată omenirii în general, sau doar unui anumit grup, poate minerilor care se apropiau cântând; știți cum e lumea: dacă ai nu e bine, te vorbesc de rău, dacă n-ai, la fel - te compățimesc - tot prin bârfă, ambele.

Sătul de astea, mă duc spre sud, pe lângă poartă, oarecum. Văd două sau trei linii de cale ferată, paralele, clasice de data asta - adică de tren, cum erau în deceniile trecute, care veneau de la apus și duceau spre răsărit. Ar fi trebuit să știu încotro duc, după cum venisem și eu - atât că nu știam unde-i vestul, căci esențial era în acest caz, să reperez acel punct cardinal, să mă pot îndrepta spre oraș - într-acolo era Cavnicul.

Ies pe șosea, spre calea ferată, aceasta făcea o curbă spre sud - se pierdea în depărtare, sclipea, dar eu o iau spre vest. Mă trezesc mergând pe un drum de țară, nu prea lat, plin de praf - sunt tânăr, mă simt bine, deși sunt puțin înfrigurat că nu voi putea ajunge în oraș - cum numai în lunile de vară te poți simți, în tinerețe și-n liniștea pădurii - iată trei factori indisolubili și pe care-ai vrea să-i ai întotdeauna.

Mă duc pe acel drum, așadar, mă și grăbesc puțin, vreau să ajung în oraș, văd undeva în stânga drumului, taluzul, adică panta dealului care cobora până jos, fiind îngrijită, parcă din

piatră sau beton, denotând mâna omului, scris peste țărnișă, cu litere destul de mari: Borcut și Corupisca, ceva de genul, adică denumirea locului - un nume cu iz slav. De câte ori întâlnim cuvinte cărora nu le cunoaștem etimologia, doar le bănuim, dovadă numeroasele popoare care-au trecut peste noi, ca aproape peste tot în lume.

Și fiindcă era vorba de borcut, un fel de apă minerală care conține mult sulf și clor, mă uit mai cu atenție și văd piatra dealului albită - datorită reacției cu elementele respective.

Continui drumul, ajung la o tablă de lemn, un indicator rudimentar, pe o bucată de scândură care era cusută de un par strămb, dincolo de care era un gard din câteva lețuri - era scris, la fel, tot simplu: Roata. Ajunsesem în preajma minei pe care o știam mult în stânga - adică de unde plecasem - dar tot era bine - dacă aici era mina, apoi, dincolo de ea, spre vest, era orașul - puteam și trebuia să ajung acolo ...

Doru I. Pop, 1 februarie 2021, Baia Mare

Discuție inutilă

- Pat ratat -

Sunt într-un dormitor care-mi aduce aminte de clasa copilăriei mele, de la școala din satul natal. Adică pe peretele dinspre sud, dispuse geamurile. Cum intru înăuntru, căci eram cazat împreună cu niște moldoveni, observ că locul și patul meu - cel de la mijlocul peretelui cu geamuri - e ocupat. Mai sunt și altele - pe șirul din mijloc, unul chiar unde era catedra, mai în fundul clasei, altele - dar mie acela mi-ar fi plăcut. Acum încep să mă agit, să fac scandal, supărat fiind - dar cum te zbați, în inferioritate fiind - fără șanse - parcă vorbești singur; un tip slab, cu coșuri ici-colo pe față, nas acvilin, cămașă în carouri, clasică și ochi albaștri, tânăr, se ridică din pat și vine spre mine. Chiar până aproape, întinde brațul, de la cot ridicat în sus, vertical, oprindu-l brusc lângă mine: adică atitudinea lui e amenințătoare, negativă - să tac.

Îl percep ca pe un dușman, tac, mă uit în fundul camerei și văd două paturi libere - erau toate de cazarmă cu saltele și lenjerie albe, frumoase, plus locul de la patul din mijloc - de la peretele cu geamul - până în capăt liber. Cineva-mi dă de-nțeles: pot să pun acolo unul din paturi - iată rezolvată problema locului meu. Mă mir în sinea mea, cum de n-am intuit asta mai devreme - am făcut atât tărăboi inutil care n-a dus la nimic bun, Dar, de câte ori în viață nu observăm diferite aspecte, lucruri - luând-o într-o direcție greșită - complicații, pierderi, rezultate de aici. Ne pare rău, dar nu mai putem face nimic, doar să nu mai greșim de acolo înainte ...

Doru I. Pop, 7 februarie 2021, Baia Mare

Încăierare 1

Cartierul în care locuiesc e situat în nordul oraşului Baia Mare; dinspre nord-est, din noapte, vine un râu, care se pierde tot în întuneric spre Vest. Dincolo de el - spre Miazănoapte - sunt munţi - sau nimic. Între el şi cartier, un teren viran, un fel de loc gol, alungit, mai lat în dreptul caselor, cum însoţeşte apa - lărgindu-se aici, un fel de maidan cu iarbă scurtă sau pământ bătătorit, fără pic de vegetaţie. Dincolo de el, spre sud - casele. Toate din anii deceniilor trecute, până în anii '80 - case de oameni normali - nu de bogătaşi.

Râul nu era cine ştie cât de lat, o punte suspendată îl traversa. Noi ne adunam pe acel loc, la discuţii - de orice natură, o mulţime de oameni cenuşii, anonimi, normali. Undeva spre vestul locului e o ridicătură - acolo stăm - ne place locul - în noapte, câţiva oameni. E seară, doar, dar parcă am fi în anii '50. Brusc, un tip la 40 de ani, puţin gras, înalt, păr într-o parte, dintre cei care sunt împătimiţi de pariuri, cum stătea pe punte, îl atacă pe unul de jos, de lângă râu - un tip la vreo 60 de ani - puţin gras şi acela, dar îmbătrânit, oricum.

Furia primului e mare, se duce spre el, coboară puntea şi zice: mi s-a căcat cândva pe cap şi sare la el şi-l prinde de gât. Oricum, râul, criminalitatea primului iese la iveală, mai ales că cel de-al doilea e mai slab - vârsta înseamnă o scădere bruscă a forţei - trebuie să se teamă. Eu nu pricep când a avut ocazia cel mai în vârstă să-l execute pe primul, după cum a zis acela - dar cert e că-l strânge tare de gât - ăla - bătrânul şi-a şi strâns capul

spre umeri, să nu-l poată gătui și așa se prăvălesc pe jos, în asistența celor din jur.

*

Grupul bătaușilor e puțin mai în josul râului, tot la marginea apei, când scade, când crește în intensitate strânsoarea și ura rezultată de acolo, cum se tăvălesc pe jos, mai trag de ei și spectatorii, să-i despartă, uneori reușesc, alteori nu, dar cel ofensat, tânărul, zice, justificându-și acțiunea:

- Mi-a zis că, deși m-am născut în România, fiindcă-s maghiar nu-s om - așa poate să spună, mai departe, că deși m-am născut în România, nu-s om, ci rahat ...

*

Plec spre dreapta, adică acolo unde începe cartierul. În partea dinspre nord-est e și căminul unde locuiesc - o clădire veche, un minibloc, cu tencuiala căzută, pe alocuri, de prin anii '50. La parter, fiind un fel de hol pătrat, cu mozaic vechi pe jos, locuințele sunt pe margine. Un șir de uși pe peretele dinspre Nord, care se termină cu o cămăruță - ultima încăpere lângă peretele care pornește spre Sud.

În Sud, în colț, e camera mea. Acum eu trebuie să merg s-o aștept pe vecina să-mi aducă niște bucăți de pește prăjit - specialitatea, preferința mea culinară - în rest nu se pune problema - e o bătrână, sfrijită - 60 de ani.

Cum traversez holul - am venit de undeva de afară, văd că vecinul Sami, care ocupa acel ultim apartament de pe latura de nord, îi pune pe copii să se roage: două fete mai mari, la vreo 10 ani, plus una mai mică - la vreo 6 ani - cu fața spre Nord. Cea mai mică face nazuri, tocmai fusese luată de la joacă, avea părul

încârlionțat (tocmai văzusem o școală cu pridvor într-o carte despre războaiele balcanice, pe jos copii care se jucau, mai încolo, între niște dealuri, două case cu acoperiș teșit - cu etaj, uluitor de moderne pentru anii 1900 - cât sunt de universale civilizațiile, la ce ne mai trebuie războaie) și mă dumiresc: dacă sunt musulmani, așadar peretele acela-i spre Răsărit - deși știam că-s penticostali. În cazul acesta-mi folosește să știu amplasarea clădirii , deoarece patul meu e spre Răsărit cu capul - dar nu tocmai - căci colțurile sunt între: adică n-e, cel spre care-i capul, pentru un somn liniștit și captarea energiilor pozitive.

Acum pot să merg să-mi ridic peștele ...

Doru I. Pop, 20 februarie 2021, Ferneziu

Încăierare 2

Sunt la casa părintească de la țară, împreună cu soră-mea. Săraca casă, de câte ori o visez mai mare decât în realitate, cu etaj, în formă de trunchi de piramidă, oarecum, adică cu partea de sus - nivelul primului etaj - mai mic ca volum decât parterul. Tot din chirpici, bucăți mari, biata casă, rezistă, adică nu se prăbușește, deși nu stă nimeni în ea, după decesul părinților.

Mă bucur, ori de câte ori mă apropiu și aud activitate, unele zgomote, vorbe, râsete, sau văd lumină înăuntru - asta dovedește că cineva mai are grijă de ea.

Nu se va prăbuși cu una, cu două - întreținută fiind.

Acum urcăm la etaj, aranjăm niște saltele, pături și covoare pe cele două-trei paturi care sunt acolo - și coborâm.

În curte, pe latura de sud, oarecum, e o căsuță nouă, lungă, cu un singur nivel: un fel de căsuță de vară.

Intrăm înăuntru, ne vedem de treabă - aici locuim. În ușa amplasată în colțul dinspre sud-vest al camerei, apare bunicul. Înalt, siluet, serios, are o față rotundă - deși nu-i gras - mustăcioară, părul negru, poate vopsit, pieptănat într-o parte, dat cu ulei, stând lins - ca la unii artiști sau actori. Arată bine - ca la 50 de ani - mă miră zestrea sa genetică, trebuie să aibă 115 ani - cum de nu a trecut timpul peste el - ce mecanisme genetice atât de performante i-au blocat îmbătrânirea - dar, în timp ce eu, contemplându-l, mă gândesc la toate astea, el cere ceva insistent: cheia de la casa mare, unde făcusem curățenie, mai înainte.

O face puțin intempestiv, deși-i serios, dar soră-mea - care stătea în stânga mea, îi răspunde obraznic: și cât crezi c-o să trăiești frumos acolo - cinci ani?

Apoi, într-un acces de furie, îl ia pe nepot, adică pe fiul ei, G. și-l împinge spre bufetul din față - acele dulapuri cu un sertar, cu partea de sticlă sus, unde se țin diferite servicii de porțelan, izbindu-l de câteva ori. În timp ce-l bruschează astfel, îi zice: din cauza ta-s toate astea!

(Era nervoasă că trebuie să dea cheia de la casa mare bunicului.)

După care, văd că nepotul a ajuns între dulap și peretele din față - iar ea, la marginea acestuia, lângă celălalt perete - dinspre est - care era și mai scurt - stă pe un scaun și, zbuciumată de ce-a făcut - aproape plânge.

Eu mă apropii de ea, îi pun mâna pe după cap și-i spun ca pentru ea - foarte de aproape - sufletește și fizic, desigur:

- Pentru ca să meargă totul, lasă astea - izbucnirile de nervi - și fii ca noi toți, adică calmă, calculată ...

Doru I. Pop, 27 februarie 2021, Ferneziu

Șuior

Facem o vizită la mina Șuior, o vizită pur și simplu, dar după care urma să ne angajăm la celelalte mine - atâtea câte au mai rămas - cu personal și activitate redusă.

Din oraș - având de urcat peste dealuri - niște ridicături domoale pe un teren puțin accidentat - mergem cu un tren electric - cu minivagoane - câțiva kilometri.

Întreaga garnitură se zdruncină, e condusă de un mecanic hapsân, mic, roșu la față, cu figură de comerciant, care în ultima parte a socialismului lucra acasă cu utilajele minei, cu buldozerul, adică. Acum conduce garnitura, e în fața noastră și locul lui e strâmt, trebuie nici el, nici noi să nu scoatem capul pe geam - să ni-l agățăm de stâlpii de pe traseu. De altfel, trenulețul se deplasează destul de repede, se hurducă, face și zgomot, iar pe el, pe mecanic, chiar îl sună cineva, din familie, iar el răspunde: sigur, mă cunoștea doar ca mecanic la parcul de distracții (era vorba de un nepot care se mira că unchiul conducea și trenul minier, nu numai cel din parc - ne explică el.)

*

În față, într-o dimineață încremenită de primăvară ne apare în toată splendoarea clădirea minei Șuior. Situată între două coame de deal prelungi - o vale puțin adâncă, unde putea chiar să încapă o localitate, pare imensă și nouă.

E atât de puternică senzația de *timp trecut, de netrecere a vremii*, alături de grandoarea clădirii, încât rămânem uluiți, muți de uimire - fără glas. Dar cum se prezenta clădirea? Sub formă de U - dar o literă, cu brațele inegale, urma chiar lungimea

depresiunii. Dar era înaltă - poate cu cinci-șase etaje, din cărămidă roșie - „brațul” cel mai lung sărea în evidență - plus că avea un număr mare de geamuri, închise, încremenite și ele; apoi, în unele locuri doar locul - tencuit, însă - unde ar fi urmat să fie tăiat cadrul pentru ferestre. Era nouă, proaspătă, dar atât de tăcut era totul, inclusiv clădirea, încât aveam impresia că *atunci* a fost clădită, în anii '60 - adică nu s-a scurs nici o clipă după. Oare din ce lumi inexistente, din ce alte dimensiuni vin totuși în existență lucrurile - de ce acelea și nu altele - determinate de socialism, în cazul de față - și unde ar fi fost dacă nu erau - ca un copil dacă nu s-ar fi născut - în ce existență ar fi fost - îți vin în minte asemenea întrebări, plus altele, cum a fost posibil asta, atunci - de ce azi nu, când îți revii din uluirea inițială.

Dincolo de clădirea lungă de câteva sute de metri, spre sud, unde e coama - una din ele - a văii respective, unde-i amplasată construcția, e satul, căci printre copacii înverziți se văd și case - poate chiar de țigani.

Apoi, cineva parcă ne spune: partea clădirii din celălalt capăt - acolo unde se unesc laturile, fiind chiar o parte mai scurtă - fundul literei U - e mai veche, verde la culoare, din anii '50 - și poate din chirpici.

*

Suntem undeva într-o mică curte interioară a clădirii, acolo unde se adună laturile, în interior. E dimineața, nu e încă ziua, doar o lumină de la un iluminat slab, iar noi - o mulțime eterogenă de oameni - ne pregătim pentru angajare, adică ne punem la punct echipamentul de muncă.

Terenul e puțin în pantă, stăm toți grămadă, tineri și bătrâni, bărbați și femei - o mulțime pestriță. Facem, așadar, diverse activități, ne pregătim hainele; povestim, eu unul, îmi cos

o pereche de chiloți negri, pe care urmează să-i port în mină. Cineva, observând ce fac, zice: îi coase largi, să nu se vadă că are sulă mică.

Într-adevăr, trebuie să nu mă dau de gol, în astfel de medii se răspândește vorba ca fulgerul - asta-i de poporul de rând - ironia - ce fac apoi, ajung de râsul lumii.

Un miner solid, trecut de patruzeci de ani, dar cu autoritate, cum stătea în partea de sus a terenului denivelat zice, referindu-se la un coleg de-al său: tu, ăla din Cipricov, Conovăț, Cifra 1 și 2, care umbli la una din satul vecin - adică din Cifra 2 (pronunțate cu ț în loc de c, ca la unguri, aceste cuvinte). Sunt sate din Sălaj, e un bazin uman care a dat mulți mineri - deh! sărăcia te-ndeamnă să părăsești meleagurile natale - și-mi și imaginez mediul de acolo, rustic, seara, cu alte legi ca la oraș, sau ca-n minieră, când intră omul în ograda cuiva, la cineva drag, mirosul de mâncare gătită, de cereale, un tractor în curte, plus (pe) persoanele respective - cum arată fizic.

După ce spune asta, se uită în jurul mulțimii, unde un tip merge, se mișcă printre oameni - să iasă din grămadă, oarecum rușinat. E tot peste patruzeci de ani, înalt, puțin gras, nas acvilin, figură de mecanic, dar elegant, totuși. Azi nu mai sunt asemenea oameni - sau rar. El de sus îl mai apostrofează: tu când bei ești ca o muiere, adică își pierde autoritatea, la asta se referea.

*

Sunt din nou în capătul dinspre nord-est al clădirii, acolo unde venisem, cum era amplasat întreg corpul edilitar, înăuntru. E un podium de scânduri - clădirea fiind înaltă - am intrat, pur și simplu, pe o deschizătură pe partea dinspre interior a clădirii din cărămidă roșie. Sub scânduri nu mai e nimic, până jos, dar

podelele se continuă până la ieșirea din capăt a imobilului, afară, la nivelul terenului din jur. Nu-i problemă - mă deplasez pe scânduri - sunt uscate - atât doar că trebuie să-l trag cu funia - o frânghie groasă, împletită - pe șoferul firmei unde lucrez, Marius, un gras bătrân, înalt, care veșnic se grăbește. E un efort asta - să-l aduc trăgându-l continuu, până la nivelul podiumului, să intre și el înăuntru - circa distanța între două etaje.

*

Sunt afară, la capătul acela al clădirii dinspre nord-est, cum am ieșit, iarăși cu-n grup de vizitatori. Nu-mi convine că am fost adus aici, viitorul e nesigur, mai ales că n-aș vrea nici să intru în minieră, așa că declar, nemulțumit: e un lucru rău (faptul c-am fost adus aici). Cineva de lângă mine - un lungan cu ochelari, slab - tipul funcționarului anilor '80 - dar care, probabil, și-n viitor, angajându-se aici, urma să fie tot birocrat, zice: ca să nu-și dea nimeni seama că ești nemulțumit și despre ce vorbești, zi: e rea, nu e rău, adică folosește femininul, pur și simplu ...

Doru I. Pop, 10 martie 2021, Ferneziu

Valer
- Dominație -

Sunt pe un teren, poate în vestul orașului, poate în cartierul rău famat, Ferneziu. Seara sau dimineața - semiîntuneric, pământ tare, cu iarbă scundă, bătătorită.

Sunt acolo, pur și simplu, pe un fel de platformă. Adică o mică suprafață betonată, de circa 3+2 metri, iar în jur - terenul fiind mai înalt - zid de beton care să-l țină, din trei părți - parapeți de circa un metru înălțime. Putea fi o rampă de curățat mașinile, „scobitura”, un loc de amplasat un motor, o celulă electrică, mă rog, industrializarea a presupus și apariția unor astfel de lucrări - secolele trecute nu le-au cunoscut.

De pe țărmul dinspre Vest - doar cel dinspre Răsărite fără perete - pe unde-ai putea ieși - vine să sară jos și țiganul V. E tânăr, gras, plin de sine, mai nu pleznește de încrezut ce e. Are o burtă nu prea mare, un jersey gri pe el - e mai gros la mijlocul corpului - ca un popic, și e bărbierit proaspăt - altfel, dincolo de matrapazlâcurile pe care le-a făcut de-a lungul vieții - bărbat prezentabil. Acum vrea să sară, pur și simplu jos, eu mă feresc, mă trag puțin în spate, conștient fiind că m-ar strivi, aproape, dacă ar cădea pe mine - o senzație deloc plăcută. Sare, dar mă agață și trăgându-mă-n jos, intenționat, se lasă cu tot corpul asupra mea, cum eram culcat la pământ. Apoi exclamă - în atare situații tot sunt câțiva gură-cască-n jur, să-și manifeste admirația și slugărnicia față de cei puternici - cine-mi face un masaj, la cei care erau pe țărm, simpli muncitori.

Eu era să zic, așa cum mă apăsa, dar mie cine mi-l face, dar tac, deoarece el ar fi putut riposta: eu, cum sunt așezat peste tine ...

Doru I. Pop, 11 martie 2021, Baia Mare

Ofertă-n parc

La marginea de nord-vest a municipiului Baia Mare e un parc. O porțiune, o întindere, o limbă de pământ - luați-o cum vreți, aproximativ triunghiulară, cu vârful înspre oraș, rotunjit, de fapt - de aceea spun: un petic de pământ. Nu mă interesa ce-i dincolo - spre Nord, și nici spre oraș, eram în parc, pur și simplu.

În marginea dinspre Est, chiar în colț, sunt cu un grup de cunoscuți, muncitori și prieteni, printre care și „piticul”, un dulgher mic, brunet, cu mustață, foarte pretențios, un împuțit, de fapt. Scap cu greu de ei, îi las acolo și merg spre mijlocul parcului, pe o alee.

De fapt nu sunt bănci, nici copaci, doar alei, în acest parc. Plus un pământ bătătorit, maro-gălbui la culoare, fără iarbă, cum e primăvara, după topirea zăpezii - atât.

Mă-ntâlnesc cu Lucian P., în drumul meu, care venea din partea opusă. Grafician cu talent, îmi dăduse cândva niște desene în tuș, fantastice prin conținut, foarte izbutite. Acum îmi oferea la fel, coli cu desene în peniță, alb-negru, dar statice, de data asta.

Pentru ca să le văd, îmi propune să mergem pe aleea care pornește de la mijlocul parcului - aproximativ spre mijlocul laturii de nord; acolo e un foișor, am putea să ne urcăm sus, să privim desenele. Deși locul e ridicat - am putea fi văzuți de toți din parc, accept: fie, îmi plac și caricaturile și foișorul, ca loc de privit la ele

Doru I. Pop, 27 martie 2021, Baia Mare

Vâlcea 5

- Scurt metraj -

Nu știu cum să ajung mai repede la o autogară, ieșind din orașul Râmnicu-Vâlcea, luând-o de-a dreptul peste niște câmpii, spre autobuz. Așa-i situată stația aceea: un drum de țară, printre holde de porumb și tarlale de iarbă verzi - totul era în plină vară - iar eu mergeam printre ele ca printr-un tunel, să ajung la autobuz. Cunoașteți sentimentul, nu-l mai descriu, dorești să scapi dintr-un loc, simți că nu te-ai alipit de acel loc, n-ai luat nimic de acolo - poate doar amintirile - și dacă ai stat o anumită perioadă de timp.

*

Ajung într-o curte țărănească, pietruită pe jos cu pietre de râu, nu prea largă. De jur-împrejur garduri, acareturi. E tipul de ogradă în care sunt libere animalele să stea, să facă ce vor, adică ocolul lor; poate și murdărie pe măsură.

Aici e o femeie grasă, din acelea veșnic îmbrăcate cu haine de lucru, rochii și veste - vechi, desigur, dar care-i veneau ca turnate - nu se putea dezlipi de ele și nici de activitatea pe care-o presta - și bătrână. Cum pe jos e pietriș tare, gri - alburiu la culoare, uscat, fiind și vară, cald afară, acesta e pătat, totuși, de numeroasele găini care-s în curte. Femeia zice: fac năclăi, murdăresc, acestea, curtea. Îmi dau seama, e un substantiv de la verbul a năclăi, folosit în Oltenia, pentru a desemna murdăria de la găini, dar nu-i știu forma la singular.

După care, referindu-se la ceva, zice: avem bugăt - iată că adverbul acela, folosit în Nord pentru exprimarea cantității, a ajuns și la ei.

Apoi se pune pe un fel de ridicătură curbată, din fața șurii - situată pe partea opusă cum venisem, placă pe care ar fi trebuit să înceapă treptele - a rămas doar așa, ondulată ca o spinare de animal și începe să mângâie o pisică gri-albastră care apăruse de undeva. Iau și eu pisica pe genunchi, trebuie s-o mângâi și eu pe spate, să arăt că, deși sunt din Nord, unde oameni-s mai duri, trebuie, totuși, să dovedesc că am simțăminte umane, ceea ce și fac, dar cu gesturi apăsate, totuși.

*

Sunt într-o Casă de cultură, aici, în inima țării, o clădire cu două nivele, prelungă. Au loc spectacole folclorice aici. Un copil, îmbrăcat în port național, la vreo 13 - 14 ani, coboară scările. Știți cum e, în asemenea situații: se face o legătură între cei dintr-o zonă, sau neamuri, care parcă doar atunci iese în evidență.

Eu intru în sala - prima - dinspre nord-vest, oarecum, cum e situată clădirea, prima, căci sunt două asemenea încăperi, unde se țin dansurile. Dansează și formații profesioniste, e O.K., dar lângă mine se-mbulzesc doar femei gheboșate, puțin grase - deși tinere. Nu-mi prea place, privesc pe geam, în depărtare, e o fereastră dincolo de dansatori, pe peretele din Sud, unde se vede peisajul de vară: întinderi aproape nesfârșite de holde, de iarbă și copaci printre ele - un peisaj frumos, specific anotimpului.

Cineva mă observă și zice: dar tu, de unde vii, cum e acolo? Eu răspund: vin dintr-un ținut asemănător, dar al

îndepărtării - dar mă corectez și spun al depărtării, doar, căci a folosi particula „în” înseamnă a desemna acțiunea de a pleca dintr-un loc, pe când depărtarea semnifică deja distanța dintre două lucruri.

*

Intru în cea de-a doua sală: aici iarăși dansa un grup de tinere, care goale, care cu rochii de mătase, transparente, pe ele. Dansau înspre peretele din Sud, în linie, parcă, fiind înalte și rigide, oarecum, păreau niște statui de bronz, dar nu pot să-mi aleg nici una - să le privesc, doar.

*

Sunt la ieșirea din sală, e călduț, veselie, e bine, e un fel de juriu, care acordă merite și celor care au asistat la spectacolele de aici. Mie mi se dă o bucată de țevă de plastic de vreo zece centimetri lungime, groasă, cât un deget. Ca aparat sexual, intuiesc eu, dar cineva din cei din jur zice: are (adică sulă), dar unul din juriu zice: ca rezervă ...

Doru I. Pop, 28 martie 2021, Baia Mare

Aneta 2

Mă căsătorisem - așa că maică-mea avea noră-n casă, cum se spune. Aleasa inimii era Aneta, marea mea iubire din perioada adolescenței. Sigur că și eu eram tânăr, fără griji, cum trebuia în curtea de la țară, alături de ea. Adică nu gras, nu mă durea nimic - iar ea era o frumusețe cu ochi verzi. Nu mă atinsesem încă de ea, căci era mereu supărată și repezită. Dar cum arăta? Era blondă, cu păr lins, curgându-i frumos și nestăvilat pe umeri, ochi verzi, nas drept, corp musculos, cu fesele bombate, sub jăgerii verzi sau albaștri. O sportivă, ce mai - dar nu se lăsa dominată.

*

Sunt atât de supărat, încât de supărare parcă-mi vine să trântesc totul în jur, când mă deplasez în centrul unui sat pe un teren pietruit, la fel ca o curte, dar plin de noroi, un fel de pastă numită „flece”, formată de prea mult umblat. În dreapta mea, o casă, e ceva din acele zone care au câte o clădire izolată, dar care-i înconjurată de un fel de teren pe care se circulă - nici nu știi cum s-a format astfel curtea, căci e îngrădită, adică o proprietate-n toată regula, atât doar că izolată de restul caselor.

Eu sunt tânăr, îmbrăcat în salopete ca un muncitor la o stână, din anii trecuți - când nici nu erau atâtea pretenții și tot merg pe drumul lat - dintre casa din mijlocul terenului și casele din dreapta - bodogănind.

Poate e la amiază și primăvara - când vin oile de la pășune, atmosfera e destul de înseninată - adică se înviorează brusc, zgomote-n aer, te pregătești și tu să mergi undeva, să mănânci, dar tot merg. Am în mână un vas mare, un fel de

căldare din tablă subțire, largă la gură, cu mâner, ca gălețile, gri la culoare, cum au ciobanii și țăranii, pe care o arunc în fața mea, supărat.

La capătul terenului e un fel de colibă, din care iese Aneta și înciudată, mă întreabă de ce fac toate astea.

*

Sunt pe drumul dintre gardul casei părintești și curtea vecină, a lui Manica. Inutil să spun că gardurile - de ambele părți - erau din șipci, numite și pălânci. Apoi, era iarnă, drumul, destul de larg, era înghețat pe jos. Adică un fel de teren înghețat, dar puțin denivelat, cum era larg, iar noi, în copilărie - câțiva copii din vecini și eu - ne dădeam cu săniuța aici - sau și aici.

Acum sunt cu vreo doi-trei oameni în vârstă aici, pe drum, cu Aneta și cu un tip mai bătrân, păr alb, puțin gras, un domn cu prestanță, șef undeva.

Eu, poate și ca să cresc în ochii iubitei mele, încerc să zbor - chiar reușesc - zbor, pur și simplu. Cum făceam? Trăgeam aer în piept, săream în sus, cu mâinile depărtate de piept și - aerul fiind elementul care mă ținea în atmosferă - mă autoîmpingeam înainte, prin aer, deasupra pământului. Reveneam jos, câțiva metri mai încolo.

Apoi, le explicam celor câțiva care erau acolo că forța cu care te arunci în sus, plus cea cu care te propulsezi în față, apoi, trebuie să fie mai mari decât forța gravitațională a pământului.

Aneta, în semn de admirație, venea la mine și mă săruta, bucuroasă. La care omul cu figură de șef, drept consolare, zicea: îl sărută acum pe el, de ochii lumii, dar în realitate pe mine mă iubește ...

Doru I. Pop, 10 aprilie 2021, Ferneziu

Dispută religioasă 2

E o zi de sărbătoare, tocmai bună de predicat, primăvara, undeva pe un teren viran, la margine de cartier, de oraș, în atmosfera călduță și plăcută. Știți cum sunt asemenea zile: te îmbraci elegant, folosești mult parfum - totul sclipește în jur, radiază lumină, fericire – sărbătoare, parcă – e potrivit și ascultatul unei predici – ori la ce biserică - te înalță și sufletește, această hrană spirituală.

Tocmai se termina, în acea atmosferă, slujba la o biserică penticostală, oamenii se agitau, urma să se „spargă” adunarea, iar mie – care participasem – după ce mă apreciază, căci le lăudasem activitatea, îmi fac următoarea propunere: când voi mai veni, data viitoare, să mă tot pocăiesc, adică să mă-nscriu, oficial, la biserica lor.

Eu nu mă las, le dau replica: când voi reveni, peste câtva timp, să fie doar o singură biserică – toate să se unifice – căci și supranaturalul e unul sau există indiferent de percepția și observația noastră – nu-i putem influența aspectul. E ca și cum am privi un obiect dintr-un anumit unghi - iar altcineva din altul – de aici și nuanțele – așa-zisele nuanțe. Și – pentru a mă exemplifica mai bine, le dau exemplu turnul Eiffel – pronunțat aifel – căci e un nume germanic, orice ar zice unii, dovadă grupul de litere „ei”, consoana „f” dublată, plus terminația „el” – vezi alte substantive nemțești, ca Eiter, Löffel care privit printre blocuri, din anumite locuri, arată tot altfel. Așa și cu religia – depinde de unde privești, ce vrei să elimini, ce să păstrezi, îngroșând nuanțele, le zic eu, uitându-mă fix și convingător la ei.

Simpatie politică

Ajung în partea de sud a platoului din centrul orașului Baia Mare, urcând pe bulevardul București în sus. Acolo aveau loc câteva manifestații politice. Eu, cum cotesc spre stânga – e un trotuar, căci platoul e înconjurat de o șosea, dincolo de care sunt blocuri – doar un hotel e chiar pe acea suprafață betonată – dincolo de trotuarul sus-menționat - am cunoștință de ce se întâmplă acolo. E o atmosferă întunecată puțin – n-aș putea spune când are loc acțiunea – în orice caz, primăvara – și-s câteva manifestații de protest.

Chiar la mijlocul trotuarului, în stânga, sunt magazine; unde ajung, văd, undeva spre Casa de Cultură – adică acolo începe drumul care duce într-acolo – o grupă de oameni compactă, cu pancarte, care protesta. Oricâtă ură și energie - să și-o manifeste, ar fi adunat acea grupare de oameni, strigă doar lozinci la adresa guvernului, de protest – nu și la adresa capitalismului. Asta ar fi esențial, să conștientizeze omul că răul într-o societate e determinat, în primul rând, de natura sistemului. Dar aud, până la urmă, și asta: jos capitalismul, strigat o dată sau de două ori. Voiam - deși eram mulțumit – și mai mult.

Când mă întorc spre dreapta, adică cum venisem, era o altă mulțime de oameni, ordonată, cam cât trotuarul de lată – dar pe șosea, pe lângă aceasta.

Păreau puțin mai veseli, chiar culoarea le era mai deschisă, spre gri – dacă o mulțime poate avea și așa ceva – adică coloritul, nuanța de fond – spre deosebire de cealaltă, care bătea spre negru, la culoare. Din această mulțime se strigă: Trăiască socialismul, spre satisfacția mea ...

*

Sunt în interiorul magazinelor de lângă trotuar, încăperi care acum sunt un fel de magazii cu de toate, unde luăm – mai mulți – o pauză.

Dacă afară s-a strigat: trăiască socialismul, precis trebuie să fie deja constituite organizații de stânga, socialiste, care să lupte împotriva capitalismului. Va trebui să-i caut pe lideri – să mă-nscriu și eu – să continuăm lupta- așa că mă uit în jur. Printre cei câțiva oameni de acolo îl văd doar pe Manda Claudiu, un fost coleg, finisor, creț, statură normală. Deși mai dezghețat decât frații săi, e un simplu om, prietenia cu el nu-i ceva deosebit, am nevoie de oameni mai serioși, cu răspunderi într-un partid, pentru a-mi justifica și reuși intențiile ...

Doru I. Pop, 11 aprilie 2021, Baia Mare

Germania 2

Sunt în fața unei hărți – eu împreună cu mai mulți – undeva, în Germania. Urmărim numele proprii – cu nuanțe, adică structuri de litere specifice limbii germane, se pot, practic, face – să existe – nume proprii aproape la nesfârșit; și vedem pe hartă câteva: Orb, care seamănă cu românescul orb, Werke – de la substantivul comun Werk – uzină, lucrare – la care mă intrigă acele două puncte pe e, nu știu cum s-o fi pronunțând în acest caz litera, apoi Öbste, de la Obst – fructe – iar nu știu ca pluralul să fie cu ö - sau dacă cuvântul are plural.

Dincolo de asta, ar trebui să caut cât mai multe asemenea localități – dar și să rămân acolo ...

Doru I. Pop, 25 aprilie 2021, Ferneziu

Ariton 6

Lucrăm pe un teren în nord-vestul oraşului Baia Mare - vreo câţiva meseriaşi. E un teren cu stâlpi de fier, ici-colo, câteva garduri turnate, din beton, scunde - începea delimitarea şi îngrădirea pentru construcţiile viitoare.

E linişte, dar Ariton tot vorbeşte; e dincolo de mine, în stânga, spre sud-vestul gardului, îl aud doar.

Mă tot tracasează - nu mai pot suporta cicăleala lui, aşa că-mi iau lopata-n mână - o sculă nu tocmai nouă - şi mă duc într-acolo. Ariton e sub formă de stâlp, adică pe îngustul suport de metal, vertical - de la un gard de plasă, sunt câteva protuberanţe negre. Acelea sunt ochii lui Ariton - la fel ca nişte butoane sau boabe de fruct dispuse în unele locuri, care vorbeau şi cu care mă şi vede. Mai ales cu două, situate pe la mijlocul barei. Nu mai pot suporta, le lovesc cu lopata, pică jos şi ameţesc. Dar apoi, conştient şi-nspăimântat de ce-am făcut, îmi pare rău. Doamne, cât aş vrea să nu se fi întâmplat, să dau timpul înapoi, *înainte* de comiterea actului, ce tandră duioşie mă cuprinde faţă de el - dar nu se poate, timpul e ireversibil ...

Doru I. Pop, 2 mai 2021, Ferneziu

București 2

E un complex comercial într-un oraș întunecat, cum se prezenta capitala noaptea - adică abia se zăreau blocurile din depărtare, dispuse pe mici coline - copaci, tufe negre pe ele - plus străzile, iar înăuntrul încăperilor erau becuri, care luminau fețele și activitățile oamenilor.

E o descriere succintă a orașului - a acelei părți a sa în formă de hexagon - ca aspect pictural și a activităților; altfel totul e normal, freamăt de oameni ca-ntr-un punct comercial și nod feroviar.

Atât doar că eram tânăr, veneam din Sud și doream să ajung acasă. Mă învârt, dau ocoale clădirii sub formă de hexagon, poate chiar octogon, dar dispusă cu laturile frânte - adică care intrau și înăuntru, concave - cum erau pereții clădirilor respective, care-l formau. Ajung pe partea dinspre Nord, afară întuneric, desigur, o sală, ca una de așteptare, cu pereți de sticlă, e iluminată puternic - e și firesc, oamenii nu dorm, nu fac dragoste, sunt preocupați de alte activități acum - asta e firescul situației - generate de dorința de a ajunge acasă. Așa că-i logic să fie treji noaptea.

Undeva-n ușă îmi apare Andreea, fosta prietenă, cu o fetiță mică, zâmbitoare amândouă. Parcă ar fi într-o lume dincolo de mine, de această realitate - la care nu voi avea acces niciodată.

Mă întorc pe strada care înconjoară, aproximativ, clădirea, iar cineva-mi arată blocurile-turn, alburii la culoare, dinspre Vest: astea le avem, zice; situate pe coline, cu tufe între ele, cum am menționat, reprezentau - din ele era constituit orașul.

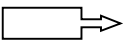
Fac câțiva pași pe aleea de lângă clădire, spre Vest, în întuneric și undeva, înainte de a o coti spre Sud, pe peretele „frânt” al clădirii, văd o inscripție: secția CFR, deși, mă gândii eu, dacă e un birou feroviar, ar trebui să scrie sucursala CFR - celălalt cuvânt te duce cu gândul la Poliția CFR. Înăuntru lumină, activitate, oameni care se mișcă de colo-colo, îmbrăcați în uniformă albastru-închis la culoare, cu chipiu, desigur. Pe unele bentițe - atât pe haine, cât și pe chipiu, în față, cu dungi aurii, plus literele pe care le încadrau acestea, scria același lucru: Secția CFR. Cum tot trec pe lângă mine, vor să-mi ofere valută - ilegal, poate - cum o au pregătită - bancnotele - în mână, dar refuz, sunt cinstit, am banii mei românești, pe care-i țin în portofel. Când îl scot din buzunar, însă, văd că și în el am, alături de banii normali, autohtoni, valută. Nu știu de unde, cine mi-a strecurat-o acolo, dar eu aș vrea să ajung acasă - nu la Poliție ...

Doru I. Pop, 8 mai 2021, Baia Mare

Stațiune balneoclimaterică 3 ***- Stațiunea „Izvoare” -***

Ajung cu o mașină într-o stațiune în munți, undeva la sfârșitul anilor `50. Știți cum sunt acele deschizături între câteva dealuri, depresiuni de fapt - dar mai mici - locuri de vis, unde încap câteva clădiri cu tot ce trebuie pe lângă ele, să asigure confortul vilegiaturiștilor.

Sunt clădiri prin verdeața verii - dispuse ici-colo - partidul se străduise să facă loc de odihnă și distracție pentru oamenii muncii - cine știe ce conace or fi fost, în trecut, acum erau case de odihnă, sanatorii, spitale - totul pentru refacerea omului muncitor. Păcat însă că specia umană e hrăpăreață din naștere - poate incorigibilă - și veți vedea de ce; undeva, în stânga, cum intrai în acea deschizătură, era o clădire mai lungă, cu un singur nivel, care servea de cantină și restaurant. Or fi fost și în deceniile trecute clădiri cu multe geamuri pe o fațadă, pe un perete, să se vadă înăuntru - folosite ca loc de petrecere - oamenii să se simtă bine acolo - cine știe? - cert e că da, după cum arată asta.

Intru și eu înăuntru, în prima parte, cea dinspre Est, oarecum, unde-i mai larg spațiul, parterul - de fapt, singurul nivel având formă de , aici având loc o adunare, cum e duminica de-obicei, la biserici, mai ales.

Adică lume multă, miros de parfum în exces, de-ți vine și greață, oameni îmbrăcați de sărbătoare, dar te simți bine, cum ai senzația oricând pe la orele amiezii, oriunde ai fi - se iscă, parcă,

energii nemaivăzute, soarele e sus, ești, așadar, binedispus, de parcă ai mai avea secole, chiar milenii în față, de trăit.

Mă amestec prin mulțime, undeva chiar lângă peretele din est e o schelă de metal, cu două nivele - știți cum e, de multe ori se face curățenie și se poate folosi încăperea și dacă nu-i terminat lucrul aici - zăgrăvitul, de exemplu - lumea nu are răbdare până se pune la punct totul, plus că aerul de sărbătoare împrumută ceva solemn locului, nelăsând să se vadă neajunsurile cauzate de nefinalizarea lucrărilor. Așa sunt mulți - în altă ordine de idei - stau toată viața în colibă, dar nu mai au răbdare, cumpărând un apartament nou, să aștepte până-i gata tot, inclusiv aleile din jur - se și mută, plus că-i tot pisălesc pe constructori: ce și cum, când e gata totul.

Cum sunt amestecat, prin mulțime, la capătul de sud al schelei, văd că cineva ține o cuvântare, urcat fiind pe nivelul de sus al acesteia - structura metalică mai având unul, mai sus. Deși e aglomerație, puțin freamăt produs de aceea prezență a mai multor oameni, dacă ascultai atent auzai și deslușai ce spune. Cum vorbea - era un tip la vreo 60 de ani, făcând parte din aceea categorie a muncitorilor care și-au văzut de treabă-n viață, veniți de la țară - au trudit ordonat, ca un robot - acum sunt chei, dar nu s-au îngrășat. Unul de jos, de lângă mine, la fel - ca fizic și vârstă, deși unii au nasul cârn, chelie, poate doar în fața capului, plus sprâncene stufoase, smocuri - mă rog, celălalt tip e cu nasul drept, de fapt, se completează genetic aceste două tipuri; ascultându-l pe celălalt, zice la un moment dat, neplăcându-i ceva din cuvântarea aceluia: dobitocul!

Oratorul îl aude și vine pe schelă până la capăt, deasupra noastră, destul de furios. Începe un schimb de replici între ei.

Plec de acolo, să nu fiu martor la altercația verbală și, poate, la ce va urma după ea.

*

Niște bătrâni la marginea grupului, la vreo 60 de ani - dar nu grași, nici slabi, ciolănoși oarecum, statură normală - fuseseră mecanici în tinerețe, acum aveau părul puțin rărit, la fața rotundă sau hexagonală, dar - dulce iluzie - deoarece făceau asta de-o viață - își pieptăneau și acum părul rămas într-o parte. Acum unul își suflă nasul - o fâșie lungă - direct pe încălțăminteaa mea - de aceea mă duc mai încolo.

Sunt în partea cealaltă a clădirii, cea mai îngustă și lungă. Și aici oameni, aglomerație, dar se servea masa. În stânga cum veneai de la locul cuvântării, aproximativ pe mijloc, mese, lungi și ele, aproape puse cap în cap. Pe ele, diferite produse: prăjituri, napolitane, biscuiți, de diferite forme - ca la orice petrecere. Dincolo de ele - paralel - bucătăria - o încăpere cu intrări largi, câteva, de-a lungul unui perete, fără uși sau perdele, văzându-se înăuntru activitatea bucătarilor.

La început, fiind și aici aglomerat, mai ales că te mai întâlnești cu unul, cu altul, nu realizez că se poate servi - lua la fel ca-ntr-un „bufet suedez” de pe mese. Așa-i tinerețea: năbădăioasă, dar incoerentă. Mă așez pe un fel de bancă galbenă la culoare, apoi văd că mi-am murdărit blugii albaștri - cineva poate pusese acolo o prăjitură, pe care am strivit-o.

Cum sunt în mijlocul oamenilor, mă tot uit spre „ușile” bucătăriei, de unde iese o lucrătoare, cu bonetă pe cap, vârstă medie - o țărancă, de fapt, deși curată, în halat alb - și zâmbind, îmi zice: dar Andreea n-a fost bună, referitor la o iubire de-a mea, din trecut - de parcă eu aș fi abandonat-o - nu ea pe mine.

Stau ce stau și mă trezesc că începe să se „spargă târgul”. E și lume mai puțină înăuntru, oamenii plecaseră aproape toți, iar bucătărele începeau să care la greu cu plasele, mâncarea - sandwich-uri, prăjituri, în speță - care rămăseseră de la petrecere, sau poate nici nu le puseseră pe masă. Cum e omul: numai ar fura, lui să-i fie bine - astea-n general, dar, raportat la o situație ca asta, el, românul, știe precis că trebuie să-i rămână ceva de la un chef și că el e îndreptățit să ia mâncarea aceea.

Ies și eu, mă-ndrept spre capătul „curții” aceea, cum venisem - adică la capătul uriașului luminiș, îmi mai pipăi o dată pantalonii în spate, deasupra genunchiului stâng, năclăiți cu o pastă gălbuie și văd că și vesta de blugi galben-verzuie, pe care o aveam sub geaca galbenă, din tercot, scurtă, îmi atârna într-o parte, iese de sub haină, ca și cum n-aș fi luat-o decât numai pe o mână - fiind fără mâneci, nu le puteai îmbrăca, dar în gaură tot trebuia să introduci mâna. Dar nu era asta, am îmbrăcat-o regulamentar, atât doar că se desprinsese o parte a materialului, „aripa” stângă, de căptușeală - aceea atârna astfel.

Mă dezbrac, o las acolo, dar acum aș vrea și să plec în oraș, în Baia Mare, mă gândesc eu. Când mă uit spre Sud, văd, departe, deși două șiruri de dealuri se continuă într-acolo, prin culoarul format între ele, o câmpie - în ceața depărtării - pe care-i situat orașul, la fel ca-n vederile - tot din trecut - care-nfățișau astfel orașe, peisaje, într-un mod pitoresc - făcându-te să-ți dorești să le vizitezi și să-ți pară rău că n-ai fost acolo.

Un bătrân, țăran de prin împrejurimi, păr alb, desigur, dar nu prea gras, e dispus să-mi dea sfaturi, căci îl întreb: unde-i stația de autobuz, iar el îmi arată o stradă care pornea de la poartă, cumva, spre Vest, pe un teren înalt, pe care se vedeau, tot alături de verdele profund al verii, câteva vile - drumul fiind

locuit, astfel. Acolo oprește și autobuzul îmi zice el, ar trebui să mergem să-l așteptăm, ne-ndreptăm într-acolo, dar brusc, vine spre noi, tot din afară, de pe o stradă paralelă și de dincolo de cea cu vilele și stația, un trolleybus. Vine în viteză, aproape-i sar firele de legătură - două pantografe primitive, simple - de pe rețea, cum face curba și intră-n curte. E un vehicul mic, cât un microbuz, dar neajunsul e că e unul local, mă informează parcă cineva. În acel timp arunc o privire spre strada cu stația și-l văd pe bătrânul meu stând pe bancă - tocmai atunci strigase după ce trecuse vehiculul: geaba, iar acum zâmbea ...

Doru I. Pop, 9 mai 2021, Baia Mare

Incident uman

- Omor, vara –

Urc prin cartierul Limpedea al oraşului; case aşezate de o parte şi alta a unui fir de apă îngust, până sus pe vârful unei culmi care face trecerea spre o altă zonă. Dincolo, în stânga, o coamă mai pronunţată – dar, împădurită – iar casele jos, în vale. Eram – urcam în dreapta râuleţului care urca şi el, împreună cu casele, unde şi pădurea era mai rară, adică erau şi locuri defrişate.

Cum urc, în acea seară sau dimineaţă tăcută, de vară – un semiîntuneric şi-o linişte specifice verii – plus verdele profund şi nemişcat al pădurii. Cum ajung pe marginea de sus a versantului din dreapta care însoţeşte cursul de apă, chiar cu gând să trec dincolo, auzul îmi fu deranjat de nişte bufnituri sacadate. Mă uit jos în vale, întorcându-mi privirea spre stânga, pe partea cealaltă a râuleţului, să văd ce se petrece la casele de acolo.

Era o curte largă – mai mult goală, decât mare – care-i conferea aspectul de lărgime, casa era în fund, în penumbră – nici n-o vedeam – dar la poartă se-ntâmpla ce se-ntâmpla. Un bărbat, beat, poate, încerca să-i spargă cu toporul capul neveste-sii. Aceasta era jos – curios, ce groasă era la corp, ca acele ţărânci care nu leapădă veşmintele cu care trebăluiesc o viaţă prin gospodărie - dar şi rămân așa, neschimbate fizic, zeci de ani, încât nici nu ştii când s-au îngrăşat.

Curios cum faptele sau realităţile care vin brusc în existenţă *pot schimba brusc şi brut* pe cineva, plus percepţia noastră asupra acelei persoane. Adică *izbucnind răul din el* -

făcând acea faptă abominabilă -*să nu mai fie om, ci criminal*. Sau, un om mort să nu mai fie - din moment ce-au intervenit legile fizice ale unei alte realități - ce-a fost înainte: plin de viață, un sistem complex cultural, etc. și viu - ci altceva.

Plus teama, o teamă groaznică, *unde negative* care formează o suprafață, un câmp al lor - să ajungă până la mine, emanând de la locul faptei și de la autorul grozăviei.

Atunci, instinctiv, apreciezi distanța - ești fericit că ești departe, la capătul zonei până unde pot ajunge radiațiile răului și vrei să te-ndepărtezi din ce în ce mai mult.

Dar mă uit succesiv, mai întâi, la locul respectiv. A doua oară femeia apare tranșată, o masă de carne adunată la un loc, de culoare roz-deschisă. Făptașul era tot lângă ea - grozăvia plutea în văzduh - efectul ei, mai bine-zis - e o altă lume, acolo și logica răufăcătorului și măsurile pe care trebuie să le ia - rezultate ale acelei realități ciudate, supusă altor legi decât cele normale, poate să ascundă fapta, să fugă - așa că , a treia oară o văd pe femeie împachetată - un fel de „balot” pătrat gros, cum îi fusese și corpul - într-o pânză curată, rozalie la culoare: steagul SUA. Totul se liniștise apoi, dar și eu trebuie să plec de acolo, de sus, de unde văzusem totul ...

Doru I. Pop, 22 mai 2021, Ferneziu

Bunicul 3

Sunt în casa părintească, împreună cu mama, bunica și bunicul. E o după-masă de primăvară sau vară, când afară se pregătește să plouă - și chiar dacă razele de soare, spre asfințit fiind acesta, mai pătrund prietenoase-n încăpere, oarecum, e o liniște nefirească, activitățile omului fiind mult mai reduse - ca și cum s-ar pregăti să se culce, sau s-ar odihni, pur și simplu. Totul depinde de presiunea aerului - nu o vedem, dar există - noroc cu asta, că ne influențează, ne împiedică să mergem în flux continuu cu toate, altfel omul, în nebunia sa, nu s-ar opri niciodată, strivind și pe alții.

Suntem, așadar, fericiți, deși bunicul e suferind, pe pat. Maică-mea vrea să-mi facă o surpriză - deoarece, o ascultam, dorește să-mi împacheteze câteva alimente într-un pachet gol, de plastic sclipitor, de la chipsuri (aluzie la faptul că le mai păstrez, goale fiind, să pun în ele diverse alimente, sensibile) - îmi și spune: îți fac o surpriză și merge dincolo de geamul dinspre Vest al camerei, unde e un hol - în vis, doar - să le-mpacheteze. E veselă ca o școlăriță care face o șotie, dar eu știu ce pune: bomboane, pufuleți, bucăți lungi și două-trei fire de cabanos, scurt.

Bunicul stă pe patul - o dormeză cu arcuri - de sub geamul dinspre Sudul camerei, care dă pe terasă. Dintr-o dată se ridică și dă să alerge la toaleta dinspre Nord, situată dincolo de dulapul verde - de bucătărie - care-i pe peretele dinspre Nord. E în izmene, albastre, siluet, nu mai e suferind și nici prea bătrân - și foarte rapid în mișcări.

Maică-mea merge să-l ajute - trebuie fixat un cablu lung, ca un tub de mască militară, cu sifon în capăt - la toaletă. Eu sunt revoltat: nu-mi plac aceste momente abjecte ale umanului - mersul la WC - și cum l-au pregătit ei - așa că ies afară din casă.

Maică-mea mă strigă: vino, că bunicul moare, vrea să fii lângă el, să te mai vadă pentru ultima dată.

Intru înăuntru - într-adevăr, bunicul e în pat, foarte bătrân, cu fața zbârcită, de un galben - maro - închis - ca pergamentul. E în pat, liniștit, slab, cu o cămașă gălbuie pe el și pălărie în cap, neagră, la fel ca artistul Picasso - adică cum e prezentat pictorul în anumite poze, ca făcând parte din lumea bună, elegant.

Mă strânge cu mâinile de mâinile mele, în primă fază și spune că vrea să mă vadă, deci, înainte de a începe marea călătorie, căci el știe că nu moare - adică nu se termină totul - și că de-abia începe un drum. E foarte bătrân - eu mă mir cum de n-a murit până acum - are 115 ani - mă și miră zestrea lui genetică, care l-a făcut să supraviețuiască așa bolnav cum a fost, iar el, în continuare se pregătește pentru Marea Plecare, adică vorbește din ce în ce mai puțin, apoi, aproape că nu se mai mișcă. Eu, emoționat fiind, plus că-mi e rudenie, încerc să-l ating pentru ultima dată - adică parcă să-i transmit ceva energetic - adică câmpurile noastre de energie să se contopească, oarecum, așa că-l ating cu mâna. Cu ambele, apoi cu cea dreaptă, căci mă gândesc, în ultimă instanță, că aceea reprezintă pozitivul, după care mă retrag afară. Bunicul poate să moară liniștit - iar eu, la rândul-mi, sunt împăcat sufletește: ultima atingere a lui am făcut-o cu mâna dreaptă ...

Doru I. Pop, 23 mai 2021, Baia Mare

Sibiu 5

Sunt la complexul Boromir - Sibiu. E o cameră nu prea mare, o sală de mese, iar undeva într-un colț, spre Vest, locul unde se-mpărțea mâncarea - o încăpere mai mică, cu un ghișeu larg, pe unde să iei farfuriile. Știți și dumneavoastră cum sunt asemenea săli: în semilumină - să nu spun invers - e călduț, au un aer intim - să tot trăiești acolo.

Întreb de prietena lui Sergiu Toma, cel plecat de aici la firma Caparol, prin țară, avea o gagică de prin părțile noastre, la un moment dat - pe țărancă care cu polonicul sau paleta - lopățica-n mână împarte mâncarea, în fața unui cazan alb, de cositor.

E îmbrăcată-n alb - adică halat - o țărancă puțin grasă, între două vârste, conștiincioasă. O-ntreb, așadar, de gagică lui S. Toma, cum o cheamă, încep să-ndrug niște nume, Sandra, Larisa, mă rog, cum ar trebui să o cheme pe o fată, dar ea zice fix, serios, repede: Nuțu. Zic: cum, nu se poate, e un nume de băiat, poate unul din numele pe care le-am zis eu - sau asemănător, dar ea nu - nici nu clipește din ochi - era și cu polonicul în mână și mai repetă o dată numele pe care-l spusese mai înainte ...

Doru I. Pop, 12 iunie 2021, Ferneziu

Dana

Plouase torențial pe toată porțiunea de teren care desparte orașul Baia-Spie de satul Unguraș.

Acum, aerul se răcise - deși era vara - iar o lumină ciudată se răspândea din văzduh, plus o liniște nefirească. Cobor cu fostul coleg de liceu, Pașca L. , înspre sat; undeva, în apropiere, căci urmasem firul apei numită Valea Podului, între cursul acesteia și ridicătura de teren - un deal rotund pe care-i situat Huciul Florii - ne oprim. Terenul - de la deal spre vâlcea, e-n pantă, dar străbătut, totuși, de făgașele drumurilor de căruțe și de cărări, ca-n trecut. Ne oprim, așadar, chiar lângă o adâncitură, dar nu prea pronunțată, de circa un metru lungime, o jumătate lățime, unde stă, temporar, apa de ploaie. Eu pun bagajul jos, căci aveam pe umeri un fel de sac, mai mult, un fel de nailon imens, în care era înfășurat ceva, care aducea a corp uman, dar slăbit, nu prea mare - ca al unui copil. Îl pun jos, așadar - o adusesem pe fosta colegă de clasă generală, Dana, astfel înfășurată; deși era brunetă, fund bombat, mai ales când purta rochii negre - acum e foarte puțină la trup, nici nu i se vede prin sac, atât doar că Pașca-mi face aluzii: dă-te la ea, sexual, desigur. Cum pot să fac asta - poate am salvat-o de la moarte, iar punând-o jos, îi văd, parcă-i simt, mai bine-zis, umerii inegali - unul mai sus, altul mai jos - slabi și costelivi, care se mai mișcău - semn că ființa mai trăiește; de asta trebuia să mă bucur ...

Doru I. Pop, 9 iulie 2021, Ferneziu

Pedagoga iubită

Sunt în internatul Școlii sportive din Baia Mare. Clădirea - cu un singur nivel - e în Cartierul Săsar, adică undeva în partea de nord-vest a orașului, și nu în partea de sud, unde ar fi trebuit să fie. E o încăpere plăcută, imensă, la parter, poate singura din clădire, genul acela de dormitor larg, cu ferestre mari - o jumătate de perete dinspre nord e doar sticlă, de unde și luminozitatea excesivă; lumina, plus liniștea te fac să te simți bine acolo, vreo două-trei paturi în încăpere, plus câteva haine șifonate, aruncate pe jos, sporesc aerul de intimitate, de uman. Poate era și-ntr-o duminică după-masa, motiv în plus de liniște desăvârșită. Eu sunt tânăr, fără griji, sunt în acea cameră, când îmi sună brusc telefonul. Răspund, iar o voce de femeie, cristalină, dar totuși dulce, îmi răsună în telefon, când întreb cine-i: Mariana, pedagoga. Zic: chiar ea, Mariana mult iubită, iar ea confirmă: da, da.

Erau două pedagogice în anii '80 la acel internat: una subțirică, cu păr arămiu, aducea cu o albină, care discuta cu Moruțan, un tip siluet, cu mustața pe „oală”, antrenor de judo. Cealaltă, cu pantaloni de catifea negri, brunetă și ea - sau poate vopsită - avea corp frumos, frumoasă era și la față, dar și foarte serioasă, încât părea rea. Discuta cu Kóvács - un profesor de sport, șaten, păr într-o parte, nas drept, statură normală, căruia i se vedea sexul profilat prin pantalonii de catifea - un sex de toată frumusețea. Deși și el părea dur, celălalt era mai puternic decât acesta, având centură de judo.

Mă bucură prezența ei acolo, ar vrea să vină la mine - principalul e să mă iubească - cu bărbatu-său voi scoate-o cumva la capăt ...

Doru I. Pop, 17 iulie 2021, Ferneziu

Cerere în căsătorie

Intru în satul Unguraș dinspre Rus, într-o zi de primăvară. E un aer călduț, soarele strălucea blând, îmbietor, cum numai în martie - aprilie poate fi, iar eu eram tânăr. Tânăr și fără griji, manevram o bicicletă „Tohan” clasică, dar nouă, în timp ce mă apropiam de centrul satului, pe drumul pietruit. E atâta liniște și lumină în jur, iar eu nu mă grăbesc - și sunt și enorm de fericit - încât merg foarte încet, adică pedalez când și când. Cunoașteți genul acela de mișcări lente, pe care-l faci, mai ales când ieși cu bicicleta în zi de sărbătoare, mai ales dacă conversezi cu o persoană care te-nsoțește. Așa și eu, în plus, mă mai bucuram și de faptul că aveam o bicicletă nouă, clasică - parcă revenisem la ea, cu proporții normale, scaun-iliș - cum zic țăranii din partea locului, ascuțit, cadru și roți decente, nu prea groase, nu cum vezi azi niște biciclete cu roți groase, muțești, care nu se potrivesc în nici un caz la cadrele respective. E ca și cum un om ar avea buze neobișnuit de groase - dar câte astfel de extravagante nu face capitalismul - până la tatuajele cu culori șterse, țigănești și neuniform distribuite pe corp, dincolo de criminalitatea gestului de a te tatua.

Centrul localității e și mai larg, aici întoarce autobuzul, iar eu, cum nu mă grăbeam, mergeam atât de încet, încât trebuia să tot schimb - la fiecare pedalat - direcția roții, încât să nu cad - așa se procedează când mergi foarte încet.

Dintr-o dată, cu acea intuiție când simți că cineva te urmărește, dau să întorc capul, să văd cine-i.

Trece pe lângă mine, rapid, fosta colegă de școală, Ghișa Aurelia, împreună cu un copil la vreo 12 - 14 ani. Parcă ar fi vrut

să mă lovească peste urechi - în batjocură, unii mai fac asta, mă trag puțin, ei trec pe lângă mine, iar eu îi urmăresc.

Aurelia e tânără, cu corpul extraordinar de frumos, clasic, fund bombat, rochie neagră. E șatenă la păr, fața rotundă, părul scurt și frumoasă. Pe vremuri fusese căsătorită cu un modest - nu ținuse relația - dar fantastic și important era faptul că *nu trecuse vremea peste ea* - era tânără, la vreo 25 de ani, fără riduri - mai frumoasă chiar decât fusese în anii aceia. Mă simt atras de ea, îi urmăresc, urcă dealul, căci locuiesc la marginea satului, unde e un grup de case izolat.

*

E de acord cu avansurile pe care i le fac, aș dori-o pentru mine, ajung la casa ei - o casă nu prea mare, albastră, adică veche, spoită în culoarea aceea a trecutului, cum erau casele din lut, unde stătea împreună cu părinții. E un pic de forfotă acolo, poate că ai ei se pocăiseră, era un fel de întuneric, trebuia și eu să motivez simpatia, chiar apartenența mea la o sectă creștină pocăiască, așa că atunci când maică-sa trece pe lângă mine, ieșind din casă, zic: am fost, vin de la frații din Șindrești, cu grabă, oarecum, parcă pronunț în silă cuvântul „frați” - ca și cum, dacă n-am fi în aceeași sectă religioasă, n-am putea fi frați, să dăm dovadă de umanism.

Maică-sa e mică de statură, capul nu prea mare, fața ciupită de vărsat, sau parcă fusese arsă, plină de cicatrici și operații - nu zice nimic și se-ndepărtează de noi, prin curte. După asta-i spun doar ei, fetei, rămași afară, în curte, unde nici nu prea era cine știe ce activitate: ești frumoasă. Simplă, această afirmație, de câte ori în viață nu încercăm să-nduioșăm inima

câte unei femei, recurgând la acest argument, să fie conștiente de valoarea lor, dar și de trecerea timpului și la ce decurge din asta - dar tot degeaba - rămân în continuare de piatră ...

Doru I. Pop, 22 iulie 2021, Ferneziu

Înșelăciune

Într-o clădire alungită, o hală cu două nivele, din care cel de sus e mai mic, și plină de geamuri, cum se fac azi, sunt cu toți meseriașii, grupuri-grupuri. E zi de salariu. Eu cobor de la etaj, lumea e adunată jos la parter, dar pe scări mă-mpiedic, era așezat Cotuna Augustin, care lucra cu o echipă de finisori pocăiți - dar bea și fuma. Cum era beat, adormise la jumătatea treptelor, pe podețul dintre ele. Atingându-l, se rostogolește până la primul nivel. Important este să nu se dezmembreze, ajungând jos, să nu mai existe - altfel nu mi s-ar fi putut imputa că l-am atins. Ajunge întreg jos.

Mă apropiu de un grup mai numeros, adunat în jurul directorului economic care da banii, poreclit „Sfântul”. Mi-i dă și mie, mi-i întinde sub formă de sul, iar când îi desfac văd că am două bancnote de o mie, cum erau pe vremuri, în socialism, cele de o sută - faptul mă bucură, oarecum, atât doar că la mijloc erau crăpate.

*

Sunt pe terenul din fața Băncii Naționale, lângă drumul care leagă cele două centre ale orașului. E o seară blândă de iarnă, întuneric, zăpadă proaspătă pe jos și sunt chiar în marginea terenului din fața clădirii, lângă trotuarul străzii. Vine - își face apariția brusc lângă mine - vecinul, poreclit Tândală sau Toarșu; slăbuț, brunet, într-un palton strâmt, în carouri gri - gri-închis, la modă prin anii `70. Deși foarte siluet, bea enorm, acum e curat, proaspăt, e OK - cum e așa uscățiv, cel puțin exteriorul. De câte ori nu-i invidiem pe alții, pe oamenii cu bani, mai ales, căci priviți din exterior, par scilipitori, perfecți, fără să știm, de multe

ori, ce tragedii ascund hainele - fizice și poate și materiale sau morale - sau în familiile lor.

Acesta, apărând brusc în fața mea, parcă luase curba, cum eram lângă drum, îi povestesc trășenia cu banii, la care el zice, dar după ce se-ndepărtează, luând-o prin zăpadă, spre centru, îl văd la lumina becurilor, lumină gălbuie, ce mai, clasică, ca-n anii '80, îmi spune așadar, puțin supărat de ce mi se-ntâmplase:

- Spune-le că tu n-ai făcut asemenea porcării cu ei, nu trebuia să faci chiar cu tine ...

Doru I. Pop, 6 august 2021, Baia Mare

Cauțiune

Fusesem arestat - eram din nou pușcăriaș - dar nu știam de ce. Se mai întâmplase odată, demult, dar nu în contul acelei infracțiuni. Acum cunoașteți sentimentul, starea organismului, a eului, mai bine-zis, cu tot ce rezultă de acolo. Un sentiment de vinovăție te apasă, *ești altul, în ochii oamenilor*, până și aerul din jur parcă are o culoare gri, a vinovăției. Nu puteam să dovedesc contrariul - deși, oh! cât aș fi vrut, că sunt nevinovat, că s-a comis o greșeală - să mi se dea, astfel, drumul.

Eram într-o sală, poate la temniță, poate fusesem duși la lucru - un grup de pușcăriași - și eu printre ei. Cei doi frați Manda, Remus și Romică, erau arestați și ei. Dintre cei doi, Romică era și mai prostuț - avea așadar și sensibilitate mărită, era spăimos, adică, putând purta frica și căzând sub influența celor puternici. Ceea ce s-a și întâmplat - era un tip la 1,80 cm, nici slab, nici gras, păr într-o parte - nu se deosebea cu nimic de un om de duzină, de un simplu muncitor, dacă l-ai fi văzut pe stradă - aici era cineva.

De multe ori, la început, când intri într-un cerc de mafioți, te iluzionezi cu credința că le vei ține piept, încerci să pari și tu cineva, că nu-ți este frică de ei, vorbești cu voce groasă, la per tu cu ei, dar totul nu ține mult, forța lor spirituală te-ncearcă, de parcă oriunde ar exista un Dumnezeu al celor puternici și necinstiți, chiar.

Așa și cu Romică, se pierde, se bâlbâie, adversarul îi este net superior, îl chiar amenință cu bătaia, primul tremură, e un nimeni - gândindu-se la ce va urma.

Încep să mă tem și eu - să nu mă miroasă că nu sunt un dur, ci un moale, o cârpă, căci ar fi urmat să-mi vină rândul și mie, seara, în dormitor, la bațjocuri și subordonare.

*

Sunt undeva tot la un parter de clădire, într-o cameră semiîntunecoasă, cu un grup de deținute. Una se apropie de mine, nu e grasă - dar nici slabă, are sub patruzeci de ani și nasul strâmb puțin. E greu de legat aici relații - parcă în libertate ar fi mai ușor - dar, aplecându-se spre mine, îmi zice: la ora 19:00 îți vor fi restituite nu știu ce cărți, pe când eu la ora aceea aș vrea să fiu pus în libertate ...

Doru I. Pop, 10 august 2021, Ferneziu

Întâmplări în oraș

Lucrez pe dealurile din nord - nord-vestul orașului, niște ridicături domoale - la o construcție. După un timp las acolo sculele și cobor înspre oraș să văd ce se-ntâmplă în zona locuită.

Când mă apropii de locul unde încep casele, partea locuită - deși tot înclinată, după cum era dealul, ajung la o pasarelă. E un pod scurt, de beton, care face intrarea într-o clădire nu prea mare, cu etaj, poate o cantină, poate un atelier. Sunt plăcute acele clădiri - e și liniște înăuntru, poate găsești și mâncare acolo.

Eu trec prin camera de la etaj, cobor niște scări, direct afară, într-un fel de curte interioară. E un fel de teren, tot în pantă, pe lângă un soi de drum de țară, adică urme de roți direct pe pământul unde nu mai era iarbă, fiind și vară, cald - de la secetă și de la umblatul oamenilor. Altfel, toată această zonă lunguiață, îngrădită, avea forma de pungă - o pungă dezumflată - orientată spre sud - sud-est.

Ajung în capătul extrem al acestei fâșii de teren, unde un grup de oameni făcea plajă. O familie, de indieni, probabil. Două - trei fete, siluete, brunete, în slip, plus restul. Deși nu s-au îngrășat - păreau din anii '80, când corpul avea o evoluție normală, iar talia subțire și fundul bombat, ar fi trebuit să mă atragă, nu s-a-ntâmplat asta. Cineva din grupul lor mă-ndeamnă spre ele, mă uit și eu în primă fază, cele rămase - femeile care nu erau foarte tinere, dar îmbrăcate în costum de baie mai rudimentar, care acoperea părți mai mari de corp, m-ar fi interesat oarecum, dar cineva, un bărbat, îmi aruncă repede: sunt căsătorite. Nu mă atrag nici celelalte.

*

Merg spre celălalt capăt, spre locul de unde venisem. La mijlocul distanței câțiva țărani - mecanici își parcaseră mașina personală - una veche, uzată, de un roșu spălăcit, chiar lângă drum. Acum făceau exerciții de zbor, într-un mod destul de ciudat. De ce făceau asta?

Auziseră că *eu puteam zbura*, așa că se suiseră pe capota de tablă, destul de puțin rezistentă, unul din ei , prima dată și încerca, sărind în sus. Acum, ori că voia să fie direct în atmosferă, fiind mai sus decât pământul, ori să fie mai aproape de Domnul, ca acei pocăiți cărora nu le reușiseră încercarea să ajungă la Domnul pe calea aerului, nefiind destul de credincioși - săreau în sus, dar nu reușeau, căzând pe tabla care se-ndoa.

Trebuie să le explic, că sar în sus brusc, dar după ce trag aer în plămâni și-l țin așa - să fie mai ușor corpul și mă tot împing înainte, zburând. Uneori mai aproape, alteori mai departe de sol, desigur că performanța e să fii cât mai sus în aer.

Chiar fac câteva ture, demonstrativ, spre capătul de sus al aleii, spre clădirea de unde venisem.

*

Sunt în clădirea aceea de trecere, la etaj. E o clădire luminoasă, numai geamuri și prin podeaua de beton se vede la parter. Adică are o parte decupată, prin care mă uit jos. În rest, plăcut, lumină, liniște - aproape nimeni înăuntru, cu excepția a doi - trei inși.

Unul dintre ei e un maistru - inginer pe care-l cunosc, domnul Trufan, care seamănă ca două picături de apă cu actorul Florin Piersic. Înalt, blond, serios și rău, căci, când tușește, eu, de

sus îl iau cumva în derâdere, zicând: a, ați răcit, cu o voce veselă, oarecum, din care răzbate ironia, la care el ripostează: bine, bine, te voi articula, iar eu, avertizat oarecum, îi răspund: și eu am răcit, atât că doar nu tușesc, dar curgerea nasului a început.

*

Dinspre deal intru iarăși în acea clădire cu pasarelă. E iarnă, o zi liniștită, iar în întâmpinarea mea iese șoferul Marius, de la noi de la firmă. Înalt, bătrân, diform, ochi albaștri - un gunoi, veșnic nu are timp de noi - își trage curul de la greu.

Alături de el iese un țăran, tot trecut de 60 de ani, puțin gras, roșu la față, alb la păr, hapsân. Marius îmi propune să-i dau bani împrumut, la care eu răspund revoltat: cum să-i dau unui țăran zgârcit, care deja are?!

*

Cobor în josul terenului din vară, care acum e acoperit de o zăpadă sclipitoare în lumina zilei de iarnă și fac câteva ture de zbor prin aer, cum alții fac cu sania sau schiurile, după care va trebui să plec acasă.

Doru I. Pop, 22 august 2021, Ferneziu

Renovare

Pornisem o acțiune de amploare la țară: renovam totul. Acum, cum eram tânăr, mă plimbam de colo - colo, fără să obosesc, printre muncitori, prin curte. E un semiîntineric de primăvară, cum e înainte de ploaie, iar muncitorii își văd de treabă.

Biata maică-mea inițiasse totul, ea-i și plătea pe oameni, și ea umbla printre ei. Nu era prea tânără, dar nici bătrână și totuși se gândise să pună la punct proprietatea.

Eu ies pe câmpia din fața casei, nu înainte de a mă uita la oamenii care renovează șopronul - colnița din fața casei, adică. O învelesc, acoperișul fiind sub formă de piramidă - cu un nailon foarte rezistent, transparent.

Același lucru fac și peste pereți, înfășurând un material în benzi, asemănător celofanului, la fel cum fac cei care împachetează cutiile la fabricile de pâine, de exemplu, când acestea sunt pe un suport.

Desfășoară sulul de nailon alergând veseli - de parcă ar fi cineva, cei de la produse finite, deși sunt ultimii oameni considerați, necalificați - în raport cu cei de la birou, de exemplu. Așa și muncitorii de aici, fac asta cu entuziasm, alergând - să țină, motivează ei acțiunea.

Ies, așadar, pe câmp și privesc și-n partea de răsărit a curții, unde-i șura. Fiind mai sus decât câmpia - la marginea curții - pare masivă și cu acoperișul în două părți, ca și cum ar fi la două clădiri - două piramide alăturate. E format din grinzi, între cele două părți o adâncitură. Ici - colo muncitorii care erau

sus, puneau beton, să astupe locurile prin care se vedea jos; totul era solid, așadar.

Înspre vest, pe câmpie, vine spre mine un tip. Inițial cred că e Grigorea lui I., un ins repezit, care făcea cruci nenumărate, adică doar le-ncepea, când era la biserică - acum bătrân. Dar nu, era un om între două vârste, decent, poate lăcătuș sau electrician, păr pieptănat într-o parte, cărunt.

Îmi spune că trebuie să ajungă în Vâlcea, sunt de acord să-l ajut, dar Oltenia nu-i coala „peste deal”, cum se zice la satele din Maramureșul istoric, zic eu, în timp ce mă uit spre zona de răsărit a județului.

Doru I. Pop, 28 august 2021, Ferneziu

Jonglerii
- Coborâre în forță -

Cobor drumul barajului din Firiza înspre oraș, împreună cu subinginerul Prunduș I. Acesta e înalt, autoritar, între două vârste. Acum cunoașteți tipul acesta de șosele din munți: mai tot timpul umbră, cel puțin în pădure, sau între drum și baraj, apa nevăzându-se clar din cauza copacilor înalți. Șoseaua coboară uneori atât de brusc, e o diferență de nivel atât de mare, ca pe un tobogan - deși alungită, pronunțată această diferență de nivel, încât mașina parcă e o cutie de chibrituri aruncată la întâmplare sau o piesă dintr-un joc; mai mult, te-ntrebi, văzând panta atât de abruptă - cum urcă-n sens invers mașinile.

Dar nu ne mai gândim la asta - poate e doar pentru coborâre, acel drum - căci, după o asemenea cădere, îl atenționez pe Prunduș să respecte viteza - și căderea ar fi mai lină - nu să se urce stomacul în gât, cum pățisem la jocurile de la „ziua orașului”, unde urcasem în aparatele acelea care se-nvârteau, la inițiativa unui coleg, domnișorul Bobby M.

Când ajungem jos, drumul e mai drept, oarecum, vedem în fața noastră o mașină care făcea tumbe, pur și simplu. Adică dacă cobora brusc o pantă, când ajungea la drumul drept, parcă izbindu-se de teren, sărea în sus câțiva metri, se întorcea prin aer și revenea din nou pe șosea. Cădea în picioare, dar pericolul era mare - să se răstoarne, sau să cadă dincolo de drum, în apă. Așa că-l atenționez pe Prunduș, referitor la ce face mașina din fața noastră, respectând viteza, la care el zice: e o mașină de curse.

Într-adevăr, e puțin teșită, roțile mici, dar nu seamănă excesiv cu una de raliuri, își mai păstrează aspectul de mașină clasică: ceva între.

La remarca lui, eu răspund:

- De curse, dar să respecte viteza ...

Doru I. Pop, 30 august 2021, Baia Mare

Spre Răsărit 2

- Zamfira -

Fug, îmi iau, pur și simplu, tălpășița dintr-o zonă industrială, câteva ateliere care se deschideau într-un loc mai larg, unde erau fire de tramvai și stații. O iau pe Zamfira, una din iubitele mele și plecăm, care va să zică.

E un sentiment de vinovăție, când faci asta, când încerci să scapi dintr-un sistem, mai ales dacă și iei ceva din el - bunuri de orice natură - plus de teamă, mai ales dacă te urmărește cineva - oricând sunt căței și lingăi care țin cu puterea; așadar, chiar justificată acțiunea ta - să-ți iei dreptul, cum ar veni, tresari speriat până ieși din „raza vizuală”, la orice zgomot neprevăzut, mai ales dacă și cineva-i pe urmele tale.

De data asta, când dau bir cu fugiții, împreună cu iubita, un om de-al șefilor - Gobi - un șofer din firmă, e pe urmele noastre. Mic, negricios, buzat, iese rapid din atelier, revoltat oarecum, aproape că-i vine s-o ia după noi - dar, poate fiind și puțin gras și-n vârstă, nu ne-ar ajunge - așa că face doar niște gesturi de neputință, cu mâinile în aer și ne lasă-n plata Domnului ...

*

E seară, o seară uscată, dar nu nu știu cât de friguroasă, de noiembrie, când ajungem în estul satului U., dincolo de ultima casă. Acum știți cum sunt acareturile la țară: unele curate, adică îngrijite, din lemn sau tablă înnegrite de vreme, la fel și-n curți, dincolo de casa de locuit, spre Est, în cazul de față. Curțile, apoi terenurile cultivate sunt sub formă de figuri geometrice, se continuă și-n câmpie, îngrădite cu garduri de lemn sau sârmă.

Dar liniște peste tot, în acea seară la margine de sat și pământul tare, puțin înghețat, în acel noiembrie sec.

Ne oprim dincolo de ultimul acaret, iar Z. se pune pe vine și se pișă, pur și simplu. Șuvoiul iese atât de tare și de sănătos din ea, încât face zgomot. Eu o privesc, mă excită acest lucru, apoi ea se ridică-n picioare, eu mă apropiu de ea și o privesc, având fundal câmpiile care se pierdeau în zare, spre Est. Dar cum arăta?

Era blondă, cu păr ca de aur, nasul drept și trening roșu pe ea. Pielea galbenă - dar senzuală - specifică blondelor, fundul bombat. O pun să se aplece, îi văd - din spate, sexul curat, plus anusul, plus părul arămiu, de acolo. Mă atrage, aș face acolo sex cu ea, dar se aude un zgomot și brusc, proprietarul iese afară din casă și ne surprinde. Dacă în trecut casa aparținea unui tânăr - ultimul vlăstar dintr-o familie de mineri - Adi, cu privire fixă și nas drept, ieșind în față dincolo de normal - pentru care era poreclit Nászodi, acum iese afară un om cam la 40 de ani, cu piele maronie, slab, tuns scurt, dar cu fire albe prin păr - tipul mecanicului ideal. Sentimentul nostru de vinovăție e mare, dar frica ne paralizează gesturile - nu fugim, și așteptăm să vedem ce se va întâmpla.

*

El, proprietarul, e cu fața spre sud-est, în picioare, are o geacă de piele pe el, strâmtă, și vorbește. Deși nu-i vedem fața, doar ceafa, cu firele albe prin păr, pare trist, depășit de situație, căci vorbește despre pericolele pe care am putea să le-ntâlnim în drumul nostru, așa că ne spune, cu voce tristă, puțin joasă, să avem grijă de escroci și de patroni ...

Doru I. Pop, 3 septembrie 2021, Baia Mare

Consfătuire
- Arnold Schwarzenegger -

Sunt în piața Palatului administrativ al orașului, printre oameni, împreună cu actorul A. Schwarzenegger.

E o mulțime nu prea numeroasă, care parcă așteaptă pe cineva, să apară niște vorbitori, iar palatul nu știu dacă era sau nu la locul său.

E o atmosferă caldută, iar noi tot așteptând, ne întindem pe jos. Eu îi explic lui Arnold despre uriașa dezvoltare a zonei acesteia, datorită mineritului, și-i trasez, în acest sens, harta județului, partea istorică, plus cea de aici, cu degetul pe betonul de jos. El trebuie să-și tragă puțin capul - încep chiar de lângă el. Apoi îl lămuresc că de aceea s-a combinat zona Maramureșului propriu-zis, cel istoric, cu partea asta a noastră - aici fiind nordul Ardealului, ca să se dezvolte și aceea - căci se intuia enorma amploare a activităților care urmau să aibă loc aici, plus, din păcate și partea rămasă dincolo, din Maramureșul istoric.

După asta, un fost consătean, văcarul, cu mustața pe oală, un împruțit încrezut, greoi, dar băgăreț, vine să-i dea o dedicație actorului - două obiecte artizanale. Intră-n cercul nostru fără nici o introducere, i le dă, după care pleacă.

*

Sunt cu Arnold mai la marginea acelei zone, spre râu, spre sud-estul teritoriului. E tot o zonă caldută, parcă un aer gălbui e în jurul nostru, un felinar în stânga - adică un stâlp cu

un corp de iluminat în vârf, poate de acolo începea un parc, înspre stânga, iar eu îi pun actorului următoarea întrebare: ce părere are despre clasa politică din România? El zice: ca despre un om care a lucrat, câștigând douăzeci de ani și tot ar cere bani împrumut ...

Doru I. Pop, 4 septembrie 2021, Baia Mare

Întrevedere la țară

În curtea alor mei, la țară, într-o dimineată înainte de a se lumina complet de ziuă. Soră-mea e și ea acolo - cumnatul mai încolo - ea merge și vine, adică iese din căsuța de vară, situată în fața porții, umblă prin curte, intră înapoi și iar. E grăbită, simplă-n gesturi, o țărancă tânără, dar cu cuvânt de decizie în treburile gospodărești. Așa se întâmplă de multe ori - destinul blagoslovește pe cine nu te aștepți, tu - oricâte eforturi faci - rămâi pe margine. Mă-ntreabă - eu sunt tânăr, spre 40 de ani: - ce părere ai despre religie, biserică, iar eu îi răspund: despre Biserica ortodoxă, ca și despre cea penticostală - să arăt că amândouă sunt o apă și-un pământ, când e vorba de seriozitate, apoi, iar: - ți-ai cerut partea din averea comună - de la biserică - sub formă de reproș, oarecum - iar eu ripostez: decât să rămân cu nimic, dacă nu mi-ați dat jumătate, măcar cât am cerut eu, apoi aluzie la faptul că nu mi-au dat nimic și nu știu cum o voi scoate la capăt cu ei - în timp ce „și-au tras” pentru ei un apartament din fondul comun - adică hămesiți și criminali ca toți patronii ...

Doru I. Pop, 6 septembrie 2021, Baia Mare

Lulu

Existau la firma „Revolution Invest”, două tipuri de oameni - doi înși, de fapt - cărora li se spunea „boierul”: primul, chel, nu prea înalt, la vreo 50 de ani, un hapsân - zidar - care lucra pe cont propriu; îmbătrânise - purta și ochelari - dar nu slăbea goana după câștig. Acesta avea bani. Celălalt, Lulu, era exact la polul opus: dacă primul era extrem de prudent în a-și calcula fiecare ban cheltuit, al doilea era un risipitor, fiind bețiv, în primul rând. Tot mic de statură, tuns scurt, cap ascuțit, părea un copil mai în vârstă, la cei treizeci și ceva de ani. Nu avea nici o lețcaie pe lângă el - se pare că s-a născut să fie sărac - și nu exista jignire, rău mai mare pe care i l-ai fi putut face, decât să-i ceri bani - îl deranjai din cursul firesc al existenței de coate-goale, era obișnuit să nu aibă - și sărea în sus ca mingea, protestând la îndrăzneala de-ai tulbura liniștea, starea - ca și cum n-ai înțelege ce greutate mari are de-a ajuns așa - veșnic calic. De aici și porecla, printr-o asociere inversă de nume - dar „boier” între ghilimele.

*

Sunt în casa de la țară, maică-mea săraca, face comerț cu încălțăminte. Nu știam asta, Eu mă pregăteam să merg undeva, mă îmbrăcam și-mi trebuiau pantofii de oraș. Acum știți cum e-ntr-o încăpere: paturi, haine și păaturi pe ele, pe jos, plus încălțăminte. În atmosferă - în încăperea largă - semiîntuneric.

Nu-mi găsesc pantofii, o iau la întrebări, timp în care intră vărul-meu, fiul lui unchiul-meu S., în încăpere. Tânăr, siluet, tuns scurt, are nasul în formă de V, dar astfel >, spre deosebire de unchiul, al cărui organ olfactiv e mai lung.

Se-ndreaptă spre maică-mea, în fundul încăperii, care-i dă o pereche de pantofi noi, maro, solizi. Eu cred că i-a dat pe ai mei, care sunt negri, dar puțin uzați și protestez. Vărul nu se supără - altfel mă am bine cu el, dar vine și-mi pune la pat - aveam patul chiar după ușă, în stânga - încălțăminte lui. Niște spițari greoi, aproape niște bocanci, cu fermoar, negri, dar nu noi. Nu erau ai mei - acum ce să fac, supărat, plec.

*

Ies din satul U., spre Rus. E un loc unde se termină satul, în care dealurile care încep să meargă paralel cu acesta se apropie mult de râu - și acesta e mai furios aici. Dar, domolindu-se, dincolo de ieșirea din sat, râul o apucă puțin în stânga, iar drumul direct peste câmpia din față, dar tot spre satul vecin, vreo doi kilometri, unde se și întâlnesc, unde începe localitatea, adică.

Acum, între șosea și râu, înspre câmp, e un mic drum de țară: nepietruit, intră puțin în câmpie, e genul de loc unde s-a defrișat puțin - așa că pe lângă calea de acces, care a trebuit făcută cu ocazia aceasta, e un verde crud, fiind vară, plus copaci tineri defrișați și resturile lor - adică tulpinile retezate de lângă pământ. În rest, drumul părea că duce spre nicăieri, se pierdea în plină câmpie, după câteva zeci de metri. Aici se aciuase Lulu - eu, fiind cu cineva, un coleg, cum mergeam spre localitatea vecină, el iese de pe acel drumeag, venind spre noi. E puțin uzat, cu hainele în dezordine, ude, parcă. Mă miră, deoarece îl știam la noi la firmă, iar acum pare un semiboschetar. Are mustață, un blond spre roșcat - tunsă scurt, iar buzele unse cu ceva galben, ca și cum ar fi mâncat unsoare cu boia galbenă; unse cu boia roșie am mai văzut, la cineva - dar nu cu galbenă.

Îl întreb dacă bea cafea, zice că doar atât, arătând cu primele două degete puse paralel, distanța - echivalent a unei jumătăți de pahar, motivând: am cu inima, la care mă mir, deoarece, tânăr fiind, nu-l știam suferind de inimă.

*

Lulu iese la drumul mare, câțiva metri, unde acesta, mai sus fiind, începe, după ce iese din sat, s-o ia spre câmpia vecină. Aici tipul abordează mașinile care vin din localitate pe șoseaua asfaltată: își croiește o ținută rigidă, demnă, dar prin suferința pe care vrea s-o afișeze pe chipul său, în același timp, adică că-și duce soarta cu demnitate, chiar dacă se chinuiește, căci arăta în felul următor, cum se posta în fața mașinilor, chiar lângă marginea drumului: trup înțepenit, un picior cu călcâiul ridicat, vârful în pământ, parcă așa ar fi fost în realitate, mâna stângă, care era înspre drum, în unghi de 90°, adică cu palma înainte, dar, la fel, adunată, ca și cum ar avea un singur deget, în loc de palmă, pe care nu l-ar fi putut îndoi, ca ologii. Privea în depărtări, peste mașină, cu o suferință, dar și cu o resemnare enorme întipărite pe chipul împietrit, deși se vedea că, oprit fiind acolo, insista să i se dea ceva. După ce primea și pleca și mașina spre satul vecin, iute o lua - ca și un om normal, sprinten - spre un adăpost pe care-l avea lângă drumeagul din câmpie, pe care l-am menționat mai sus.

Îmi era să nu observe înșelătoria vreun șofer de mașină, dintre cei care l-au ajutat - căci schimbarea de atitudine - între un olog și un om sănătos, rapid - era prea bătătoare la ochi ...

Doru I. Pop, 7 septembrie 2021, Baia Mare

Absolut
- Maistrul și Mutulica -

Domnul Maistru Liviu, poreclit și Absolut, deoarece la fiecare afirmație de-a cuiva, fiind foarte serios, aproba dând din cap, scoțând un singur cuvânt: absolut, lucra împreună cu Roland, un mut slab, îndoit, cărunt - deși avea o față de copil, pe terenurile de dincolo de casa mea părintească, înspre Răsărit.

Dacă primul, deși scund și slab, se putuse îndoi și zbârci la corp și, respectiv piele, la înălțimea lui, de prea multă muncă, cel de-al doilea era îndoit - deși nu prea înalt. Când voia, se îndrepta, parcă era mai înalt - scotea înălțimea de rezervă, cum ar veni - dar asta foarte rar.

Merg la fântâna din curte - și zăbovesc puțin - după care vin înapoi, având vaselină într-un nailon, în mâini. Nu-mi dau seama la-nceput, dar brusc mă străfulgeră un gând: au luat unguentul de la fântâna din ogradă. Fug peste câmpii, printre scule, nu suntem decât noi trei, restul oamenilor au plecat - nu știam de ce s-au întors din curte sporovăind veseli - și ajung la fântână. Axul care mână lanțul e făcut ciudat, e în partea de jos a corpului cilindric al fântânii, acoperit de beton. Săracul taică-meu, a făcut-o în perioada sa de glorie, în anii '70 - mai bătuse și mozaic pe ea, plus acoperiș trainic. Axul era acolo jos, la nivelul pământului, în loc să fie mai sus. Cobor până la el, și, fiind în mijlocul găurii rotunde a fântânii - un fel de diametru real - nu-mi este frică să stau și să mă uit la găurile cu rulmenți din zid. Căci, de câte ori în viață doar, o simplă protecție, un reazem nu cine știe cât de solid, dar aflat *la timpul și locul potrivit*, ne dă sentimentul de siguranță. Pe schele, de exemplu, un simplu brâu, fie acesta cât de sus, e o delimitare a ce e bine și ce nu e (rău,

necesar), claritate care te face să știi ce ai de făcut și până unde, plus protecția propriu-zisă. Din păcate nu toți o aplică. Rulmenții sunt fără vaselină - adică, mici fiind, între ei și marginea cavității unde se învârt e gol - vaselina fusese luată.

Când ajung la cei doi, stăteau jos, se odihneau. Mutulică stătea comod, întins, își pusese chiar o haină sub cap, în loc de pernă, când am început să-i explic că mi-a furat vaselina de la fântână.

E îmbrăcat în salopetă de culoare închisă, ce mai, muncitor sadea și se justifică că a trebuit să facă acel lucru, *în acel moment*, pus de cineva - o forță superioară lui.

Iau act de concepția lui - și-i strig, puternic, fiind în picioare în fața lui, că asta-nseamnă slugărnicie, teamă față de patroni - care sunt niște porci.

Important e să-l fac să-nțeleagă asta, adică să fie pătruns de adevărul vorbelor mele și pe viitor să-și schimbe conduita

Doru I. Pop, 22 septembrie 2021, Baia Mare

Miorița *- Aventură în Nord -*

Merg înspre orașul Căvnic, sau, poate, dincolo de el, spre Răsărit, așadar. E liniște - poate început de vară, dimineața și încă nu se zărește orașul. Nu mă interesează asta, poate că nici nu există un oraș acolo - ci doar liniștea, acea *atmosferă încremenită* - specifică deceniilor trecute - la fel ca o coborâre în timp, din jur.

Drumul - o șosea pietruită - serpentine printre dealuri: cunoașteți tipul acela de relief cu ridicături domoale, îndepărtate de calea dintre ele, chiar dacă închid orizontul, oarecum, lasă un pic de spațiu - poate chiar mai mult, între culmi și drum. Un teren golaș, galben la culoare, câte un loc mai deschis, uneori, un fel de mică depresiune, prin care curge un pârau, sau o ia un drumușor spre dealurile învecinate. Uneori pe acele suprafețe se depozitează lemne.

Acum totul - fiind atât de multă tăcere, emană teamă, oarecum, iar în stânga, cum mergeam pe drumul care urca și foarte lent, pe măsură ce înainta - e o casă, lungă, galben-maronie, cu diferite statui și modele la gard și pe la colțuri: casa unui om cu bani.

Într-adevăr, o patroană vopsită, părul blond-tabac, cu haine crem la culoare, puțin grăsuță, la vreo cincizeci de ani, iese-n drum, din curte. Poate vrea niște informații din construcții, mă gândesc eu, gata să i le ofer, dar spre noi vin, pe drum în sus, doi tineri, tipul acela care abundă la excursioniști sau la studenți, adică o pereche, el cu barbă, ea tânără - fină la față, desigur. Acum, ar trebui, indiferent căruia dintre noi, sau poate

doar mie, să-mi ceară informații în legătură cu drumul, dar se adresează patroanei - sunt revoltat de asta.

*

Sunt undeva mai în sus de casă, pe cealaltă parte a drumului, pe unul din terenurile depresionare, cum le-am descris mai sus. Merg pe un drumeag, peste acel teritoriu, paralel oarecum, cu drumul principal - asta ca direcție - să ajung undeva tot spre Est. Mă grăbesc și am la mine o sumă însemnată de bani. Undeva spre capătul aceluia teren alungit, cum îl străbăteam, pe acea cărăruie, văd vreo trei-patru boschetari, în jurul vârstei de cincizeci de ani. Slabi, înalți, fuseseră cândva mecanici, poate, acum aveau un alt aspect și statut social, provenit de la contopirea celor două nume: bătrân și boschetar - le conferea o nuanță specifică, unică, adică la comportament, aspect, miros.

Simt c-am intrat instinctiv într-o capcană - mă tem ca și când ești conștient că *o forță mai puternică decât tine și negativă* te copleșește - chiar îmi prevăd sfârșitul, înconjurat de ei, având - aceia - un singur obiectiv: jaful, pentru care ar face orice.

Mă întorc înapoi, cu ei înconjurându-mă, nu știu ce să fac, dar unul din ei e, totuși, un om pozitiv, adică bun. Simt asta, ajungem la mijlocul terenului, spre Vest, eu am un ciocan de dulgher în mână, ciocanul meu cu coada știrbă, la margine, doar din fier, cu care-l lovesc pe boschetarul rău, peste picioare și-n zona dintre pântec și spate. Văd uimit că e foarte moale, corpul lui, ca și umflat cu aer - nu ca un trup uman, poate chiar murise - așa că răsuflu ușurat - fiind salvat; starea asta a lui, mă bucură, din punctul meu de vedere - altfel n-aș fi vrut, dispariția lui ...

Doru I. Pop, 24 septembrie 2021, Baia Mare

Muntele Igniș *- Aventură în Nord 2 -*

Merg cu un grup de adolescenți spre Vest, prin munții Nordului, dincolo de orașul Baia Mare.

E o vale îngustă, pe care e un fel de drum forestier, cu lemne pe jos, rupte, abandonate și o apă nu prea mare care curge pe lângă drum.

Spre Nord, muntele Igniș, uluitor de aproape. Are forma unei balene abandonate pe mal - atât doar că linia ondulantă a părții de sus e mai pronunțată într-un loc, spre partea de Vest, unde-a fost cândva - foarte demult - craterul. Acum acesta-i mai spre mijloc, pare un U imens, cu vârfurile îndoite în interior, ca un clește desfăcut. Asta-i realitatea, fusese cândva vulcan - cu milioane de ani în urmă - cât zburcium se consumase aici - acum totul era liniștit - nimic nu denota trecutul, decât această „gură” rămasă la suprafața muntelui. Dincolo de crater, mai era un vârful, triumfiular, caz în care muntele era mai înalt decât în realitate.

Dincolo de pârau, de unde începea masivul, era un șopron, un fel de magazie de scânduri, destul de mare, cu pereții înnegriți de vreme, cu podele putrede și răscolite de la locul lor, unele, înăuntru. Aici mi se propune să stau, de către vecinul Mircea M., om ajuns la cincizeci de ani, cărunț, gras, dar tot impulsiv în mișcări și nesocotit; ar fi o soluție - să putem privi muntele - dar cum să stau pe acea dușumea stricată, când, știut este că progresul înseamnă calitate și lucruri solide - numai așa te simți în siguranță - nu degeaba suntem ființe gânditoare.

Ca protest la refuzul meu - mă acuză că aș fi vrut să am relații sexuale cu tinerii care mă-nsoțeau - zice el, în timp ce se-

ndepărtează pe drumul pe care venisem, iar eu, privind după el, văd că aer un costum de supraelastic, pe corp, albastru-închis, cu o dungă albă pe margine, care-i scoate în evidență rotunjimea feselor - atât cât le avea, estetic formate.

*

Sunt mai înspre Est, poate în locul dintre cele două orașe, Baia Mare și Baia-Sprie, unde o deschidere spre Nord - adică o vale cauzată de lipsa dealurilor, făcea să se vadă muntele. Dar, de data asta văd în fața masivului trei tipuri de stânci uriașe - statui cioplite, parcă de om, ori poate de natură - astfel: două alăturate, una puțin mai departe, spre Vest de cele două; păreau niște trunchiuri strâmbe, rămase în picioare, în urma cine știe cărui cataclism. Apoi, înspre Est, câteva înalte, triumfiulare, dar tot subțiri - păreau din piatră, mai subțiri, spre vârf, la un moment dat aveau un fel de formă triumfiulară, spre capăt. Erau, poate, vreo zece, într-un aliniament care le conferea sobrietate și prin culoare - gri - spălăcit - vechi, în orice caz.

Dar la mijloc era una - ca o ciupercă - cu pălăria nu prea mare, dar cu trunchiul care se-ngroșa pe măsură ce ajungea spre pământ. De o culoare negru cu roșu și galben pe margini - știu precis: a fost făcută, împreună, poate, cu cele triumfiulare, de popoarele din India sau Malaezia - dar ce căutau în acest Nord îndepărtat?

*

Mă găsesc tot în aceeași zonă - între cele două orașe - și privesc spre Nord, spre masivul Igriș. E o toamnă blândă, cu un soare care cade pe lucruri - e o lumină galbenă, odihnitoare. La fel se vede și masivul, mai precis gura de vulcan, la fel ca înainte - sub formă de clește - atât doar că-n fundul ei creștea o iarbă

măruntă, fire dese, galbene și maronii la culoare. E foarte frumoasă această culoare, în acea zi blândă de toamnă - să tot fii tânăr, să ai o pregătire adecvată, poate geolog, să mergi să cauți pietre, sau, aur în fundul acela al craterului - să tot trăiești, să te bucuri de viață, cum ar veni.

*

Spre Sud, de unde mă aflasem, adică dincolo de șoseaua care leagă cele două orașe terenul se continuă într-o pantă domoală, fiind destul de întins. Până la o culme - marginea ei, de unde se cobora în satul natal. Acoperit de o iarbă scurtă, deasă, gălbuie, era numit preeria, acel șes înclinat, paradoxal - peste acea întindere de teren. Undeva, chiar cum începea urcușul lent - în vis parcă și terenul - adică înclinarea era mai pronunțată, plus că la părțile laterale era flancat de tufișuri dese de arbuști - este un copac destul de înalt, cu coajă lucioasă, o coroană doar înspre vârf, ca o furculiță - din două ramificații - numit arborele de fier.

Mă urc în el - deși destul de greu - pot, deoarece eram tânăr, să fiu la adăpost de animalele sălbatice. Și-ntr-adevăr - pe lângă pom, de-a curmezișul teritoriului, spre nord-est, aleargă doi lupi, după care ies din raza mea vizuală. Sunt mari, negri - nu sunt vulpi, desigur - deși cel de-al doilea are o coadă stufoasă. De fapt nici nu poți să știi cum au evoluat din strămoșul comun, lupii, câinii și vulpile. Apoi, le urmează - chiar apare o vulpe, negrie la culoare, cu coadă stufoasă, care trece și ea dealul.

Sunt la adăpost, sus, îmi pare bine că-s acolo, când un porc mistreț coboară dealul, pe același traseu pe care au urcat celelalte animale. Maro-gălbui la culoare, este destul de mare - un mascul, desigur - cu cap mare, bot ascuțit și colții de rigoare.

Coboară și dispare, făcând zgomot, în sud-estul terenului, în lăstăriș.

Dinspre drum, vine un grup de turiști; grupul de străini, entuziasmați de tot ce văd, prietenoși, dar și plini de zorzoane - indiferent de vârstă. Sunt trei: o femeie plină de panglici și vopsele - poate arhitectă și o pereche mai în vârstă, cu haine de calitate, gri-crem la culoare - poate profesori.

Fără să mă vadă, se fotografiază, undeva jos, în stânga și puțin în fața copacului; le-ar fi trebuit - la această poză de grup și un leu - împăiat, cel puțin, cum se obișnuia pe vremuri - sau mistrețul care tocmai plecase.

După plecarea lor mă uit spre nord, spre drum, unde lăsasem mașina, o dubă roșie, destul de veche, cu care venisem inițial, împreună cu doi - trei foști colegi de școală generală: Virgil, poreclit Manica, slab și puțin îndoit, Radu, cel cu păr rar pe cap, scund - un fel de Morcoveață și văru' Mitru, care peste ani se va dovedi a fi un tânăr sadea, hapsân.

E acolo, într-adevăr, o mașină - un autoturism mic, roșu, cum erau pe vremuri - vechi - dar eu așteptam, pe mine mă interesa duba roșie ...

Doru I. Pop, 20 octombrie 2021, Ferneziu

Furt și justificare

Am și eu o locuință, undeva într-o clădire din timpul Imperiului - un bloc destul de uzat. Undeva la etaj, pe partea de Nord, cum e amplasat imobilul, pe axa Est-Vest. Stătusem o groază de ani la parter - sub noua locuință, în colț, aproape de un fel de ușă de incendiu, chiar pe margine - cu pereți vechi, având tencuiala căzută.

Sus se prezenta totul mai bine, mai intim. Dincolo de asta, vis-à-vis de mine, într-o cameră mai mare, stătuse un tânăr. În concubinaj, cândva, cu o tipă cu fundul bombat, aceasta îl părăsise - el era poate, prea încet în mișcări - de aceea; acum plecase și el. Tentația e mare, să iau eu camera - ce mai, un spațiu în plus nu strică niciodată. Cum vin de la lucru, intru, să adulmec totul, adică cum se prezintă locuința. E golită de mobilier, doar o masă, nu prea mare, la mijloc, plus un fel de noptieră, lângă ea, scundă - direct în fund, spre geam, în dreapta.

Mă întorc în camera mea, cu gândul să revin mai târziu, când observ că mi-am uitat dincolo, pe noptieră, geanta cu 5,5 milioane, adică cinci bancnote albastre plus una galbenă, respectiv de un milion și de 500.000.

Mă întorc repede, iau geanta, nu apucase nimeni s-o găsească încă, intru la mine în cameră să număr banii, dar văd că-n locul lor sunt șase bucăți de metal, simple piese plate, mai groase pe mijloc, la fel ca o platbandă din metal brut, atât că primele cinci erau jumătate de un roșu nedefinit, cealaltă jumătate galbenă, iar cea mai mică, doar galbenă, având circa

șapte centimetri - cele lungi - iar vreo patru, cea mică. Reprezentau echivalența în ceva metal prețios, mă gândii eu.

Totul e O.K. , dar când mă uit spre camera din vecini, vecina din dreapta mea, o creolă între două vârste, altfel femeie așezată, era deja în cameră. Apoi cineva - tot un rom - sau, dacă nu, un tip brunet, la 40 de ani, statură medie, intră-n cameră cu un televizor mic, argintiu, în brațe, pe care-l așează pe masă. Intru și eu - exista pericolul să-mi fie ocupată camera - și, îndreptându-mă spre masă, văd că e propriu meu aparat T.V.. La masă era și o femeie corpulentă, mai în vârstă, precis convertită la penticostali - de culoare.

Tipul care adusese aparatul T.V. era întors cu fața spre mine, de cealaltă parte a mesei. Acum îl văd mai bine: tuns scurt, cu păr negru, creț, rotund la față, avea o mustăcioară neagră, subțire și un loc unde era întreruptă, posibil semn al unei altercații anterioare - așa că i se putea și spune: buză de iepure. Ochii îi avea lipsiți de expresie, ca la orbi.

Când dau să mă adresez lor, cunoscând fapta, zic doar concluzia stării respective: sigur că-n concepția voastră, a escrocilor, aveți dreptate, dar în gând îmi pun întrebarea: oare cum ar scoate cămașa în țara asta, toți găinarii, când ar veni un Hitler - adică un dictator la putere? Apoi zic, cu voce tare: există cineva pe lumea asta, pe care-l iubesc mai mult ca pe Dumnezeu, referindu-mă la un posibil conducător dur care ar face dreptate pentru omul de rând.

Apoi, continui, dând să mă retrag, deși știu că acea faptă nu va fi niciodată condamnată - să mi se facă dreptate: ar fi bine ca unii de aici să nu apuce să guste din viața de dincolo, înainte de a fi pedepsiți aici ...

Doru I. Pop, 3 octombrie 2021, Baia Mare

Constatare 4

El și ea, într-un amurg de primăvară. El o sărută înfocat pe obraz - undeva în partea laterală; pielea e fină - clasică, oarecum - deși parfumată doar discret, e atrăgătoare. El întărâtat de acest început al jocurilor dragostei, avansează, căutându-i lobul urechii, să-l muște cu gura. Dar să nu uităm că puțin mai jos e gâtul.

Doru I. Pop, 4 octombrie 2021, Ferneziu

Gavril

Sunt într-un parc, într-o zi uscată de primăvară, pe o bancă dispusă nord-vest - sud-est. O bancă clasică, plus liniște - lângă mine se așează un bătrân siluet, păr alb, dat peste cap, costum de culoare închisă, puțin uzat și fumător. Fusese poate, funcționar undeva - dar de modă veche - iar faptul că era totuși, destul de bătrân și fumător, te făcea să te-ntrebi cum de-a atins vârsta aceea.

Intrăm în vorbă, îi spun de unde mă trag - adică în ce sat îmi e originea, atunci el îmi spune că-l cunoaște acolo pe unul, tot un bătrân, pe care-l cheamă Gabriel. Eu mă gândesc automat la o anumită uliță, numită Ulița Săvăienilor, pe care, pe o anumită porțiune, un pârau venit de pe dealurile din jur curge direct pe suprafața pietruită a drumului, acolo fiind vreo câțiva Gavriți, printre care și fierarul satului.

Dar îl corectez: zic că numele se scrie cu „v”, nu cu „b”, la acel bătrân de acolo, care există, el nu, că Gabriel, se enervează, deși slab, devine roșu de furie, gesticulând, aproape să se înece cu fumul de la țigară - mă și tem de asta, noroc cu un alt bătrân din stânga mea, care-mi sare în ajutor, zicând:

- Se scrie Gavril ...

Doru I. Pop, 5 octombrie 2021, Ferneziu

Iubire amânată

Dincolo de blocurile de pe strada Jupiter, care sunt dispuse neregulat, ici-colo - spre oraș, e și spațiu verde, adică zone unde nu s-a construit nimic.

Mă plimb cu Rodica de mână, ieșim dintre clădiri. Deși e din zonă, nu-mi este frică, oarecum, c-ar putea-o vedea cineva. O țin de mână, sunt foarte fericit - ea mă acceptă și ne-ndreptăm spre terenul nelocuit. În sfârșit, mă gândii eu, voi reuși să fac sex cu ea, de când aștept asta, o undă de căldură-mi urcă din suflet, invadându-mă, o privesc, solidă, frumoasă cum e, cu nas drept și merg în continuare cu ea spre terenurile cu verdeață, străbătute de garduri naturale, scunde dar dese, care se intersectează. Aici am putea face ceva - să-mi îndeplinesc visul - dar ea-mi zice:

- N-ai destui bani la tine - trei milioane, să mergem într-o cameră de hotel - doar jumătate suma, iar sex după gard, ca fi-te cine, nu fac ...

Doru I. Pop, 10 octombrie 2021, Baia Mare

Fir prețios
- Asemănări sexuale -

Undeva la poalele masivului Piculeț, în zona satului natal. În partea de vest, e o livadă tânără, e însoțit locul, plus două vâlcele care se formează de aici, curgând spre apus. E o vreme de primăvară, călduță, iar eu stau, împreună cu vreo câțiva băieți tineri, pe jos, bucurându-mă de soarele primăvărat.

E și „țapul” printre ei, un tânăr cu capul în nori, care aruncă spontan vorbele, parcă le scuipă. Zice, în timp ce se uită la mine, următoarele: cine are - adică îi crește un astfel de fir - are sexul mai mic ca de obicei. Și, într-adevăr, undeva mai în sus de buric și-n stânga, printre perii rari, blonzi și subțiri de corp tânăr, am un fir puțin mai lung și mai gros, ascuțit ca un spin, din metale foarte rare și prețioase. Adică organismul - ca altădată răul - adună tot ce-i bun în acel fir - adică elemente chiar foarte rare, din organism: platină, aur, molibden. Mă bucură asta - am vrea, noi oamenii, să fie cât mai mare acel fir - dar sunt reținut la afirmația „țapului” - poate se simte atras de mine sexual - iar, pe de altă parte, cum să mă dezbrac, dezvăluind - spre rușinea celor din jur - că am un sex mai mic ca de obicei? ...

Doru I. Pop, 18 octombrie 2021, Baia Mare

Fulgere în timp

În memoria lui Nicola Tesla

Sunt pe o câmpie uluitor de verde, într-un parc, sau la marginea unui oraș, într-o zi de toamnă. E una din acele zile de toamnă târzie după ploaie, cu atmosferă senină. Într-adevăr, copacii, clădirile, munții în depărtare se conturau extrem de clar. Delimitări între culoarea lor închisă - maro și neagră - și a ierbii, la fel, un verde atât de intens, o iarbă scurtă, *care parcă crescuse atunci*, ca și cum acel fenomen *ar fi posibil* în noiembrie, chiar după o ploaie prelungită.

Totul - clădirile care erau, rare, ce-i drept, aleile - implicând o civilizație mai redusă decât cea care urma să vină - căci eram la început de secol XX - purta specificul de atunci; undeva în partea dinspre apus a acelui câmp - cadru, trei tineri: doi bărbați și o femeie. La fel, cu haine pe corp, de culoare închisă, foarte reale, prea *reale*, parcă, plus gesturile lor: calculate. Deși erau serioși, se înveseleau brusc, în felul următor: cum stăteau unul lângă celălalt, formând un mic grup, se-nviorau pentru o clipă, trimițând în față, de la mijlocul corpului, cum țineau mâna întinsă, cu palmele desfăcute și în poziție verticală, fulgere de energie, fascicule efemere, în sus, orizontal și înspre pământ, oarecum, adică exact așa ca și când fulgeră. După vreo doi - trei metri, acele descărcări (de energie), vizibile, groase, de un albastru-argintiu sclipitor, dispăreau. Iar ei păreau niște zeități terestre, cum făceau asta.

Cineva parcă-mi spune că-i vorba de metoda de-a trimite curent la distanță - fără fire, adică (fără) suport material, cum inventase cunoscutul om de știință din Est, Tesla, acum peste un secol; din păcate, nu-i fusese acceptată invenția - câți ar pierde dacă n-ar fi nevoie de stâlpi și fire, la transmiterea energiei la distanță.

Mă miră două lucruri: cum pot să facă asta, adică să trimită curentul să călătorească nestingherit prin aer, la distanțe mari și cum am reușit eu performanța să călătoresc în timp, înapoi, o sută și ceva de ani, până la începutul secolului XX ? ...

Doru I. Pop, 27 octombrie 2021, Baia Mare

Călătorie în timp 2

Pe versantul care coboară - care se găsește între satul Unguraș și orașul Baia-Sprie, e un fel de sărbătoare câmpenească. Oamenii sunt rari, e un du-te - vino mai liniștit.

E un început de vară, locul e verde, puțin accidentat, adică denivelări, tufe și copaci, ici-colo - la fel ca-n anii '80. Eu mă întorsesem în timp - era tânăr - iar chestia extraordinară era că-i vedeam pe oamenii timpului de unde veneam la fel, tineri - vecinii de cartier, adică. O altă performanță era că puteam să le spun ce s-a-ntâmplat în anii de după, față de acel moment - plus faptul când urmau să moară.

Îi văd tineri, astfel, îi abordez, cum trec pe lângă mine, pe vreo doi-trei, unul modest, om la locul lui, slab, Kovács, plus pe nevastă-sa, tot între două vârste, dar puțin grasă - cum era, de fapt, la vreo patruzeci și ceva de ani.

Mă cred, nu-i nici o problemă, dar le-ar trebui o dovadă palpabilă - să fi adus cu mine câteva obiecte din viitor ...

Doru I. Pop, 24 noiembrie 2021, Ferneziu

Propunere sexuală

Eram iarăși la etajul clădirii unde locuisem o groază de ani: tânăr, desigur. E o atmosferă intimă, luminoasă, de primăvară în cameră - iar vecina era și ea acolo, tânără. Vecina cea cu ochi albaștri și corp de excepție - un format desăvârșit, volum - fără a fi grasă - carnea tare pe ea, ce mai, s-o tot iubești. Are și o rochie cu dungi pe ea, albă-gri, strâmtă. Câteodată povestește și râde: atunci parcă e mai siluetă, mai stilată, păr cu cărare pe mijloc - o orășeancă tânără.

În rest, e mai tăcută, dar se apleacă din când în când, să-mi facă plăcere și-mi arată găurile; deși fesele îi sunt bombate, armonioase, orificiile îi sunt peste măsură de strâmte - n-ar fi asta un impediment, s-o pot iubi fizic, practic, adică, sunt și poziții speciale pentru asta - doar să vrea ...

Doru I. Pop, 29 noiembrie 2021, Ferneziu

Semeție în munți
- Apreciere în biologie și tehnică -

Cunoașteți, desigur, acele terenuri situate la marginea orașelor - practic, dincolo de civilizație. Spun asta, deoarece, acolo unde se termină brusc suflul activității umane, totul încremenește într-o nemișcare strict geografică. Adică doar teritoriul respectiv, o tăcere nefirească și suprafețe întinse, pe care, poate, nu se clintește un fir de iarbă. Poate te și temi, oarecum, dacă ești pe o asemenea zonă, te duce gândul la alte epoci - aspectul ei - căci natura a fost la fel, adică verdele ei, coloritul, în primul rând - și-n secolele trecute. Nimic n-ar denota trecerea timpului, cu cât peisajul ar fi mai neschimbat. Te mai simți și tânăr, să fii în conotație cu acel peisaj nealterat de om, la marginea unui oraș.

Aici era un teren - la nord-vest de municipiul Baia Mare, întins; denivelat, ca și cum cândva ar fi fost arat, iar de câțiva ani, agricultura abandonată aici. Eram în aerul dimineții - tăcere - iarbă scurtă, pe acest loc - urma să se construiască un șantier imens. Acum, încet - încet, vine personalul: se fac măsurători, se fixează primii țărui, primele sfori - se va schimba totul. Sunt și responsabili, printre acești oameni: ingineri tineri, care-au fost capabili, plus că trebuie o ierarhie, ca-n orice sistem (totalitar) inventat de om. Aici, responsabilă de șantier e o fată negricioasă, subțirică, nu prea înaltă, parcă era din neamul lui Simion, un tip de la marginea satului U., dintr-o familie de modești, la care mă tot trimitea maică-mea, în urmă cu zeci de ani. Mă rog, prin perseverență, poți să te ajungi. Acum, fata respectivă era responsabilă aici - emana autoritate și trebuia să ascuți de ea.

Nu-mi prea place asta - nu pentru c-a pornit de jos - ci, deoarece eu am merite - chiar dacă n-am reușit nimic în construcții - în literatură. Chiar în filozofia biologiei și-n fizică: mă pasionează *primele structuri biologice*, cum au apărut, cândva, din niște substanțe chimice, cu progresul lor, până la organismele vii, care au creier - gândesc, adică - plus că au *conștiință de sine* - adică structurile biologice - noi, oamenii, aici - *iși dau seama că există*, plus că pot să ia decizii de la sine - prin organul gândirii. Asta ar trebui să poată și structurile tehnice, adică calculatoarele, pe lângă toate celelalte operații, în multe l-au *depășit* pe om, în ceea ce privește viteza de execuție, sau stocarea de informații - dar cum ar putea *să gândească oare*, să știe că există - aici ar fi și o performanță benefică pentru ele și funestă pentru om - ne-ar domina, de acolo încolo.

Dar cum, văzând o structură tehnică - un minicalculator - performant fiind, ți-ai putea da seama dacă și gândește - dincolo de operațiile implementate în memoria lui, *mecanic* - să zic așa; eu cred că, punându-le pe aceste organisme tehnice - în condiții vitrege de temperatură - frig, umiditate - pentru care n-au fost planificate - atunci ar protesta, s-ar supăra, vociferând, mișcându-se, ca niște oameni - astfel ne-am da seama că gândesc, adică au conștiință de sine, mă gândii eu, în timp ce eram pe acel șantier care tocmai se amenaja.

Iată performanța mea tehnică - a gândirii, mai bine-zis.

Doru I. Pop, 24 noiembrie 2022, Baia Mare

Păpușa
- Iubire și oferte în familie -

Pe câmpul din fața casei e semiîntuneric: e o fâșie de câmpie care însoțea gardul ogrăzii, întinzându-se până la râu, și de la est la vest. Ne jucam, copii fiind, până noaptea, pășteam vitele, ziua. Câțiva copaci ici-colo, un măr, cu trunchi spinos, chiar în fața gardului, mai încolo, în plin câmp, un măr cu mere ca focul, plus un păr care făcea pere foarte rar - dar atunci era plin - ca cel din basmul „Fata babei și fata moșului” - și cam atât.

Eram legați de terenul acela - cât îl băteam de mult - nici nu creștea iarba pe el. Acum eram *acolo*, chiar în fața gardului, era noapte, doar lumina de la becurile din curte - o lumină gălbuie peste tot, de parcă și terenul era opac, te ducea cu gândul la anii '60, o asemenea atmosferă, iar eu eram *nu copil, iar* - dar tânăr. Era o păpușă jos, cât o șchioapă - adică puțin mai mare de un deget, din lemn galben. Cu rochiță roșie, un cap mai mare un pic decât s-ar cuveni, *plus un singur ochi*. Da, mă uit la fața ei, gurița mică. Desenată cu roșu, la fel, năsucul, iar deasupra lui, la mijloc, doar un ochi, iar corpul i se termina cu-n singur picior.

Văd asta clar, plus că e atâta lumină și iubire care emană de pe chipul ei, încât e ceva deosebit - îmi dă o senzație de bine. Îmi aduce și aminte de Andreea, cea pe veci pierdută, dar așa-i viața: pierzi când și pe cine n-ar trebui. O pun jos, după ce o luasem în mână - s-o pot privi mai bine - și merg în casă.

Putea să fie - să reprezinte, adică, o ființă de origine extraterestră. Noi, pământeni, nu suntem capabili de asemenea sentimente. Chiar dacă le afișăm pe fața noastră, la un moment

dat, e totul convențional, de fațadă, doar. Adâncul sufletului ne este întunecat - colosale răbufniri ale răului țâșnesc din când în când de acolo - și ne lovim semenii, astfel.

În camera mare, cea în care „dai” din vestibul, e maică-mea. Aici și stăm, în mod normal. Sunt tânăr, nici ea nu-i cîne știe cât de bătrână - și mă cheamă-n cămară. E camera alimentelor, în partea îndepărtată a casei, din care urci în pod. E o încăpere alungită, îngustă, la mijloc scara de urcat (în pod). Multe haine sunt depozitate aici. În dreapta, lângă perete, chiar în fața scării, doar pantaloni noi - un maldăr. Ar fi ceva între trening și salopete, pot să-mi aleg pentru lucru, chiar dacă sunt în stare foarte bună, iar eu să fac saltul spre un muncitor cu un comportament elevat, haine noi, etc. În partea cealaltă, lângă peretele extern, la fel, bluze de lucru - tot noi, curate. Și din acelea mă-mbie maică-mea să iau.

Urma să devin lider: de orice natură, șef de familie, de firmă, de partid, conducător de țară sau imperiu - îți dă, această numire-n postul respectiv, energii de nedescris. Asociez - de obicei - poate și ești - starea aceea, cu tinerețea - de aici forma de excepție a persoanelor respective. Totul e extraordinar, te bucuri și gândindu-te la beneficiile și răsplata ce decurge de aici, în ciuda multor greutăți și obligații pe care le ai de parcurs.

Sunt de acord, voi face și asta, (deși poate asta înseamnă sfârșitul copilăriei, al adolescenței și intrarea în rândurile oamenilor maturi, cu griji) - dar acum trebuie să ies din casă și, străbătând întunericul din curte, să mă-ntorc să-mi recuperez păpușa ...

Doru I. Pop, 29 ianuarie 2022, Baia Mare

Dualism

Bunică-mea murise; asta se-ntâmplase când avea venerabila vârstă de 113 ani. Cine știe ce particularități genetice o fi avut corpul ei de a rezistat atâta - savanții viitorului ar trebui să cerceteze asta. Dincolo de acest aspect, e părerea de rău că a plecat dintre noi, plus dorința de a o vedea pentru ultima dată. Știți cum e, te obișnuiești cu cineva și, hop, coasa necruțătoare a morții îi curmă existența, plus ordinea lucrurilor din jur, prin acel act. Plus atmosfera apăsătoare, de rigoare, în asemenea cazuri. Dar, pe lângă asta, mai exista un inconvenient. Dacă se spune că nu poți împiedica sau amâna asemenea evenimente, nici o nuntă, iarăși n-o poți schimba - data ei - decât foarte greu. Aici era buba: se nimerise că și nunta unui văr de-al meu, Ioniță, care avea aceeași bunică - una dintre ele - era în acea sâmbătă, din săptămâna respectivă. Cum urma să se fi procedat - după înmormântarea de vineri sau de sâmbătă de la amiază, cel târziu, să tot mergem la nuntă? Cum zic, nu se putea nici un asemenea eveniment amâna - mă rog, masa, muzicanții, sala, toate planificate pentru o anumită dată, când colo, hop, toate să se amâne sau anuleze. Ar fi fost greu de făcut asta. Pe de altă parte, exista acea tristețe, acea durere persistentă-n suflet, care te-ar fi determinat să nu te fi putut bucura de acea trăire a bunei dispoziții, care era celebrarea căsătoriei cuiva, mergând, poate, chiar la anularea ei - ce nu ar fi fost frumos.

Deocamdată suntem la căminul cultural din satul U. Este situat în fața râului, în centrul localității, paralel cu acesta. Pe o ridicătură fiind, se vede totul în jur. În fața sa, un cort, la fel, pe

lângă clădire, paralel - și acesta - cu râul. O masă lungă - e chiar la intrarea în cămin, în capătul de vest al clădirii, cortul fiind puțin mai lung decât acesta. Suntem în cort, ca și cum încăperea n-ar fi existat, dar nu mulți. Doar eu și soră-mea, poate două - trei persoane prin jur. E seară, o lumină de neon invadează totul. În rest, o seară blândă de primăvară. Suntem tineri, doar pe mine mă cuprinde brusc dorul și regretul pentru bunică-mea. Ce n-aș da s-o mai văd! Apoi mirarea: cum de-a trăit atât și, dacă a ajuns, totuși, la acea frumoasă vârstă, de ce n-a trăit în continuare, ce face ca organismul să-și curme brusc existența, adică organele interne, în special, să nu se mai înțeleagă între ele? Iarăși, o problemă care va trebui stabilită și dezlegată-n viitor.

Sunt trist și obosit - cum se-ntâmplă după o înmormântare, în jur liniște, mă uit dincolo de cort, spre râu, în partea sa de sud-vest, unde-i curtea căminului liberă și văd doar urme de roți și de lame de buldozer, prin solul moale și negru (aluzie la mizeria și noroiul interminabile de pe șantierele unde lucrez), plus un om - cu haine roșii și maro pe el, cu un fes cu cozoroc - putea fi mecanic sau unchiul Aurel - care se chinuia să meargă prin acele urme adânci ca niște tranșee. Eu sunt obosit, în continuare, văd pe masă restul unui bax de plastic, doar două-trei sticle în el - la mijlocul lui și spre margine, mai stăteau prinse-n nailon, sub presiune. Aș fi dorit să fie suc natural, dar sunt doze de bere Neumarkt, cea la care se face atâta reclamă. Soră-mea încuviințează: pot să beau, și-mi dă de înțeles că după asta vom pleca acasă - ceea ce și eu doresc, adică nu vom mai participa nici la o nuntă - poate aceasta nici nu va mai avea loc ...

Doru I. Pop, 25 februarie 2022, Baia Mare

Sepultura 2

Lucram împreună cu niște muncitori conștiincioși într-o hală. Înăuntru semiîntuneric și călduț. Știți tipul acela de oameni care-o duc așa ani de zile: nu ies din vorba șefilor, execută aceleași lucrări și mișcări - robotic, plus aceleași haine; pe scurt, obediență totală față de ceva. Unii putea fi în construcții, alții, mecanici.

Unul din ei - în acest din urmă caz - ar fi trebuit să aibă salopete albastre - chiar avea, deși era muncitor în construcții. Statură medie, șaten, bluză de salopetă pe corp, ca-n anii '80, Pe spate-i scria: Sepultura, cu alb. Mărturisește c-a mai folosit această haină și-n anii trecuți, dar cu mult timp în urmă: cincisprezece ani. În acest caz, ar trebui să o arunce, acum sigla firmei e alta, ar putea fi considerat dușman, purtând-o, mă gândii eu ...

Doru I. Pop, 1 martie 2022, Baia Mare

Matei 5

Dincolo de dealul de pirită de la răsărit de orașul Baia Mare, câteva gropi cu pânze de apă freatică pe fund, foarte rezistente, adică seacă greu, vara. Eram vreo câțiva, toți tineri, înaintam spre Est, chiar mă miram că nu seacă - apa de pe fundul lor, mă gândeam că la o căldură excesivă, ca încălzirea globală, ar putea avea loc și acest fenomen, când cineva zice: cum, dacă apa-i folositoare, de parcă natura ar ține cont de utilitatea ei, când ajungem la o groapă, în trepte oarecum. Adică ca un trunchi de con, răsturnat, căci puțin mai în jos de margine, fiind mai îngustă, avea un fel de potecă de jur-împrejur, pe care-ai fi putut călca, la fel ca-n Infernul lui Dante.

În mijloc creșteau rugi: de mure, mari, cu boabe la fel, crescute mai mult decât media. Aproape începeau să putrezească, de coapte ce erau. Poate nu le dibuiseră nimeni până atunci. Eu mă aplec să culeg câteva, poate și fac un pas în jos, când mă pomenesc cu Matei, patronul, lângă mine. Deși bătrân, e înalt, solid, plin de sine - fusese toată viața șef. Acum, la fel, trebuia să-l cocoloșesc, să-l perii, să-i ofer boabele cele mai mari și să-i arăt cum și unde să calce, unde era pământul mai slăbit, pe marginea și pe primul nivel, dinăuntrul gropii. Asta facem toată viața: trebuie să pupăm în fund pe mulți șefi, ca să putem supraviețui ...

Doru I. Pop, 2 martie 2022, Ferneziu

Plecare în cosmos

Urma să plec într-o călătorie în spațiul cosmic, nu mult, o săptămână, două, dar destul și atât. E o rupere de locurile de baștină, cu tot ce simți atunci.

Acum eram în sala de așteptare. O încăpere circulară, cu pereți-geamuri numai de sticlă, iar afară noapte.

Selecția poate avea loc, în asemenea cazuri, direct. Adică, undeva în spatele acelei încăperi, mai erau câteva, mai mici. Birouri, plus o sală de așteptare și acolo - mai redusă ca dimensiuni, față de cea unde eram acum. Stai și aștepți, ai dat datele într-un dosar, cu mult timp înainte, dar tu numai acum, după ce ți s-au studiat toate condițiile, știi - adică cineva întră-n sala unde aștepți și-ți spune c-ai fost acceptat.

Acum în sala din față era și-un țăran tânăr. La vreo 30 de ani, față puțin turtită, gură parcă „tăiată cu sapa”, păr negru, ochi verzi, cu figură de câine, oarecum. Costum de culoare închisă, mai găseai asemenea exemplare pe la serviciile de merceologie și ziare, până prin anii '2000. Venise o tipă la el - semănau leit, și se-mbrățișau de rămas-bun. Câte promisiuni rămân neonorate, câte speranțe năruite - deși atunci e posibil totul, dar pentru după întoarcere. Eu mă gândesc pentru mine: să-i pună o vorbă bună gagicii, referitor la mine, pentru când vom reveni din cosmos. Și după o simplă călătorie se pot schimba multe, darmite la revenirea din spațiul cosmic - e o altă atmosferă acolo, care te

poate influența, dar, mă rog, așa-i omul: nepăsător, plus că uită ușor ce-a promis cu atâta dezinvoltură.

Apoi stăm în lumina difuză a unor becuri galbene, care luminau peste tot, ca-n anii '60, pe bănci. Așteptăm plecarea - ne-am obișnuit cu situația dată, când țăranul zice, la un moment dat: omul cu care pleci pe navă, în cosmos, trebuie să ți-l modelezi cu timpul, pentru a te obișnui cu el, în loc să fi zis: ar trebui să ți-l alegi înainte de plecare, pentru a te potrivi cu el ...

Doru I. Pop, 3 martie 2022, Ferneziu

Sărbătoare geologică

Dincolo de municipiul Baia Mare - nu mult spre Vest - se întinde un fel de teren accidentat, nici câmpie, nici deal.

Brăzdat de șanțuri puțin adânci, niște valuri line, era și acoperit de buruieni, mărăcini, tufe mai mari, ici-colo.

Orașul rămăsese în urmă - de aici puteai să-l și vezi, dar îți venea să te tot îndepărtezi de el, să lași în urmă civilizația. În depărtări erau păduri; aici, unde eram, cu fața spre Apus, erau și niște garduri - brăzdau acea suprafață de pământ, plus verdele pronunțat al vegetației, plus liniștea de rigoare. Era-n mai - iunie, când și verdele naturii e mai profund, iar omul se simte mai tânăr și mai fericit ca-n august, de pildă, când vara a trecut. Acum eram plin de energii, tot înaintam spre Vest, ne plăcea acea singurătate - mai eram cu doi tineri, până ajungem la un gard viu, destul de înalt, drept în fața noastră. Acum, deși nu știam unde eram, ce sate erau dincolo de acea barieră naturală, tot am fi mers înainte, aerul acela de sărbătoare, parcă era duminică dimineăta, ne dădea entuziasmul respectiv.

Cei doi o și fac, dar eu mă întorc. Peste terenurile pe care venisem, o iau înapoi spre oraș. Ajung la un foișor, pe care nu-l observasem la venire - ori poate nu era acolo - cu trei scări, subțiri, care urcau în locația propriu-zisă. De lemn vopsit maro închis - destul de simple la culoare și înguste, urcau, totuși, sus. Foișorul, la fel, maro. Trec pe sub el, când începe să vină, dinspre oraș, mai mulți oameni de vârstă a treia - bărbați și femei - îmbrăcați în haine maro-verzui, destul de uzate, dar curate, semănând cu funcționarii anilor '50 - '60.

Silueți, grăbiți, veneau pentru o întrunire sus, în foișor. Pentru cercetări geologice, mă gândii eu, eram undeva până în 1970 - socialismul ajunsese până aici.

Am posibilitatea să rămân la ședință sau să plec - dar, mai întâi, trebuie să mă retrag de sub scări - să nu se rupă sub greutatea celor care urcă la adunare, concomitent, din trei părți...

Doru I. Pop, 14 aprilie, 2022, Baia Mare

Zborul

Sunt în curtea minei H., dincolo de vestiarul vechi, chiar în „buza dealului”, în niște camere vechi - în stânga cum ieși din mină - asta pentru informație.

Lăsasem mizerie pe jos, nu adunasem sculele, cum renovasem ceva, în prima cameră, cea dinspre curte. Acolo se dezbrăcau niște senatori - țigani. Mi-e frică de ei, trebuie să plec. Acum știți cum e: s-au îmbogățit brusc și sunt foarte răi - ce mai contează umanul, când ai bani!

Trec prin camera - o mică încăpere lângă aceasta - care aparține unor senatori - ingineri. Tot puțin grași, așezați fizic și material, acești intelectuali, dar de treabă. Eu, cum sunt rapid și tânăr, trec pe lângă ei, erau chiar la intrare și verificau niște mecanisme mari, la fel ca ceasurile, care erau pe jos. Nu zic nimic, mă privesc cu bunăvoință și mă lasă să trec.

Când ajung în fața minei, între dispecerat și vestiar, de unde începe curtea propriu-zisă, un teren coborând, până hăt departe spre „Alimentara”, mă apuc să zbor.

Cum fac asta? Sar brusc în sus, în momentul în care trag aer în piept și țin mâinile în lateral, paralel cu pământul. Chiar reușesc - rămânând în aer, și mă autopropulsez înainte. Trec peste curtea pustie, de parcă aș fi fost la foarte mare înălțime, pe jos aproape nimeni, doar câte un utilaj abandonat ici-colo, câte un stâlp strâmb, poate chiar un om, dar foarte rar - de parcă curtea ar fi fost extrem de întinsă.

Când ajung la magazin, cobor, dar mă uit în jur, să văd cine m-a văzut - să-i caut pe acei oameni, prezenți acolo, care să-mi certifice c-am zburat ...

Doru I. Pop, 16 aprilie 2022, Baia Mare

Insistență tardivă

Pentru Lorena

Sunt în fața unei clădiri situată pe o pantă. Poate dincolo de oraș, spre vest, imediat cum se termină zona locuită. Delușorul - e vorba de o formă de relief care „cade” prelung de la nord-est spre sud, sud-vest, e străbătut de drumuri, cărări, urme ale activității umane. Eu îl urc și mă-mprăștii, la propriu, prin acele camere mici, căci construcția e în formă de L, sau de linie frântă, cu un singur nivel, putând servi ca punct comercial, ca loc pentru cabinete medicale, ca orice.

Cum intru prin încăperi, o caut pe Lorena, iubita mea tânără, ultima mea mare iubire, cea de-o frumusețe izbitoare, la care țin nespus de mult. Undeva chiar în mijlocul complexului, într-o cameră mică e și ea, în dosul unei tejghele. Ar trebui să fiu mulțumit, o văd distinct, cu părul negru, despletit, deși în realitate e șatenă, obrazul fin, tânără, frumoasă. Dar nu știu ce mă face - așa suntem noi oamenii, dacă nu veșnic nemulțumiți, măcar ne trebuie altceva, mai și luăm decizii inexplicabile, adică nepotrivite și plec să cotrobăiesc și prin celelalte camere. Deși sunt goale, doar ici-colo câte un raft, un scaun sau o masă, și câte o fată tânără, care la apariția mea - de după ele - ridică privirea spre mine. Siluete, și cu pantaloni în carouri, seamănă cu ea - *dar nu e ea*. Căci, când are loc o mare tragedie, o mare pierdere în viață, căutăm modelul - dar nu-l putem găsi. Din vina noastră sau nu, pierderea a avut loc, ne-a rănit inima.

Mă întorc în fața clădirii, nu știu dacă Lorena mai e în încăperea în care era, mă tem că nu, așa că trebuie să plec, dar nu oricum, panta lină, până jos în vale, va trebui s-o parcurg în zbor, ridicându-mă de la pământ, în poziție verticală - așa să zbor, alunecând prin aer. Atâta lucru mi-a mai rămas - după atâtea pierderi, să pot arăta oamenilor că sunt capabil de zbor ...

Doru I. Pop, 7 mai 2022, Baia Mare

Aprehensiune sexuală

Ajung dincolo de oraș, spre vest, sud-vest de zona locuită, la un fel de complex comercial. O clădire cu un singur nivel, mai multe încăperi mici, poate făcute după anii '90.

Câțiva tineri nu-mi dau posibilitatea de a vedea niște reclame comerciale - pe masă erau pliante, cataloage, plus la televizorul situat pe o măsuță. Îmi arată, în schimb, niște reclame cu Tom Platz, culturistul care dobândise o dezvoltare incredibilă la mușchii picioarelor în anii '80, pe diagonală, mușchii. În rest, era și sexy, un fund bombat, simpatic la față - deși lumea nu știa atâtea atunci.

Îmi arată niște poze banale, cu el mai slab, la începuturi, era ca oricare sportiv sau om, normal, șaten - deși în realitate era blond - păr într-o parte, plus una cu sexul lui, plus testiculele, lung, în stare de erecție, glandul - fotografiat totul fiind de jos, despărțit de un șanț pe mijloc, ca două semisfere. Nu arăt că-mi place asta, deoarece, foarte ușor m-ar putea clasifica tipii respectivi: ești din ăla, adică pe invers, adică homosexual ...

Doru I. Pop, 8 mai 2022, Baia Mare

Incursiune locală

Cumnatul meu e sufletist, nimic de zis, căci mă lasă în sediul unei tipografii de cartier, cum e Ceconii sau Proema, undeva dincolo de Centrul vechi al oraşului - să mă odihnesc.

Acum ştiţi cum sunt acele încăperi: pot fi într-un bloc mai nou, deşi la subsol - deh, improvizaţii capitaliste în goana după câştig, sau pot fi în clădiri vechi - case de locuit - din alte vremi, caz în care ar fi strâmte, întunecoase şi umede. Încăperea e semiîntunecată, cu tavan înalt, nu foarte spaţioasă şi are un raft-pat în mijlocul încăperii, aproape până la tavan. Dincolo de acesta, e teigheaua unde-şi desfăşoară activitatea angajaţii.

Sus, pe nivelul al doilea, e o saltea - acolo mă odihnesc, ca şi cum aş fi venit de la mină sau din construcţii - un simplu terchea-berchea fără personalitate, cu haine închise la culoare, destul de slab - un om de duzină, aşadar.

Se desfăşoară activitate în locul cu pricina - dincolo de un paravan, unde sunt muncitorii: un bărbat, o doamnă între două vârste şi o tipă cu blugi, spre treizeci de ani, cu faţă rotundă, şatenă şi nas cârn. Mă tot uit la ea, încerc să-i văd partea de jos a corpului, dincolo de uşa mobilierului care-i desparte de mine - căci cred că e Lavinia, caz în care ar trebui să aibă un corp de excepţie, bombat. Dar, deşi sus e izbutită - chip rotund - mă tem că jos natura n-a fost la fel de darnică, cum se-ntâmplă de multe ori în viaţă - şi are un trunchi - partea inferioară - cioplit, ceea ce şi văd, în momentul în care ies de după parapet şi pleacă.

Eu dau să plec, dar văd uimit c-am dormit - sau, cel puțin m-am odihnit - pe partea de jos a raftului-pat, unde, la fel, era o saltea subțire, dar moale.

Chiar mă ridic, văd că mi-au căzut din buzunar trei monede metalice de 10 bani, noi, plus una de 3 lei, din timpul lui N. Ceaușescu, ștersă - de-abia se vedeau inscripțiile. Le iau, le bag în buzunar și plec.

*

Sunt undeva la ieșirea din satul U., în locul numit Sorb. E vară și lucrăm la strânsul fânului, pe toată acea porțiune de teren îngustă, care mergea de la nord-vest la sud-est, care reprezenta partea de sus a unui podiș - o fâșie îngustă care mergea ondulându-se pe direcția menționată. Dealul era abrupt, adică de pe platoul respectiv, dacă te uitai în jos, pereții erau verticali - chiar dacă era un deal de câmpie - fără stânci și, paradoxal, cu iarbă mărunță, ca primăvara, pe el. Fânul se strângea doar la începutul „benzii” de teren, spre nord-vest. Acolo era bunică-mea vitregă, cu pălărie pe cap - să n-o bată prea tare soarele, ce mai, o țărancă bogată, care toată viața s-a respectat, maică-mea și eu. Eu sunt tânăr, cam fără griji și mă duc spre celălalt capăt al suprafeței, acolo unde iarba de-abia creștea. Dau să mă uit în jos, dar nu mă duc până în margine - parcă am senzația că cad - în vis (à propos, ce-ar fi dacă chiar am cădea de la o asemenea distanță?) mă trag înspre mijlocul zonei, în timp ce, în celălalt capăt, pe lângă neamurile mele trec vreo trei-patru fetișcane, la vreo 20 de ani, unele cu cozi, altele nu, cu păr despletit, simple, nevopsite. La care bunică-mea vitregă zice: urăsc pe acele fete care practică prostituția, sau merg după haine scumpe până în Craiova, și spun c-au mers să lucreze la țară ...

Doru I. Pop, 10 mai 2022, Baia Mare

Impresie de sărbătoare

- Lorena 1 -

Sunt într-o clădire simplă, aproape un fel de hală, nu lungă, dar iluminată discret și liniștită. Putea fi orice - în perioada post-revoluționară - depozit, bancă - dar una mai mică, spațiu comercial. Avea pereții din termopan - iar în mijloc un fel de podium - adică pe undeva urcai la etaj, pe o platformă nu prea mare, de pe care se vedea jos.

Eu mă simt bine acolo, de aceea zic de aerul intim - tocmai venisem de undeva de la baie, mă așez la masă în mijlocul încăperii, sub și-n fața platformei sus-menționate, oarecum. Sunt fresh - cunoașteți senzația când ești curat, plus faptul că aș avea poftă de o cană de vin rece. (Practicam sportul acesta la cumnatul, cândva, în salon - dar după ruperea relațiilor dintre noi, nu.) Dar apuc să iau niște medicamente - pastile lungi, rotunde, sub formă de titirez - adică cum ar fi două suprapuse, sau trei, dar cea din mijloc mai groasă, așa că trebuie să le scot din gură afară, în timp ce gust vinul rece, roșu. Cu toate astea, concluzionez, referitor la sărbătorile de iarnă, care se apropie: mă voi simți singur de Revelion, iar de sus, de pe platou, îmi răspunde iubita mea, Lorena: și eu mă voi plictisi atunci, deși ar fi existat posibilitatea să le facem împreună ...

Doru I. Pop, 14 mai 2022, Baia Mare

Spre Vest
- Întâmplare neobișnuită în satul U. -
- Văru` Ioniță 2 -

Mai aveam puțin la dispoziție până să plec din satul natal, U. Coboram ulița care vine dinspre răsărit, din satul Șișești, undeva înspre biserică, trecând pe lângă casa nașei Cleopa, cea care ținea tot timpul un ochi închis - de unde și denumirea, plus pe lângă a lui unchiul Pamfil, poreclit Flocea. Sunt tânăr, am un tricou galben pe mine (aluzie la tricourile de firmă de culoarea respectivă pe care le-am purtat săptămâna trecută, să fiu mai elegant, mai ales când mergeam la bar, la Lorena) și ceva timp la dispoziție. E o după-amiază înnorată, las în urmă biserica, o iau înspre râu, aş putea trece dincolo de el, să o iau în sus, apoi, spre casa părintească, din partea cealaltă de sat, venisem oarecum de la cea a cumnatului și a sorei, situată tot înspre răsărit, dar pe cealaltă parte de râu. Dar nu mai stă nimeni acolo, poate nici casa nu mai există - ce să fi căutat în acel loc, așa că mă gândesc că trebuie să merg în oraș. Va trebui să iau o ocazie din stație, chiar de dincolo de râu. Îndreptându-mă într-acolo, văd că de ambele părți ale șoselei curge apă, destul de multă, șuvoaie limpezi. Venea - e drept - ceva apă pe lângă partea carosabilă dintre casele de mai în sus, dar nu știam să fie atâta, mai degrabă cineva spărsese crusta pământului în fața bisericii, înspre școală, dezvăluind o civilizație pierdută: cea a Austriei secolului XVIII - de unde ieșea apa. Aceasta curgea pe lângă casa lui Tanasie, înspre râu, urma să treacă dincolo, pe celălalt șanț, al pârauului Afluent numit, unde era mai multă, de obicei, dar văd că curge

printre glij de pământ, un gazon imens, pus parcă cu întrerupere pe jos, cu iarbă mărunță, gălbuie, aproape uscată. (Aluzie la gazonul adus la firmă, și care trebuia păzit, udat, de parcă cine știe ce comoară ar fi fost). Cum între biserică, mai precis între dealul pe care-i situată aceasta și râu e un teren neted peste care trece drumul înainte de a traversa râul, aici fusese fixat acel gazon de către un excavator galben, un braț lung, chiar era sub buza delușorului. Mă gândesc că va ajunge cu brațul să fixeze mai bine bucățile de pământ, dar nu-i nevoie, căci una e chiar până la râu, peste care trec, apoi o iau pe lângă cursul apei în jos, unde deja terenul e uscat, pietruit. Aici e o platformă pe care se duc mașinile, la capătul căreia e pus un jersey, pe care mi-l însușesc fără prea multă zăbavă și plec mai departe, traversând râul și alergând. Acum, dacă nu voi găsi aici - pe porțiunea aceea de dincolo de apă, unde întorc autobuzele - nici o mașină să mă ducă în oraș, căci nu e nimeni în stație, va trebui să-mi continui călătoria sau fuga spre satul vecin, Rus, să iau de acolo ceva autovehicul spre oraș, ceea ce și fac.

Undeva la ieșirea din sat, drumul care însoțește râul, face o curbă la dreapta și apoi continuă drept. E un fel de nod, dar pe acea porțiune scurtă - dincolo de ea - e pālincia satului. Căzi mari cu borhot în fața ei, care-și așteptau rândul, din lemn, destul de vechi, la fel ca și clădirea care adăpostea utilajele de făcut țuică, precum și niște țărani care se mișcau de ici-colo. E binevoitor țăranul, poate să-ți dea o indicație, dar să te și povestească - adică să te bârfească - în funcție de ce-a văzut la tine în neregulă, mai târziu. Aceștia - care toată viața se-ndeletniciseră cu treburi agricole, parcă mă așteaptă - s-au nimerit, pur și simplu, în calea mea. Eu îmi continui fuga, parcă-i ocolesc spre dreapta, cum o ia și drumul, dar vāru` Ioniță se ține după mine.

Sunt câțiva copaci pe lângă drum, poate pruni, plus terenul nepietruit, la fel ca-ntr-o livadă, iar el beat. La vreo 1,68 m, fusese blond, cândva, uscățiv, musculos, mai degrabă. Acum era ridat, avea un costum gri-verzui uzat pe el și se clătina încoace și-n colo sub influența alcoolului. Știți cum sunt bețivii: iau decizii bruște, odată vezi că se apleacă instantaneu spre tine, de nu poți scăpa de ei, pentru a renunța brusc - în cel mai bun caz - și a se-nclina în partea opusă.

Sunt pus într-o situație delicată - n-aș vrea să folosesc forța, mă eschivez de vreo câteva ori de el și reușesc să-l las în plata Domnului și-mi continui călătoria - fuga, de fapt - spre satul vecin. Observ că am pe mine jerseyul fără mâneci maro închis pe care l-am luat de pe platforma din centrul satului U. Cu ceva tot m-am ales din satul natal.

Doru I. Pop, 17 mai 2022, Baia Mare

Întoarcere-n timp

Sunt în casa de la țară, tânăr, aproape un adolescent, împreună cu părinții. Maică-mea nu are nicio personalitate, deși tânără, e slăbuță și nu iese din voia tatălui meu. Acesta e înalt, solid, poartă și mustață, seamănă a lăcătuș din anii trecuți sau a funcționar de poștă. Au ambii haine de culoare gri pe ei, de vară și trebăluim toți trei prin casă. Mai precis eu la ordinele lor, în acea zi liniștită, poate o după-amiază de primăvară. Dar ce făceam? Trebuia să așezăm cuverturi pe patul din camera de la Răsărit, care era lat, destul de înalt, dar simplu, fără spătare pe margine. La fel, un înveliș rudimentar, sclipicios, pe care era - trebuia pusă, de fapt - o pătură, tot „ștearsă” în ceea ce privește culoarea, un gri spălăcit. Semăna cu un pat de spital, lângă el mai era unul, înspre peretele din Sud, mai mic. În timp ce făceam ultimele ajustări - întindeam cu mâna cuverturile care, oricum, erau întinse, mă gândesc că astfel de paturi se folosesc la spital, datorită simplității lor, sau, mai grav, pe ele se așează în camera de răsărit, la țară, morții, într-un ultim omagiu.

*

Sunt tot în casa de la țară, tânăr, la vreo 22 - 27 de ani, singur și privesc la o poză de familie - alb-negru - care reprezintă niște absolvenți de școală de artă din anii '60 - clasa în care-a terminat și taică-meu. Toți băieții de acolo erau tineri - oh, *de ce a trecut acel timp*, și, implicit, vremea lor - acum erau bătrâni, alții se bucurau de viață, de femei tinere.

Taică-meu putea fi printre ei, sunt așezați pe două rânduri - e bine c-a terminat o școală de muzică, să cânte la un instrument, deși nu-mi aminteam să fi avut un auz muzical de excepție, s-o fi putut duce la bun sfârșit, dar, mă rog.

Apoi văd că băieții sunt într-un fel de sală în pantă, îngustă, care urcă, la fel ca o alee într-un parc de distracții - e cea mai potrivită comparație pe care pot s-o fac aici - cu socluri și coloane de piatră ici-colo.

Pe lângă ele s-a așezat unul sau mai mulți băieți, să aibă amintire astfel, legați de acele artefacte de piatră, să le contureze personalitatea.

Sus, printre tinerii care se găseau ici-colo, cu fețe șterse, fără riduri, de tineri ce erau, putea fi și taică-meu. Sunt înclinat să cred asta, dar văd în susul pozei, un fel de lipitură, o poză mai mică, lipită pe cea originală, ca pentru a masca ceva - nu mai mare de o unghie. Un fel de clovn, cu nasul ca un vierme, îndreptat în sus, ca un capăt de corn inelat; caraghios, cum era, parcă cineva-mi spunea c-ar fi o față bisericească.

Sub ea, altă poză, la fel, mică, aplicată pe cea mare: taică-meu, cu păr ondulat, cu cămașă de gală, guler rusesc, dar orb. Adică orbitele aveau - ochii fiind și mai mari - acea culoare specifică orbilor, aceștia fiind închiși. Cum putea să fie orb - a absolvit totuși, o școală de muzică, plus că nu-l știam astfel?

După ce desfac și această poză, o alta, cu o fată cu păr ondulat, cărare pe mijloc, subțirică - inutil să mai menționez că toate pozele erau doar bust - adică aproximativ de la piept în sus - care putea fi maică-mea în tinerețe, sau fata cu care a discutat atunci, în timpul școlii.

În orice caz, mă gândii eu, dacă voi intenționa să scriu, cândva, un roman despre anii '60, va trebui să mă documentez

serios înainte - asupra întâmplărilor de atunci - patina, adică coloritul îl surprind și aceste imagini - ceea ce nu-i destul.

Mă uit iar la poză și văd că tinerii din partea de jos a ei, cei care erau într-un grup compact, se prinseră-n dans, și se vedea - pe poză - cum se mișcau. Mai mult, se auzea și muzica, iar eu, apropiind poza de ureche, aud și mai clar cântecele, melodiile, unul chiar sună, cântat de-o solistă tânără - cam așa: vine badea la oraș, aluzie la civilizația, la modernizarea rapidă de atunci. Aud totul foarte clar, îmi place, chiar aș vrea să mă pot întoarce sau rămâne în timpul respectiv, dar se-ncheie totul, căci mă trezesc ...

Doru I. Pop, 21 mai 2022, Ferneziu

Poveste americană
- Dublu instantaneu -

Un tip tânăr, cu studiile neterminate, o acaparează pe ea. Perspective de căsătorie, etc. Ar trebui să vedem cum reușește cu examenele - cele din iunie, dar, mai ales cu cele din toamnă - să-și termine Universitatea, astfel încât să existe un *el* care s-o merite pe *ea*

*

Un teren însorit, o pajiște cu flori, primăvara - cu iarbă abia mijită, cald, plăcut. Un pârau, în peisaj, o moară, la marginea acestuia.

Sau va veni o catastrofă care va mătura și râu, și pajiște, și moară - totul ...

Doru I. Pop, 28 mai 2022, Ferneziu

Lorena 3

În amintirea ultimei și marii mele iubiri, Lorena

Sunt bune acele detașări în alte colțuri de țară: în primul rând, schimbi monotonia ținutului natal. Ești - de multe ori, sătul de toate, deși, activitatea zilnică „merge” ca un ceas uns - un mecanism perfect - doar acumulând atâtea mișcări, sfârșește - organismul - prin a se bloca. De aici nevoia acută de pauză - brută, totală, căci nu există odihnă activă, oricât ne-ar implementa asta-n cap Vestul - când îi destul - și te blochezi, trebuie să te oprești - să-ți reîncarci bateriile - iarăși prin niște procese neînțelese au loc aceste refaceri ale organelor interne.

Apoi, la polul opus, încremenirea: e drept că, ca peste tot în țară, și aici, în centrul țării, lucrurile se mișcau încet, sau deloc. Când vedeai această nemișcare, te cuprindea disperarea: ai fi încercat să împingi tu căruța existenței, dar pas de-o poți mișca - mișcându-se de secole într-un anumit ritm, la acest popor modest.

Câteodată - de aceea spun că schimbările sunt binevenite - aduc doar un suflu nou, cel puțin orice început e plin de promisiuni. Bun și atât - ce se și-nfăptuiește, rămâne de văzut.

Așadar, detașat în Nord. Finisaje - un fel de șef de echipă - la un complex de blocuri în orașul B., care s-a extins destul de mult, devenind aproape o metropolă, împreună cu localitățile acaparate din jur, două orașe și vreo șapte sate.

Acum, dincolo de ineditul locului, al activității, mai e și câștigul, căci nu e om sub soare să nu-și dorească mai mult - e perfect justificat din punct de vedere al confortului, al tendinței

spre perfecționare - ca ființe evolute, plus că trebuie să trăim mai bine decât înaintașii - dar cât? Cât să ne zbatem și până unde, să mai furăm și societatea, de multe ori?

La un om cumpătat și o treime de salariu e bine - dacă știi să-l chivernisești cu chibzuială, într-o perioadă de timp, aduce ceva - dacă nu, nu.

*

Câte o ieșire mai aveam: fiind preocupat și de activitatea literară, plus de cea sportivă - puțin sport în timpul liber - apropiam o anumită vârstă - 50 - și se cădea să respect niște percepțe de alimentație, de echilibru-n toate, dacă aș fi dorit să trăiesc mult și bine pe pământ.

Un tip - paradoxal, venit și el din altă parte a țării, din Răsărit, m-a chemat într-o zi la un bar. Nu le frecventam: făceam cu doi - trei prieteni chef la ei acasă, acolo mâncam consistent - dacă era vorba de-o friptură, să nu tot amânăm la nesfârșit îndeplinirea acestei dorințe - plus un vin bun. Dar totul cumpănit - nu prea des - ținând și la sănătate.

De data asta nu știu ce l-a apucat - era toamnă - să mă cheme într-un bar. Nu făceam ceva interzis - ca și când aparțineam de lume, bând masiv, mai fumând o țigară specială, pe care mi le fumau alții, mai bine-zis - de aceea le-am și lăsat - așa că intram la un ceai, la ceva ușor - dar rar.

Am întâlnit-o: o tânără zeiță, nu înaltă, șatenă, năsucul cârn, talia subțire, fundul bombat. Atât de scos în evidență - în spate - deși coapsele îi erau frumos arcuite, încât parcă avea o minge aplicată la propriul corp. La orice fel de pantaloni - blugi albaștri, negri, muștării, kimono-uri albe, mai largi - se vedea asta. Dar mai ales la jăgeri(i) negri - era colosală. Întreg corpul, pornind de jos în sus, făcea un tot splendid - parcă era o statueta.

Dar fața, fină, buzele nici mari, nici mici, deși uneori păreau mai subțiri, alteori crăpate - totul era clasic la ea. Semăna cu actrița sau personajul, mai bine-zis Pamela din serialul Dallas. Venea spre masă puțin tristă, zâmbea șters - asta era varianta serioasă a ei; de răs, râdea rar, dar atunci era incredibil de plăcută - avea o voce nici metalizată, nici prea groasă - plăcută, feminină, din care răzbătea veselia, parcă - o culoare galbenă, de-ar fi și râsul să fie considerat color - ce mai, să tot trăiești cu ea.

Trec peste dulcile reverii, gândindu-mă la ce e acolo, sub acea înveșmântare frumoasă: e numai unul formatul, coloritul său - oricâte aspecte de suprafață ar avea - acolo trebuia să ajung.

Apoi au început chinurile, îndoielile - suferința care e când iubești. Totul foarte greu - dar nici n-am forțat nota, nici nu m-am delăsat, până am cucerit-o. Spiritual, deocamdată, m-au văzut serios și părinții ei - era dintr-o suburbie a orașului, Brigovăț, undeva în munți - un cartier modern, în orice caz - chiar marginal fiind - cum mai era considerat.

*

Mă pregăteam de nuntă – adică evenimentul fiind stabilit, urma o perioadă de trei luni – destul de scurtă- nu după canoanele moderne, doi – trei ani de logodnă – să se cunoască iubiții mai bine.

Nu putea fi vorba de asta – datorită ritmului vieții, mult mai rapid ca-n trecut, apoi, nu era necesară o perioadă atât de mare, dată fiind nesiguranța vieții, dacă vine cineva și ți-o fură?

*

Ceea ce s-a și-ntâmpat: era totul prea frumos ca să fie adevărat – o schimbare bruscă, o răceală – adică o întoarcere la 180° din partea ei – de parcă perioada însorită n-ar fi existat niciodată. Am bănuț – după un timp – barmană fiind, că-n mulțimea de gură-cască, coate-goale, cârpe-n cur care se vântură pe acolo, vor fi fiind și unii cu intenții serioase – impulsive, mai mult – dar până pun mâna pe sufletul ei. Așa a și fost; îi plăcea ei de unul, înalt, slăbuț, destul de clasic – adică fără coadă, barbă, cum, din păcate se poartă în ziua de azi. Făcuse un an la o instituție militară – abandonase – acum era un fel de agent la o firmă de materiale. Deh, când la femeie i se pune pata pe unul, cum fuge cu el ca mușcată de streche: tot ce a propovăduit și respectat până atunci, în materie de morală, cade.

Așa și cu ea: dacă până la incident binecuvântam zeii că mi-o dăduseră, ca pe un dar al lor, după atâta suferință ce-am avut într-o viață – acum eram disperat, dar ea nu și nu.

*

Am renunțat la toate – n-am putut-o convinge - acum nu știam la ce nu corespund, la fizic, la sex – din păcate cu mine încă nu se culcase – am respectat-o – același lucru putea zice și de celălalt, tu ești solid, el e mai suplu – sau invers – mă rog, perfect nu-i nimeni, dar măcar să te accepte cumva – prin potriviri - și-am plecat în zona mea natală. N-am mai știut nimic de ea – nici nu mă interesa – deși știam că nu o va duce bine cu tinerii de azi, când am avut iar treburi în Nord. Mai aveam de încasat niște bani, de la firma unde lucrasem, trebuia să pun la punct stabilirea cantitativă a unor lucrări – știți cum e, telefonul e

inventat să începi o conlucrare – e superficial dialogul la distanță – trebuie să te deplasezi la fața locului, să convingi, etc.

Odată treaba terminată, am dorit să mă întâlnesc cu prietenul din Est. Deși puțin superficial, în a aborda problemele importante ale vieții – avea 35 de ani – totuși, rămăsese aici, se ținea de o slujbă, tot la un trust de construcții.

Stăm la un vin, era-n ultima zi, înainte de a pleca acasă – poate pentru totdeauna din Nord, când îl întreb de Lorena. Aduc vorba întâmplător, căci îmi zice, chiar am venit să-ți spun, nici nu știi ce i s-a-n întâmplat, zic ce, nu-i merge căsătoria – bănuiam asta, deși sunt traume, despărțirile, poate-ți găsești norocul, până la urmă, dacă nu, asta e, încerci – zice nu, mai grav, a murit. Am rămas șocat, pentru un moment, apoi am întreb: cum?

- Avort, moarte-n urma avortării, îmi spune prietenul.

Am sărit – sau inițial am vrut să-i replic intempestiv, dar am zis doar atât: cum, adică povestește-mi amănuntele, cum s-a ajuns acolo, etc.

Prietenul continuă:

- Știi că sunt idei asumate sau subsumate - ia-o cum vrei, unei singure nuanțe sau mai multor. Asta-i cam în felul următor: cel care bea toată viața numai suc sau ceai , l-ar putea condamna pe cel care preferă și alcool. Nu se complică din mai multe motive, zice că-i bine așa – din cauza sănătății, a religiei și altele. Cel care calcă pe de lături, adică bea din toate, găsește că nu-i păcat. De exemplu, dacă a încălcat legea, trecând în domeniul băuturilor alcoolice, n-are remușcări – consideră asta firesc, plus că se simte bine – ori poate pentru asta a făcut trecerea – bunăstarea propriei persoane. Așa și-n dragoste: acum, înainte de-a zice că și acolo-i valabil ce-am zis mai înainte, să vorbesc puțin despre psihicul uman, mai bine-zis despre depozitul de

informații din creier. Unii cred că-i o magazie, cu rafturi pe care sunt stivuite frumos amintirile, la care ai acces. Având un catalog, glosar, tabel, doar mergi la raftul cutare, etc. să-ți iei amintirea dorită. Cam așa ceva, atât că nu știi care-s prioritățile; apoi, cum acționează asupra ta instinctele, ca foamea, setea, ca să faci una sau alta - asta-n cazul faptelor - dar și când e vorba de-a alege un fel de mâncare, pe care-l ai în minte, de exemplu. Cert e că ai un tabel de valori și când e necesar - pe baza dorințelor - să-ți cauți transpunerea practică a imaginii, modelului de acolo - și aici mă refer la acțiunile practice și ce le corespunde în creier, adică pe baza căror concepții acționăm - o facem în funcție de ce idei avem. Adică dacă ne trebuie parteneră slabă, grasă, urâtă, casă mare, apartament la bloc, etc.

Cu cât omul va fi mai cult și pretențiile vor fi mai juste - adică va bea doar cât trebuie, nu ca porcul, ori nu-și va înșela semenul. Dacă e una amintirea depozitată ca simplă informație la care umblăm din când în când, sau setul de valori simplificat, la care ne raportăm, făcut tot pe baza experiențelor anterioare, care ne face să activăm ca atare. Adică omul cult - zică cine ce va zice - s-a organizat perfect, eliminând negativul, făcând fiecare lucru la locul său.

Unii zic că memoria e și ca un disc, care se-nvârte sub nasul conștiinței treze a omului - a eului, adică. Se oprește unde nu trebuie - discul - iar lumina eului cine știe ce loc nepotrivit, unde-i înscris un capriciu - luminează. O fi și asta adevărat - cam ca la ruletă - se oprește acul în dreptul unui număr necâștigător, adesea. Apoi un alt aspect: oricum ar fi înmagazinate, informațiile n-au toate aceleași strălucire și amploare - și aici ar avea câștig de cauză *teoria impulsurilor stinghere*. Adică dincolo de foame, sete, care ne face să acționăm și să umblăm la depozit

- adică în funcție de ce știm că-i acolo - tipul de băutură - sau la tabelul de valori unde-s selectate cele mai rafinate - aceste amintiri izolate care scapă din depozit, ne-ar face să acționăm haotic, imprevizibil. Să mă explic - și dau direct cazul Lorei: Dacă - și aici zic că nu-i nici totul sigur, adică coloritul cu care s-a impregnat informația, dintr-o dată, în ciuda seturilor de valori prestabilit, ți se pare un lucru altfel, mai valoros ca-n realitate. Acționezi - căci acea concepție de moment, ca un drăcușor care umblă pe lângă un depozit de informații, scăpat cine știe cum de undeva - nu-ți dă pace. De unde, până atunci - ca fată fină - vezi pe un bărbos cu barbă de trei săptămâni, cum e - adică un nespălat - acum îl îndrăgești. Calci peste reținerile anterioare - acelea nici nu mai există - n-ai muștrări, ezitări, păcătuiești cu el.

Dar, apoi, păcatul devenind vizibil, trebuie să-i ștergi urmele: ce va zice lumea, de tine care-ai refuzat un scriitor respectabil, iar cu un ales, chiar tânăr, aștepti să te culci doar după nuntă - respectând totuși o conduită morală străveche? De aici și chestia cu avortul - făcut în pripă - până a curs tot sângele din ea, sărmana.

După ce mi-am revenit și-am zis un : săraca, m-am și gândit, am pus în balanță ce mi s-a ntâmplat. Așa suntem noi: și vedem mâna justiției acolo unde-i vorba de alții - de parcă noi n-am merita să fim pedepsiți, sau ca și cum justiția ar fi chiar perfectă.

De câte ori, văzând pedepsirea unui răufăcător, concluzionăm: a meritat; e vorba de justiția terestră, dacă însă își primește pedeapsa mult mai târziu - fără legătură directă cu faptele săvârșite, zicem: justiția divină a acționat, dar, în unele cazuri, când totuși, a ajuns rău, persoana respectivă, ar trebui să

vedem rezultatul acțiunilor ei anterioare, când a fost încăpățânată, a luat decizii greșite, etc.

Totuși, chibzuii eu, e prea mare pedeapsa pentru ce mi-a făcut. Domnul, în înțelepciunea sa, știe ce are de făcut cu persoanele care-au greșit. Un bărbat rău, câteva divorțuri, alte porcării în viață - mă rog, pedepse în funcție de cât a(i) greșit - la asta mă și gândisem când am plecat - la ce-o așteaptă, sărăcuța - de aceea nu m-am amărât prea tare, pierzând-o. Aici, decizia divinității - dacă o fi fost vorba de asta - a fost prea dură.

Acum rămâne hotărârea mea: să raportez la persoana mea, răul ce mi l-a făcut - abandonându-mă pentru un altul, un coate-goale. Iarăși puteam să cântăresc - dar să nu iau o decizie direct, doar zicând: așa a meritat și - ca un ultim argument, de pedepsire - să nu mă duc să-i văd mormântul, să-i duc și să-i pun o floare pe el - ca semn al iubirii ce i-am purtat-o și ca ultim omagiu. Ea, săraca, chiar dacă mi-a greșit, acum e sub glie, nu se mai poate bucura de viață, să aibă copilași, etc. Nici să se mai întâlnească cu mine - dacă nu să reparăm totul - să recunoască că a greșit. Poate c-aș fi iertat-o, vii fiind, amândoi.

Nu sunt pentru cei care fac acte extreme: când te ndepărtezi de persoana iubită, în urma răcirii, ruperii relațiilor, cu cât dor ai mai vrea s-o reîntâlnești, să te uiți în ochii ei, să te tempaci, că este o vorbă: până n-ai vedea-o iar râzând, primindu-te din nou în inima ei, nu vei putea muri.

Așadar, existând undeva, prin cine știe ce-ntoarcere de concepții - lovături de soartă, favorabile ție, mai există o șansă să repari totul, sau, măcar s-o vezi. Dar dacă n-ar mai exista, mai ales din cauza ta, cum ar fi? Ți-ar apărea în vis, cu ochi întrebători, cât de fierbinte ai dori s-o revezi - și n-ai putea; îți trebuie, oare, coșmar mai mare ca acesta, s-o vezi în vis, dar să

nu poți ajunge la ea, să-i explici totul, adică-n realitate, să fii cu ea. Toți care fac acte extreme - referitor la viața lor și-a altora, pierd totul.

Așadar, numai eu puteam să decid acum, dintr-o parte - să uit de înverșunarea, de ura cu care priveam faptul că m-a abandonat, făcându-mi rău, trecând peste asta, să-i merg la mormânt, să-i duc un buchet de flori - și, vădind noblețe de caracter, să mă rog eu de iertare - adică dacă nu eram eu, cu dragostea mea, neîntâlnindu-mă, n-ar fi pățit asta.

*

Stau ce stau, înverșunat, câteodată, gândindu-mă strict la răul ce mi l-a făcut, nici nu voiam să aud de celelalte argumente, enumerate mai sus.

Și totuși, m-am dus la mormântul ei.

Doru I. Pop, 27 iunie 2022, Ferneziu

Iarnă albă
- Lorena 4 -

Cunoașteți, desigur, iernile de acum câteva decenii: zăpadă din belșug, fie timp moale sau cu omătul scârțâind sub picioare, în timp ce-n jur scânteiază totul. Și pofta de viață era alta - nici natura, nici omul nu erau viciați.

Eu eram tânăr - într-unul din visele recente - și urcam un drum, undeva într-un orășel în munți, spre nord-vest.

Știți, bănuiesc, cum se prezintă acele cartiere înșirate pe coastele munților, cu case rare, drum urcând - șerpuind, mai degrabă, printre ele. Uneori mai și coboară - adică e o mică depresiune, fără case - doar câmp gol, pe care vântul spulberă sau aglomerează zăpada, apoi urci și iarăși case, pe o parte sau pe ambele, ale drumului.

Așa și eu: urc o serpentină din aceea, case doar pe o parte, pe dreapta, spre nord-vest - undeva în cartierul Ferneziu, al orașului Baia Mare. E zăpadă bogată, căzută - deși nu frig, iar eu sunt îmbrăcat ca un eschimoș - și mă grăbesc să ajung undeva. Adică o manta - șubă, mai degrabă, alb-gri la culoare, lungă, cum au - primesc, de fapt - soldații în posturile de gardă, de la o anumită temperatură în jos. Apoi o geantă de piele, o traistă de umăr, de fapt, ca la indieni, gri-negrie la culoare, pe umărul drept. Pe cel stâng aveam pușca - o carabină veche, maro.

Poate mergeam la vânătoare, poate la schi, tot urc, în acel peisaj curat și tăcut, până la orele amiezii.

*

Undeva la jumătatea drumului, acolo unde casele-s doar pe dreapta - asta cum urci, iar în stânga o depresiune, e un fel de cantină. Acum mă întorc - cobor spre oraș - și intru puțin înăuntru. Clădirea are un singur nivel, multe geamuri termopan și lumină înăuntru - ceva din simplitatea anilor '90.

În fundul sălii - aceasta fiind aproape pătrată, nu prea mare - e iubirea mea, Lorena. Tânără, zâmbitoare, mă întreabă ce fac. Are o voce plăcută, cristalină - s-o tot iubești.

*

Acum e spre ușă - cum intrasem - și povestește cuiva cu voce răgușită, de parcă ar fi fumat mult, cum o persoană, pe care o cunoștea, a trebuit să facă numeroase tertipuri pentru a dobândi averea cuiva - necinstit - cum se procedează în asemenea cazuri. Ce vulgară poate fi o femeie, când îmbătrânește - își distruge farmecul nativ - sau când se dedă la lucruri necinstite, fie chiar povestindu-le, mă gândesc eu, în timp ce stau lângă ea și o ascult.

Dar îmi strâng cureaua și lucrurile mai bine pe lângă mine, ies afară și cobor spre oraș ...

Doru I. Pop, 28 iunie 2022, Baia Mare

Imposibila întoarcere 2

- Călătorie fără retur -

- Călătorie fără sfârșit -

Iubitei mele, Lorena Bodea

Stațiunea de cercetări științifice Huta Sutai era situată-n munți, pe un platou înalt, înconjurat de jur-împrejur de lanțuri muntoase. Într-adevăr, piscurile se vedeau departe-n zare, când albastrii - fumurii, chiar, din cauza depărtării, când albe, cu zăpadă, iarna. Formau un cerc, aproape, vârfurile, doar înspre sud-est, fiind un culoar, adică calea de acces, acolo unde nu era teren ridicat, iar drumul cobora, se pierdea spre pământurile și localitățile din depărtare.

Cum îi stătea bine oricărui loc de felul acesta, zona răspândea mister: în primul rând, pentru că acolo aveau loc activități mai deosebite, referitoare la alte civilizații, apoi, datorită faptului că o aură răspândea orice teritoriu situat în munți și asta de când lumea, dar mai ales de când se considera că acolo ar putea ateriza nave extraterestre, departe de orice așezare omenească, prin înălțimea așezării sale și a aerului rece și rarefiat de acolo.

Acum se știa, însă: după îndelungi cercetări, se putuse izola un loc, un singur loc, unde timpul nu trecea: un imens vehicul cosmic, care urma să pornească-ntr-o călătorie de exploatare a cosmosului, de descoperire a noi lumi, a naturii vieții, ființelor de acolo, etc. E drept că încă nu fusese descoperită natura timpului, adică ce-i acel imens șuvoi care vine din viitor, trece pentru o singură clipă prin prezent, pentru ca

apoi să devină trecut - adică să nu mai existe. Era destul că în acel loc timpul nu mai trecea, deja - adică cei care trăiau acolo nu mai îmbătrâneau - adică nu nici mureau. Sau poate se-ntâmpla asta, blocându-se uzura fizicului ca și cum n-ar fi fost succesiunea de procese biologice - care, având loc în timp, duceau la degradarea lui. Bine și asta, momentan. Întreaga dezvăluire a constituirii fluxului timpului ar fi fost binevenită deoarece s-ar fi putut - intrând în el - călători în trecut și viitor și schimba ceva din evenimentele de acolo, mai ales din cele rele. Dar, deocamdată, era destul și atât.

*

Doru Bedruga fusese-n tinerețe fizician. Mai precis, studiasse fizica teoretică: ce-i spațiul, timpul, din ce-i alcătuită lumea, adică particulele elementare, cum a apărut, etc. Acum să nu vă-nchipuiți c-a avut și-o viață perfectă, lineară. Mai degrabă frântă, instabilă - studiile și le reluase de mai multe ori, mai pregnantă a fost înclinația nativă spre aceste cercetări, decât să fi fost făcute într-un cadru ordonat. Pe lângă asta, fusese și adeptul mișcării fizice, așa că făcuse sport, ori de câte ori putuse. Și, cum se-ntâmplă uneori, printr-o ciudată capacitate a corpului, a avut loc un reviriment al său, la vreo 47 de ani - adică energii nebănuite, alt aspect al fizicului, în urma practicării exercițiilor. Te și mirai de unde poate organismul lua energii ascunse - dar necesare; altfel, dacă te duci cu restul lumii, făcând abuzuri, te rostogolești în prăpastia din care puțini au revenit.

Plus înclinații artistice, poetice, mai degrabă. De aici o sensibilitate mai pronunțată decât la ceilalți semeni - plus o înclinație filozofică, în lumina celor prezentate mai sus.

Acum, în semn de respect, cei de la Stație l-au invitat să ia parte la expediție, adică să părăsească Pământul, pur și simplu. Cum tot îl auziseră c-ar fi curios să vadă dacă mai există și alte lumi locuite, în imensitatea Cosmosului, plus apariția vieții-n general - și alte mistere, au considerat potrivit să-l ia și pe el în călătorie, măcar că urmau să nu se mai întoarcă niciodată pe Terra.

Inutil să mai spun că tipul, deoarece avea și o natură poetică, adică chiar scria și literatură pură, era îndrăgostit. Muze sunt, a avut de-a lungul vieții, câteva - depinde cum se declanșează sentimentele, în urma unei acumulări, desigur. Nu poți pune stavilă trăirilor, nu poți comanda inima, adică iubirea tășnită de acolo - așa că era îndrăgostit bocnă de frumoasa Lorena. O regină a gingășiei și armoniei feminine atât de pregnantă - prin splendoarea corpului și a feței - încât era unică. Cine să n-o iubească, astfel? Mai mult, era și muza lui. Urma să rămână cu ea, definitiv, după ce suferise mult pentru ea - s-o cucerească, carevasăzică. Apoi și nivelul de trai era acceptabil: în 2060 avuseseră loc războaie crunte în țară, Marile Războaie civile de separare, între drogați, adică bărboși, tatuați - (patroni) și restul populației. Cum ar trebui să se-ntâmpile după fiecare război, cei care rămân ar trebui să-și bage mințile-n cap, să vadă de ce-a avut loc catastrofa, ce-a generat nemulțumirile, etc., să nu se mai întâmple. Atunci, asta a fost: cei care-au supraviețuit au construit o societate dreaptă, prosperă.

Trecuseră de atunci un secol și jumătate - era 2222 - și toate erau la locul lor în țară. N-ar fi plecat, din cauza asta - dar la-nceput era iubirea pentru Lorena - cum s-o lase să n-o mai vadă niciodată - *ce gol imens* în suflet ar fi declanșat această lipsă - nici nu putea să conceapă acest fapt.

Era un singur loc pe navă, cei din echipaj l-au asigurat apoi că nu se va plictisi, călătorind, e tot altceva de făcut, ce atractiv și interesant e să nu mori niciodată - să continui la nesfârșit, totul, dar problema e discutabilă, obiectă el, chiar te-ai putea sătura, la un moment dat, și de Nemurire, să știi că urmează să nu mori niciodată - până unde-ar putea ajunge asta. Părerile-s aici dualiste - adevărul e undeva la mijloc - ca-n multe alte cazuri - dar el preferă să rămână pe Terra, pentru o viață scurtă, dar fericită, trăită intens - alături de frumoasa Lorena, așa că n-a mai plecat. Dar iată dialogul:

Unul din membrii delegației zise - cel care fusese coleg cu poetul:

- Și așa vă plângeți voi pământeni că nu puteți să faceți lucruri mărețe cât trăiți, ba că-i scurtă viața, ba că sunteți împiedicați de tot felul de escroci, etc. Acum ai ocazia să te desfășori, poetule.

- De parcă tu n-ai fost pământean, ripostă poetul.

- Ba sunt, dar așa se spune - se face o delimitare între tine și restul mulțimii, când vrei să scoți în evidență vinovăția cuiva, și să arăți că tu ești basma curată, răspunse fostul coleg.

Apoi delegatul continuă: așa că n-o să te plictisești niciodată - bineînțeles urmând alternanța muncă - odihnă - distracție pe navă, chiar fiind nemuritor. Dacă ai fi ca ceilalți muritori, te-ar înspăimânta (faptul) că odată se va termina totul - cu bucurii și necazuri - după care urmează nimicul. Nimic nu-l înfricoșează pe om mai tare decât neființarea - apusul a tot ce există - de aceea a inventat tot felul de crezuri referitoare la viața de apoi.

- Depinde cum vezi problema, zise poetul; poate să te plictisească veșnicia - să nu se sfârșească nimic, niciodată, chiar și binele. Cât despre neființă, dacă n-o simți - nu știi că e - sau ce

e, bun, rău - atât doar că se termină și binele, odată cu răul, încheie poetul.

Asta era oarecum, asemănătoare, chestiunea, dar luată invers - ca un negativ de film - cu soarta Luceafărului din cunoscutul poem al lui Eminescu - acela n-a putut să-și lepede nemurirea pentru o oră de iubire - îndrăgostit fiind de-o pământeală - deși ar fi vrut. Acesta la fel, dar a putut să rămână pe Pământ, pentru o scurtă - finită, deci - viață, (în) care avea ca pivot central Iubirea.

Doru I. Pop, 25 iunie 2022, Baia Mare

*Te iubesc, Lorena, for ever -
Jur asta-n fața lui Dumnezeu.*

Intenție muncitorească

Eram cu taică-meu într-o încăpăre - poate un dormitor, dar ticsit cu de toate: mese, scaune, paturi, în special. Clădirea - cu un singur nivel - are dispunerea sud-vest, nord-est - de fapt, doar dormitorul se vedea, în care intru pe o ușă situată la mijlocul laturii dinspre sud. Taică-meu era pe un pat, undeva în stânga, cum intrai. Se așezase venind din partea cealaltă - parcă era și-n pantă, încăpărea, iar acum se odihnea.

Nu e prea bătrân, vreo 42 de ani, înalt, puțin musculos, tuns scurt, mustață tip perie. E rapid în gesturi, harnic, cum ar veni, dar eu vreau să-i explic despre necesitatea de a te mai și odihni - adică de a nu întrece măsura cu efortul fizic. Mi-e teamă să nu mă considere puturos, comod - cei ahtiați după lucru n-au astâmpăr - și nu mi-ar cădea bine asta - când se ridică brusc și pleacă să lucreze cu niște dulgheri, deși parcă inițial, acceptase din priviri afirmația mea ...

Doru I. Pop, 28 august 2022, Ferneziu

Peisaj de toamnă

Era o liniște plăcută, deși soarele strălucea destul de insistent, acum la începutul toamnei, într-unul din satele din Est, poate chiar în satul natal. Știți tipul acela de sate, așezate pe două culmi domoale, la mijloc un drum mergea printre case spre Est - căci satul era dispus astfel: sud-vest, nord-est.

Casele erau rare, pe acele pante line, ici-colo, pomi fructiferi, apoi țărani păscând vitele - totul emana calm, iar părerea de rău după vara care a trecut parcă se compensează cu luminozitatea din atmosferă care era la fel ca vara, oarecum - asta te mai înveselește, plus verdele de jos; mai era, încă, o iarbă pe care o pășteau vacile - dar degeaba - vara plecase.

Eram în acea zonă - la intrarea pe drumul situat în vale - adică între cele două planuri înclinate ale satului, cu câțiva oameni. E - vine spre mine - Lorena, iubirea mea. E tânără, îmbrăcată în haine de culoare închisă, siluetă, dar instabilă, cum sunt femeile. Spun asta, deoarece se bâțâie, stă puțin și pleacă spre o casă de pe culmea din sud, chiar sus, în partea de vest a versantului.

O văd cum se-ndepărtează în aerul de toamnă și-n tăcere, dar are haine roșii-portocalii pe ea și așa cum e - până ajunge la acea casă cu acareturile pe lângă ea, direct din câmp - am impresia că-i cealaltă mare iubire a mea, Andreea ...

Doru I. Pop, 28 august 2022, Baia Mare

Demnitate impusă

Sunt pe câmpul din fața casei părintești. Mă joc cu o pisică, alb cu portocaliu, nu prea mare, pe care o iau în vârful unui băț, oarecum, și o învârt deasupra capului. Eu sunt tânăr, dar cum fac asta – rotesc bucata de lemn foarte repede, pisica se rotește și ea, parcă e o mânășă neagră la culoare, moale, uzată, așa apare acum, poate din cauza vitezei. Când o pun jos, încetând jocul acesta, pisica e mânioasă, și-a revenit la culorile și aspectul normal și o ia la sănătoasa. Proastă ar fi – după câte i-am făcut – să mai stea pe lângă mine ...

Doru I. Pop, 3 noiembrie 2022, Baia Mare

Publicitate oficială

Urc de la biserica din satul natal spre casa cumnatului, spre Răsărit. Nu mergeam cu-n scop anume, atât că eram tânăr și înaintam. Când ajung pe la mijlocul drumului, adică înainte de a se bifurca – căci o ramură, pe lângă casa Păianjenului, pe care o lasă-n dreapta, trece râul; așadar, pe la jumătate, lângă casa unchiului Ilie, cel care fusese o grămadă de ani șofer internațional, mă opresc. Sunt grămezi de pietre și pământ, ici-colo – rămase de la astuparea șanțurilor unor canalizări, montări de țevi de apă, de gaz, mă rog, niciodată firmele răspunzătoare nu-și termină lucrurile cu pricina, să mai aibă și la anul. Pe acea grămadă alungită, nu nu știu cât de înaltă, e un tub de acetilenă maro-cărămiziu la culoare, tăiat la vârf, înclinat – cum fusese pus – la 45°. Chiar în gura lui, câțiva bulgări de carbid. Doamne, câte astfel de tuburi n-am cărat în tinerețe, mult mai grele. Acum – acesta fiind ușor – îl iau și-l pun de-o parte, spre casa unchiului, căci trebuie să treacă patronul meu, S.C., cel cu blocurile, și anumiți oaspeți – vizitatori.

Trebuie să tac mâlc – cum se obișnuiește la vizite oficiale, indiferent de regimul politic, îți vine să intri-n pământ, de mic și neînsemnat ce ești. Dar tare aș vrea să le spun oaspeților adevărul: apartamentele de la această firmă-s făcute în zone neprielnice, marginașe ale orașului – adică realitatea-n față...

Doru I. Pop, 4 noiembrie 2022, Baia Mare

Constatare geografică

Se tot pune problema dacă popoarele antichității (din Lumea veche) au ajuns în America, înainte de Cristofor Columb. Afirmția că romanii, cartaginezii, fenicienii ar fi reușit asta, mi se pare exagerată – deși nu imposibilă – dar trebuie dovezi.

Cât despre popoarele germanice, navigatorii Nordului, vikingii, perfect posibil. Au întemeiat așezări în America de Nord, s-au descoperit urme plauzibile, inclusiv numele Groenlandei – ținutul verde – atât doar că n-a fost necesară *stabilirea unei date oficiale* cu valoare de document tabu – pentru viitor, adică care să menționeze că atunci a avut loc evenimentul, despre importanța lui, etc. Referitor la toate astea, eu am visat următoarele:

Un grup de vikingi ajunge prin secolul VII la gurile Amazonului cu o ambarcațiune. Văzând cantitatea uriașă de apă care venea de pe continent spre mare, extrem de lin, au crezut, dincolo de noul pământ pe care nu-l vedeau în față, că-i prelungirea mării înspre interiorul uscatului, nu un fluviu imens – așa că n-au mers mai departe ...

Doru I. Pop, 5 noiembrie 2022, Baia Mare

Nuntă-n câmpie

Lucrez într-o șură – poate chiar cea din satul natal, de la casa părintească. Clădirea-i veche, înnegrită de ploi, situată dincolo de casă, spre Răsărit. În mijloc, până sus, e un fel de podium, pe care mă aflu, atât că trebuie să dau niște scule unui meseriaș care-i jos, în partea de nord-est a încăperii. Cancioace, niște mistrii - scule de zidărie, le împing cu piciorul, căci sunt un comod - să nu fac cine știe ce efort; sper să nu mă apostrofeze, văzându-mi lenea.

*

Sunt mult spre Răsărit față de casa părintească, undeva între Huciul Florii - o pădurice situată pe un delușor rotund și râulețul care trecea pe lângă - numit Valea Podului. Terenul e-n pantă și denivelat, trec drumuri de țară pe el, adică urme lăsate de roțile căruțelor, cândva.

Aici, paradoxal, urmează să aibă loc o nuntă - sunt puse câteva mese și scaune, în vederea evenimentului. Eu sunt tânăr, urmează să particip, proaspăt îmbăiat, cu o cămașă violetă pe mine. Lângă mine, e fostul vecin și coleg de clasă Radu, mic, negricios, chiar l-am văzut zilele astea pe Face - e prin țări străine - dar nu știu la cine-i nunta. Poate la celălalt coleg și vecin, Manica Virgil, cei doi și erau mari prieteni, dar mă neliniștește un fapt - să nu fie cumva evreu, mirele, deși nu știam să fie de etnia respectivă, plus faptul că nu prea știam să dansez. Dar voi scoate-o la capăt cumva - încerc să trec peste momentul de neliniște - dacă tot am venit să particip

Doru I. Pop, 12 noiembrie 2022, Ferneziu

Firiza

În amintirea Lorenei Bodea

Merg, căci am de lucru dincolo de satul natal, în plină câmpie, spre Răsărit. Drumul, o porțiune bătătorită - un drumeag de țară, mai bine-zis, trece peste poalele unui deal care se continuă mult spre nord-vest, urcă puțin, apoi coboară iar, la fel cum ar fi peste o rampă făcută artificial.

De-o parte și alta, fiind vară, mai ales, garduri naturale de tufe, dincolo de care nu vedeai nimic. Acum eu trebuia să mă opresc la niște constructori care erau mai în vale, în dreapta drumului, dincolo de șirul de tufișuri de pe margine. Îi aud, le bănuiesc activitatea, dar merg mai departe, lucrând ce am eu, în altă parte. Când revin, c-o lampă electrică la cap (aluzie la faptul că chiar lucrasem zilele astea cu una), ei sunt tot acolo, se vede chiar fum înălțându-se de la grupul lor, care se răspândește-n aer poluând în jur, dar nu mă abat din drum, chiar înciudat fiind pe fumul produs de ei - merg spre casă.

*

Sunt în centrul localității Firiza. Acum trebuie să vă imaginați acele terenuri bătătorite de mersul oamenilor peste ele, poate chiar pietruite inițial, dacă nu pământ întărit de cât a fost călcat de picioare sau chiar și de mașini. Mai este câte un parapet pe un astfel de teritoriu, câte un stâlp sau bucată de beton mai mare, din alte vremi, culcate la pământ, plus un pârau cu maluri naturale, adică neregularizat, care trece pe acolo. Ce mai, aspect de decenii trecute. E liniște în jur, puțin înnorat, iar eu sunt cu Arnold, un tip tânăr, care seamănă ca două picături de apă cu marele culturist - și cum își piaptână părul scurt, și musculos, atât doar că-i lipsește seriozitatea. Deh, altă generație.

O caut pe Lorena, iubita mea, de aceea am venit aici - e și ea din zonă - atât că Arnold e instabil, nu-mi dă un răspuns clar. Se tot fâțâie de colo-colo, apoi, dintr-o dată-l văd în partea de nord-vest a platoului, într-o clădire simplă, destul de veche. Sunt două astfel de clădiri, pătrate, prima e o cârciumă cu o singură încăpere, plină de consumatori, iar dincolo de ea, locul unde-i discoteca, câțiva dansatori înăuntru, perechi - era și Arnold cu una. Dansau un fel de ceardaș, adică doi pași în stânga, doi în dreapta, partenera invers - făcea mișcările în timpul ăsta. Se pune pasiune în dansul acesta, de aceea spun că, și asta ar fi cheia succesului la femei, căci Arnold, când face mișcarea - adică pașii, parcă se aruncă cu tot corpul într-acolo, adică și cu partea de sus, de nerăbdător ce-i să iasă totul bine, timp în care se uită și la persoana cu care-i, adică se ocupă și de ea. Apoi văd că-i ia, mai degrabă ea și-a pus piciorul peste genunchiul lui, alt semn de pasiune.

*

Sunt iar în centrul localității, adică afară, și cum o tot caut pe Lorena, cineva din jur - mai erau vreo câteva persoane - îmi spune că unchiul ei - adică un frate de-al părinților - e șeful Secției de disecție de la Spitalul Județean.

Mă blochez, îmi scade entuziasmul, căci dacă are pe cineva din familie în funcția respectivă - un post important - se simte răceala celor care dețin astfel de poziții, plus că-i vorba și de un loc în medicină, unde trebuie să fii rece, inuman - prin natura profesiei. N-am nici o șansă la ea, mă gândesc, logic, oarecum, dar continui să sper, totuși, că voi ajunge la ea și mă va accepta ...

Doru I. Pop, 17 noiembrie 2022, Baia Mare

Program fals
- Ceas dereglat -

Sunt la o lucrare care seamăna - locul, adică - cu partea dintre case și râu, în satul natal, cum o luai spre centru, pe râu în jos, prin dosul casei lui Samoilă, și a celorlalți, spre autobuz.

Erau cărări mai peste tot, lumea mai puțin pretențioasă decât acum și sufletul oamenilor mai larg, de aceea și această posibilitate de a te deplasa și pe acolo.

Era un găbănaș, adică o mică clădire din lemn, acolo, chiar lângă râu, țărmul era puțin înalt, în care se uscau poame, atât. Simplă - nu știi ce avea înăuntru, atât doar că numele-i provenea de la gabona - cereale, poate și depozit pentru așa ceva să fi fost.

Locul, așadar, unde mă aflam, seamăna cu acela, trebuia să-ncepem lucrul, era o dimineață înnorată de primăvară, dar brusc își face apariția șeful, Șter C. și ne-ndeamnă să ne apucăm de treabă. (Aluzie la faptul că luna trecută, fiind niște urgențe cu predarea unor blocuri, ne zorea de la ora 7 la muncă.) Se uită pe ceas, scot și eu din buzunar un fel de ceas cât un cronometru, dar văd că-i doar opt fără douăzeci, dar, ca să nu am complicații, mândrept spre cealaltă parte a locului de muncă, spre est, oarecum. Vrând-nevrând, mă voi apuca de activitatea din ziua aceea, apoi, el fiind plecat între timp, mai târziu mă voi întoarce la vechiul loc să iau o pauză ...

Doru I. Pop, 4 decembrie 2022, Baia Mare

Praf, minereu, roți
- Alunecare-n trecut -

Urmează să locuiesc - adică părăsind vechea locuință dintr-un cartier din munți, unde stătusem o groază de ani - tot într-o casă veche, fără etaj. Zona era situată - și asta era ciudat - dincolo de Marele Bulevard București, chiar vis-à-vis de locul unde acesta se continua, pe lângă magazinul „Maramureșul”. Adică doar de acolo începea marea arteră, cu blocuri turn, galbene și verzi, care se văd distinct, impunătoare, printre celelalte edificii.

Ce-i ciudat e că, acolo unde urma să stau, *rămăsese o oază din alt timp*, un teren viran, un fel de maidan, cu iarbă galbenă, rară, pârjolită de soare - când era, ici-colo, și cu mult pământ galben, bătătorit de umbrelul oamenilor. O porțiune de câteva zeci de metri lungime și lățime, aproximativ pătrată. Dar deoarece totul era ca-n anii '30, mai existau și clădiri pe măsură, pe acest petic de pământ din alt timp; una singură, în formă de U, o construcție joasă, de un portocaliu șters, cu tencuiala pe alocuri căzută. Avea un fel de curte interioară - adică terenul dintre pereții dispuși cum am menționat mai sus, în care ajungeai dinspre sud-vest, oarecum, dintre blocuri. Numeroase uși - erau spații cu mai multe familii, pentru chiriași, poate.

Mi se dă și mie o astfel de locuință, adică intrând pe una din ușile din mijloc - dreapta cum intrasem în curte, mă trezesc pe un hol mic, unde iarăși mai erau vreo două-trei uși cu locatari, desigur, încăperile din spatele lor. A mea-i în stânga, locuința, vine o femeie în vârstă, grasă, cu șorț în față, tipul proprietarei din alte vremi, dar și al unei țărănci sau bucătărese ideale și mă

ajută să trag o husă pe salteaua destul de nouă pe care urma s-o folosesc. Adică îmi lasă o husă mai subțire - violetă la culoare, s-o trag peste acoperitoarea mea gri-dungată, timp în care eu mă iau după o funcționară care iese de la una din uși, afară. E o fată tânără, șatenă, cu pantaloni negri, trapezi, pe corp (aluzie la numeroasele gagici pe care le văd, astfel, în oraș, simple, naturale, frumoase și de care te-ndrăgostești la prima vedere.) Cum gagică iese afară-n curte, mă iau și eu după ea. Mă nedumerește poziția aceluia loc, cum de-a *rămas* din trecut, în mijlocul aceluia cartier atât de modern, acel petic de pământ cu casa veche. Drept dovadă - adică că-s totuși, în secolul XXI, iau ca reper blocurile care se văd, dincolo de terenul respectiv, acolo unde începe Marele Bulevard: blocuri turn, renovate, „trase” în polistiren, verzi și galbene, cum am zis. Va trebui să merg în cameră să-mi termin de aranjat salteaua și celelalte lucruri, apoi să plec. În orice caz, de câte ori voi reveni, va trebui să mă ghidez - pentru a găsi terenul respectiv - după primele blocuri de pe bulevard.

*

Revin să caut locul, o iau printre primele blocuri, mari și mici, de la-nceputul bulevardului, spre sud-est, oarecum, acolo unde „în coasta” magazinului Maramureș - la vest de acesta - ar fi trebuit să fie terenul cu pricina. Cum tot merg mă abat puțin spre vest, și ajung în fața unei hale, tipul acela ciudat de depozit rudimentar, făcut doar din acoperiș și poate un perete sau doi, doar pentru adăpostirea temporară a unor bunuri - să nu le ploaie de sus, măcar. Sub acoperișul negru la culoare, minereu, la fel, negru.

Dacă în față erau vreo doi-trei oameni, vorbind - nimic nu mi-a atras atenția, dar am dedus, privind minereul, că sunt în alt timp.

Undeva în anii '50, mă gândeam eu, privind hala, când luase amploare mineritul, la noi în țară. Mai privesc spre Est, dincolo de hală: aici minereul era pe jos, mai deschis la culoare, de un gri spălăcit, dar mai compact, adunat oarecum, chiar dincolo de teren, spre Est. De ce spun că era împrăștiat, deoarece două tipuri de utilaje, extrem de simple, se chinuiau să-l strângă.

Inițial, surprins la vederea lor, am crezut că-s simple bucăți metalice, mai ales prima, care era mai mare. Dar cum arătau? O bucată de metal, de circa un metru pătrat, groasă de vreo treizeci - patruzeci de centimetri se deplasa în față și-n spate. Așa simplă cum era, avea-n partea de jos două roți de vagonet, desenate, parcă, pe suprafața ei - iar mișcându-se, împingea minereul din dreptul ei, spre grămadă. Cealaltă, era mai rapidă: era o roată, pur și simplu, care avea marginile drepte, ca și cum ar fi fost în interiorul unui cadru pătrat - desenată pe el - extrem de simplă și care se mișca foarte iute. Mă uimea la ea *conștiința, adică știa că trebuie să facă asta*, plus faptul că era un *perpetuum mobile*, adică un aparat fără nici o sursă de energie, cum tot se deplasa înainte și înapoi, foarte harnică, la fel ca și câinii, uneori, în prezența stăpânului, sărind și mușcând pe cineva, să vadă acesta ce bravură au făcut. De multe ori nici oamenii - dotați cu gândire - nu fac asta.

Mă uimesc cele văzute, sunt în alt timp, dar ar trebui să plec de acolo ...

Doru I. Pop, 14 decembrie 2022, Baia Mare

Lovitură de stat

În satul Unguraș a avut loc o lovitură de stat - respectând proporțiile; adică eu, împreună cu câțiva prieteni, am fost arestați. Asta e ca și cum ai fi fost îndepărtat de la putere, politic. Sau, chiar dacă nu conduceai, faptul acesta are ca rezultat pierderea libertății și a vieții pe care-ai dus-o până atunci, netulburată. Destul și atât.

Promotorul acțiunii a fost Păianjenul - un țăran avar din cale afară - împreună cu clica lui. Mă ia Poliția, trebuie să plecăm la închisoare - cunoașteți sentimentul, de durere și revoltă, în primul rând - nu știu care prevalează - parcă ți-ar *sufoca* cineva existența - la propriu - terminând cu ce-ai făcut până atunci.

Îleșim în drum, e și vărul Gheorghică, mai mic, mai slab, mai cărunt ca-n realitate, de necazul ce-l păscuse și pe el, împreună cu mine.

Suntem duși spre Vest, e un sezon ploios afară, ajungem la un teren plin de stive de napi, dispuse ciudat, în zig-zag, oarecum, cu napii - unul peste celălalt - în formă de L, negri la culoare.

Ne apropiem de închisoare, vom face de toate acolo, poate chiar muncă silnică, încet - încet trebuie să ne obișnuim cu situația ...

Doru I. Pop, 18 decembrie 2022, Ferneziu

Distribuire tardivă

Sunt în dormitorul Școlii sportive din Baia Mare, acolo unde stătusem în anul doi al Liceului Economic. Erau locuri doar pentru fete, la liceul propriu-zis, de unde amestecul de profile, aici la această școală sportivă.

Pe patul lui Tivadar I., ultimul din dreapta, cum intrai în cameră, sunt adunați mai mulți tineri. Poate joacă cărți - o grămadă pe lângă câțiva, optimiști, cu haine deschise la culoare. Ce mai, tinerețea-și spune cuvântul. Și cum e-n asemenea cazuri, unii vin, alții pleacă, un freamăt, o vânzoleală liniștită, parcă. Sunt și eu pe lângă ei, nu particip la activitatea lor, jucatul de cărți, în speță, atât doar că mă uit. Dacă tinerii au brațe puternice, care se văd prin tricouri și bluze, eu m-am format în mod extraordinar. Sunt culturist, plin de mușchi, dar nu exagerat, care se văd decent prin jerseyul cu guler și fermoar scurt, de firmă. Sunt și emană seriozitate, plus proporționalitate și armonie întregul meu fizic. Dar sunt calm, pașnic.

În cameră intră Tivadar I., poreclit Jidul, cel al cui era patul. Merge spre pat, eu eram cu spatele la ușă, privind la grupul de oameni și la el, să-l observ cum arată, căci acum e la vreo 40 de ani. Dacă fusese mare șmecher la liceu, un porc chiar, dar musculos - uscățiv, chiar, la vreo 1,75 metri înălțime, acum s-a mai împlinit puțin - adică mușchi mai groși - dar tot siluet; cămașă cu mânecă scurtă, albă și cu riduri pe obraz - în rest, neschimbat. Țăran sadea.

Mă miră, gândindu-mă retrospectiv la ce-a fost, cum ne-a chinuit pe noi, cei mai mici, cum de nu s-a gândit atunci că ne vom întâlni cândva și, mai ales, că eu aș putea să mă transform brusc, devenind un campion al forței ...

Doru I. Pop, 1 ianuarie 2023, Baia Mare

Fragmente de viață

*În stilul romanului Ulysse
de James Joyce*

..... Se plictisi să se mai uite pe Face-book, unde vedea doar imagini cu persoane care-au reușit în viață, perechi, mai ales și-n ajun de sărbătoare, care-și prezentau ostentativ și insistent succesul. Pe uni-i cunoștea de-o viață, la trăsăturile genetice puse pe un trunchi tânăr, mai adăugaseră ceva osânză, în rest zâmbetele de complezență care trebuiau să certifice izbânda. Cel mai dureros, însă, era când câte un spurcat cap chel, fără nimic utopic, înălțător, sau cu barbă de vreo trei săptămâni, iar, neavând nimic calitativ - ca după o muncă de câteva zile când nu aveai acces la apă - era o cădere din civilizație, asta - se afișa lângă unul drăguț, vopsit, plin de zorzoane al câte unei femei tinere - care reprezenta - cel al gagicii - permanența luxului, a unei lumi superioare celei de rând. Cum se putea - calitatea alături de mizer, era aproape la fel cum o femeie - ministru, din mijlocul ținutelor de gală s-ar coborî direct pe marginea străzii la un boschetar, care pute, s-a pișat pe el, etc.; mă-nțelegeți ce vreau să spun. Nedumerirea asupra acestui act te durea, plus, înjosirea ca atare; te dădeai de ceasul morții să te speli, nu trebuiai la nimeni, când colo cu cine se duceau, scroafele. În trecut se spălau, ele, borăturile, trăgeau haine normale pe ele - erau reale, împușturile, acum, cu hainele ultraelegante, cu care mergeau duminica la biserică - am dat un exemplu, să-nțelegeți - ar fi umblat în fiecare zi - altfel n-ar fi mișcat un pai - dincolo de acest lux deșănțat care consta din haine sclipitoare, parfumuri exagerat

de scumpe, unghii și tocuri de-o palmă - plus nasul pe sus și rămânerea în lumea lor, când voiai să le abordezi. Femei fără suflet și Dumnezeu, cum vă coborâți la asemenea nespălați, călcând peste cadavrele oamenilor cinstiți, mânca-v-ar moartea - vă elimin pentru totdeauna din sufletul meu - zise el - dorindu-vă să vi se stingă pe vecie specia de escroace ...

*

..... Nu-nțelegea de ce se face atâta tam-tam odată cu trecerea unui an, de parcă n-ar fi reprezentat derularea noastră biologică și existențială spre nimic, trecerea timpului. Unii ziceau: ești mai bogat cu-n an numeric, de parcă l-ai avea pus undeva, la păstrat, putându-l folosi fizic, la nevoie. Sau c-ai acumulat - oricum - dacă nu ți-a mers extrem de rău - ceva material. Și asta-i adevărat, partea materială rămâne, la care se adaugă amintirile, experiența. Astea iarăși sunt vise. De fapt, odată cu trecerea timpului, constăți că amăgire-i totul: nici femeia iubită n-o ai decât atâta timp cât o posezi fizico-sexual - câteva minute - apoi, cum acel lucru trece, poate fi a tuturor și a nimănui. Să nu mai zic de celelalte lucruri în general - a căror trecere am menționat-o mai sus. Astfel că nu știi cum să-ncadrezî timpul: prieten că ți-a mai dat un an, dar teoretic, oarecum, cum am specificat mai sus, dar dușman că ți l-a luat din cei care ți-au mai rămas în față - mai puțini, în acest caz - și a căror scădere, pe măsură ce trece vremea - e sigură.

În rest, observarea acestui flux neînduplecabil te face să fii mai activ, mai ordonat, mai gânditor - să nu greșești prea mult, indiferent că ești pe ultima sută, zeci de metri - oricum, e o cursă contra cronometru, până la final ...

... Prefera să o aibă pe Lorena în minte - căci avea mai multe asemenea simboluri - unele cu blugi spălăciți - negri, albaștri, muștării, ori cu pantaloni - Kimono albi, ori chiar blugi clasici, albaștri - prin care se vedea formatul de excepție, ori negri, mai încorsetați pe corp, unde părea o statueta - cu format deosebit, dar decent, totuși. Ei bine, cu pantaloni pe corp, negru cu roșu, culoarea, era la fel - o statuie desăvârșită, ca-n anii '80, adică dacă la seriozitatea de atunci a gesturilor și a hainelor pe corp s-ar mai fi adăugat puțină masă musculară, pe care-o avea - strâmți, așadar, încât te mirai pe unde-o fi fiind sexul (unele, dacă aveau pantaloni strâmți, îi lăsau să între acolo-n crăpătură, să se vadă, ea nu). Dar, mai ales, cu cei negri - adică jăgerii negri - nu diferiți colanți, până sub sau imediat peste genunchi, care mai mult ascund decât arată ceva, în ciuda faptului că se vedea pielea naturală, cald fiind - e destul și o jecută și-o geantă, chiar peste fundulețul bombat și gata - e obturată expunerea formatului.

Dar cu acei jăgeri negri, întregi, totul apărea în deplinătatea posibilității de expunere existențială, care existență însemna splendoare, cam așa: coapsele arcuite, fără a fi exagerat, V-ul lor, din față, mai ales, apoi din lateral, un triunghi al feselor cu vârful în exterior, talia subțire, apoi, tot acel perfect sistem al lor însemna și pantalonii băgați între ele, între cele două vârfuri ale lor, mai ales când se ridicase odată de pe scaun, încât te făcea să visezi doar, ce era acolo, dincolo de acel material sclipitor care(-i) conferea aspectul de statuie perfectă corpului ei și dacă vei ajunge vreodată să guști acele delicii și cât te-ar putea costa - poate chiar viața.

Sus, musculoasă, talie prelungă, brațe armonioase - piele fină, frumoasă, la față - buze senzuale - mai groase - gurița nici mare, nici mică - asta depinde de cum o priveai - uneori părea cu buze mai subțiri și ușor spre violet la culoare. Oricum, ai fi sărutat-o mult, căci toată era splendidă - un giuvaer scump al iubirii - pe care l-ai fi luat în brațe și iubit la nesfârșit și îngrijit, să-l ai pe veci lângă tine.

Sau râsul - un izvor zglobiu și cristalin de munte, când era bine dispusă - ai fi trăit milenii lângă ea - rămânea o comoară scumpă-n inimă; nu te-ntrebai câte ai mai pierdut, asemenea ei, în trecut - viața-i nedreaptă, uneori, în mod excesiv - nici dacă o meriți după atâtea suferințe - ci o iubeai și ai fi iubit-o veșnic, statuie perfectă a iubirii, far călăuzitor, idol perfect, ocupând tot locul din inimă, pe veci - asta era Lorena - pentru el, scriitorul Dorris Bletterstein.

Doru I. Pop, 2 ianuarie 2023, Baia Mare

Distrație sexuală
- Stațiune balneoclimaterică 4 -

Sunt într-o stațiune cu ape termale, vara. Acum cunoașteți peisajul: mult teren gol, ici-colo câte un bazin, alei între ele, totul simplu și cald. Adică aer curat, chiar dacă călduț - iar tu, cel venit aici, dacă erai tânăr, mai ales, te simțai OK, plin de poftă de viață.

Așa și eu: în partea de nord-vest, oarecum, e un pâlc de copaci și, desigur, umbră. O masă nu prea mare, din beton, în fața mea, cum stăteam cu fața spre Răsărit, plus liniște, nici un om pe nicăieri. Dar cum stăteam? Eram gol, tânăr, în patru labe așezat, iar dinspre teren - adică din mijlocul acestuia, venea spre mine un tânăr. La vreo 14 ani, gol, nu înalt, slab la față, păr ondulat - ce mai, un tânăr al deceniilor trecute. Avea sexul ridicat la 45°, tare, deși nu știu cât de mare - datorită tinereții.

Eu ard de nerăbdare să vină, să mă pătrundă - am energie pentru așa ceva, desigur și el - n-am nici o grijă, în privința asta...

Doru I. Pop, 15 ianuarie 2023, Baia Mare

Sex și lumini
- Lumină în amurg -

Sunt în casa de la țară, într-o după-masă blândă de primăvară. Soarele luminează dinspre sud-est, pe geamul de acolo, exact în locul unde stau, lângă o dormeză, modernă pentru acele vremi - căci se părea că eram în anii '60. Liniște desăvârșită, culori mai șterse, maro spălăcit, roșu-roz, la haine, mobilier și multă simplitate în felul de-a fi al oamenilor.

Sunt cu o femeie șatenă, înăltuță, naturală, curată, dar cu forme - deși nu exagerate. O iubesc - seamănă extraordinar de mult cu maică-mea când era tânără, dar putea fi și una din iubirile mele, Rodica, de exemplu. Mă tot învârt pe lângă ea, îi fac propuneri indecente, ea până la urmă cedează și, aplecându-se, îi văd sexul și cealaltă gaură, ambele curate, mai închise la culoare în zona propriu-zisă, adică spre interior. Oh, de când aștept asta, dar cât de bine ar fi dacă mi s-ar întâmpla-n realitate, zic eu după ce mă trezesc - cum ar fi când aş desface două buci ca niște mingi, îndepărtându-le, să văd ce-i acolo, sau când gagica s-ar apleca, să văd totul, plus celelalte poziții.

Zică cine ce va zice, la femeie corpul e totul, măcar acela e real, căci nu știi ce are-n cap - adică partea morală ...

Doru I. Pop, 18 ianuarie 2023, Baia Mare

Peisaj de toamnă 2

Zamfira - una din iubirile tinereții - cea cu corp de excepție, e la mine în cameră. Acum e tot tânără, cu părul scurt, blond, cu breton, ca o adolescentă cuminte și cu același corp desăvârșit, talie subțire, adică, bombeu la șolduri.

Dintr-o dată se-mbracă și pleacă. Eu trebuie să merg după ea, puțin mai în sus de blocul meu, la stația electrică unde lucra. Ies afară, înaintez pe drum în sus - acolo nu-i țiipenie de om, dar mă uit pe un fel de drum de țară, paralel cu primul, în dreapta aceleuia, puțin mai sus ca nivel, și chiar pe lângă pădure.

Cum era toamnă, totul împrumutase cele mai neverosimile culori, vegetația, adică. Roșu aprins, roșu șters, maro-gălbui. Însă, căci în rest e liniște, farmecul îl constituiau câteva animale, vulpi, veverițe, hârciogii, care veneau pe drum în jos. (Re)prezentau și ele aspectul anotimpului, parcă, deoarece acel amestec de culori care era în natură, îl aveau și-n blană, pe corp, adică. Cum tot înaintau, se mai și opreau, se puneau în fund, veverițele și hârciogii, mai ales, țăntoșe, ca la o paradă - să-și prezinte, să li se vadă mai bine aspectul, parcă. Erau chiar bucuroase că venise toamna.

Îmi place totul, dar eu trebuie s-o caut pe Zamfira, așa că merg pe cealaltă parte a drumului nou, spre stație. Cu un grup de muncitori - bărbați și femei - Z. iese din stație și se-ndreaptă spre sud-estul curții - ușa fiind situată-n partea opusă, în capătul clădirii - adică spre mine, oarecum. Par toți, cum vin hotărât, un grup de lideri care merg să constate o stare de lucruri și să ia o decizie. Ea e-mbrăcată cu salopete spălăcite, vechi, rupte pe

alocuri, dar curate, de o culoare nedefinită, ceva între gri și albastru. Acum are vreo 40 de ani, s-a mai maturizat - dar, deși-i bănuiesc corpul suplu, sănătos sub hainele strâmte, va trebui să renunț la ea - acum nu e momentul s-o abordez - e doar o muncitoare, și mediul e altul, nu intim, pentru iubire ...

Doru I. Pop, 19 ianuarie 2023, Baia Mare

Vampirul
- Sursă de curent -

Adormisem brusc, într-o după-masă, așa că n-am mai apucat să mă uit pe telefon, să văd cine ce mai face - dulci nimicuri, dar, mă rog, ne-am obișnuit și cu asta, indiferent dacă-i utilă sau nu, treaba. Ridicându-mă din pat, mă uit spre ușă, înainte de a întinde mâna spre stiva de cărți de la capătul patului după telefon și văd că am uitat să scot DVD-ul din priză, acum doar jocul imaginii - simbol care se tot apropria și se-ndepărta de ecranul televizorului mai persista - cum se-ntâmplă în asemenea cazuri. Scot ștecherul din priză și mă-ntorc cu spatele să-mi iau telefonul, când, instinctiv, parcă, întorc din nou capul spre priză.

Cablul băgat la locul lui ca și cum nu l-aș fi scos cu câteva clipe mai înainte. Îl scot iar și-ntind mâna spre telefon, întorcând iar capul. Din nou mă uit la priză, cablul e iar în perete, ca și cum l-ar fi băgat cineva, îl iau, îl înnod, și-l pun pe masă, să nu mai ajungă la priză, astfel. Când mă uit, e iar în priză, iar înnodătura, undeva mai încolo de capăt. Știu că l-a băgat cineva, dar nu văd pe nimeni, mă cuprinde groaza, dau cu piciorul sub masă și strig: tu care ești acolo, ieși, deși nimeni n-ar fi încăput acolo, căci am o cutie mare, sub ea.

Cum se-ntâmplă în asemenea situații, nici pe hol nu e nimeni, parcă aud o voce de copil care se-ndepărtează - atât. Scot cablul din priză și ies pe hol: aici, în fața apartamentului din vecini, e șchioapa, cea care stătuse cândva acolo cu părinții și care fura mâncare să-mi dea mie - contracost, desigur.

Îi explic care-i situația, ea zice că-n partea veche a orașului, undeva spre sud-est, în cartierele de case e o stație electrică numită „Vampirul”, care merge non-stop, adică distribuie curent fără oprire. Îmi trece prin cap că (de) la ea o fi sursa de energie, caz în care, deoarece televizorul era tot luminat - adică imaginile de pe ecran - curent ar intra în el prin altă parte decât prin rețeaua din pereți, sau, pur și simplu, fără fire.

După aceea șchioapa-mi mai dezvăluie: la sfârșitul anului, Primăria distribuie niște cartele rămase - le bagă pe gât populației, mai bine-zis, pe care poți să consumi energie electrică - dar e obligatoriu să o folosești pe toată, contracost, desigur - iată o metodă de jecmănire a populației, de către stat, mă gândii eu....

Doru I. Pop, 21 ianuarie 2023, Ferneziu

Ariton 7

Sunt pe o câmpie - o suprafață de teren puțin denivelată, unde urma să se construiască ceva, poate. Era o atmosferă întunecată, ca înainte de venirea ploii, vara. Stăm - mai mulți constructori - momentan nu aveam ocupație, care întinși pe jos, care-n picioare. Cum sunt tânăr, îl tot cicălesc pe Ariton, dulgherul cel cu-n singur ochi, năbădăios. Îi spun - deoarece , cum stătea întins pe spate și avea o cămașă de mătase gri pe el, băgată-n pantalonii maro, strâmți, părea calculat, potolit în gesturi, ca minerii. Îi spun, așadar, tot înghiontindu-l: domnul Ariton e calm, calculat, ca minerii, dovadă hainele pe corp, pe care le are pe el. Cum nu zice nimic la remarca mea, nici nu se mișcă, repet de vreo două - trei ori afirmația, plus împunsătura cu degetul. Dar tare mă tem să nu-și piardă răbdarea și să izbucnească - dovedindu-mi contrariul ...

Doru I. Pop, 29 ianuarie 2023, Baia Mare

Lorena 6
- Târg și sex, vara -

Apar pe un teren unde se ținea un târg ocazional, din partea de sud-est a acestuia. Sunt tânăr, e vară, iar terenul cu bâlciul nu e nu știu cât de mare - dar aglomerat cât de cât, cum e-n asemenea ocazii. Înainte de a ajunge în zona propriu-zisă, trece pe lângă mine Lorena, iubita mea. E puțin plinuță - tipul acela de femeie care are de toate, dar nu excesive, formele - și, spre patruzeci de ani - adică puțin împlinită fizic, dar acceptabilă, ca atracție feminină. Haine de culoare închisă pe ea, trece pe lângă mine - adică merge-n direcție opusă - și încă odată, aceeași fază.

Când să ajung pe teritoriul târgului, mă uit spre Est - acolo e un fel de rumoare: deși doar o spinare de deal, prelungă, de la est - sud-est spre nord - nord-vest, câțiva oameni se-nghesuiau într-acolo. Semăna - coama respectivă - cu ridicătura care însoțea, în satul meu natal, Pârâul Mlaștinii, de la începutul aceleuia, pe partea dreaptă, până se vărsa în Râul Podului.

Acum câțiva oameni, grupuri izolate de două-trei persoane se-ndreptau spre râuleț. Ca și cum o veste ar pluti brusc în aer, confuză la-nceput, dar destul să perturbeze atmosfera încremenită. Cert e că oamenii au reacționat la ea, adică la știrea care suna cam așa: Lorena s-a aruncat în acea vale. Și cum țărmlul era mai sus, normal că oamenii se-ndreptau înspre acolo, să vadă ce și cum.

Eu, deocamdată, intru pe teritoriul pieții, când un jeep de armată oprește brusc lângă mine, venind dinspre mijlocul adunării de oameni. Nu nu știu cât de nou, de un verde-închis, cu roți solide - creștăturile de pe cauciucuri, mai ales. Din el coboară un tip - prietenul Lorenei - înalt, blond. Știți cum e-n asemenea cazuri: te simți vinovat că atentezi la bunul altuia, *vinovăția parcă te blochează*, ai impresia că un câmp electromagnetic extrem de puternic plutește în aer - galben de data asta, așa simțeam eu culoarea fricii. Așa că nu-ndrăznești să ridici capul, dar, la un moment dat, îți iei inima-n dinți, zicând: fie ce-o fi - și-ți înalți privirea la cel din fața ta. Așa și eu, îl văd, are la 1,85 metri, e puțin făcut, chel - început de chelie, mai degrabă, în față, în rest, șuvițe scurte, blonde, părea profesorul nostru de fizică, Ghergheli, de la liceu, care, zeci de ani a rămas neschimbat: înalt, subțirel, nas coroiat, ținându-se distant față de lume. Acum, tipul acesta nu-i nici vesel, nici mânios, dar ar fi bine să fie prin preajmă vreun zdrahon - țigan, cunoscut de-al meu, care să-i tragă câteva.

E o soluție, sau să plec de acolo ...

Doru I. Pop, 1 februarie 2023, Baia Mare

Ofertă-n munți 2

Pe holul blocului unde locuiam, un cămin vechi din timpul ultimului Imperiu, se ținea o mică sărbătoare. Mai precis oferta culinară care se prezenta ca la orice consfătuire, întrunire, adunare care erau din cele mai diferite scopuri și nuanțe: politice, religioase, economice, de a constata, a salva ceva, a stabili și direcționa perspective de viitor în diverse domenii. Oamenii se mai adună, discută, asta a fost de când lumea, plus o mică destindere, la urmă - un păhărel de ceva, niște alimente. Asta interesează pe mulți, la urma-urmei, dincolo de folosul măsurilor luate și ședința propriu-zisă.

Așa și aici: e un fel de stelaj, un raft îngust și înalt pe holul nici el nu prea larg, care pornea de la trepte, de-a curmezișul clădirii, făcând apoi la dreapta. Pe el - chiar pe nivelul de sus - sandwichuri numeroase, dreptunghiulare, groase și mari cât palma, în două - trei straturi. La vreo cincisprezece bucăți și câteva rotunde, dar prăjituri. Ofertă serioasă, mă gândii eu, vreo trei de căciulă.

Pe când să mă ridic să le iau, văd că nu-i nimic pe raftul de culoare închisă, gri spre negru. Rămăseseră ici-colo câteva, dar atunci n-ar mai fi fost valabilă cifra trei de persoană, așa că era o pierdere pentru mine. Mă uit înciudat în jur, să văd cine le-a luat, tocmai intra în hol vecina A., o pocăită grasă, rea, puțin șchioapă, cu gura făcută pungă. Deși stă în stânga, dincolo de stelaj, tot merge înainte, indiferentă la ce făceam noi acolo.

Apoi, afară iese copilul vecinului care stă de fapt acolo, la vreo 14 ani, în papuci de casă (aluzie la faptul că chiar ieșise astfel afară, mai zilele trecute, în plină iarnă) îndepărtându-se de

clădire. Mă iau după el, dar văd că are doar o telecomandă de televizor, pe care a luat-o de pe raftul cu pricina.

Mă întorc spre Răsărit cu fața, pe postamentul - fundație înalt care-nconjoară căminul și văd că-i vară afară - cu vegetație bogată, verde, ca-n iulie - tot terenul de dincolo de clădire și drum, jos în vale și spre munții din depărtare, apoi. După care încep să țip, să urlu, dar cu voce destul de pițigăiată, dar care, deși se dorea să-mi accentueze personalitatea, mi-o diminua, la un grup de oameni care se apropiau pe la colțul imobilului, în frunte cu Dinică Dinescu, un prieten de-al meu, un escroc sentimental, cum îl numisem eu.

Referitor la ce s-a-ntâmplat mai înainte cu marfa de pe stelaj, dar, cum se-ntâmplă-n asemenea cazuri, nimeni nu știa nimic, cu o figură de oameni nevinovați, nu scot o vorbă, sau se justifică, cel mult - nevinovăția lor, adică - ridicând din umeri.

Va trebui să mă mulțumesc cu ce-a rămas pe raft, dac-o mai fi ceva ...

Doru I. Pop, 10 februarie 2023, Baia Mare

Cazare în perspectivă

În blocul unde locuisem cândva, în cartierul Săsar, urma să primesc o nouă cameră de locuit. Dacă în trecut clădirea fusese un internat cu patru nivele, renovat, apoi, acum era un imobil cu șase - șapte nivele, mult mai lung decât în trecut, dar peste care trecuse timpul. Adică cum nu fusese renovat, pereți murdari, de un galben spălăcit la culoare, destul de vechi.

La unele nivele, cum erau și holuri largi, de forme neregulate, unele activități comerciale încetează - spații desființate sau închise, din această pricină. Perioada de glorie fusese demult, în anii '60 - '70, în timpul socialismului, nu acum. Și multă liniște ...

Urmează să iau în primire o cameră - dormitor la etajul unu sau doi, pe latura de Nord, adică aproximativ acolo unde o avusesem cândva, împreună cu o sportivă, o culturistă cu ochi verzi, tânără și care avea un copilaș mic, de țăță, cu ea.

Era - pe undeva - un avantaj colosal lucrul acesta: eu, în vechiul pat, larg, confortabil, cu tăblii la capăt, dincolo de capătul său, spre mijlocul încăperii, patul tinerei respective. Din cauza paravanului înalt n-o vedeam, dar o simțeam acolo - o realitate. Mă bucur, mai târziu voi aborda-o, dar acum, cum stau tolănit, trebuie să mă ridic, căci și-a pus copilașul cu scutece, de nici un an, pe pervazul ferestrei întredeschise, care, fiind pe peretele dinspre Răsărit, cel scurt, adică, chiar lângă ușa de la intrare, dispusă și ea-n colț, pe peretele lung - da-n curte. Din camerele vecine, dar prin geamuri, din afară, se auzeau vorbele locatarilor din încăperile acelea, căci clădirea se prelungea spre

Est, mult, dincolo de geamul camerei mele - unde era un capăt de „aripă”.

Trebuie să ia repede copilul, jos e golul, nimicul absolut, bine că n-a picat până acum - ceea ce și face.

*

Aud voci, zarvă pe scări - afară pe hol - și mă reped într-acolo. Una din voci fiind a lui N. Giurgi, care venise din Ungaria, mă duc, nerăbdător, să-l întâlnesc: precis a venit să ceară cazare aici și să stau de vorbă cu el.

Cobor pe scara de incendiu de la etajul inferior, acolo holul e hexagonal, oarecum, de aceea spun că activitățile auxiliare au încetat, ca spațiile comerciale, de exemplu, căci nu sunt decât niște pereți de plastic, semitransparenți, plăcuți la vedere, pe lângă care urma să stea Nicu, împreună cu altcineva. Cum ajung, e bucuros de revederea cu mine, dar mă atenționează, cumva, zicând: ce ai în păr, iar eu văd că-s plin de şuvițe alb-albăstriei, ca de cânepă - adică întreg părul îmi este așa, ca pe timpul lui Daniel Defoe, în Anglia secolului XVII.

Deși tânăr, nu mă miră asta, și-i dau răspunsul: ce să fac dacă-ntr-o piesă de teatru pe care am jucat-o mai deunăzi, a trebuit să joc rolul unei babe?

După care-i mărturisesc că trebuie să merg sus, să mă ocup de tânăra respectivă - el mă aprobă tacit, chiar dacă are un corp normal, deși tânăra fiind, cu câte o venă „slăbită” ici-colo, văzându-i-se prin pielea fină, de gagică

Doru I. Pop, 25 februarie 2023, Baia Mare

Gâscanul

E o fundație lungă de bloc, în construcție, în jur întuneric. Mă lăsasem de la o firmă, știți cum e-n asemenea cazuri, apare un sentiment de neliniște, chiar dacă știi că ai o altă variantă, plus că n-ai mai vrea să te-ntorci în mină, dacă ar fi posibil acest lucru. Acum cineva-mi oferă de lucru la Doru Michiș, un lungan hapsân, ochelariș, cu figură de gâscan. La mijlocul zidului de bloc - care urma să se construiască - are un loc, un tronson al său, să-l zidească din bolțari albi. Dar eu aș vrea la o firmă adevărată, nu la acest particular zgârcit, care când are, când nu - de lucru ...

Doru I. Pop, 2 martie 2023, Baia Mare

Mutter Dorin

Lucrez la intrarea unui bloc nu prea mare. În jur, întuneric, poate e primăvara, când e cald și umed în jur, iar tu - ca om simplu, muncitor fără pretenții - robotești. Muncești cu vopsele, ești și pe haine pătat - ici-colo, apoi mai tragi câte o bere - două, țigări - doar în astea crezi. Poți face de toate, până ești sănătos, adică până ce nu cedează organismul. Eu mă apropii de patruzeci, dar nu am, încă, vârsta aceea și încerc să revin la firma lui Mutter D., cel care și-a luat numele de familie de la nevastă-sa - cine știe, nu i l-o fi plăcut pe al său.

Parcă nici n-a trecut timpul - ori a zburat prea repede - căci mă și văd în trecut, cu doi colegi zugravi, la el, frații Porteka. Mă rog, depănăm amintiri, stăm lângă ușa garajului, care e la mijlocul clădirii, la parter, desigur, și vrem, eu, mai ales, să reluăm activitatea la firma lui - să fie ca pe vremuri, dacă tot am senzația că n-a trecut timpul de atunci, adică să duc viața aceea fără griji din trecut - fără preocupări literare, ca cititul cărților, ori grija de înșurătoare.

Așa că-l așteptăm pe patron, acesta vine, zice c-a găsit o lucrare destul de mare, vom începe activitatea, dar, ca și cadou - ca bucurie că ne-a găsit de lucru, ne dă două săptămâni liber. Dar eu așteptam să ne dea o primă - un avans în bani, dacă tot a găsit de muncă - să putem trăi până una-alta, începând munca - nu timp liber ...

Doru I. Pop, 5 martie 2023, Baia Mare

Distrație în Căvnic
- Realitate căvnică -

Urc spre zona Roata în Căvnic, o șosea lină, panta adică - nu cum era-n realitate. Părea mai degrabă o fundătură, o stradă de oraș, cu case de-o parte sau alta, care se termină acolo. Acum era și un fel de serbare pe acel teren, câteva mese, oameni adunați și vara - sau spre acest anotimp - călduț afară.

La una din mese sta Ștefan pădurarul, mort acum, dar viu. El, împreună cu vecina A., fosta amantă, printre altele, și alții.

E serios, între două vârste, emană o răutate, dincolo de autoritatea personalității sale, la fel ca domnitorul Ștefan cel Mare. Trebuie să plec de acolo - numaidecât, după ce mă uit spre ei - sunt în josul drumului - față de masa lor.

O iau prin șanțul de la marginea șoselei, săpat adânc, la circa doi metri, prin pământul gros, negru, de la atâta depuneri - frunze putrede, în speță.

Mergem ce mergem, eu cu vreo doi, printre care și fiul celei sus-menționate, o bună bucată de spațiu, până când dispar casele de pe margini, în jur doar câmpii, denivelate puțin, copaci pe ele, ici-colo - undeva între două zone locuite ale orașului, cum pericolul trecuse - nu mai erau locuințe, ieșim afară din șanț, fiind întâmpinați de doi-trei oameni, tineri, care zic: da, primejdia a trecut ...

*

Sunt tot în capătul acela de șosea, unde mai înainte fusese serbarea, dar acum aici pare a fi o școală - sau puțin mai încolo, căci un grup de tineri gălăgioși veneau spre mine.

E plăcut, ca primăvara, călduț, te bucuri că trăiești, iar eu îi urmăresc cu privirea, căci trec un pod, spre stânga cum ai coborî pe acel drum, direct înspre o casă - adică e acel gen de curte fără garduri, dar modernă, cu garaj, case îngrijite, poate și altele pe lângă cea a primei curți - ca la oraș. În grupul de tineri e una, o fată șaten - spre blond la păr, nasul drept, înaltă, frumoasă, cu rochie de uniformă ca-n deceniile trecute. Dar corpul îi e atât de perfect, încât i se vede formatul de excepție al feselor prin rochia gri-neagră, picioarele puțin depărtate, te gândești la *ce-o fi fiind acolo, dedesubt*, la ce plăceri te-ar aștepta dacă ai accesa acele zone. O tânără și desăvârșită zeiță, ce mai, iar eu fericit, privind-o cum se îndepărta spre acea curte. Era o zi strict pozitivă, parcă viața pulsa, existența pur și simplu își striga prezența prin toți porii, nu puteai decât să-ți pară bine că trăiești, că participi și tu la acel patos al existenței, căci ce poate fi mai plăcut decât să fii într-o astfel de curte, tânăr, ziua-n amiaza mare, într-o astfel de zi și ea să vină - s-o aștepți, adică?

*

Sunt undeva în stânga capătului de drum, în plin câmp. Un fel de teren rotund, înconjurat de munți, din trei părți, exceptând partea de unde venisem.

E și aici un fel de adunare câmpenească, cu oameni care se mai uită la ce-i expus la tarabe, mai stau, sporadic, chiar, de vorbă. E și campionul N. Giurgi printre ei, musculos - dar nu exagerat - între două vârste - blond.

O tânără pereche, tot spre blond, la coloritul părului - silueți. Fac parte din cei care știu ce vor, familie, adică - deși tineri, păreau oarecum clasici. Eu zic: să le dea Dumnezeu un copil, să-l dea la N., aluzie că sportivul n-a fost pricopsit de Natură cu un astfel de dar - la care el nu se supără și zice: să mi-l dea mie ...

*

Sunt tot dincolo de capătul drumului pe care venisem, spre stânga, între locul mai înainte menționat și șosea.

E o suprafață liberă, adică fără case, dar cu copaci pe alocuri, dar acum e iarnă și se pregătește să înnopteze, adică e acea oră spre seară, când liniștea se-nstăpânește brusc peste tot, frigul, chiar, iar culoarea zăpezii - de la scăderea intensității luminii din atmosferă - devine albastră.

Trebuie să ajung dincolo de acel teritoriu, la drum, apoi la un autobuz; începe să mă cuprindă teama, în jur e doar tăcere, copaci subțiri, parcă pomi fructiferi ici-colo și zăpadă. Trebuie să-l strig pe fiul doamnei A., cu care am fost mai înainte, Florin, e spre drum, să ne aștepte. E și Nicu cu mine, propun să-l strige pe numele de ocară, Porács (prăfos), o și face, dar tăgănat, cu voce slabă - nu știu dacă acela îl va auzi, dar noi trebuie să scăpăm de acolo - să trecem dincolo de câmpul înzăpezit ...

Doru I. Pop, 12 martie 2023, Baia Mare

Emil
- Călătorie în oraș, seara -

Cumnatul urmează să-mi ducă două benzi lungi, de cca. cinci metri - una lată de aproape un metru, cealaltă cât o palmă, la apartamentul pe care-l aveam în comun, undeva în centrul orașului.

Acum știți cum e românul: face treaba asta, atât doar că pe mine nu mă duce-n cartierul în care stau, situat în nordul orașului. Toate bune la un român, atât doar că se strică la urmă, după ce face lucruri extraordinare, de parcă n-ar mai putea face un pas. La fel cu vaca care răstoarnă vasul plin cu lapte, după ce a fost mulsă. Ce să-i faci, acesta-i caracterul poporului român.

Până una-alta, mă duce-n sudul orașului, printre blocuri. Acum trebuie să vă-nchipuiți o seară de vară, ca după ploaie, din anii '80, cu clădiri de-un galben puțin sclipitor, un galben „dulce”, mai ales, plăcut. Liniște peste tot, caldarâmul mai era ud, călduț afară, iar eu tânăr. Aici mă lasă lângă niște blocuri; după ce am coborât jos, imediat sunt luat în primire de unul Emil, un consătean de-al său, poreclit Făt-Frumos, un țăran șaten, între două vârste. Are un fel de mașină frigorifică, nu prea mare, maro la culoare.

Cum în cabină mai e cu cineva, tot unul cu haine cafenii, cu figură de mecanic, îmi face semn să mă urc sus, pe lada frigorifică și să stau pe spate sau pe burtă, ca să nu fiu zărit de jos. Chiar reușesc performanța, mă țin c-o mână de muchia din stânga mașinii, iar cu cealaltă de mijloc - o dungă, o ridicătură ca un model traversa lada în lungime.

Ar fi fost culmea să ajung cu mâna dreaptă până în marginea cealaltă - vreo trei-patru metri - a mașinii.

Nu mă duce decât câteva sute de metri, până înspre vestul orașului, oarecum. Pe străzi aceeași liniște ca-n deceniile trecute, nici țiipenie de om, iar pavajul sclipea puțin, ca după ploaie.

Oprește, poate să coboare însoțitorul său, cobor și eu, să mă plimb, să iau puțin aer și revin la mașină.

Acum sper să am loc în cabină, dar văd două persoane, două țărănci între două vârste, relativ tinere, îmbrăcate de oraș, în penumbra serii: nevasta și sora șoferului. Speranța de-a fi luat alături de șofer mi s-a spulberat, aproape sigur, știut fiind cât de slugarnici se arată românii față de rudenii și față de cei de care depind sau le sunt subordonați direct ...

Doru I. Pop, 30 martie 2023, Baia Mare

Florica 4

Sunt pe câmpul din fața casei părintești, într-o seară de primăvară sau vară, împreună cu vecina Florica.

E semiîntuneric, suntem chiar pe porțiunea alungită, cea mai îndepărtată de casă, unde râul face o curbă - de aceea există acea prelungire de pământ, și stăm lângă un raft. Un stelaj de cărți, destul de înalt, maro la culoare, pe care sunt așezate bucăți de carton destul de mari, groase, care, cred eu, sunt cărți vechi pe care le-a prins apa, cu coperțile și foile prinse una de alta, chiar uscate fiind și de necitit.

Din păcate, la schimbarea regimurilor politice au loc astfel de neglijențe, de a distruge cultura, pur și simplu, sau chiar delăsarea oamenilor în sine, e factorul esențial care poate contribui la această pierdere.

Florica are un palton scurt, maro, peste rochia la fel, cafenie, are spre cincizeci de ani, o simplitate a deceniilor de după război, neuzată, puțin bărbătoasă - dar atrăgătoare. Ar trebui să-i fac propuneri - arată bine, așadar.

Sunt în fața casei, în curte, vine și Florica, acum e bătrână, o simplă băbuță, scăzută la trup, ridată.

De câte ori nu credem despre cineva, văzând-o neschimbată zeci de ani, persoana respectivă, mai ales dacă a fost rea sau într-o funcție de conducere, că așa va fi, veșnic, ca și cum n-ar trece timpul peste ea - adică nici legile naturii să nu-i poată face nimic. Dar cu timpul nu te pui, oricine ai fi fost și cât de rău, în trecut, în societate.

Așa și Florica: deși participă la discuție - e și maică-mea cu mine - e vioaie, într-un fel, e alta, nu cea de acum câteva

decenii. La un moment dat, maică-mea zice: a mers în pensie (se referea la mine) mai repede cu patru ani și șapte luni, în loc să zică cu cinci ani și șapte luni - în timp ce-o petrecea pe Florica peste câmpul din fața casei - unde o lumină de la un bec anemic, alburie, lumina totul - de plecare, așadar.

Nu știu de ce n-a respectat adevărul, în ceea ce privește data plecării mele-n pensie, să (nu) mă-mbătrânească, oarecum, căci perioada respectivă se scădea din 65 - când ești proaspăt pensionat, cum eram eu, cu cât intervalul scăzut - care reprezintă sporul de condiții grele - e mai mare și omul merge mai repede-n pensie și e și mai tânăr ...

Doru I. Pop, 1 aprilie 2023, Baia Mare

Gigi

Fusesem în vizită la unul din prietenii din tinerețe, dl. Gigi. Gras, chel, brunet, făcea parte din acea categorie de oameni joviali, buni la suflet, plini de energie. Se-ngrășase, chelise, nu avea copii, căci avea o nevastă pe măsură - la fel, grasă, deci și sufletistă. Poate compensau pierderea din altă direcție - lipsa copiilor - cu bunătatea suflotească. Poate.

Aveau o casă nu mare, cu treptele și fundația ridicate, orientată sud-nord, oarecum, iar vestibulul era în partea de răsărit a imobilului. Spun asta - adică menționez amplasarea clădirii, deoarece, în acest caz, fiindcă avea și un geam destul de mare ca suprafață, pe peretele din Est avea antreul lumină într-o bună parte din zi, înăuntru. Camera era îngustă, cu un cuier, încălțăminte - luminoasă, avea un aspect plăcut, intim.

Și cu toate astea, uneori te grăbeai să pleci - știți doar că te cuprinde câteodată o neliniște, te și visezi în altă parte, de te ridici brusc de pe scaun, nu-ți mai place aici și te duci. Lumina plăcută din locul unde te-ncalți și te-mbraci mai atenuează efectul inconvenabil al stării de mohoreală ce te-a cuprins. Așa și eu: când m-am ridicat de pe scaunul din camera de oaspeți, nevasta prietenului îmi tot oferă, sufletistă fiind și, mai ales, văzând că vreau să mă duc, bucăți de prăjitură - un fel de pandișpan, kaki la culoare, mari, cel puțin cât palma, dacă nu și mai imense. Cine ți-ar mai oferi așa ceva azi?

*

Sunt în vestibul, mă-mbrac, când, deodată ușa se deschide - cea care dă afară și brusc, intră o persoană; o femeie în vârstă,

grasă, cu o raniță-n spinare, dar îngrijită la aspect. Era mama soției prietenului, aducea alimente. Cum vine destul de năvalnic, se oprește o clipă-n ușă, căci trei pisici, două mai mari și una mai mică, cu maro și roșu - culoarea blănii - i-au barat calea, pur și simplu, stând în ușă. După aceea intră-n camera din față, dispare, realmente, din atenția noastră.

Nevasta prietenului, cum mă pregăteam de plecare, văzând că-s aproape gata cu-ncălțatul și-mbrăcatul, mă-ntreabă: când pleci la țară? Nu-i răspund - adică nu-i spun data, dar ripostez: credeam că mă-ntrebi când plec în pensie, căci nu mai frecventez rudeniile de la țară, așa că-ntrebarea nu are rost ...

Doru I. Pop, 7 aprilie 2023, Baia Mare

Roșu C. Ioan

Lucrasem cu mulți ani în urmă la una din minele unde era extrem de cald, cu-n moldovean. Siluet, nu prea înalt, pieptănat într-o parte - muncitor sadea. N-am rezistat, cum eram și foarte tânăr - imediat după armată - în subteran și fiind foarte cald și greu. Dădusem bir cu fugiții, pur și simplu, pentru a nu-l mai vedea niciodată. Acum iată ce-am visat:

Eram într-o dubiță, adică acele mașini care au un spațiu destul de mare și confortabil în spate, dincolo de cabina șoferului. Un geam cu grilaje - pe unde pătrunde și lumina - eventual vezi și-n compartimentul din față, plus o bancă solidă, bine fixată, fac - aceste lucruri - să fie plăcut acolo, cu condiția ca proprietarul autovehiculului să nu-l încarce cu tot felul de nimicuri, care să-ți facă imposibilă șederea - așezarea pe ceva trainic, nemișcat. Chiar poți dormi - oricum, te simți bine, mai ales dacă mașina-i vopsită în culori deschise - albă-n speță.

Acum, mașina fiind în mers - nu știam: se apropie sau se îndepărtează de orașul Căvnic; oricum, se părea că se deplasează pe un drum în pantă, căci partea aceea din față era mai sus ca restul mașinii, de aceea spun asta.

Oricum , eram în dreapta, în mijlocul spațiului, ca lungime, chiar lângă „peretele”mașinii. Vreo doi-trei inși chiar înaintea mea, lângă gemulețul care „da” la șofer. Copii tineri - poate Chelea, un coleg ieșean de la Caparol - tânăr, năbădăios. Dă să-l trezească pe fostul meu miner Roșu, din tinerețe, care dormea cu fața-n jos, chiar la mijlocul spațiului, spre geam. Nu-i vedeam fața, dar știam că-i vorba de el - și nu-mi convenea să fie

trezit, deoarece de când l-am părăsit - mișelește, oarecum - cine știe cum ar fi reacționat, m-ar fi apostrofat datorită urii ce poate mi-o mai purta.

Îl scutură, însă, Chelea, și-l trezește. Acesta se-ntoarce cu obrazul spre mine - îl văd distinct, fața, adică - ca de copil, ca la acei tipi înalți, care nu s-au maturizat până spre 40 de ani, mai păstrând un aspect de copil mai mare, din care „tagmă” rezultă actorii și cântăreții de muzică - ușoară, mai ales, și care au și mare priză la femei - cel puțin în deceniile trecute; azi nu mai există astfel de specimene, doar borâți care vor să arate bine, totuși, chei, tunși pierdut, parfumați exagerat - dar nu naturali.

Se uită la mine - nu-i excesiv de mânios că l-am deranjat din somn, eu mă justific - cum facem de multe ori în viață, dându-ne pe lângă cei cu bani, în speranța că-i vom înduioșa, să fie mai umani, să lase goana exagerată după câștig, în detrimentul plăcerilor firești ale vieții, plus că, prin asta, mai sperăm că-i vom determina să ne dea și nouă ceva din preaplinul lor - îi zic așadar: tu poți, (face orice, poți fi „sacrificat” la odihnă, cheltui - asta ar vrea să sune afirmația mea) căci câștigi 6 mii pe lună (în banii vechi era colosal, acest câștig, în timpul dictaturii - acum, la fel, 60 era, totuși, ceva), la care el zice: da de unde, am șase copii și ceva umblă pe taică-meu (un necaz, ceva rău, fără să-mi spună ce) - asta a fost riposta lui ...

Doru I. Pop, 23 aprilie 2023, Baia Mare

Distracție de primăvară

- Muncă la țară -

Dincolo de satul Unguraș, spre Nord, unde-i și orașul Baia-Spie, e un platou vast, acoperit de fânețe. Face delimitarea între zona satelor din vale și oraș. Terenuri care se-ntind mult spre Răsărit, cu iarbă care se unduiește-n bătaia vântului, vara, copaci, ici-colo, un teritoriu întins, stăpânit de tăcere, pe care-i plăcut să te plimbi, în zori sau seara, în anotimpul sus menționat; să fii tânăr, într-o astfel de perioadă - trecând pe acolo, să te aștepte o gagică cu corp de excepție. Să te bucuri de peisaj, plin de forță, și să fii înfiorat de misterul care emană de acolo, adică parcă ceva nelămurit îți invadează ființa, dându-ți o stare de neliniște, ca-n fața tainicei existențe a vieții, a perpetuării acesteia în sânul naturii veșnice.

Primăvara - adică atunci când începe să crească iarba - până în aprilie - după topirea zăpezii, când bat vânturi seci și e calduț afară, e mai potrivit, parcă, aici - într-o astfel de zonă - să muncești.

Să fii tânăr, să mănânci consistent, apoi, o băutură bună, să te bucuri de viață, de tot ce oferă asta - considerând că la fel vei fi mereu.

Ceea ce și urmează să fac, căci trebuie să lucrez la un țăran care are casa - izolată oarecum, pe un astfel de platou. Undeva în stânga terenului, în față grajdul - din bârne de lemn, trainice - iar în dreapta un fel de ciupercă pentru recreere. La fel și-nspre Vest, un pridvor, un acoperiș simplu, peste o placă betonată, unde urma să luăm noi masa, inclusiv înainte de începerea lucrului.

Vin cu un copil de vreo cinci ani, rotund la față, cu pălărie pe cap, care seamăna uluitor de mult cu copilul unei vecine din anii '90 - Pigulea, zis și Ceapaev. Acela era șleampăt, mergea aplecat oarecum, parcă tot culegea ceva de jos, de unde și porecla, pe a doua a dobândit-o smulgând ceapa vecinilor din straturi - dar eu vedeam că acela-i. L-am lăsat cu alți copii în pavilionul dinspre est și mă duc să mă-ntâlnesc cu proprietarul, în fața grajdului.

E un țăran ordonat, acest Mitru, Șofronie, Laurian, sau cum l-o mai fi chemând. Adică a-mbătrânit frumos - are exact același corp siluet, musculos, ca-n tinerețe. Vioi, are mobilitate - nu suferă de reumatism, atât doar că-i cărunț și zbârcit la față - având vreo 45 de ani. În rest, ca-n tinerețe. Chiar îmi demonstrează asta, ridicând piciorul drept în sus, cu vârful până la nivelul capului, iar cu mâna aplecându-se cu ușurință, cu vârful degetelor până la pământ. Asta da avantaj, intuiesc eu, și-l întreb: dar cu cel stâng poți, drept care-l ridică, sărind în sus, vreo doi metri și ceva-n aer - adică până acolo-i ajunsese vârful tălpii.

După care mergem în pavilionul dinspre Apus, să mâncăm. E dimineața devreme, începe să răsară soarele, ne așezăm la masă. Sunt nerăbdător să-ncep munca, am un sentiment extraordinar, ce bine e să mănânci bine, carne friptă, să bei o băutură bună, să poți lucra - mai o glumă, după ce mănânc, atât doar că simt un sentiment de înfrigurare - nu știu dacă-i va plăcea de mine, cum îmi voi sincroniza gesturile cu ale lui, să nu greșesc, că nu mai lucrasem nici o zi la el, până atunci. Sper să iasă totul bine - asta-mi e speranța, dar până atunci - alături de el la masă - mă apuc să mănânc ...

Doru I. Pop, 29 aprilie 2023, Baia Mare

Ofertă sexuală

Era un fel de vestiar întunecos al unui ștrand, cel puțin așa se vedea a fi după lumina difuză de dinăuntru și după puținele lucruri de pe jos: ici-colo câte o piatră, poate și un scaun - câte un taburet primitiv, mai degrabă. Era și dispus ciudat: de formă alungită, ca o ureche, de la sud-vest la nord-est, pe terenul respectiv, al bazinului de distracții.

Nu mă interesa asta, atât că, dezbrăcându-mă, îmi face propuneri un tip clasic, la vreo 40 de ani, cu veston maro, eșarfă la gât, nas puțin încovrigat, siluet - tipul geologului sau al topografului perfect. Văzusem unul pe un afiș de teatru, zilele trecute, cu înfățișarea sus-menționată, alături de o femeie - nici nu se putea altfel - cu nasul cârn. Mai avusesem și un inginer la mină, astfel, cândva, în tinerețile mele, dl. Toi.

Îl refuz, dar el zice: bine că ai stat de vorbă și ai acceptat oferta celor doi tipi de mai înainte, căci stătusem de vorbă cu un bărbat bătrân, puțin gras, păr scurt, îngrijit - precis pensionar, care era cu-n tip tânăr, la fel, păr întreținut, fizic plăcut.

Eu îi ripostez: ori cu cine-ai vorbi, depinde și de cum arată, dar, mai ales, finalmente, dacă chiar vrei să le accepți oferta ...

Doru I. Pop, 10 mai 2023, Baia Mare

Lorena 8
- Promisiune viitoare -

Urc - într-o zi după ploaie - scara unui minibloc de la marginea oraşului. Undeva în Ardeal - şi-n anii '60, la mijlocul acestora, când industrializarea, cu tot ce depinde de ea, apoi - adică elementele civilizatorii - luaseră un avânt nebănuit de nimeni, aici, în Est.

Ştiţi cum a fost atunci: obiectele nu sclikeau, totul era mai potolit, inclusiv comportamentul oamenilor, chiar şi după ploaie, acea linişte, lentă a activităţilor, te făcea să te simţi bine.

Acum - fiind acel *ritm natural*, de care vorbeam mai înainte, chiar şi când te grăbeai - căci nu exista stresul generat de societatea capitalistă - urc, tânăr fiind, oarecum grăbit, scara blocului. La mijloc - poate era în timpul iernii, dar o iarnă blândă, ploioasă - era un brad, un pom de Sărbători, verde, dar care, în mod ciudat, parcă era la mijloc, de sus până jos, iar scările urcau pe lângă el. Spun asta, deoarece, cu fiecare nivel cu care urcam - eu cu vreo două-trei persoane de vârstă medie - bărbaţi şi femei - copacul nu se termina şi avea, la fiecare etaj, ciorchini de cătină, adică grupări de boabe portocalii printre crengile verzi - pe care le văd distinct - şi la etajul următor. De aceea spun că se continua la fiecare nivel pomul - aceleaşi crengi, subţiri, verzi, cu mici aglomerări de fructe portocalii pe ele.

La etajul trei, geamul e deschis, o fereastră undeva spre nord-vest. Mă uit afară, sprijinindu-mă de pervaz, dar, dincolo e parcă o altă cameră, un fel de birou cu o masă simplă în mijloc.

La acel pupitru - căci nu era prea mare masa - stătea Lorena. Întoarsă cu fața spre mine, zâmbea. Era o funcționară conștiincioasă, după cum părea, avea nasul drept - deși o știam cu năsucul cârn - și puțin buzată. Era ea, totuși, mă bucura asta, dar trebuia să ajung la ea.

Dincolo de bloc, jos în curte, căci mă uit, auzind zgomot, era o biserică înaltă, albastră. Un singur turn, la mijloc, dreptunghiular, iar pe lângă ușă erau două coloane albe, care se uneau chiar acolo unde începea turnul. Era destul de înaltă clădirea, chiar și pentru o biserică, iar mie-mi trece prin minte cât de mândri sunt cei câțiva țărani care sunt jos, în stânga ei, cum te uita pe geam, pe terenul simplu, neîmprejmuit de pe lângă ea, căci au câteva milenii de dăinuire și de credință pe aceste meleaguri. Dar mai trebuie să și respecti ce zice religia - altfel, tot degeaba ...

Sunt undeva pe o scară, parcă paralelă cu cea dintâi, dincolo - spre Est - față de biserică, tot la unul din etajele de sus ale blocului. Mă uit pe geam, la fel, tot o cameră simplă-n față - poate într-o altă clădire. Lorena e acolo, la fel, zâmbitoare, cu nas drept, se uită pe geam, poate vorbea cu cineva, de mai jos.

E acolo, dar va trebui *să pot* să-i captez atenția, și să ajung la ea ...

Doru I. Pop, 12 mai 2023, Baia Mare

Repetiție în liceu

Trebuia să mai fac un an de liceu - ultimul - să-l repet, adică, deși-l terminasem cândva - la Liceul Economic, unde făcusem treapta I-a, cum era atunci. Inconvenientul nu era acesta, deși nu-i vedeam rostul acestei repetări, ci faptul că nu știam bine unde-mi era clasa. Clădirea - dispusă de la sud-vest la nord-est, în partea veche a orașului, avea holul de-a lungul claselor, adică doar înspre sud, puternic iluminat, destul de larg, pe cealaltă parte clasele - doar acolo.

Mă tot plimb, sunt îmbrăcat în uniformă de liceu, pe corp, ca-n anii aceia, părul lins, pieptănat într-o parte, cum mai făceau, în vremile trecute, unii muncitori - semn de obediență excesivă față de un ritm de viață, de un sistem.

Sunt siluet, spre 40 de ani, parcă n-a trecut timpul peste mine, nici n-am fire albe-n păr, dar îmi caut clasa; până una-alta, mă plimb înapoi-n colo cu grupurile de tineri - băieți și fete - care veneau și plecau. Fac și eu asta - atât fac, până sună de intrare.

Atunci, rămas singur, am două posibilități: să sun la cele două clase - erau trei de fapt, în trecut - care funcționau acum. E și penibil: bați la ușă, după ce toți au ocupat loc în bănci și-ncepe ora, se uită la tine ca la ceva deosebit - ești în centrul atenției, adică.

Unii nu suportă asta - depinde de tăria caracterului. Ceea ce și fac, intru în clasa din mijloc, se uită toți la mine, dar nu sunt colegii - vreo patru-cinci băieți la care mă așteptam - în clasă, ci unul singur, în partea opusă - spre geam. E nebărbierit, față

rotundă, cu ochelari - tipul funcționarului ideal - care se uită mirat la mine. Nu cunoșteam pe nimeni în acea clasă - toți adolescenți ai anilor '80 - așa că ies.

Mă tot plimb pe hol, dar trebuie să iau o decizie: va fi din ce în ce mai greu să am curajul să mai bat la cealaltă ușă, mai târziu - se vor uita toți la mine ca la o apariție de pe altă planetă, așa că trebuie să mă hotărăsc, s-o fac - intrarea - sau să plec ...

Doru I. Pop, 19 mai 2023, Baia Mare

Ofensă 3

Reparăm un gard de plasă pe un teren împrejmuit astfel. Gardul e doar spre Nord, panouri vechi din sârmă împletită.

Nu trebuia să facem mare lucru la el, atât doar că sunt cu câțiva zugravi de la firma unde lucrez, cu Dani, chelul cu figură de securist - în rest numai zâmbet și miere, care te bușea râzând; apoi cu Mircea - cel cu figură de preot - perfect semăna cu un popă - de serios ce era, dar care, la fel, des strecura pastile prin vorba sa așezată și cu Dinică, cel fin, cu figură de zugrav și actor.

Și acesta din urmă e ironic, căci îmi aruncă câte remarci referitoare la rezistența mea, astfel: se duce repede la un panou din gard, îmi arată două-trei locuri unde trebuie cârpit câte un ochi de sârmă, zicând: tu doar atâta poți - nu tot gardul. Deși face mișcărilor profesional - adică cu dibăcie și repede - e puțin față de împletitul unui întreg panou - cum ar rezista ei, și-ar trebui și eu să fac. Plus că nu trebuie să se știe că eu, bolnav fiind, nu mă consider om, având o rezistență scăzută față de fanatismul lor pentru muncă, așa că nu zic nimic - adică nu iau act de ofensa lui - să nu decad psihic - adică nici o prăbușire, de nici un fel, să n-aibă loc în existența mea ...

Doru I. Pop, 21 mai 2023, Baia Mare

Despăgubire 1

Traversez o câmpie întinsă, un teren fără nici o cultură pe el, într-o zi înnorată de primăvară. Cunoașteți tipul acela de zonă, aproape nesfârșită, nici câmpie curată, nici semănătură, pe locul respectiv. O iarbă uscată, mai degrabă - ori un teren unde nu apucase să crească, după topirea zăpezii, apoi șanțuri - mici denivelări, tufișuri și garduri pe lângă câte un drum - și multă liniște.

Merg cu căruța, pe un astfel de drum, dar un atelaj din alte vremi, clasicul car cu roți de lemn care se hurduca pe pământul tare, făcând și zgomot. Era descoperit, iar direcția de mers era de la sud-est la nord-vest, oarecum. Poate în față, mult prea departe, încotro ne îndreptam, era și o pădure. Dar nu conta asta - ci că trebuia să merg înainte.

*

Un țăran îmi face o reclamație, c-am trecut cu carul peste pământul său. E o persoană aparținând secolelor trecute, cu haine rupte, pline de var - de când nu se inventase încă cimentul în construcții, între două vârste, musculos, osos, fâlcos - adică și oasele feței se vedeau proeminent. Plin de vervă, dar zgârcit, nevoie-mare.

Sunt - întru apărarea mea - împreună cu un băiat din Moldova, Paul. La acuzația țăranului, acesta mă-nvață cum să răspund:

- Dacă am trecut pe pământul tău, află că, chiar în acel moment a-nceput ploaia, *în zona ta*, care mi-a udat materialul din căruță. Iar în zona noastră - în Moldova - fiecare picur de apă este considerat cât o piatră măricică (după pagubele făcute) ...

Doru I. Pop, 28 mai 2023, Baia Mare

Utilități tehnice 1

- Aspecte ingineresti 1 -

Urma să tragem decorativ pe clădirea Bastiliei, poate o și făcusem, eram câțiva, vis-à-vis de imensa închisoare, la înălțime, căci vedeam partea de sus a pereților, în special, acolo unde se terminau zidurile.

Eram tânăr, mă uit și eu - eram la Sud, oarecum, de imensul edificiu - care era dispus de la Est la Vest și avea o culoare gri-deschis. Spun: cred că și trăsesem acel material păstos, pe care-l freci cu o unealtă de plastic, să devină neted, o parte, dar cu un model prin el - dungi sau găuri - invenție modernă a secolului nostru, frumoasă din punct de vedere estetic, dar care ținea puțin în timp.

Undeva spre marginea de sus, o crăpătură destul de mare, ca și atunci când un perete, de tablă, de exemplu, îl caști - în caz că-i alcătuit din bucăți îmbinate, lăsând o despărțitură prin care poți trece. Ceva asemănător și aici - în rest, peretele era neted.

Cineva din grup, ar fi putut riposta: la așa clădire maree acceptabilă gaura, sau, mai ales fiind sus - înălțimea închisorii era destul de semnificativă - nu se vede de jos, și nici din avion, măcar că atunci nu existau avioane ...

Doru I. Pop, 15 iunie 2023, Baia Mare

Utilități tehnice 2

- Aspecte ingineresti 2 -

Imediat ce se termina orașul, în partea de sud-vest, e un imobil imens, pe un teren gol. E seara sau dimineața, poate într-o zi înnorată de primăvară, înainte de creșterea ierbii - în rest, nimic. Deci orașul e aproape, parcă-i mai simți tumultul, sau ai vrea - iar dincolo, spre sud-vest și vest, sunt sate, sau ai dori să fie, cu oameni în ele - aici, nimic.

Clădirea din beton e un bloc - turn, așa ar aduce, cu un imobil cu 12 - 13 etaje, nu foarte lat, din care s-au construit destule în trecut. Ciudățenia e că-i din beton - gri la culoare - până sus, fără uși și geamuri - ca o fantastică clădire a viitorului. Se mai fac la structură părți mai rezistente, din fier-beton și grinzi sau pereți de beton - dar nu peste tot. Poate o civilizație a viitorului își va permite asta - clădiri doar din beton.

Există și o macara-n fața lui, fiind, aceasta, pe partea spre oraș - clădirea fiind și ea dispusă aproximativ sud-est, nord-vest. Macaragiu, domnul Marian, un tip tânăr, scund, poreclit nea Cais, deoarece mergea puțin crăcănat, ca și câinii buldogi, care pășeau astfel, de parcă i-ar fi împiedicat testiculele gemene, două jumătăți, dispuse vertical, în fața picioarelor, sus, la fel ca două caise mari.

Dă sus - chiar îl și ridică - un suport - cadru de fier, puțin mai mare decât o masă normală, pe care vin așezați - acolo sus - popici, adică bare de susținere de fier.

Eu ar trebui să merg, să-l dezleg sus, mă gândesc, în timp ce cadrul se înalță, nu știu dacă-i cineva pe bloc, mă uit și nu mai

văd vârful clădirii - se pierdea-n nori - era mai înalt decât îmi apăruse inițial. Aici e diferența: până la vreo zece etaje, sau până la douăzeci, treizeci de metri la lungime, o clădire pare normală - și e, de fapt. De acolo-n colo, când vezi celălalt capăt, fie sus sau în fața ta - și-ți pare că-i departe - într-adevăr, așa și este - deci se poate construi și imens.

Apoi iar mă uit peste clădire, din jur nu se aude nici un zgomot, e o atmosferă ciudată - tăcută - de timpuri trecute sau care n-au venit încă în existență și văd că ici-colo, pe la etajul șase sau șapte - căci realizez că blocul e-n formă de L, acum, adică o parte-n sus e mai groasă decât cealaltă, rezultând o muchie de la acea diferență - e câte o ușă sau geam, roșii, ca și cum ar fi zidit din cărămidă locul - adică dintr-un material diferit de beton. Poate de acolo va apărea cineva - deși nu-i nici un balcon - acele imaginare uși și ferestre se termină în aer - și va lua - va trage înăuntru suportul ...

Doru I. Pop, 16 iunie 2023, Baia Mare

Rambo
- Accident actual -

Există un tip la firma unde lucrez, mic, siluet - adică nu gras, cu-n singur ochi. Cântă la acordeon, tipul, a fost și „dincolo”, dar cum de orice activitate trebuie să te ții, adică să mergi zilnic, n-a prea realizat mare lucru. Acum, aici era muncitor necalificat. Lucram mai mulți la o structură cu trei nivele de beton, urma să se „umple” pereții, cu cărămidă - grinzile de beton erau dispuse, deja.

Orientată oarecum vest-est, putea fi în afara sau în oraș, undeva la marginea acestuia, în partea de nord-vest.

Eu stau în fața clădirii - a structurii, de fapt. Prin capătul de vest se trage la primul nivel, beton cu găleata, funia și scripetele, sunt la primul etaj. Execută trasul la funie, mi se pare, dl. dulgher Absolut. Slab, îmbătrânit, cu figură de găscan, face față situației. De la funie, până la jumătatea etajului, îl duce Rambo. Aici trebuie să-l pună pe cealaltă parte a plăcii, e o diferență de aproape un metru - să ridice găleata, așadar. Cum se grăbește, în general, uneori e neîndemânatic, se-ncurcă în propriile gesturi, mai ales c-ar trebui să urce și el pe partea mai înaltă, văd, îngrozit, fiind o improvizație, în loc de trepte, poate o cărămidă-două, să pună și găleata - nesincronizând totul, poc, cum cade brusc până la parter.

Văd asta clar, vreo zece metri de cădere-n gol, pe beton. Se și adună oameni - oare chiar, cum e când cazi direct pe beton, *cât de tare poate să te doară totul* - și mă tem că nu mai trăiește.

Dar se ridică și zice, punând mâna pe partea dreaptă a capului - ca și cum cineva ar fi făcut asta - mi-au crăpat, aici, capul.

Apoi cere o țigară de la cei din jur, începe să fumeze - nici vorbă de spital, să se cheme repede o ambulanță, cum te gândești în asemenea cazuri - înseamnă că-și va continua activitatea, sau că totul nu-i atât de grav, cum ar fi fost normal să fie ...

Doru I. Pop, 17 iunie 2023, Ferneziu

Peștera

Dincolo de cinematograful „Dacia”, e doar un teren pe care a fost lăsată natura să se desfășoare. Fiindcă nu erau clădiri, doar un fel de câmp, au crescut tufe și arbuști, unii cu spini - destul de deși. E tipul acela de teren, pe care-l întâlnești la poalele dealurilor, uneori, având pe ele, vegetația sus-menționată. Un fel de pădurice tânără, crescută după câțiva ani de delăsare din partea omului.

Acum eu mă duc chiar în partea cea mai îndepărtată, în fundul acelei „grădini” - spre Nord, cum ar veni, să-mi fac nevoile. E liniște, nu mă vede nimeni, afară un semiîntuneric, la fel ca seara sau dimineața, adică nu chiar noapte - și mă pun pe vine, întors cu fața de unde venisem. Nu apuc bine să-mi fac treburile, că aud voci și spre mine, dinspre oraș, înaintează un polițist în civil. Teama mea e mare, ca un școlar sau infractor prins asupra faptului - încep să tremur, căci, în asemenea cazuri, n-ai pe unde să scoți cămașa, te gândești și la pedeapsa ce te așteaptă - în perspectivă imediată.

Dar fug, înfricoșat, totuși, tot spre partea dinspre oraș a „parcului”, chiar dacă de acolo venea și agentul. Merg - oarecum paralel cu el, fac câțiva metri, căci nu mă vede - el înainta spre fundul grădinii - și ies afară din hățiș. Îmi doream din suflet asta - am și scăpat, nimeni nu-i pe urmele mele și mă-ndrept spre oraș.

După o bună bucată de drum, trec peste un fel de câmp, pustiu peste tot, dar aici era mai luminos totul - adică acea întindere tăcută; lângă o poartă cu doi stâlpi - atât - stătea, parcă mă aștepta colegul Rambo. Mic, bețiv, lipsea de la lucru, umbla

numai după găinării - un fel de boschetar modern. Deși e aproape un nimeni, după ce-i povestesc ce mi s-a-ntâmplat, parcă m-ar pune - mi-ar sugera să jur, întorcându-mă spre parc, cu el martor, de parcă cine știe ce persoană importantă ar fi:

- Jur că nu voi mai face așa ceva, pe terenul gol al orașului, oricare ar fi condițiile ...

Doru I. Pop, 29 iunie 2023, Baia Mare

Propunere pentru mai târziu
- Propunere bărbătească -

Sunt în oraș, pur și simplu. Afară, întuneric - eu tânăr, iar lângă mine o femeie trecută de patruzeci de ani. Cu haine închise la culoare, o fustă din material subțire, fund bombat, arăta atrăgător, atât că avea nasul ca un cioc de pasăre, adică întors. În rest te atrăgea, dacă-i neglijai partea asta bărbătească, mergea. Putea să fi fost Rodica, una din iubirile mele, sau Florica, fosta mea vecină de la țară - și asta, valabilă cândva.

I-aș face o propunere, de când aștept o femeie care să mă atragă, dar ezit.

*

Tot în același loc, acum apare - e un funcționar în preajmă. Tot peste patruzeci de ani - păr negru, creț, puțin mai înalt decât statura medie, vânjos, cămașă în carouri pe el - tipul omului care o viață a fost magazioner, poate originar din Sud - sadic, dur, flegmatic. Tăcut, calm, e precis bărbatul femeii de mai înainte. Ce să mai fac, ce să mai caut acolo - trebuie să plec ...

Doru I, Pop, 30 iunie 2023, Baia Mare

Servicii în balcanism
- Comportament balcanic -

Trebuie să spăl toată tăblăria care-mprejmuia un fel de curte - atelier a unui depanator auto de aici, din Nord. Gardul - din petice de tablă - dar frumos îmbinate - are o formă curbă, destul de lung. E-ntr-o seară de vară, în jur liniște, eu trebuie să fac asta cu-n furtun de apă, pe care-l trag după mine. Mă ajută vecinul Mona M., un bătrân nebun, gras, bâțâit, care veșnic nu se astâmpără să facă tot felul de mici afaceri - are și el o asemenea îngrămădire de fiare, mașini vechi, șoproane uzate, lângă blocul unde stă. Mă ajută la trasul furtunului, spăl, cu jetul puternic de apă tabla, uneori e-ntreruptă, doar pereți de lemn, merg până la capăt, revin, în timp ce zic: spăl gardul - fac treaba, adică - pentru porcul ăsta, referindu-mă la proprietar, dar apoi îmi pare rău de ce-am spus, parcă-mi vine să-mi retrag cuvintele care-au și zburat - căci mă tem să nu mă spună, știut fiind ce repede circulă bârfa în balcanismul acesta barbar ...

Doru I. Pop, 30 iunie 2023, Baia Mare

Matei 6

- Sex și activitate, în munți -

Stăteam, într-una din seri, la stație la „Semiluna” - așteptam pe cineva. De dincolo trece la mine - mă observase - Matei - j.r., zis și Bobby. Bronzat, deși brunet, nu fusese la început, acum parcă era și senzual. Ce mai, 37 de ani - vârstă de apogeu, sau culmea tinereții. În rest, un mic escroc - nu-mi răspundea adesea la telefon. Acum motivează absența-n felul următor: i-a fost puțin bolnavă mama, așa că n-a știut când e zi și când e noapte.

Mai să-l cred. Îmi promite o ieșire la Carei, la termale - numai acolo n-am fost - plecare pe care îmi va anunța-o cu două-trei zile mai înainte - să nu mă ia pe nepregătite.

În noaptea imediat următoare, iată ce-am visat:

Eram într-un birou lung, într-o clădire cu un singur nivel, care era undeva la nord - nord-vest de oraș și perpendicular pe acesta. Undeva spre pădure - știam asta - cum era poziționată clădirea și că era liniște acolo. Poate un drum de țară ajungea în locul acela - era importantă chestia asta - și veți vedea de ce.

Mesele cu funcționari sunt dispuse și ele în lung, după forma încăperii - cu câțiva angajați care sunt pe scaune. Undeva la mijloc, Any, mama lui Bobby, la vreo cincizeci de ani, bine făcută - dar nu grasă; brunetă, frumoasă, puțin avea lăsată pielea pe piept - cunoașteți aspectul, când pielea face cute, un fel de cercuri, când și corpul parcă se așează - odată cu vârsta. Asta-n exterior - e un semnal al trecerii timpului, așa simplu cum e, în rest, cine știe câte procese, schimbări, prăbușiri din interiorul

organismului ne vor rămâne pe veci necunoscute - le vedem doar efectul, uneori, prin imaginea din exterior. Destul și atât, poate.

Are o hartă extrem de simplă pe masă, în fața ei, eu mă apropii dinspre sud, sunt tânăr, iar ea zice, urmărind harta cu ochii și degetul: am pus pe cineva să hăulească, adică să strige, ici-colo, pe pământul respectiv, ca să nu-l poată vinde cineva. Poate e al ei, mă gândii eu.

*

Fusesem plecat și revin în aceeași cameră, tot dinspre Sud. Dispăruse ceva, vreun instrument, dar eu zic, inspirat: căutați-l cât sunt aici; perfect logic.

Undeva spre oraș - spre Sud - de aceea are importanță drumul perpendicular pe linia urbei, stau cu cineva pe-o bordură de beton. Acum știți cum e vara: verdeață multă, dincolo de drum, chiar o pădurice, iar drumul e de țară - direct pe pământ. Departe, înspre Sud, parcă întrezărești localitățile - e o depresiune, chiar dacă, dincolo de ele e iar pădure. Ai vrea să ajungi între oameni, aici e doar liniște, chiar prea multă. Drumul - o ramură cotește la stânga, spre vârful coamei care-l însoțește. În spatele nostru - dincolo de bordură, e o diferență de nivel, adică dacă ai cădea, ai pica-n gol câțiva metri. Apoi iar pădure, dincolo de acea suprafață plană. Cum stăteam vreo câțiva pe bordură, o mașină vine în viteză, face curba, să urce pe drumeagul din stânga, dar nu-l țin frânele și vine cu spatele spre noi. Dar - norocul nostru - se oprește chiar la timp, cu bara din spate lipită de noi. Oricum, senzația de spaimă am apucat s-o avem. De curiozitate ne uităm jos, în depresiune. E iarbă mărunță, pârjolită de soare, desigur, cu pământul tare de sub ea.

Nu ne-ar fi fost bine dacă am fi căzut. Ne mai uităm o dată, după câteva clipe - acum e presărat pietriș sfărâmat peste tot, gri-negriu la culoare. Mai inconvenabil ca prima dată, terenul.

*

Sunt pe un teren puțin înclinat, la marginea unei suprafețe cu brazi - înalți și bătrâni. Poate la băile Dănești, după cum arată totul.

E umbră - de la copacii înalți, iar eu, tânăr, stau întins jos. Lângă mine e o tipă brunetă, cu ochii verzi și pantaloni de trening negru. La vreo 23 de ani, cu corp frumos, are și doi copii, de 3 - 4 ani pe lângă ea. Nu-s un impediment copiii, se joacă în apropiere, iar eu o mângâi pe fese, cum stătea pe burtă. Îi simt vârfurile acestora tari, îmi place, îi spun ce vreau, în timp ce continui mângâiatul, iar ea, ridicându-se în picioare, zice: stai să-mi desfac băierile sexului. Mă gândesc că-i vorba de două sfori, de la pantaloni - capete de șnur, sau direct la sex, oarecum, înnodate - ținând cont ce greu ai acces la acel organ feminin, uneori ...

Doru I. Pop, 5 iulie 2023, Baia Mare

Tatăl meu, Teofil

Sunt într-un fel de cămin, și ocup camera de la intrare, pe care încerc să mi-o curăț - să spăl pe jos, adică. Iau, în acest sens, pătura, neagră-portocalie la culoare de pe jos, cu gând să spăl cu mopul podelele. Am spus „un fel de cămin”, deoarece parcă ar fi intrarea de la casa de la țară - chiar prima încăpere - antreul, orientată spre Est - ușa în partea de Apus. E O.K., fac - mă apuc, de fapt - de spălat, pregătesc cele necesare, când văd că vecina, Elodia, îmi luase pătura sus-menționată; e tânără, veșnic dusă pe gânduri, stă pe scaun, în fața clădirii, meditează. Cum o fi ajuns să-mi ia pătura mea, mă gândii eu?

*

Sunt în camera dinspre Apus a casei de la țară - de data asta - unde-am și locuit cu toții, adică eu, părinții și bunicii din partea mamei, cândva.

Eu - inutil să mai spun că eram tânăr, sunt chiar la intrare - în stânga, pe un scaun. Prin odaie, ici-colo, câte un scaun, o masă, haine. În rest, plăcut. Lângă mine era bunica - bătrână, desigur, iar înspre geamul care da spre drum, spre Vest, oarecum - căci mai era unul și-nspre Sud, deasupra patului numit dormeză, dar pe care acum nu-l băgasem în seamă, sau nu exista - era taică-meu. Slab, îmbrăcat în haine de culoare închisă, nu nu știu cât de noi, tot făcea jonglerii cu o sticlă din sticlă, albă, de un litru, cum erau pe vremuri, cu pălincă-n ea. Mai bea din ea, se uită și-nspre noi, iar la un moment dat o-nclină de vârf, rapid, la 45°, ca și cum sticla s-ar mișca singură. E o invitație să mă duc

să beau și eu, dar, deși *semnul fusese atât de clar*, iar eu îl văzusem, nu-l pricep din prima, cum se zice, trebuie ca bunica să-mi explice sensul lui, care, deși stătea oarecum aproape cu spatele spre zona aceea, și cu fața spre mine, îl văzuse.

*

După aceea sunt mai înspre dreapta de unde fusese taică-meu, cam pe unde ar fi trebuit să fie celălalt pat al camerei, tot lângă taică-meu. E așezat pe un fel de pat lat, aproape pătrat, destul de jos. La fel, cu haine de culoare aproape nedefinită, adică un negru spălăcit, fiind uzate dar curate, slab. Fusese undeva - lipsise multă vreme - acum conștientizez asta, iar acum s-a-ntors. Încearcă - așa culcat cum era, cu o mână sub cap și pe o parte, să-mi explice ceva despre disconfortul sau discontinuitatea funcționării piciorului - a unuia din ele - la el sau la alții - în urma alcoolului, poate.

Cum e din garda veche - adică are concepții fixe, dar pe care nu le aplică propriei persoane, va trebui eu să cheltuiesc o groază de timp și energie, să-l conving despre faptul că alcoolul - băut zilnic, de un bețiv - sigur, duce la distrugerea omului ...

Doru I. Pop, 10 iulie 2023, Baia Mare

Comparație sexuală

Sunt în toaleta de la țară - nu prea mare, din lemn. După ce-mi fac nevoile, mă retrag în partea stângă cum intri - atâta cât e loc și-l aștept să facă același lucru pe un tânăr blond, slab, tuns scurt, puțin aplicat de spate. Are figură de soldat, clasic oarecum, nu e foarte sexi, dar tânăr fiind, mă gândesc cu ce-ar putea atrage partea feminină, iar eu nu - că cred, împruțitele din ziua de azi, cu unghii de-o palmă, lux și parfum excesive, că ele nici nu-s din materie, ca restul muritorilor de rând - plus comoditate. La fel cred oare și de ei, acești rahați care n-au nimic demn, bărbătesc, chiar dacă n-au tatuaje, bărbi și pantaloni rupți, poate nici nu se droghează - dar bărbăție, adică curaj, aspect estetic - ioc. Depinde de preferința scroafelor, până la urmă, într-o societatea strâmbă, ca a noastră.

Mă uit la el, odată ridicat în picioare își șterge fundul. Nu-i senzual, deși n-are păr pe picioare, așa slab cum e și văd că, gaura anusului său e cât o monedă mare, adică pur și simplu o scobitură rotundă ca un cerc, galbenă, de la materia evacuată. Alt element de nonsenzualitate.

În timp sau după ce constat astea, mai degrabă, mă uit pe picioarele mele, mai în sus de genunchi. Pe pielea fină, două pete, bucăți, mai degrabă, de fecale. Una mai mică, cât o alună, alta mai mare, mai extinsă, oarecum. Nu avusesem grijă mai înainte, acum trebuia să mă șterg, să le-ndepărtez cu bucăți de hârtie igienică. E inconvenabilă situația - asta e, suntem din materie, va trebui s-o accept, plus locul meu în societate - adică fără atracție sexuală la femei ...

Doru I. Pop, 24 iulie 2023, Baia Mare

Mărinimie la un modest

Eram în pauza unei lucrări, într-o zi înnorată de primăvară. Era una din acele zile când, deși cald afară, atmosfera se-ntunecă brusc, aproape ca seara sau dimineața, iar tu crezi c-ar fi mai bine să nu fii la lucru, ci acasă, ori la un bar - să dormi, să numeri banii, sau cine știe ce alte activități plăcute, cum spune o vorbă din popor: vreme de numărat banii și de făcut copii.

Cum cobor de pe dealul unde aveam de făcut lucrarea, ajung la un fel de răspântie, unde se adunau vreo trei drumuri, alburii la culoare, asfaltate aproximativ, adică cu material cârpit ici-colo. Mă opresc lângă un fel de stâlp, tot din beton, gros, nu cine știe cât de înalt, poate o ruină. Nu știu în ce direcție s-o apuc, până la primul magazin, când, brusc, în fața mea apare colegul Rambo. E mic, slab, cu un singur ochi, un coate-goale, n-are nimic, veșnic s-a-nvățat să ceară - un semiboschetar. Văzând nedumerirea mea, îmi oferă un sandwich - să rezolv, astfel, problema mâncării.

E bine, nu mai trebuie să caut un magazin alimentar, dar câți din păturile de jos, săraci fiind, oferă cu dragă inimă din ce au? De când s-a inventat cerșitul și societatea capitalistă barbară, care-i ține pe palme, n-ar face nimic și-ar prosti pe toată lumea - lor să le meargă bine ...

Doru I. Pop, 25 iulie 2023, Baia Mare

Justificare proletară

Lucrez în plin aer, împreună cu alții, la niște trepte ascendente, sigur că trebuie să ducă undeva. Sunt la o clădire lungă - cu două nivele - și nu prea înaltă. Urmează să le placheze cu marmură Giovani, un coleg rigid, poreclit Ion Bocșa, deoarece stătea prea drept parcă, cu capul dat pe spate, la fel ca și cunoscutul artist de muzică populară. În rest, doar fumuri la el - ce-a realizat, cât se pricepe, etc.

Sunt puține denivelări, locuri unde-au fost scândurile cofrajului, niște șanțuri pe care trebuie să le astup, să-i vină mai ușor celui care vine după mine. Treabă ușoară, dar ghinionul face s-o termin tocmai când vine în inspecție inginerul Vlad. Grăsuț, tuns scurt, e un om serios, cuvântul la el e cuvânt, atât că uneori e sarcastic, aruncând pastile să te jignească ca orice bun român.

Acum trebuie să-i explic ce fac, să mă-nvârt pe acolo, să mai găsesc câte ceva de făcut. E penibilă situația, deși poate o voi putea-o scoate la capăt, dar de moment, ești blocat parcă, simți o frică din cauza prezenței lui - căci reprezintă puterea.

Mă justific oarecum, tulburat fiind, dar salvarea mea dincolo de clipa de față, e că voi merge, nu peste mult timp, în pensie și voi scăpa de aceste tertipuri și situații jenante.

Doru I. Pop, 27 iulie 2023

Propunere

Îmi petrec timpul la niște foști vecini, într-o cameră a trecutului, parcă. La parterul unei clădiri, spațioasă, în partea de est a imobilului. Putea fi - semăna adică - cu camera din casa de la țară, atât doar că mai mare.

Înăuntru mese, scaune, câteva haine împrăștiate - toate în culori deschise - ce făceau să aibă un aer intim, locuința. Acum despre vecini: acolo stătea, permanent, sau poate în chirie, O., vecinul de acum câteva decenii, cu familia. Eu, ca invitat, mă uit la ei - e un parapet la intrarea-n salonul acela, dinspre Vest.

Îi văd, pe fiica lor, mai ales, M., care nu putuse avea mult timp copii, până a-nceput să-mbătrânească, săraca. E tânără, aici, cu corp sportiv, puțin ciolănoasă, la glezne, mai ales, fesele puțin arcuite, talie subțire, față osoasă - de berbec, adică bărbătoasă.

Așa cum e, atrage puțin, deși caracteristicile corporale enumerate mai înainte nu-s excelente, mai ales că-i goală. Pielea fină, stă-n patru picioare, cum a făcut-o maică-sa, deci, referitor la ținută, asta. Îi văd crăpătura, puțin maro la culoare - adică acolo a picurat natura acel cafeniu mai închis decât restul pielii fine, să incite sexual, chestia asta. M-ar atrage, totuși, dar nu prea mult, poate pentru o aventură ocazională.

Se tot mișcă - își schimbă poziția - acum stă pe șezut, îi văd sexul din altă poziție, în față, ca o floare care se dezghioacă, căci la mijloc are un loc mai închis, ca și cum ar fi o sferă acolo, cât o alună. Și totuși, pe acolo (se) introduce ceva - bărbatul - în timpul actului sexual, deși pare dificilă și complicată chestiunea și are loc nașterea, apoi, mă gândii eu.

În timp ce să uit la ea, cântărindu-i calitățile fizice, mă gândesc cu groază la enorma presiune care se va face asupra mea, să cedez, s-o iau de nevastă.

Simt de acum starea de inconfort, voi transpira până la sânge atunci, ca Isus pe Muntele măslinilor, și voi exclama, asemeni lui: treacă de la mine acest pahar ...

Doru I. Pop, 31 iulie 2023, Ferneziu

Călătorie în timp 3

Reuşisem performanţa să descopăr secretul călătoriei în timp - natura acestuia, adică - iar acum mă oprisem într-o zonă dincolo de nordul ţării, undeva în ţările de limbă slavă.

Era o localitate, un oraşel aşezat pe nişte coline, o denivelare destul de lentă, care cobora înspre sud - sud-est din oraşul propriu-zis. Era una din acele aşezări cu case rare, străbătute de străzi, de drumuri pietruite rudimentar, sau chiar de drumuri de ţară şi liniştite. Chiar la marginea de sud-est a localităţii pe unde trecea o astfel de cale e o cârciumă. Simplă, o casă puţin alungită, neterminată - tencuiala pereţilor, adică. Mese în faţă - câteva - ca la barurile de acum, mai moderne, deşi ajunseseam - ştiam asta - cu câteva decenii în urmă. Şi fiindcă mă apropii de mese - venind din plin câmp, intru-n vorbă cu cei de acolo.

În primul rând îmi pică bine şederea ce urma s-o fac, parcă localul se ivise-n calea mea, intenţionat, apoi mă interesau şi oamenii.

De statură normală, cu haine curate, dar uzate, de-un gri-albastru spălăcit, de cât fuseseră spălate şi purtate, stăteau la un pahar de vorbă - cum se spune-n vremea noastră. Nu se schimbaseră mult din tinereţe, adică să se-ngraşe, erau musculoşi, puţin aplecaţi - din cauza muncii, poate, şi aveau riduri la ochi. Atât - trecerea vârstei, căci „băteau” spre cincizeci - nu-şi puse prea tare pecetea pe fizicul lor.

După ce salut, mă așez la o masă și comand ceva cârciumarului nici slab, nici gras - cu figură de comerciant, evreu, poate, ținând cont de timpul în care ne aflam.

Erau liniștiți, săracii, își vedeau de treburile, nebănuind ce catastrofă-i așteaptă - ca de multe ori în istorie. Oare ce-am putea face - cum am reacționa, dacă am vedea cu o clipă mai repede un dezastru ce urmează să vină?

Dau să-i întreb pe comeseni în ce zonă și localitate mă aflu, unde ajunseseam cu teleportarea, adică, căci mi se tot învârtteau prin cap, ca și cum aș fi fost capabil și de-o altă performanță, cea a telepatiei - denumirile următoare de localități: Sermina, Sermino, Serminski - toate de origine slavă - dar, nu destul de clar.

Mă interesează și data, asta nu știam, dar, judecând după lumina blândă de afară, vegetația mai era încă verde, dar, pe alocuri, suprafețe acoperite de frunze începeau să-ngălbenească. Eram undeva la sfârșitul verii. Așa că unul dintre acei oameni cu figură de muncitori manuali cu care stăteam la masă, îmi zice: suntem în 2 septembrie 1939.

Trebuia să mă-ntorc fără întârziere în timpul meu, cu o zi înainte Germania atacase Polonia, iar în ziua următoare, puterile din Vest, Franța și Anglia, declarând Germaniei război, începea cea de-a doua conflagrație mondială - să nu mă prindă, așadar, evenimentele pe aici ...

Doru I. Pop, 22 august 2023, Baia Mare

Justificare oportună

Sunt undeva-n partea de sud-vest a orașului, acolo e amplasat barul și magazinul alimentar al domnului Sămânța, cel cu specula din cartierul meu. E seara sau dimineața, un semiîntuneric peste tot, iar eu dau să urc cele câteva trepte și să intru-n magazin. Cum ușa e situată spre nord, oarecum, pe lângă trepte-n stânga e o prelungire a clădirii - asta ca să vă faceți o idee asupra a ceea ce urmează.

Cum urc cele două-trei trepte, nu mă vede nimeni și pe perete, brusc, cum beau mult lichid, îmi vine să mă piș. Și fac, nu mă pot abține, dar în acel moment, din clădire iese vânzătoarea, sora nevestei patronului. Mică - deși tânără, grasă excesiv, parcă are picioarele ca doi cârnăciori imenși, din cauza depunerilor de grăsime, în rest elegantă și cu-n aer de om atotștiutor, chiar cu veselie, pe de altă parte, îmi zice:

- Ce, ai băut și de aceea te piși aici la mine?

Eu eram salvat, oarecum, căci nu intuia adevăratul motiv al actului respectiv, căci, fiindu-mi și slăbită prostata, nu mă puteam abține ca unul tânăr. De câte ori în viață, o simplă vorbă - nu mai mult - contribuie la ruina noastră psihică-n primul rând, la prăbușirea întregului sistem existențial după care acționăm - așa că e bine să auzim doar ce vrem noi și să și vedem astfel - pentru a putea merge mai departe ...

Doru I. Pop, 28 august 2023, Baia Mare

Locuință instabilă

Primisem o cameră în blocul-cămin în care stătusem câțiva ani, în cartierul Săsar. La etaj - ultima pe stânga, cum urcai scările și făceai la dreapta - poate chiar fosta cameră.

E după-masa, în jur liniște, iar lumina naturală pătrundea pe ferestre - învăluia totul, acolo unde nu se auzea nici un zgomot, eram doar eu. Tânăr, mă apuc să curăț parchetul de praf. Am patul aproape de mijlocul încăperii - pe peretele dinspre Nord - dar nici nu bag de seamă dacă-i acolo, căci mai departe, spre celălalt capăt, sunt câteva paturi. De cazarmă, adică simple, din structuri metalice, unul e chiar vis-à-vis de al meu - sau de locul acela. Înaintez spre mijlocul camerei, dau de primul pat, înalt, din cadru metalic simplu și-l împing spre locul unde ar trebui să fie al meu. Două sunt mult mai încolo, dar eu mă pun în genunchi și - cu o cârpă, ca și cum aş cosi, adică făcând mișcări sub formă de arc de cerc, curăț praful de pe jos. Avansează repede, parchetul e fin, iar eu plin de energie, când aud zgomote-n spatele meu, spre ușă. Cineva, cum intrase, se așezase pe patul de lângă al meu. Nimic nu-i mai neplăcut în viața asta, când *ești vorbit pe la spate*, adică-n lipsă, sau de persoane de care auzi că-ți vor binele și te apreciază, dar, mai ales, *lovit sub centură* - adică fără să fii pregătit. Două-trei persoane sunt acolo, pe care trebuie să le-ndepărtez, căci mă-ndrept spre ele - acolo mi-am lăsat și bagajele - de aici sentimentul neplăcut că *ești lovit* când nu te aștepți. Apoi mai trebuie să scap - să le lămuresc - să le facă să se-ndepărteze și pe cele cinci-șase - aproximativ - un grup de țărăncuțe și băieți tineri, cu fețe rotunde, poate elevi ai deceniilor trecute, dar morți de curiozitate să vadă ce se-ntâmplă-n cameră și care erau pe hol ...

Doru I. Pop, 1 septembrie 2023, Baia Mare

Pensie amânată

Partea de Răsărit a oraşului e-n pantă, oarecum. Un deal domol, cu case ici-colo, care coboară spre intrarea în oraş, lângă şoseaua dinspre oraşul vecin, Baia-Spie.

Sunt pe acea înclinare de teren, iar pe sub mine, adică mai jos de unde eram, trece-n goană o maşină decapotabilă, spre Est.

Înăuntru e şi dl. Pasăre - fost miner, acum la Caparol, de ani buni. Chiar îl văzusem zilele trecute, şapcă cu cozoroc în cap, pusă invers, pare serios, în fond e un escroc şi beţiv.

Îmi aruncă din viteza maşinii, căci îi spun c-am mers în pensie, în funcţie de vechimea avută, îmi ripostează, aşadar: dacă aveai cincisprezece ani de grupa întâi, ai fi mers la cincizeci, cincizeci şi doi de ani, la care eu îi răspund:

- Dacă aşa a fost situaţia, având vechimea care am avut-o, nu mă voi omorî acuma - folosind o expresie din popor ...

Doru I. Pop, 11 septembrie 2023, Baia Mare

Călătorie la capătul nopții

Mă duc împreună cu familia domnului Matei - patronul, să-i văd o proprietate situată undeva-n Răsărit între satul Șurdești și orașul Căvnic.

E o fâșie de teren lungă, dispusă de la sud la nord, pe lângă acest sat - și verde. Un câmp, dar care la mijloc avea un gard din tufe - un gard viu, gros, întrerupt pe alocuri - poate fiind chiar un fel de delimitare de proprietate.

E dimineata, într-o zi de primăvară, ori poate de toamnă târzie, călduță, înnorată - iar eu tânăr. Vin aici cu entuziasm, să curăț acel loc - contra cost, desigur - al domnului Matei.

Sunt și porțiuni asfaltate - la capătul dinspre sat - treaba merge bine, chiar „aspir” terenul. Căci dau din mătură ca din coasă, adică acele mișcări semicirculare. Se vede lucrul, după mine, dar mă opresc și arunc o privire dincolo de gard - din curiozitate, pur și simplu. Și acolo e tot spațiu verde - o iarbă tunsă scurt, umedă, la fel ca după ploaie și după ce a fost tunsă - toamna, mai ales.

Dar, cum se-ntâmplă de multe ori, vine repede domnul Matei, să plecăm; l-a deranjat, poate, privirea mea dincolo de gard.

*

Suntem undeva - n-aș putea spune unde - poate mai la nord de acel teritoriu, în capătul satului unde totul e pe o culme, casele, adică - în nord-estul localității. Tot călduț afară, atmosferă umedă, atât că, lipsea animația - eram doar cu domnul

Matei Junior, zis Bobby, dar, de data asta, în fața unei clădiri lungi, cu două nivele, cu vitrine mari, în loc de clasicele geamuri - un imobil destinat pentru magazine sau restaurante.

E „prietenoasă” clădirea, dacă pot să mă exprim așa, are etajul mai mic puțin decât parterul - deși e destul de lung, întreg ansamblul - și goală. Fără oameni, fără mobilă și alimente. Lucruri foarte importante pentru mine, deoarece, domnișorul Bobby îmi dă de-nțeleș că trebuie să rămân, să dorm în acea clădire. Sunt de acord, tânăr fiind, îmi permit o noapte petrecută acolo, poate chiar mai mult, dar cu mâncare.

Îmi aduc aminte că, atunci când venisem, trecusem pe lângă complexul comercial numit, pur și simplu, „Complexul” din Baia-Spie, situat chiar în centru, între blocuri și râu, care era deja - și el - golit de mărfuri și mobilier - nu ținuse afacerea. Nu-i păcat să investești atât în clădire și echiparea ei - și după un timp, din diverse motive, să nu mai meargă afacerea? Dar asta e, orice lucru are și un sfârșit.

Nu-mi prea place situația de a nu avea mâncare acolo, peste noapte.

*

Sunt undeva spre vest de locul acela, poate chiar în celălalt capăt al satului, grăbindu-mă să ajung acasă - singur de data asta.

Cum satul e așezat peste niște culmi blânde, niște câmpii, de fapt, cu mici denivelări, dar mai sus decât drumul care trece prin mijlocul satului, și casele sunt rare - între ele grădini - cu recolta culeasă, ici-colo garduri căzute la pământ, de șipci subțiri, vechi, plus amprenta toamnei - vegetație rămasă, dar galben-

maronie, vițe de fasole, tulpini de varză, iarbă necesită - smocuri - scoțând în evidență acel anotimp. În rest, spațiu berechet și liniște.

Peste acele calote, resturi de sfere, parcă, cum erau câte într-un loc ridicăturile pământului, trec hotărât să ajung acasă - spre vest. Sunt și casele mai rare, terenuri - unele - fuseseră deja arate proaspăt - așa că erau negre la culoare, iar în unele locuri - peste pământ - urme de roți de tractor și de căruțe - de cauciucuri.

Aș vrea să știu dacă merg în direcția bună - mi-ar trebui să am sub picioare șoseaua asfaltată, care trece prin sat, mă nedumerește lipsa ei, mă uit în față și-n stânga mea, unde era o vilă clasică. Simplă, răsărea dintre tarlale - ca-n deceniile trecute. Garduri pe lângă ea - puține acareturi, iar la etaj un tip, alături de o femeie, cu mustață, scund, șaten, la vreo 45 de ani, cu o bluză de trening cu roșu și negru pe el - având aspectul trecutului și el.

Cum avea și nasul ca un plisc de corb, când mă uit la el - semănând cu corbul păcălit din fabula „Corbul și vulpea” - îl găsesc caraghios. Când întreb, unde-i drumul, el mă-ntreabă - la rândul lui - ce părere am despre președintele E. Constantinescu - care fusese, adică. Nu zic nimic, ce părere să am - una negativă, desigur, dar femeia - o țărancă cu șorț înainte, puțin grasă, îmi zice: drumul e în față. Si-ntr-adevăr, dincolo de rotunjimile terenului din față mea, ca două suprafețe de mingi, pe care erau urmele de tractor, undeva-n față și-n stânga mea, văd șoseaua de asfalt, uscată. Poate fi *salvarea mea*, căci sper ca acela să fie *drumul* pe care voi ajunge acasă ...

Doru I. Pop, 15 septembrie 2023, Baia Mare

Proiect de viitor 1

Întreg masivul Piculeț - un deal lung, care însoțea depresiunea văii Podului, spre orașul Baia-Sprie, și paralel cu munții îndepărtați, fusese transformat într-o clădire modernă.

Adică, pur și simplu, aceasta era în locul lui. Un imobil lung, cu un singur etaj - cu geamuri, destul de mari, ici-colo, pe fațadă. Urma să locuiesc sus la etaj - mi se conferise acest drept, deoarece avusesem pământ pe acel deal, iar acum trebuia să duc un lighean roșu, mare, cu apă sus, în încăperile de acolo, să-l am la spălat.

Cum ajung - pe cărăruia care străbate terenul, din sat până în fața clădirii - grăbindu-mă, și pun jos vasul și mă-ndrept spre ușa - intrare situată-n partea de sud a clădirii amplasată sud-nord.

E întineric afară, eu tânăr, o lumină nu prea puternică, de la un bec situat deasupra intrării - și liniște. O femeie cu păr creț, tipul acela de țărânci care rămân neschimbate zeci de ani - între două vârste - deschide ușa, era femeie de serviciu, poate - se uită la mine, după care dispare înăuntru. Pe scări - căci se vedea prin geamurile fumurii de pe casa scării - se zărea totuși ceva înăuntru, un polițist. Inițial strigasem - revoltat, oarecum, cum sosisem, încălzit de drum: „care ești acolo, mă”, ca rezultat îmi deschisese femeia, dar acum , trebuia să mă corijez, *fîindcă un reprezentant al puterii* era înăuntru și să vorbesc mai decent, ca: „vă rog să-mi deschideți”, chiar după ce femeia-mi închise ușa-n nas - dacă voiam cu orice preț să intru - și să ajung la etaj cu vasul cu apă, unde-mi era locuința ...

Doru I. Pop, 17 septembrie 2023, Baia Mare

Proiect de viitor 2

Era un sfârșit de iarnă frumos, însorit, cu zăpada topindu-se foarte repede. Cum, în câteva zile nu mai exista nici o urmă din sezonul care trecuse, ziua se mărise, afară călduț - era o plăcere să stai, să pierzi vremea prin oraș. Îmi petreceam zilele în zona de sud-vest a orașului, acolo unde, direct sub deal e strada Victor Babeș. Blocuri, blocuri-turn, pe alocuri, oameni, tumult - activitate umană în zonă, deși în marginea orașului, căci în deceniile trecute se construise enorm, de care mă bucuram: om la om trage.

Apoi, de acolo ajungeam la o altă răspântie importantă, un „nod” al civilizației, unde te puteai simți bine: undeva înspre centrul orașului, lângă râu, în zona Aurora - la fel, circulație intensă, pe bulevardele largi, ce începeau sau treceau pe acolo.

Era o plăcere, ardeai de nerăbdare, privind de departe, văzând acel freamăt tăcut, pe care-l estompa patina distanței, să ajungi și tu acolo, să te bucuri de existența acelor oameni, alături de ei - în lumina blândă a unei după-amiezi de primăvară - și tânăr.

*

Pierdusem câteva zile cu acea odihnă, nu mersesem la lucru - eram miner, iar acum eram în casa de la țară, alături de bunică-mea. Lipsisem nejustificat, trebuia să mă duc la dispensarul minei, să-mi dea concediu medical retroactiv - nu știu dacă se mai putea, aș fi vrut să rămân la mină, căci nu mi-ar fi plăcut să ajung la vreo firmă de construcții, gen a domnului Blaga V., fost mare șantierist cândva, la AGEKOM.

E tot o după-masă însorită, dar liniștită, iar bunică-mea, cum sosisem, îmi arată cum curge apa din tavan pe dormeză, patul modern de sub fereastra care dă pe trepte. Apoi mă duce în camera de oaspeți, denumită „cealaltă casă” - la țărani. Aici același fenomen, dar mult mai pronunțat: peste scoarțele roșii-închise la culoare, șuvoaie subțiri de apă curgeau din tavan. Bunica și pusese vreo două lighene să adune apa. Merge cu mine înapoi în cealaltă cameră - îmi dă de înțeles că trebuie să repar acoperișul; acum nu știu - deși sunt de acord cu asta - responsabilitatea apasă asupra mea - dacă voi face-o acum, sau după ce voi reveni de la medicul minei, unde va trebui să rezolv cu concediul medical ...

Doru I. Pop, 19 septembrie 2023, Baia Mare

Anglia 4

Ajunsesem la muncă-n Anglia, cu-n grup de români. Undeva în centrul ei - peisajul se prezenta-n felul următor: un oraș, întinzându-se spre nord, numai din case vechi, cu acoperișurile puțin țuguiate, din cărămidă trainică, roșie, roșie-negrie, uneori. În mijlocul lor se ridica hornul de fum, înalt, semeț, cu o mică pălărioară la vârf, la fel ca ciuperca „pălăria șarpelui”, uneori, aveau un fel de gâtuire și la mijloc. Astfel, întregul peisaj semăna cu ceva medieval, cum vezi prin cărțile de istorie.

Eu, cum stăteam în partea de sud a localității, eram grozav de neliniștit. Venisem, fără voia mea, parcă, căci depindeam de enorm de multe lucruri de acasă, medicamente, oameni, activități. Eram un deșrădăcinat, astfel și voiam să plec înapoi.

Când venisem - cu trenul - îmi rămăsese pașaportul la dl. Bocșa, șef de lucrare, un finisor cu figură de șoarece și rigid, care semăna cu cântărețul respectiv - Ion Bocșa. Pare jovial, chiar e poreclit Giovanni - adică-i place să i se spună așa - de la numele său și de la anii petrecuți în Italia, de parcă numele românesc n-ar fi valabil - dar nu știi de ce e-n stare omul pentru bani, adică cum te apreciază-n primul rând, dacă-ți dă toți banii, mai ales mie, care eram și șchiop. Unde mai pui că prietenul meu, Norbi, cu încă vreo câțiva cu care mai venisem, se și afundase-n interiorul țării, cu o mașină mică - așa e, face fiecare ce vrea, azi - mă părăsise, pur și simplu.

Sunt singur, plin de gânduri contradictorii - și vreau să ajung înapoi, acasă ...

Doru I. Pop, 22 septembrie 2023, Baia Mare

Splendoare în amurg

Eram cu câțiva dulgheri tineri chiar pe muntele Mogoșa, unde aveam de montat o structură de lemn - a unei clădiri. Muntele era uluitor de aproape, ultima parte a lui, căci era un loc unde urcușul slăbea - nu era atât de compact corpul său imens, dacă pot să mă exprim astfel.

În asemenea cazuri, ca o centură, o zonă aproape orizontală înconjoară ridicătura de relief.

La toate se adaugă un aer de toamnă târzie, o căldură plăcută - specifică, poate, deceniilor trecute, când luase un avânt nebănuit industrializarea, care ajunsese până aici - și veți vedea de ce.

Un dulgher mic, tânăr, cu nasul ca un cioc, musculos, care, prin cum arăta, aducea cu un berbec, era sus, pe o grindă orizontală, din structura preconizată. Cum eu sunt lângă el, jos, îmi reproșează: ai adus cu tine iudi, iar eu nu știu ce vrea să zică, și-i răspund: dat fiind talentul meu literar, interpretez o expresie din mai multe unghiuri, dar tot nu-i găsesc înțelesul.

Atunci el, deși era preocupat de muncă, îmi răspunde: ai trădat, ca Iuda, ești un Iuda. Începeam să-nțeleg că nu eram de acord cu el, cu activitatea susținută fără pauze și bucurii ale vieții. Cum fac mulți hapsâni, ori că nu-s de acord cu sistemul patronilor, din care și el făcea parte ...

*

Puțin mai jos de locul acela, spre dreapta, oarecum, cum privești spre munte, mă aflu și contemplan silueta masivă a acestuia.

E albastru, la culoare, deși nu foarte departe de mine, se înalță mândru, cu releul deasupra, în aerul blând ca de toamnă. Prin aer funigei, era plăcut, când, cum priveam, văd în față trei blocuri - turn de toată frumusețea. Cu vreo 12 etaje, aproape noi - datând din anii '80, în orice caz, când modernismul luase o amploare nebănuită - de unde și culorile alb - roz - roșu - adică dungii, chenare, pe lângă geamuri și stâlpii - marginile care ieșeau puțin în afară, vertical, acolo unde erau întăriri cu fier-beton, în structura sa. Haine gri-negre la culoare, atârnav la balcoane, era plăcut să trăiești acolo, deși iarna, temperatura scăzută, zăpada mare și furtunile ar fi putut constitui o problemă pentru locatari. Spre Vest, în dreapta mea, se continua acel spațiu - terenul doar - până departe, spre satele din jur. Dar era o clădire scundă, teșită, oarecum, cu geamuri - pereți, prelungită cu una și mai joasă, spre Vest. Fuseseră ridicate după Revoluție - aproape o improvizație, de fapt. Puteau servi de taverna, restaurante, magazine.

Dacă blocurile reprezentau splendoarea socialismului, acele clădiri scunde caracterizau societatea de după '90, cu nehotărârile, bâjbâielile și necinstea ei, din păcate.

*

Pe terenul vast, dar care cobora lin spre satele din Apus de munte, mă aflu - puțin mai la dreapta de unde fusesem inițial.

Terenul are iarbă puțină, pârjolită de soare și aceea, ca la sfârșitul verii pe câmpurile pe unde se circulă intensiv. Dacă de

primele blocuri nu știam să existe acolo, sub deal, acum sunt aici altele, cinci, puțin mai vechi. Blocuri-turn, unul lângă altul, dispuse invers, oarecum, de cum erau celălalte și albastre. Aveau vopsea aproape dusă, un albastru spălăcit, datând de la începutul anilor șaptezeci. Falnice, se prelungeau, în partea de nord-vest, cum erau așezate, cu o clădire simplă, la fel, cu-n singur nivel, izolată sus - un fel de restaurant. Printre ultimul bloc și ea puteai trece - un fel de gang. Eu mă găsesc în stânga acestei clădiri, stau pe o laviță, sunt sub treizeci de ani, cu un jersey pe corp, tocmai am terminat o muncă oarecare.

Calculat fiind - și hainele pe mine-s clasice - mă odihnesc. Sunt nedumerit, tot eu încerc să explic celor din jur - vreo doi - trei inși - cum de-a fost posibilă construcția acelor clădiri atât de mari în trecut, dau să zic: atunci oamenii au fost mai cinstiți, dar trebuie să mă opresc brusc, deoarece în fața mea-i fostul director Claudiu Sfântul, de la firma noastră, care-a jucat la poker mecanic banii firmei - sume însemnate.

Cum n-a pățit nimic, să fie dat afară, de exemplu, s-a ales doar cu datorii pe la cunoscuți; așa că trebuie să-mi înghit cuvintele, mai are putere-n firmă și ca să nu-mi fac(ă) rău, schimb vorba, zicând: atunci oamenii au fost mai harnici - jumătate din ideea care exprimă o realitate a timpurilor trecute ...

*

Mult spre Vest, sunt într-un bar, în localitatea Copalnic Mănăstur. Stau în picioare, la o masă, un fel de bufet (ah, mi-e dor de simplitatea deceniilor trecute!) și-i explic unui om la vreo 60 de ani despre blocurile văzute - care sunt, adică, sub masivul Mogoșa.

El nu crede - nimeni n-a pomenit să fie acolo locuințe, într-o zonă pustie - așa că zice, la afirmația mea: trebuie demonstrat.

Acum și eu trebuie să dovedesc că totul nu-i o simplă iluzie, dacă le-am văzut, dar apoi mă gândesc cât de repede se poate mușamaliza totul în viață, din moment ce un eveniment trece - mă refer la marile escrocherii, crime, furturi, chiar dacă lasă urme - ceva, totuși, face ca roata să se-nvârtă ireversibil, ca și cum nimic rău nu s-ar fi întâmplat - neluându-se măsuri; astfel, nimeni să nu fie pedepsit, să rămână cu prada, cum s-a-ntâmplat și la noi în țară, în perioada post - revoluționară ...

Doru I. Pop, 29 septembrie 2023

Teatrul umbrelor

Într-o după-masă liniștită de primăvară sau toamnă, urmăream o piesă de teatru. În oraș, fără îndoială, într-o clădire nu prea nouă - într-o sală la parterul aceleia. Are importanță descrierea, deoarece „învie” atmosfera, cenușiul pardoselii, al scaunelor - câteva rânduri așezate-n partea de est a încăperii - intrând din partea opusă. Vag aducea cu sala căminului cultural din satul natal, U., când, în anii '80, frecventam instituția, urmărind spectacolele de acolo.

Acum, aici, e o piesă ca pentru copii: vreo zece actori, copii de până-n zece - doisprezece ani, își joacă rolurile. Sunt veseli - adică bine dispuși, oarecum, dincolo de ce trebuia să aibă loc în piesă, căci se mișcă repede, râzând, chiar ajung foarte aproape de spectatori și fizic, căci scena are un fel de prelungire-n partea dreaptă, chiar pe lângă rândurile de scaune, care nu ocupau toată lungimea scenei. Un fel de liman, peninsula, pe care se apropiau de noi - și la propriu, vorbind, glumind cu noi, ca-n orice sistem care, deși rigid la-nceput, după ce se topește gheața, devine uman.

Au haine maronii, părul la fel, făcut într-un fel de cocă, cum ar fi fixat cu lac de păr - te făceau să crezi că suntem în trecut, sau că ei vin de acolo - niște umbre ale timpului ce-a fost - deși prin comportament păreau vii, reali.

Cum coboară printre spectatori - unul, o fetiță - ajunge și pe rândul meu - ultimul. Acum - logică fiindu-mi dorința și curiozitatea - vreau să văd dacă-i reală și o împing cu degetul - să văd dacă trece mâna prin ea, ca la orice fantomă.

Cade jos, în momentul acela, strict orizontal, nu mai mișcă, iar eu zic - primului de lângă mine, un tânăr - ca să mă dezvinovățesc, oarecum, plus că trupa venise din țările civilizate - Anglia sau Ungaria - și cum nu știu să mă exprim în engleză la fel de bine ca-n maghiară, zic, așadar:

- Micsoda nagy disznóságot csináltál, adică: ce mare porcărie ai făcut - ca și cum el ar fi autorul faptei, nu eu.

Doru I. Pop, 30 septembrie 2023, Ferneziu

Variantă existențială

Aveam o locuință-n formă de L, la parter, undeva-n cartierul în care locuiesc. Zonă liniștită, atât că populată de romi.

Niște vecini de cartier, deși dedați lumii moderne, domnul R., poreclit Pingo, mergând greoi ca un pinguin, vrea să vadă unde stau, să intre-n casă după mine. Nu-mi plac astfel de curiozități, chiar dacă n-am ce arăta, doar gresia curată de pe jos. Închid ușa și mă-ndrept spre fundul camerei, unde-i bucătăria. Știți cum sunt locuințele de azi: toate camerele-mpreună, fără pereți, oamenii moderni n-ar găti - nu s-ar deranja pentru asta. Doar baia - și aceea folosită-n mod excesiv - reprezintă falsa poleială, luxul de fațadă pe care vor să-l prezinte lumii oamenii modești, popoarele inculte.

Intrând în ultima cameră - cea dinspre nord-vest, oarecum, dau să aprind becul. Mă sună Ghiță, tot un modest din cartier. Mic, musculos, urechi ascuțite, e de treabă. Dar, ca să-și compenseze lipsa de avuție - stă-ntr-un bloc vechi, apartament mic - se pozează lângă clădiri înalte, să-mprumute ceva din grandoarea lor, sau în mijlocul străzilor - să arate că el domină toată acea suprafață pe care nu-i nimic. În rest, e acceptabil - poți glumi cu el, nu se supără, chiar - datorită „masivității” lui, îi spun „cămila”. Mă sună, așadar, să-mi spună că vine să mă viziteze, să-mi povestească, apoi, despre cineva care a avut un accident în Turcia. Ce s-a-ntâmplat, vreau și chiar îl întreb, în speranța că nu a fost ceva grav - chiar sunt două posibilități, după un accident - chiar în momentul când mă pregăteam să apăs pe comutatorul electric - acea plăcuță care reprezintă două variante: lumină aprinsă și lumină stinsă. Dar în cazul accidentului n-a fost așa, să se poată alege - a-nvins varianta negativă, din păcate.

Doru I. Pop, 1 octombrie 2023, Baia Mare

Tatăl meu, Teofil 2

Dincolo de oraș, spre vest, e o câmpie cu iarbă scurtă, uscată. Se construiește ceva, iar acum, când lucrez acolo, e după ploaie. Un aer puțin răcoros, pe jos ud, dar nu excesiv, iar eu car pietre - un amestec ciudat de pietriș galben-marou, cu bulgări de pământ printre ele - spre nord-vest - pe acel teren, cu roaba. Nu am de mers mult, dar văd - între două ture de transport - că face același lucru și taică-meu. Grămada lui de material e mai la dreapta față de a mea, dacă priveai spre direcția de mers. În rest, urme ca de căruță, pământ bătătorit - acolo unde iarba galbenă lipsea - de la roțile mijloacelor de transport. El cară un fel de criblură - galbene-alburii la culoare - pietricelele - în aceeași direcție cu mine. Cum fusese plecat de multă vreme - nu-l văzusem de o groază de ani, acum îmi era dor de el - dar apăruse așa, direct lucrând. Dar cum arăta? Era scund, grasuț, la vreo 60 de ani, cu haine maro pe el, vechi, dar curate. Era un om jovial, gândea pozitiv, n-ar fi făcut rău la nimeni. Îl îmbrățișez cu căldură - o revedere duioasă, scumpă mie, după atâta timp, dar el ia roaba și se duce spre grămada de pietriș. Se pune cu fundul pe roabă și vădit neliniștit, în loc să se bucure de faptul revederii - să-și manifeste iubirea față de mine - o chestie sentimentală, deci, zice în felul următor: oare cum voi putea termina lucrarea și dacă-mi va da banii, patronul, chiar dusă la bun sfârșit, treaba. Săracul - luase o parte din lucrarea aceea, de pe câmpurile din Vestul orașului și acum se stresa - cu atâta nesiguranță din ziua de azi, în loc să se bucure de întâlnirea cu unicul său fiu ...

Doru I. Pop. 2 octombrie 2023, Baia Mare

Înțelegere umană 2

Lucrez la parterul unei clădiri cu niște finisori. E destinată pentru a fi magazin, încăperea, așa că sunt necesare tot felul de pigăleli la urmă. E liniște, doar afară mai lucrează cineva. Vreo doi-trei zugravi, tipul omului conștiincios, care-a tras o viață-ntreagă - doar în lucru, țigară, băutură și șefi a șezut. Deși nu-s boschetari, nici n-au realizat mare lucru - doar efortul și obediința, ca vita de povară. Sunt, practic, ca demnitate, și ca aspirații, poate - niște nimeni, dar au demnitatea lor - impunerea ei, când povestesc pe unde au fost, ce-au realizat, etc. Mai pun și câte-o boxă cu muzică, la maxim, pentru a le-ntregi personalitatea.

Numai despre lucru vorbesc - oricât de izolat ai fi de ei - având propriul univers cultural - calitativ diferit de-al lor, te saturezi, până la urmă de mecanismele stării lor. Acum însă, sătul fiind, de parc-aș vrea să scap de acolo, îi aud - eu înăuntru fiind - vorbind și altceva, căci povesteau despre unul c-a murit în urma unei boli. Iată și o chestie profund umană, nu numai aspecte despre roboți, mă gândii eu, într-o dispoziție înseninată de această conversație

Doru I. Pop, 4 octombrie 2023, Ferneziu

Ofertă-n prezent

Mergeam cu familia domnului Șchiopu - compusă din nevestă și-o droaie de copii, la un plasament să luăm cadouri. Acum, tipul, deși a fost - cu toată familia - câțiva ani buni dincolo, tot ar mai vrea ajutoare.

Știți cum e omul: se-nvață cu cerșitul, cu traiul ușor - autoritățile le permit asta, unor asemenea indivizi - încât n-ar mai face nimic greu, să-și asigure existența.

Ne apropiem de clădirea în formă de V, dar cu aripile mult deschise, intră el, cu familionul - adică copii, rudenii, un câine alb, ciobănesc.

Eu nu mai intru - îi aștept afară - ca să ne-ntoarcem în oraș. Ies toți, inclusiv câinele, e O.K., zic: și câinele, dau să-l mângâi, cum trece pe lângă mine, dar văd că e un tip, scund, cu costum gri-negru, poate din alte vremi, în locul animalului și-ntoarce fața spre mine - rânjind, ca un câine - deși era om ...

Doru I. Pop, 6 octombrie 2023, Baia Mare

= Sfârșitul volumului =

CUPRINS

<i>Tablou distrus.....</i>	<i>7</i>
<i>Unguroaica</i>	<i>19</i>
<i>Iubire</i>	<i>23</i>
<i>Apus de soare</i>	<i>25</i>
<i>Refugiu în munți</i>	<i>31</i>
<i>Călătorie interzisă</i>	<i>35</i>
<i>Crima de la „Mina Veche”</i>	<i>37</i>
<i>Extratereștrii.....</i>	<i>42</i>
<i>Extratereștrii - variantă -.....</i>	<i>48</i>
<i>Sinucidere.....</i>	<i>51</i>
<i>Soarele speranței.....</i>	<i>57</i>
<i>Directorul și amanta sa</i>	<i>61</i>
<i>Bunica și vestmintele căzute.....</i>	<i>62</i>
<i>Dictatura și sfârșitul ei</i>	<i>63</i>
<i>Steag totalitar</i>	<i>65</i>
<i>Furtună tardivă</i>	<i>67</i>
<i>Auz muzical</i>	<i>69</i>
<i>Cameră refuzată</i>	<i>71</i>
<i>Moarte fulgerătoare</i>	<i>73</i>
<i>Navă extraterestră</i>	<i>75</i>
<i>Atmosferă albastră</i>	<i>77</i>
<i>Incest</i>	<i>79</i>
<i>Crima neterminată</i>	<i>81</i>
<i>Scufundare.....</i>	<i>83</i>
<i>Festivitate religioasă</i>	<i>85</i>
<i>Demonstrație împrăștiată.....</i>	<i>87</i>

<i>Revoluție în Rusia 1</i>	89
<i>Așteptare</i>	90
<i>Coloana fără sfârșit</i>	92
<i>Carne tocată</i>	94
<i>Inundație</i>	96
<i>Invazie extraterestră</i>	98
<i>Invazie extraterestră - variantă -</i>	99
<i>Transformare</i>	101
<i>Transformare - variantă -</i>	103
<i>Invazie extraterestră 2</i>	105
<i>Întrebare</i>	106
<i>Vis 2</i>	107
<i>Refugiu în munți 2</i>	109
<i>Cruce de piatră</i>	110
<i>Revoluție în Rusia 2</i>	111
<i>Tatăl meu</i>	112
<i>Ordin de executat</i>	113
<i>Așteptare III</i>	114
<i>Așteptare IV</i>	115
<i>Așteptare IV - varianta 2 -</i>	117
<i>Călătorie interzisă 2</i>	119
<i>Infracțiune</i>	121
<i>Iubire eternă</i>	122
<i>Iubire eternă - variantă -</i>	129
<i>Călătorie în trecut</i>	133
<i>GS2 - invazie extraterestră 3-</i>	136
<i>GS2 - variantă -</i>	137
<i>Obsesie</i>	138

<i>Sfârșit de civilizație</i>	141
<i>Mortul de sub zăpadă</i>	147
<i>Ocupație străină</i>	148
<i>Vizită în mină 2</i>	149
<i>Călătorie interzisă 3</i>	150
<i>Diverse 4</i>	152
<i>Vizită 4</i>	154
<i>Civilizație perfectă</i>	156
<i>Sfârșit de civilizație 2</i>	157
<i>Călătorie în trecut 2</i>	158
<i>China</i>	160
<i>Cădere 2</i>	163
<i>Șurubul</i>	165
<i>GS3</i>	167
<i>Vizită de dincolo</i>	169
<i>Moarte și înviere 2</i>	172
<i>Viitura</i>	174
<i>Vizită 10</i>	176
<i>Mozaic 6</i>	178
<i>Mozaic 9 – Podul</i>	180
<i>Mozaic 9 – Podul - variantă</i>	182
<i>Descoperire neobișnuită în satul U</i>	184
<i>Vâlcea, Băiuț, Unguraș</i>	187
<i>Spre Răsărit</i>	191
<i>Călătorie neeterminată 2</i>	195
<i>Imposibila întoarcere</i>	197
<i>Studiu</i>	199
<i>Ucidere din culpă</i>	201
<i>Modernism sexual</i>	203
<i>Dispreț uman</i>	205
<i>Roxana</i>	207
<i>Incident tehnic</i>	209

<i>Întâlnire</i>	211
<i>Întâlnire în lipsă</i>	212
<i>Performanță umană</i>	214
<i>Ariton</i>	216
<i>Șefa nașă</i>	218
<i>Cucu</i>	220
<i>Discurs științific</i>	222
<i>Auschwitz</i>	224
<i>Traian Băsescu</i>	226
<i>Călătorie 2</i>	228
<i>Călătorie 3</i>	229
<i>Lituania</i>	231
<i>Călătorii 3</i>	233
<i>Herja 3</i>	236
<i>Intrebare 2</i>	237
<i>Lenin</i>	238
<i>Călătorie în timp</i>	240
<i>Roxana 2</i>	243
<i>Zamfira</i>	245
<i>Curent electric 2</i>	246
<i>Călătorie neterminată 3</i>	248
<i>Încercare</i>	250
<i>Rivalitate</i>	251
<i>Poiana uitată</i>	252
<i>Poza de familie</i>	255
<i>Întrecere sportivă</i>	256
<i>Echilibru fizic</i>	257
<i>Istorie</i>	259
<i>Explicație 1</i>	261
<i>Călătorie neterminată 6</i>	262
<i>Vizită în mină 5</i>	264
<i>Filozofia</i>	267

<i>Bunicul 1</i>	268
<i>Dilemă</i>	270
<i>Sosire acasă</i>	271
<i>Întrebare 5</i>	273
<i>Constatare 2</i>	275
<i>Povești</i>	276
<i>Azil</i>	281
<i>Călătorie 4</i>	284
<i>Justificări 2</i>	287
<i>Insistență costisitoare</i>	288
<i>Speranța</i>	290
<i>Mărturisire 1</i>	292
<i>Intervenție tardivă</i>	294
<i>Speranța 3</i>	297
<i>Călătorie spre casă</i>	300
<i>Revoltă eșuată</i>	303
<i>Distracție militară</i>	305
<i>Permisuni</i>	309
<i>Răzbunare</i>	310
<i>Șantier mobil</i>	311
<i>Sărbătoare artistică</i>	312
<i>Intrare în mină</i>	314
<i>Transfer</i>	316
<i>Poveste din Sălaj</i>	318
<i>Evadare</i>	321
<i>Inundație 7</i>	324
<i>Andreea</i>	327
<i>Vărul Nicu</i>	330
<i>(De)presiune</i>	333
<i>Jefuire</i>	335
<i>Răzbunare 2</i>	337
<i>Nedumerire</i>	338

<i>Întrebare 6</i>	340
<i>Clasificare</i>	341
<i>Amăgire 2</i>	343
<i>Propunere</i>	345
<i>Propunere 2</i>	347
<i>Asigurare</i>	348
<i>Dublă infracțiune 2</i>	349
<i>Rodica 6</i>	352
<i>Ființă umană</i>	354
<i>Jignire</i>	356
<i>Inundație 8</i>	357
<i>Constatare 3</i>	359
<i>Ofensă</i>	360
<i>Distracție</i>	362
<i>Descălcire</i>	363
<i>Ofensă 2</i>	364
<i>Serviciu în cantină</i>	365
<i>Diverse 9</i>	366
<i>Înscriere la muncă</i>	367
<i>Cerere și ofertă</i>	369
<i>Reclamă</i>	370
<i>Compliment</i>	370
<i>Compliment 2</i>	370
<i>Dovezi</i>	371
<i>Axă numerică</i>	373
<i>Inginer nou</i>	374
<i>Program școlar</i>	375
<i>Inundație 9</i>	376
<i>Cavnic 5</i>	378
<i>Discuție inutilă</i>	381
<i>Încăierare 1</i>	382
<i>Încăierare 2</i>	385

<i>Șuior</i>	387
<i>Valer</i>	391
<i>Ofertă-n parc</i>	392
<i>Vâlcea 5</i>	393
<i>Aneta 2</i>	396
<i>Dispută religioasă 2</i>	398
<i>Simpatie politică</i>	399
<i>Germania 2</i>	401
<i>Ariton 6</i>	402
<i>București 2</i>	403
<i>Stațiune balneoclimaterică 3</i>	405
<i>Incident uman</i>	410
<i>Bunicul 3</i>	412
<i>Sibiu 5</i>	414
<i>Dana</i>	415
<i>Pedagoga iubită</i>	416
<i>Cerere în căsătorie</i>	417
<i>Înșelăciune</i>	420
<i>Cauțiune</i>	422
<i>Întâmplări în oraș</i>	424
<i>Renovare</i>	427
<i>Jonglerii</i>	429
<i>Spre Răsărit 2</i>	431
<i>Consfătuire</i>	433
<i>Întrevedere la țară</i>	435
<i>Lulu</i>	436
<i>Absolut</i>	439
<i>Miorița</i>	441
<i>Muntele Igniș</i>	443
<i>Furt și justificare</i>	447
<i>Constatare 4</i>	449
<i>Gavril</i>	450

<i>Iubire amânată</i>	451
<i>Fir prețios</i>	452
<i>Fulgere în timp</i>	453
<i>Călătorie în timp 2</i>	455
<i>Propunere sexuală</i>	456
<i>Semeție în munți</i>	457
<i>Păpușa</i>	459
<i>Dualism</i>	461
<i>Sepultura 2</i>	463
<i>Matei 5</i>	464
<i>Plecare în cosmos</i>	465
<i>Sărbătoare geologică</i>	467
<i>Zborul</i>	469
<i>Insistență tardivă</i>	470
<i>Aprehensiune sexuală</i>	472
<i>Incursiune locală</i>	473
<i>Impresie de sărbătoare</i>	475
<i>Spre Vest</i>	476
<i>Întoarcere-n timp</i>	479
<i>Poveste americană</i>	482
<i>Lorena 3</i>	483
<i>Iarnă albă</i>	492
<i>Imposibila întoarcere 2</i>	494
<i>Intenție muncitorească</i>	499
<i>Peisaj de toamnă</i>	500
<i>Demnitate impusă</i>	501
<i>Publicitate oficială</i>	502
<i>Constatare geografică</i>	503
<i>Nuntă-n câmpie</i>	504
<i>Firiza</i>	505
<i>Program fals</i>	507
<i>Praf, minereu, roți</i>	508

<i>Lovitură de stat</i>	511
<i>Distribuire tardivă</i>	512
<i>Fragmente de viață</i>	513
<i>Distracție sexuală</i>	517
<i>Sex și lumini</i>	518
<i>Peisaj de toamnă 2</i>	519
<i>Vampirul</i>	521
<i>Ariton 7</i>	523
<i>Lorena 6</i>	524
<i>Ofertă-n munți 2</i>	526
<i>Cazare în perspectivă</i>	528
<i>Gâscanul</i>	530
<i>Mutter Dorin</i>	531
<i>Distracție în Căvnic</i>	532
<i>Emil</i>	535
<i>Florica 4</i>	537
<i>Gigi</i>	539
<i>Roșu C. Ioan</i>	541
<i>Distracție de primăvară</i>	543
<i>Ofertă sexuală</i>	545
<i>Lorena 8</i>	546
<i>Repetiție în liceu</i>	548
<i>Ofensă 3</i>	550
<i>Despăgubire 1</i>	551
<i>Utilități tehnice 1</i>	552
<i>Utilități tehnice 2</i>	553
<i>Rambo</i>	555
<i>Peștera</i>	557
<i>Propunere pentru mai târziu</i>	559
<i>Servicii în balcanism</i>	560
<i>Matei 6</i>	561
<i>Tatăl meu, Teofil</i>	564

<i>Comparație sexuală</i>	<i>566</i>
<i>Mărinimie la un modest</i>	<i>567</i>
<i>Justificare proletară</i>	<i>568</i>
<i>Propunere</i>	<i>569</i>
<i>Călătorie în timp 3</i>	<i>571</i>
<i>Justificare oportună</i>	<i>573</i>
<i>Locuință instabilă</i>	<i>574</i>
<i>Pensie amânată</i>	<i>575</i>
<i>Călătorie la capătul nopții</i>	<i>576</i>
<i>Proiect de viitor 1</i>	<i>579</i>
<i>Proiect de viitor 2</i>	<i>580</i>
<i>Anglia 4</i>	<i>582</i>
<i>Splendoare în amurg</i>	<i>583</i>
<i>Teatrul umbrelor</i>	<i>587</i>
<i>Variantă existențială</i>	<i>589</i>
<i>Tatăl meu, Teofil 2</i>	<i>590</i>
<i>Înțelegere umană 2</i>	<i>591</i>
<i>Ofertă-n prezent</i>	<i>592</i>